

Nhất Dạ Năng Hữu Đa Thiểu Tình

Contents

Nhất Dạ Năng Hữu Đa Thiểu Tình	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	29
7. Chương 7	33
8. Chương 8	37
9. Chương 9	41
10. Chương 10	47
11. Chương 11	51
12. Chương 12	54
13. Chương 13	60
14. Chương 14	63
15. Chương 15	70
16. Chương 16	71
17. Chương 17	78
18. Chương 18	81
19. Chương 19	87
20. Chương 20	90
21. Chương 21	95
22. Chương 22	99
23. Chương 23	102
24. Chương 24-1: Thượng	108
25. Chương 24-2: Hạ	111
26. Chương 25	114
27. Chương 26	118
28. Chương 27	124
29. Chương 28	129
30. Chương 29-1: Thượng	133
31. Chương 29-2: Hạ	138
32. Chương 30-1: Thượng	143
33. Chương 30-2: Hạ	148
34. Chương 31	157
35. Chương 32-1: Thượng	161
36. Chương 32-2: Trung	165
37. Chương 32-3: Hạ	171
38. Chương 33-1: Thượng	176
39. Chương 33-2: Hạ	182
40. Chương 34-1: Thượng	186
41. Chương 34-2: Hạ	192

42. Chương 35	196
43. Chương 36	206
44. Chương 37: Vì Thanh	210

Nhất Dạ Năng Hữu Đa Thiểu Tình

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, kinh điển huynh đệ, ngược tâm, âm mưu tính kế, siêu cảm động, HEEdi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-da-nang-huu-da-thieu-tinh>

1. Chương 1

Đến hiện nay ta vẫn còn kéo lại chút may mắn, nhưng vốn trợ thủ của ta từ lâu đã thu thập hành trang chạy đến công ty đối thủ nhận chức cao hơn, lại còn vô cùng sơ ý gọi điện thoại đến công ty tìm ta, nói là hần đã an bài xong cho ta một công việc so với lương ở đây tốt hơn gấp mười lần.

Vì vậy ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Vả lại ta sẽ không.

Nhưng ta còn phải cất giọng giải thích, lại đổi lấy một câu ” Giữ quyền lợi truy cứu”, sau đó đem đồ của ta bỏ vào một cái thùng, tính cả ta ném tất ra bên ngoài.

Chỉ thấy bên trong thùng không có tiền thưởng tháng này, tiền phúc lợi, tiền hoa hồng, tiền làm thêm giờ, thậm chí là lương cơ bản.

Đi trên đường phố ánh mặt trời chói chang, ta cảm thấy choáng váng một trận. Ta biết đầu sỏ hại mình thành như vậy là ai, sau đó ta tưới một chai nước khoáng lạnh thấu tâm can lên đầu, ướm nhẹp, giận dùng dùng đi tới công ty đó.

Bảo vệ công ty kia không có lợi hại như công ty ta, ta vẫn một mực cầm đầu như sư tử xông lên, không ai ngăn cản được ta. Ta ở công ty bọn họ không hề có hình tượng vừa sảo vừa nháo, bảo vệ vừa đẩy vừa kéo, cuối cùng, hần chạy đến – kẻ đã từng là trợ lý kiêm bạn chí cốt của ta.

Hần rất có phong thái cấp trên vẫy tay ra hiệu cho mọi người ở hai bên đi hết, sau đó dẫn ta đến phòng làm việc của hần.

“Tại sao người muốn hại ta như vậy?! Người có biết bây giờ hại ta thành một kẻ ra sao không, ta...”

Ta vừa vào văn phòng của hần liền đá cửa sau đó quang quác liên tục, như tới tổ khổ cùng trách móc. Tiếp theo ta hỏi một đồng nghiệp vì sao, vẻ mặt hần tự nhiên khiến ta càng căm tức.

Hần lười biếng mở miệng: “Vì sao? Đương nhiên là vì tiền. Còn có, địa vị và tôn nghiêm! Không sai, từ cấp ba, đại học, thậm chí hiện nay đi làm người đều luôn rất chiều cố ta. Nhưng ta cũng không có yêu cầu

như vậy, ta không cam lòng để cho người lúc nào cũng cười trên đầu, có người một ngày, ta sẽ vô phương nổi bật, mỗi người ai cũng cho rằng ta chỉ là người hầu của người, không ai thấy ta vươn lên. Chỉ có điều ông trời không tuyệt tình, hiện nay cơ hội tới, đương nhiên ta còn phải cảm ơn người đã chiếu cố người bạn cũ này, nhất là bản thiết kế kia, trước đó khi ta đưa nó cho ông chủ, hẳn thực sự vô cùng thoả mãn a.”

Ta tròn to hai mắt, mỗi chữ mỗi câu nghe rõ rõ ràng ràng. Nhìn bản mặt của tên dối trá phát ghê tởm, ta nhin không được tất cho hẳn một cái.

Thì ra đây chính là bạn tốt của ta, là người ta yêu. Hóa ra mắt ta bị mù.

Hắn bị tát ngã lên ghế, xoa xoa cái mặt sưng tấy, chùi máu tươi bên mép, sau đó đứng lên nhìn ta.

Ta biểu lộ toàn bộ thống khổ lên mặt, hẳn nhìn ta, mặt vô biểu tình.

“Được.” Hẳn không sao nhún nhún vai.

“Đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, chạy tới đây, cũng còn là muốn có được chút lợi ích đi. Năm trăm thế nào, một nghìn được không? Hay là hai nghìn đi.” Hẳn nói xong, đưa một sấp tiền một trăm khối cho ta.

Ta tức khắc ngậy người, dở khóc dở cười.

Hẳn có thể hại ta thân bại danh liệt, vậy mà cho ta hai nghìn?

Ta nhận xấp tiền hẳn đưa, dùng chúng phui phui mặt của hẳn, cắn răng nghiêng lợi nói:” Người và ta làm bạn nhiều năm như vậy, cũng chỉ giá trị có hai nghìn?”

Hẳn cười, lấy tiền trên tay ta, giúp ta nhét vào túi áo trước ngực, nhìn ta, vẻ mặt nghiêm túc nói:” Vậy người nghĩ tới hôm trước, có giá trị bao nhiêu?”

Đầu ta như bị một kích trí mạng, sau đó trống rỗng.

Ta lặng yên đi ra khỏi công ty hẳn, ướm sừng, không mục đích mà chao đảo đi trên đường, ánh dương cay xè chiếu xuống giống như muốn ta hồn phi phách tán, đầu choáng mắt hoa liên tục.

Ta ngồi xuống nơi ánh sáng chói chang nhất, nhìn người trên đường phỏ qua qua lại lại, nghĩ tới câu cuối cùng hẳn vừa nói.

“Vậy người nghĩ tới hôm trước giá trị bao nhiêu tiền?”

Đích thực, có lẽ ta nên dùng hết tất cả mà bồi thường.

Ta rất thương hẳn, lần đầu nhìn thấy hẳn từ hồi cấp ba cho đến bây giờ.

Ta dùng hết tâm kế tiếp cận hẳn, trở thành bạn với hẳn, giúp hẳn, chiếu cố hẳn. Không phải là ta không có ý đồ, vì ta luôn nghĩ có ngày hẳn sẽ thích ta, loại mong muốn như có như không này một mực quấn lấy ta, năm ấy thi tốt nghiệp xong, ta nói rõ với hẳn, khiến hẳn từ sau trở đi vẫn luôn một mực tránh ta.

Kỳ thực ta cũng biết mình nên chết tâm, chỉ là vẫn muốn ôm ý định đến chết. Kết quả không có trường thành, trực tiếp chết đi.

Ta ở nhà hẳn đợi liên tục một tháng, hẳn mới bằng lòng đi ra gặp. Ta thề thốt chân thành, liên tục cam đoan sẽ không nói như vậy nữa, sẽ không có ý không an phận với hẳn, ta chỉ cầu xin hẳn tiếp tục làm bạn với mình.

Cuối cùng, hẳn gật đầu.

Ta vì đền bù một lần sai lầm kia, ở chung với hẳn luôn luôn thận trọng, vẫn đối với hẳn rất tốt, ý đồ đem tình hữu nghị trước kia của cả hai tìm trở về.

Mãi cho đến hôm trước, đi hát, ta nhớ lần đó đã uống rất nhiều rượu, hẳn đưa ta về nhà, ta ôm hẳn nói thật nhiều lần yêu hẳn, sau đó cứ ôm chặt lấy người không cho đi.

Ngày thứ hai sau đó, ta vừa mở mắt ra, toàn thân xịch loã, hẳn thì quần áo xốc xếch.

Hẳn cũng không nói gì, mặc quần áo tử tế, cứ như vậy mà đi.

Xế chiều hôm đó nhớ ra công ty đối thủ và công ty ta sẽ tung ra con át chủ bài -bản thiết kế của ta. Chỉ là lại biến thành của hắn.

Sau đó tới hôm nay, ta bị đá khỏi công ty, hai bàn tay trắng.

Đây chính là trả thù ta sao? Ta móc ra hai nghìn khối trong túi, cười khở.

Cuối cùng cười khở biến thành cười như điên, người đi đường nhòe hết, cười đến mức suýt rơi lệ.

Trả thù? Vậy hai nghìn khối này? Là trả thù hay là báo đáp?

Ta đối với người tốt hơn, chỉ trị giá cho người báo đáp ta hai nghìn khối cón con này. Ta có lỗi với người, đổi lại người muốn ta thân bại danh liệt?

Vì sao? Vì sao lại không công bằng như vậy?

Ta ngồi trên đường từ sáng tới tối đen, sau đó đến quán rượu náo nhiệt gần nhất uống, tửu lượng của ta giống như tốt hơn ngày thường, ngàn chén không say. Ta cũng không hiểu sao lần trước lại dễ say đến mất thần trí như vậy, càng nghĩ càng tức, càng tức lại càng muốn gây chuyện, cố ý khiêu khích tên côn đồ ở quầy rượu. Thành ra đánh không thành, cả người ta mềm oặt bị bảo vệ đá ra khỏi quán rượu.

Ta nhớ là mình rất không cam tâm, đỏ mặt quát:” Người là cái thá gì, bây giờ ta không có tiền boia thì sao? Người làm sao đuổi ta đi?”

“Lập tức cút cho ta! Cút!” Bảo vệ vừa đẩy ta đã nhanh chóng bỏ đi.

Lòng ta sinh âm ức không cam giờ ngón giữa, đi tới SEVEN-ELEVEN.

Vì nơi đó còn có rượu.

Ta đến SEVEN-ELEVEN mua 200 đồng tiền rượu, sau đó ra ngoài mua cái giỏ đựng, xách theo cái giỏ bia giống như tên bất cần đời lắc lư vừa đi vừa uống.

Đi mệt, ta ngồi xuống dưới tàng cây ven đường, sau đó mở chai bia để trước mặt tiếp tục uống.

Mỗi lần uống hết một chai, lập tức đập vỡ cái chai. Trong đêm khuya tĩnh lặng có âm thanh của thủy tinh vỡ càng doạ người. Thỉnh thoảng có người qua đường ai cũng cước bộ nhanh hơn lướt qua mặt ta.

Ta không quan tâm, tiếp tục uống.

Khi đánh nát một chai, khi đưa tay định uống hết một chai, có một cái chân đá đổ toàn bộ rượu trước mặt ta.

Ta muốn đứng lên, nhưng vì không có sức lực nên chỉ có thể ngẩng đầu, say rượu cùng ánh sáng mờ mờ khiến ta thấy không rõ người này, bởi vì thân hình hắn cao lớn gầy gò, ta biết là mình không quen người này, cho nên không quan hệ.

“Làm sao? Anh bạn?” Ta hỏi.

“Muốn tình một đêm sao?” Ta nghe xong, lập tức cúi đầu cười đáp. Câu nói đầu tiên có thể nhận ra hắn là người mới vào nghề, hiện tại ai còn nói tình một đêm a.

“Một đêm có thể có bao nhiêu tình?” Ta cười xong, ngẩng đầu hỏi lại.

Đúng, một đêm có thể có bao nhiêu tình? Ta và rất nhiều người từng có một đêm, nhưng cũng không thấy có tình. Hôm trước ta và người khác cũng có một đêm, nhưng cũng không có tạo ra tình, trái lại phá huỷ tất cả tình.

Một đêm sao có thể có tình thú? Chỉ có tính thú.

Hiển nhiên vấn đề của ta khiến người mới vào nghề trước mắt này rất hoang mang, ta khoát khoát tay ý bảo hắn khỏi phải nghĩ:” Thôi, coi như ta nói bậy nói bạ, giá tiền ra sao?”

Dù sao cũng gấp gấp muốn phát tiết, chính hắn chạy tới cũng giúp ta đỡ mất công đi tìm.

“Giá cả không là vấn đề, người nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu.”

Giá cả không là vấn đề? Xem ra cũng rất vội vàng muốn bán đi. Lại một người muốn sa đoạ sao?

“Cũng tốt, thẳng thắn, đi.” Nói xong ta dựa cây bên cạnh đứng lên, loạng choạng lảo đảo đi tìm khách sạn.

Đến khách sạn, ta vừa vào cửa phòng đã bắt đầu cởi sạch quần áo, quay người lại lập tức đè nam kỹ đang ngốc lẳng một bên xuống giường bắt đầu khởi động.

” Người làm cái gì?” Nam kỹ rõ ràng bị dọa sợ, gắng sức đẩy ta ra.

Ta bị hấn đẩy lại càng không vui:” Người không nên đến đây mới giỏi trò với ta, tới làm gì không biết sao?”

Nói xong lại muốn nhào tới đè hấn xuống. Nhưng hấn lại đẩy ra:” Người muốn thượng ta?”

Ta nghe xong đơn giản là cười đến mức rớt hàm xuống đất: “Lẽ nào ta muốn bỏ tiền cho người thượng sao? Đây!! Người có bệnh tâm thần hả, rốt cuộc có làm hay không đây?”

Hấn nghe xong, suy nghĩ một chút:” Người bỏ tiền? Vậy cũng tốt. Đến đây đi.”

Nói xong, người nằm chũm chũm trên giường.

Tuy rằng ta không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng dường như có thể tiếp tục.

Một lần nữa ta bò lên người hấn, bắt đầu thăm dò thân thể của hấn hoàn toàn không có chút ôn nhu nào, vốn là hấn vẫn luôn kìm nén, nhưng thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng rên thống khổ, kích thích máu ngược của ta, khiến ta càng thô lỗ với hấn hơn.

Ta muốn hấn khóc! Ta muốn hấn đau!

Không hiểu sao ý nghĩ này luẩn quẩn trong đầu ta, vốn dĩ là đã dùng chút lực mút trước ngực hấn, tâm đổi liền hung hấn cắn hấn.

“A!!” Hấn ghẹn ngào kêu lên, toàn thân run rẩy, lập tức muốn đẩy ta ra để đứng dậy, ta chiếm được thế thượng phong, duỗi chân một cái, dùng đầu gối đá hạ thân hấn. Lập tức khiến hấn đau đến âm cũng không phát ra, co quắp ngã trên giường.

Ta vội vàng vớ dây lưng cột hai tay của hấn vào đầu giường. Hai tay của mình thì ra sức kéo, áo của hấn bị phanh hoàn toàn, lộ ra toàn thân trắng như tuyết. Ta nhìn đến xuất thần, cái tay dọc theo đường cong cơ thể mờ tối bên hông, thì ra tên nam kỹ này da dẻ lại tốt như vậy, hiện tại mới chú ý tới.

Người kia da dẻ cũng đẹp, có khả năng từ cổ áo của hấn nhìn được da dẻ. Ta lén lút nhìn thật nhiều lần, khi mỗi lần chờ hấn ngồi xuống, ta đều cố tình đứng lên, sao đó sẽ từ bên trong cổ áo của hấn nhìn trộm. Không biết hấn có phát hiện ra không, không biết lần này hấn trả thù có tính gộp những hành vi này không.

Nam kỹ dưới thân giãy giụa gọi mạch suy nghĩ của ta trở về, phát giác bây giờ mình còn muốn nghĩ tới người nọ, khiến ta càng chán ghét bản thân, tay vừa động một cái bên hông nam kỹ đã bắt hấn.

Nam kỹ dường như cuối cùng cũng không nhịn được, giãy giụa thân thể rống vào ta: “Người này tên biến thái chết tiệt muốn làm cái gì?! Bây giờ ta không làm, lập tức thả ta đi.”

“Hừ, đâu đến phiên người nói không làm sẽ không làm.” Hấn không ngừng giãy giụa vặn vẹo khiến ta tăng cao tình dục, không kịp chờ, bắt đầu cởi quần của hấn.

“Buông ra!!” Hấn càng giùng giàng lợi hại:” Người muốn bao nhiêu tiền, thưởng cho người!! 500 khối được không, một nghìn khối thế nào, ta cho người đủ hai nghìn khối, người lập tức thả ta!!”

Những con số này triệt để chọc ta giận, tay ta quay lại vung lên cho hai bạt tai, sau đó dùng lực nắm trụ cằm hấn buộc nhìn thẳng vào ta:” Một phân tiền cũng không cần, số tiền này ta cũng có.” Nói xong, ném một sấp tiền lên mặt hấn, nhất thời tiền tản ra bay đầy phòng:” Ta chính là muốn người, người tối nay chậm rãi thưởng thức đi!!”

Nói xong, ta cởi hấn sạch sẽ, vốc người cân xứng trắng nõn khiến bụng dưới của ta bắt đầu trướng đau. Khí lực của hấn không nhẹ, ta vội vàng cố định hai chân hấn, sau đó kéo xuống, nâng hông hấn lên, hướng phía cửa vào, chuẩn bị một phát thẳng tiến.

” Không muốn a!” nam kỹ phía dưới đột nhiên tuyên bố kèm tiếng kêu khóc nức nở, ta bỗng nhiên phanh xe lại.

Ta nhìn người dưới thân giầy giữa đến sợi tóc rối tung, nghĩ tới đêm hôm đó, người ấy cũng có phải gào thét không muốn hay không. Hắn cũng từng không muốn người ấy giống như kẻ này bây giờ giầy giữa phá vỡ mọi suy tính.

Ta và bây giờ không giống nhau, có lẽ so với bây giờ đã đối xử thô bạo với người đó?

Ta bỗng nhiên dừng lại, người dưới thân cảm thấy có cơ hội liều mạng giầy giữa chạy ra, ngay cả cái giường vì lay động kịch liệt mà phát sinh tiếng cạc cạc.

Ta đánh một quyền tới bụng dưới của hắn, hắn dường như đau đến nội tạng cũng phun ra, co quắp cuộn thân. Một tay nắm tóc hắn kéo lại phía sau, lần thứ hai khiến hắn nhìn thẳng vào mặt ta.” Người không phải hắn, ta sao muốn buông tha người!!”

“Người tên biến thái này! Thả ta ra!!”

“Cảm tạ, nhưng mà cũng do người chọc tên biến thái này trước.” Thả tóc hắn ra, một tay lần thứ hai ép hắn trên giường, một tay nâng hông hắn lên, vận sức chờ phát động.

“Ách.... người, ta tuyệt đối không tha người!!”

Ta vừa ngăn người, hắn vào ban đêm có phải cũng nói như vậy không, hắn có phải đã ở đây vừa khóc vừa kêu la không, ta không tha thứ người, ta hận chết người!

Ta không còn chút nào muốn tiếp tục xâm phạm nam kỹ.

Ta buông hông của nam kỹ ra, chán nản ngồi trên giường. Bởi vì, ta đã vô pháp tiếp tục, cho dù hạ thân có bao nhiêu sưng tấy đau nhức, ta không thể lại ép buộc người không muốn.

Ta không nhìn ánh mắt hoang mang và bất an của nam kỹ, một mình đi vào toilet, mở vòi hoa sen, trong rạng sáng mùa đông giá rét để nước chảy liên tục lên cơ thể, mong muốn gột sạch cơ thể cùng toàn bộ phiền muộn vây quanh trong lòng.

Chưa đợi đến khi đóng băng cơ thể, ta đã đi ra khỏi toilet. Ngoài ý muốn phát hiện nam kỹ vẫn còn ở đây.

Ta quần chắn mền quanh mình núp ở một góc gian phòng, sau đó cúi đầu không nói gì.

Phát giác hắn vẫn luôn trần truồng ngồi ở mép giường nhìn ta, ta hỏi:” Sao còn chưa đi, người không phải sợ sao?”

“Ha ha.” Dáng vẻ hắn cao ngạo giống như nghe được một chuyện tiếu lâm:” Bây giờ tứ chi hoạt của ta động bình thường người cho là có thể đánh thắng ta sao?”

Đã trải qua chuyện vừa rồi, bây giờ lại còn có thể nói ra những lời này, khiến ta nhìn không được ngẩng đầu muốn nhìn rõ ràng thần sắc tên nam kỹ này.

Hắn rất đẹp, xinh đẹp không giống nam sinh, đương nhiên cũng không giống nữ sinh.

Dáng vẻ của hắn khiến ta nghĩ chắc cũng còn là tuổi học sinh, từ vóc người nhìn ra hắn là cao xấp xỉ ta, nhưng so với ta rắn chắc gầy gò hơn. Nhưng khẳng định khí lực của hắn không thua gì ta, thấy vết thương trên tay hắn, đây không phải là nghi biện pháp cởi dây lưng và dây vải ra, mà là mạnh mẽ kéo đứt, mặc dù ta không yếu đuối, nhưng tự hỏi mình có loại sức lực này hay không.

Loại thân hình và cá tính phách lối kiêu căng của hắn lại tăng thêm không ít mị lực.

Người như thế sẽ là một nam kỹ?

“Bây giờ người rất muốn đánh ta?”

“Sai!” Hắn lập tức phủ nhận khiến ta cảm thấy kỳ quái, lời kế tiếp lại làm ta bật cười: “Là vô cùng muốn.”

“Vậy tại sao không đánh?”

“Vậy vì sao bỗng nhiên người dừng lại.”

Ta nghĩ rất lâu nên trả lời thế nào, cuối cùng ta quyết định xốc chân lên, khiến hấn thấy hạ thân ta đã mềm xuống, nói:” Bởi vì nó.”

Không phải ta không có tôn nghiêm đàn ông, mà là muốn nói chuyện này từ đầu tới cuối một lần cho xong, thà chịu nhục một lần.

Nhưng ta đã rất nhanh hối hận.

Hấn cười lạnh một tiếng, thân thể trần truồng, hai chân thon dài bắt chéo vênh lên, ngồi ở mép giường, một tay lưu loát vén sợi tóc qua trán, một tay ưu nhã đưa điều thuốc đến bên mép, sau đó thở ra làn khói màu trắng.

Dần dần cả phòng tràn đầy khói trắng, lờ mờ ta nhìn tầm mắt của hấn, lại biết ánh mắt cao ngạo kinh bỉ kia chưa từng nhìn xuống ta ở dưới đất.

Một lúc lâu, hấn nói.

“Người còn không bằng một tên thái giám.”

Thấy khuôn mặt ta vì xấu hổ và giận dữ đan xen mà dần đỏ bừng, hấn bỗng nhiên cười đến mức cuồng vọng ha ha ha.

Bộ dáng kia, giống như đang cười nhạo một thằng hề thấp hèn ti tiện.

Hấn mặc xong quần áo rất nhanh, tuy là vô cùng muốn đánh ta, nhưng hấn không động thủ, bắt quả hấn cũng không phải không muốn phục thù. Trước khi đi ra cửa, hấn quay đầu lại về mặt châm chọc nói:” Thái giám, hai nghìn khối ta không cần, giữ lại mà đi bác sĩ, có bệnh cũng không nên đi chơi, tránh phí tiền.” Nói xong, hấn định đi lại giống như nhớ ra cái gì xoa người nói với ta: ” Đúng rồi, quên hỏi, người mỗi lần chơi đều muốn cường bạo sao? Vậy thì người chính là một tên biến thái cường bạo, chuyên môn say rượu hành hung?”

“Người!!!” Ta nghe xong, tức đến mức nhảy dựng. Nhưng sau đó đối mặt với ta chỉ là tiếng cánh cửa đóng bang một cái.

Ta hèn mọn, ta ti tiện, ta là thằng hề, dù ta là thái giám, nhưng ta tuyệt đối không phải tên biến thái cường bạo!

2. Chương 2

Ta tên là Lỗ Chi Tín.

Lúc đi học vẫn là học sinh giỏi, ngày hôm qua còn là khiến trúc sư cao cấp, nhưng mà bây giờ là một thành viên trong đại quân thất nghiệp. Bởi vì tuổi trẻ lực tráng cùng trình độ học vấn cao, ta tự tin mình không bao giờ phải cầm tiền trợ giúp của chính phủ. Dù nghĩ sau này không tìm được công việc tốt.

Tiếng xấu truyền ngàn dặm, loại tội danh bán đứng bí mật thương mại này nếu là truyền đi, chắc chắn công việc của ta có lẽ chính là công nhân bảo vệ môi trường, tục xưng sớm chợ.

Thực ra ta cũng không phải vô cùng lo lắng, ta dường như lo nghĩ cho thân nhân duy nhất, em trai Lỗ Chi Nhạc.

Chi Nhạc vừa mới lên đại học, đi học xã giao ăn cơm ngủ nghỉ, như vậy không cần tiền? Mà ta nghèo sẽ nhiều người biết tới, sau đó phải trả tiền phá hợp đồng cho công ty.

Nhưng mà những chuyện này còn không đáng sợ bằng chuyện bọn họ vu cáo ta, muốn ta chịu ngục tù tai ương, như vậy ta sẽ đi giết người xong nhảy lầu, khi đó sẽ chỉ còn lại một mình Chi Nhạc cô đơn.

Lúc sáng sớm ta rời khách sạn, vì không muốn cho em trai thấy bộ dáng này của mình, ta cố tình du dương trên đường chờ hấn đi học, mới về nhà.

Ta giăng co một buổi tối, vừa vào cửa nhà. Lập tức ngã trên sàn nhà “bịch” một cái, ngủ thật say.

Chờ khi tỉnh lại, đã là buổi trưa. Ta trở mình muốn đứng dậy, mới phát giác thì ra mình đã nằm trên giường rồi, hơn nữa còn mặc đồ ngủ sạch sẽ. Chắc là Chi Nhạc đã về rồi, hơn nữa lại thấy hết đáng vẻ chật vật này của ta.

Đầu của ta bắt đầu đau nhức, đồng thời nghĩ phải giải thích như thế nào, nói cách khác phải bịa chuyện làm sao.

Ta còn chưa nghĩ ra lời kịch, Chi Nhạc đã bưng một chén trà giải rượu đi vào.

“Tỉnh?” Chi Nhạc ngồi lên giường cạnh ta, đưa trà.

“Ừ.” Ta có chút chột dạ, nhận lấy vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Nói thật, tuy là anh trai, nhưng ta vô cùng sợ đứa em trai này.

“Làm sao lại thành cái bộ dáng này?” Hấn nói toạc móng heo, không định nói nhảm với ta.

“A...” Ta a một cái, quyết định không nói thật chuyện này cho hấn: “Ngày hôm qua diễn ra rất thành công, cùng đồng nghiệp chúc rượu, đùa rất vui vẻ, kết quả như thế này.” Ta nói xong, ha ha cười xoa hai cái.

Nhưng mà Chi Nhạc cũng không nuốt trôi một miếng này của ta: “Ta cũng biết rất thành công, chỉ có điều không phải công ty của các người. Bản thiết kế của người không cánh mà bay, mà ông chủ còn cho người ăn một bữa cá mực muối tiêu, đúng không?”

Ta cảm giác mình giống như bị người cho một bạt tai, mặt thể diện cúi đầu không nói gì.

“Là chọn tác phẩm của Phương Tuyền Quang?” Chi Nhạc đã đoán ra. Hấn vẫn luôn không có thiện cảm với Quang, hơn nữa không chỉ cảnh cáo ta một lần rằng người đó không phải kẻ tốt.

Nhưng mà cảm tính che mờ con mắt, cái gì ta cũng không nghe.

Ta không nói tỏ ý ngầm thừa nhận.

Chi Nhạc nhanh chóng an ủi: “Chỉ cần có thể thấy rõ một người, loại này cũng đáng giá.”

Đáng giá? Ta cười gượng.

Cái gì mới đáng giá? Ta vì hấn làm mọi thứ đổi lại hai nghìn khối đáng giá không? Ta xâm phạm hấn một đêm đổi lấy hai bàn tay trắng hôm nay có đúng người đúng tội không?

“Quên Phương Tuyền Quang tên này đi. Nhớ thật kỹ nỗi đau hôm nay.” Nói xong, Chi Nhạc vỗ vô vai ta đi ra ngoài, để ta một mình trong phòng.

Phương Tuyền Quang.

Tên này há có thể nói quên là quên, nó theo ta bao nhiêu năm, từng khắc cốt ghi tâm.

Bằng hữu tốt nhất của ta kia, người ta yêu thích nhất, đồng bạn tốt nhất, tên là Phương Tuyền Quang.

Người tổn thương ta sâu nhất, nhẫn tâm phản bội ta, cũng tên là Phương Tuyền Quang.

Muốn ta quên hấn làm sao, muốn ta quên đêm đó thế nào.

Lần thứ hai ta mở mắt đã là sáng sớm hôm sau.

Tại phòng bếp truyền ra tiếng Chi Nhạc làm bữa sáng, ta ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn cơm, chờ ăn.

Chi Nhạc đưa bữa sáng tới trước mặt ta kèm một đôi dưa.

“Cảm ơn.” Ta nhận lấy đôi dưa cúi đầu nhanh chóng ăn.

“Không phải đi học sao?” Ta vừa ăn vừa hỏi.

“Đã nghỉ.” Ta tìm được công việc vào kỳ nghỉ đông, lát nữa muốn đi.

Những lời này khiến ta ngay tại trận không dói bụng, Chi Nhạc thấy ta bỗng nhiên dừng đũa, chợt nói:” Kỳ nghỉ trước ta cũng có tìm việc làm? Hơn nữa lần này chỉ là gia sư thôi.”

“Chi Nhạc, công ty có thể sẽ vu khống ta, coi như bọn họ không tố cáo ta cũng phải bồi thường tiền hợp đồng rất nhiều, ta...”

“Ta quên chưa nói cho người biết, ngày hôm qua người của công ty gọi tới, nói huỷ tố cáo, người chỉ cần thanh toán mười lăm vạn là được.” Nói xong, Chi Nhạc móc ra hai cuốn sổ tiết kiệm:” Đây là sổ tiết kiệm của người, người tần tần khổ khổ khiếm được mười ba vạn, đây là của ta, người cho ta tiền tiêu vặt a, ta tự mình làm công kiếm tiền a, cái gì cũng đều ở bên trong, cộng lại gần được mười lăm vạn, còn thiếu bao nhiêu thì nghĩ cách đi.” Nói xong lại cúi đầu xối cơm.

Ta nhìn hai cuốn sổ tiết kiệm này, nhất thời không phản ứng kịp:” Vậy.... Vậy học phí kỳ tiếp theo của người a, còn có...”

“Những chuyện ấy từ từ tính đi. Đối với người quan trọng hơn, mẹ mất đi, hai anh em ta có gì khó khăn chưa trải qua, cái này không là gì.”

Những lời này khiến ta rất xúc động, Chi Nhạc tính tình đậm bạc lạnh lùng, hắn chưa bao giờ nói lời tình cảm, nhưng lời vừa nói khiến ta vô cùng ấm áp.

“Cám ơn người, Chi Nhạc.” Ta duỗi ra tay cầm tay hắn.

“Đi. Ăn sáng.”

Thấy hắn xấu hổ thu tay về, ta cười khê.

Hai sổ tiết kiệm cộng lại được mười bốn vạn tám, ta tự hỏi nhân duyên mình không tệ, nhưng sau khi thất nghiệp hai nghìn khối cũng không dễ mượn được. Kỳ thực ta không cần mượn, vì trong túi ta còn có người khác bỏ vào cho hai nghìn vạn, chỉ là ta cả đời không muốn nhìn thấy nó, tiền kia bị ta cất trong ngăn kéo, tin rằng vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Giải quyết tiền trái hợp đồng, vấn đề còn lại ta muốn kiếm việc làm.

Chuyện tiền trái hợp đồng càng làm ta thấy đau đầu, vì ta không muốn sớm chợ. Nhưng là cao không được thấp cũng không được, không ai thuê.

Cuối tuần ta đi phỏng vấn trên trăm loại công việc, yêu cầu càng ngày càng giảm, nhưng vô luận ta muốn rất thấp, cuối cùng bên kia nói tóm lại một câu.

“Lỡ tiên sinh đúng không, ta thấy loại công ty này mời không nổi người. Người vẫn là nhận chức vụ cao hơn ở nơi khác đi.”

Ban đêm, ta kéo lê nửa cái mạng từng bước từng bước đi về nhà.

Thời điểm đi qua phố xá náo nhiệt, một thân ảnh quen thuộc khiến ta dừng bước.

Ta thấy kia quen thuộc không thể quen hơn trong dòng người đi đi tới tới phát tờ đơn. Mọi người không nhận được đem tờ đơn không cầm mà ném xuống đất, hoặc là trực tiếp đập tay người đưa phát xuống, nhưng mà hắn lập tức nhặt lên lau sạch tiếp tục phát cho người khác.

Hắn vẫn luôn làm như vậy cho đến khi phát hiện ra ta.

Ta đi tới:” Công việc của người không phải là gia sư sao?”

“Cái này cũng là một trong số đó.”

“Còn có cái gì? Rửa chén thuê hay là vận chuyển thuê?”

“...”

Đêm đó, chúng ta không nói với nhau câu nào.

Ngày thứ hai, ta dậy sớm tiếp tục đi kiếm việc làm.

Ngày hôm nay ta yêu cầu thấp xuống, đem mục tiêu phỏng làm việc của nhân viên ném ra sau đầu.

Nhưng ta rất khó tưởng tượng ta đi xin việc ở SUPER MARKET SELLER thất bại dưới tay một học sinh tốt nghiệp trung học.

Ta mơ hồ nghe thấy bọn họ nói sau lưng ta: “Tốt nghiệp nghiên cứu sinh(*) vậy mà làm tiêu thụ viên? Bằng tốt nghiệp có phải giả không? Thân thể có vấn đề hay không a? Hay đầu óc có bệnh?”

(*) Nghiên cứu sinh là tên gọi của người đang theo học những khóa trình nghiên cứu khoa học mà kết quả cuối cùng là luận án tiến sĩ được bảo vệ thành công ở cấp nhà nước.

Ta rất muốn nói, ta không có gì cả.

Cực khổ một ngày từ sáng tới tối, lúc chàng vạng ta lần thứ hai bước trên đường trở về.

Vốn dĩ bằng cấp quá cao tìm việc cũng khó, nhớ tới thời học sinh phát báo phát sữa cũng là nghề của thầy giáo. Chỉ sợ ta ngày mai đi chấp nhận làm công nhân môi trường cũng sẽ thua người khác. Ta tự giễu nghĩ.

Đi ngang qua một quán bar quen thuộc, liếc tới cửa có dựng một tấm bảng tìm người làm. Ta cân nhắc tiền bạc và tự tôn cái nào quan trọng, sau đó quyết định vào trong phỏng vấn.

Người phỏng vấn ta là quản lý Tiểu Điền, chúng ta quen nhau, hẳn là người tốt không nói gì xin mời ta. Tiền lương không ít, lương căn bản là trích phần trăm, nhiều thì trên ba nghìn, ít cũng gần hai nghìn.

Vì thế đêm đó ta lập tức đi làm.

Chi Nhạc cũng biết nhưng không nói gì, chỉ là kêu ta nấu cơm, coi như không đi xuống.

Đây quả thực là nói đùa, lẽ nào không đi xuống nấu ăn cũng không cần ăn, hẳn không phải đi học sao?

Làm việc ở quán bar không có khó. Đặc biệt không nhiều việc nặng, nhưng cả ngày điên đảo hơn nửa tạp thanh âm ã cùng tiếng động lớn vang khắp nơi khiến đầu của ta muốn nổ tung.

Thật vất vả làm đến lúc gần phát tiền lương trước một tuần, vừa có thể cho Chi Nhạc đóng học phí, vốn là mọi thứ suôn sẻ.

Mãi cho đến khi lần thứ hai ta gặp lại người đẹp không giống nữ sinh đương nhiên cũng không giống nam sinh.

3. Chương 3

Thật vất vả đợi đến khi gần phát tiền lương trước một tuần, có thể cho Chi Nhạc đóng học phí, vốn là mọi thứ suôn sẻ, ai dè vận rủi lại tới khi lần thứ hai ta gặp lại tên nam kỹ xinh đẹp không giống nữ sinh mà cũng chẳng giống nam sinh. Ta mới biết thì ra vận xui PART TWO chờ ta vào hôm nay.

Cậu bé

Sau 11 giờ đêm là lúc quán bar náo nhiệt nhất. Công việc của ta như mọi ngày là bưng khay rượu, đặt đơn rượu lên viết số bàn, đi tới bàn số 14, thuận thực nâng từng ly một bỏ xuống.

Bên trong ánh đèn hân ám khiến nhìn ai cũng không rõ dáng dấp. Nhưng đèn xoay tròn trên sàn nhảy vừa khấp chiếu tới người ta, giữa muôn vạn tối tăm có chút phát sáng, một khắc kia ta bị chú ý.

Vốn là cái này cũng không sao, ta tiếp tục làm. Nhưng mà cất xong tất cả rượu lúc đó ngẩng đầu một cái, vô ý thức nhìn về phía trước quả thật chính là kinh hồng thoáng qua, cứ như vậy ta cứng lại.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tác phong không đứng đắn phía trước đang nhìn ta, một khắc kia, ta cảm giác sâu đậm.

Ta lại xui xẻo.

Tuy là đã vô ích, nhưng ta lập tức dùng khay che kín mặt, sau đó nhanh chóng vọt tới phòng nghỉ.

Đang nghĩ ở bên trong, ta như lâm phải đại dịch đứng ngồi không yên. Kỳ thực ta cũng không phải sợ hãi, chỉ là sợ sẽ không còn công việc này.

Thời điểm ta bàng hoàng, quản lý Tiểu Điền tiến vào. Ta vội vàng như bắt được cọng rơm cứu mạng, nói: "Tiểu Điền, hôm nay ta xin nghỉ phép được không?"

"Hả?" Tiểu Điền cau mày: "Không tốt sao? Người nhìn bên ngoài, mọi người đều làm đến đầy mồ hôi, tại sao người có thể đi bây giờ?"

"Nhưng mà ta..." Ta còn muốn giải thích.

"Hơn nữa a, ông chủ chút nữa sẽ tới để phát lương, thế nào người cũng phải lĩnh lương mới đi chứ?"

"Ngày hôm nay phát lương? Không phải tuần sau sao?"

"Tuần sau ông chủ không rảnh, nên muốn phát sớm. Không phải ta đã nói cho người hả, phải biểu hiện khá một chút a, nếu không ông chủ trách móc, ta cũng đã bảo người không được nghỉ a."

Nói xong, nhanh chóng đi ra ngoài, còn lại mình ta nghe xong mà ngẩn người trong phòng.

Thảm, làm sao bây giờ? Nếu ông chủ đến, ta càng không thể có xích mích với tên kia.

Ta càng nghĩ càng không ổn, trong nháy mắt muốn đuổi theo Tiểu Điền thương lượng một chút, đồng nghiệp A vọt vào, hần vừa thấy ta đã nói: "Tiểu Lỗ, thì ra người ở đây a, ta tìm người rất lâu. Khách nhân bên ngoài bàn 14 chỉ định muốn người qua đó, mau đi xem một chút."

Một khắc kia, ta không nói. Ta hoàn toàn minh bạch cái gì gọi là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không được.

Chỉ là không hiểu tại sao mặt của đồng nghiệp A bỗng nhiên lại biến thành một quỹ dạ xoa, âm hiểm ngoác tay về phía ta.

Đương nhiên ta biết đây chỉ là ảo giác, nhưng ta vẫn ném khay tới trước mặt hần, khi hần chưa kịp phát cẩu, ta thấy chết không sờn đi tới bàn 14. Hít sâu một cái, sau đó đứng bên cạnh cung kính nói: "Tiên sinh, có gì cần giúp sao?"

Hần đang cùng một đám bạn bè uống rượu cười nói, thấy dạng này của ta, như thật cao hứng, lắc lắc ly whisky trong tay, sau khi uống một hơi cạn sạch, nghiêm túc nói với ta: "Ta muốn chơi điệp ly(*) cùng bạn bè, người xếp cho ta bao nhiêu tầng cũng được, sau đó mở chai whisky bắt đầu rót xuống."

(*) Điệp ly: hình ảnh

"Xin lỗi, tiên sinh. Đại sảnh không chơi loại này, nếu là người đi bao phòng..."

"Vì sao đại sảnh không chơi được, ta chính là muốn chơi ở đây!" Hần một vẻ người có thể làm gì được ta.

Ta nỗ lực đè nén lửa giận, bình tâm tĩnh khí giải thích: "Tiên sinh, thỉnh không nên như vậy. Đại sảnh người đến người đi, nếu là đụng phải vậy thì..."

"Ta không quan tâm a, dù sao ta có tiền. Ta mới không giống như một số người, vốn đã nghèo, lại còn liệt dương, còn muốn đi chơi cho phí tiền, các người nói có buồn cười không?" Hần hoàn toàn không sợ nói, quay về phía bạn bè cao giọng.

Bạn bè cười âm, cùng nhau chỉ vào đối phương hô to: "Ai! Ai bệnh liệt dương, nói~ ha ha~!"

Ta cảm thấy mặt mình đã đen hơn phân nửa: "Tốt, tiên sinh, chờ chút, ta đi lấy ly rượu."

Ta xoay người lại phi như bay vào nhà kho, sau đó nổi điên đập cửa hai cái, cuối cùng vẫn là cam chịu bưng một thùng ly rượu đi ra.

Lần thứ hai đi tới bàn số 14, chống lại bản mặt đáng giận không gì sánh được kia, trong lòng ta không ngừng thúc giục mình phải nhẫn nhịn trong chốc lát sẽ sống yên bình lặng.

Ta bắt đầu tiểu tâm dục dục xếp ly, bởi vì ta biết xảy ra chuyện không may sẽ chịu tiếng xấu thay cho kẻ khác. Phía trước cả đồng người lập lại đem từng cái chén đặt ở trên bàn, bắt đầu thấy nhàm chán, một cậu bé nói trước.

“Nhã Hạo, tháng trước ngày cha ngươi chết không phải là chia tài sản sao? Nghe nói ngươi vừa nghe xong không nói tiếng nào đá cửa đi ra ngoài, thế nào? Ngươi đi đâu?”

“Hừ.” Ta đẩy trước một giây mới biết tên khốn Nhã Hạo tiên sinh khẽ cười một tiếng “Không có đi đâu, phiêu kỹ.”

Nhất thời mọi người một trận oa lên:” Nhã Hạo, ngươi có gan! Biết tiền tới tay ngay cả cha dưới đất mặt mũi cũng không cho. Uy~ tiểu thư đêm hôm đó cũng không tệ lắm phải không? Muốn cậu ấm Nhã Hạo của chúng ta như thế này hầu hạ cấp bách.”

“A. Đêm hôm đó hả...” Tên khốn kia cười nhạt kèm ánh mắt ngả ngón khiến ta hiểu rõ thì ra ngày đó hẳn chơi là

Hừ! Thì ra là hoàn khổ đệ tử, một khi có được gia sản lập tức tiêu xài phung phí, ta xem ngươi chừng nào thay đổi thành tên ăn xin!”

Ta thể hiện ở trên mặt vẻ khinh thường, ta biết hẳn cũng thấy. Song ta quyết định đối với ánh mắt bần thỉu của hẳn coi như làm ngơ, nhưng giữa hai chân truyền tới cảm giác tê dại khiến ta sợ thiếu chút nữa kêu lên.

Ta cúi đầu nhìn, mới biết thì ra cái tay vẫn liên tục ý vào quầy bar hôn ám sờ tới bắp đùi của ta bắt đầu đánh chuyển trở về. Lòng ta cả kinh, muốn xoay người đổi chỗ nhưng hẳn kéo ống quần không cho ta đi. Chúng ta một trận lôi lôi kéo kéo sau đó xơ ý đụng phải cái bàn, tăng ly trên bàn lay động khiến ta không dám động nữa.

Ta vô cùng tức giận nhìn hẳn chằm chằm, nhưng hẳn lại cho ta một cái vẻ mặt không chú ý.

Ta tức giận chân, thế nhưng ta khổ sở bất lực. Hẳn thấy ta vẻ mặt một bộ cam chịu càng đắc ý ra mặt.

“Đêm hôm đó hả...” Tay hẳn từ từ sờ lên, đi tới chỗ kín của ta, dùng ngón tay ác ý bắn thử ở phía trên, hài lòng nhìn ta cả thân run lên, sau đó cười đắc ý:” Người kia nói hẳn không thể...”

Ta nghe xong, mặt càng đỏ.

“Hả?” Không thể? Sao không thể a?” Người bên cạnh cười hỏi.

“Đúng! Ta cũng muốn biết có cái gì không thể.” Hẳn quay mặt nhìn bạn bè, nhưng cái tay lại linh hoạt kéo tới ta, chui vào trong đũng quần, lướt qua quần lót nắm chỗ hiểm.

Tay ta run rẩy mạnh hơn, hẳn lên xuống chuẩn bị, ta biết mình đã bắt đầu có phản ứng.

“Nhưng mà bây giờ xem ra hẳn cũng không phải bất lực a.... Chỉ là không biết vì sao lúc trước lại không được.” Hẳn tỏ vẻ suy tư, sau đó ngẩng đầu nhìn ta hỏi:” Người cảm thấy tại sao không thể chứ?”

Lúc hẳn hỏi, còn không quên dùng móng tay cào một chút chỗ hiểm của ta. Lập tức ta hô hấp dồn dập, chân cũng bắt đầu run rẩy.

Ta biết bây giờ mình không thể mở miệng, chỉ có thể lắc đầu tỏ ra không biết. Cố gắng điều chỉnh hô hấp và tận lực không để mình chạm đến cái bàn, bởi vì ta không quên một ly rượu trên bàn giá tận năm đồng, là trích phần trăm từ ta bán mười chai rượu.

“Có phải nữ nhân kia chợt phát hiện đến cái đó rồi!” Bạn của hẳn tiếp tục tò mò truy hỏi.

” Đến cái đó?” Tên khốn kia khoa trương cười rộ lên, chọc bạn bè bên cạnh cười, chỉ có ta mặt đỏ tía tai, cười không nổi.

” Nếu là hẳn chỗ đó cũng có thể đến thực sự muốn biết một chút, có đúng hay không hả?” Hẳn lại ngẩng đầu hỏi ta, tay vòng qua chỗ hiểm, khi nhẹ khi nặng.

Thực sự muốn chết, ta cảm thấy cơ thể mình sắp mềm xuống, hai tay cũng vịn vào bàn. Cái ly trên bàn lung lay khiến ta biết tình hình bây giờ mình có bao nhiêu chật vật. Hắn trên mặt lộ vẻ kiêu ngạo khi gian kế được như ý, càng làm ta muốn giơ tay phá hủy mặt của hắn.

“Này~! Người cảm thấy cái kia đến có phải hay không?” Hắn không có ý tốt cười hỏi.

Ta xấu hổ và giận dữ đan xen, cảm thấy một cơn tức giận đã đem ngực ta kìm nén đến mức sắp nổ tung.

Hô hấp ổn định, cứng rắn chống lại hắn:” Có phải hay không thì ta cũng chịu... Nhưng mà ta nghĩ kiểu bị người ta trói tay trói chân lột sạch nằm ở trên giường cầu xin càng đáng xem hơn.”

Ta thống khoái nhìn sắc mặt hắn giây trước còn dương dương đắc ý đã lập tức đen lại, nhưng ta thống khổ thất thanh kêu lên khi hắn dùng lực bấm một cái chỗ yếu hại của ta.

Đau đớn làm ta lập tức quên mất một ly bằng trích phần trăm của mười chai rượu. Khí tức xông não, vung tay lên, trên bàn đã xếp mấy tầng ly rượu cao toàn bộ rơi tới người hắn. Khi hắn chưa kịp nhảy ra né tránh, đùi phải ta hung hăng đuổi một cái, đập tới bụng hắn, lập tức hắn bay té xuống đất.

Thoát khỏi ma chảo của hắn, chuyện đầu tiên là ta vội vàng kéo quần lót, sau đó xắn tay áo, tiến lên định liều mạng với hắn.

Mà hắn ngã ở trên đất rất nhanh bò dậy, thấy dáng vẻ của ta muốn ăn đòn, hắn cười rất tàn nhẫn, sau đó nhanh nhẹn cởi áo khoác ném sang một bên, cũng muốn đánh nhau với ta.

Bầu không khí bốc lửa lại thêm âm nhạc làm nền càng hết sức căng thẳng, chúng ta đều chuẩn bị dùng quyền phân cao thấp, trước khi cả hai xuất thủ, có một đám người khuyên can tách ra. Ta thấy hắn ở trong đám người nhe răng, còn không quên nói khiêu khích:” Thái giám chết bầm, tên cường bạo biến thái, qua đây a~! Bản thiếu gia muốn đấu một mình với ngươi!!”

Hắn không thể nghi ngờ là đổ dầu vào lửa, nhưng ta cũng không cách nào cố gắng tha cho hắn, cũng chỉ có thể nói miệng cực nhanh:” Tiệm nam kỹ, lần trước không có làm chết người coi như người may mắn ~ xem ta lần này chinh phục ngươi thế nào!!”

” Bằng tên thái giám này nhà ngươi?! Hãy chờ ta phế ngươi đi!!”

Chúng ta càng nói càng thái quá, tình cảnh ngày càng loạn.

Tiểu Điền chạy tới gào to một cái, mọi người ngừng uống. Tại đây âm nhạc ngừng lại, sau đó toàn bộ đèn sáng lên. Trong nháy mắt ánh sáng kèm bỗng nhiên yên lặng khiến ta lập tức ý thức được mình đã làm ra chuyện gì, khi nhìn thấy Tiểu Điền khuôn mặt thất sắc lộ ra vẻ tức giận, ta lại càng biết không ổn. Tiểu Điền hung hăng trợn mắt nhìn ta một cái sau đó lập tức đi tới cạnh tên khốn kia, vô cùng xin lỗi nói:”Lỗ thiếu gia, Lỗ thiếu gia, thành thật xin lỗi, cấp dưới của ta khiến ngài mất hứng như vậy, ta trở về nhất định dạy dỗ hắn thật tốt, nhưng bây giờ thỉnh ngài cho ta chút thể diện, lần này coi như xong đi. Lần này ta mời khách thế nào? Lỗ thiếu gia, không nên làm khó khăn cho tiểu nhân chúng ta nha.”

Tên khốn kia thực rõ là phách lối làm người phẫn nộ, hắn đẩy Tiểu Điền ra, tiện tay vớ một chai rượu quý nhất giữa đầu đổ vào miệng, sau đó hung hăng dùng sức ném chai thủy tinh xuống đất phát ra tiếng đọ người:” Ngươi!!” Hắn hung ác chỉ vào ta,:” Nếu không đấu một mình, vậy quý xuống xin tha!”

Ta nghe xong, há hốc mồm muốn chửi, nhưng chưa mở xong Tiểu Điền đã xuất mã khuyên bảo:” Lỗ thiếu gia, vậy không tốt, ta cho ngươi...”

Đợi Tiểu Điền còn chưa nói xong, tên khốn kia một tay nắm cổ áo hắn đứng dậy:” Hiện tại không tới phiên ngươi dạy dỗ thiếu gia làm thế nào! Cút qua một bên!” Nói xong hất tay một cái quăng Tiểu Điền ngã xuống.

Ta thấy lại càng tức giận, xông về trước muốn liều mạng với hắn. Nhưng Tiểu Điền lập tức nhào tới cản lại, một tay giữ thất lưng không cho ta tiến lên, một tay đề bả vai ta đem đẩy về sau, cũng không quên nhắc nhở bên tai:” Ngươi có còn muốn cầm tiền về đóng học phí cho em trai không?”

Một cậu nói kia nhắc nhở ta thực tế tàn khốc nên biết cốt khí trước mắt ở tiền bạc hay là muốn từ chức.

Cuối cùng ta tỉnh táo lại. Mặc dù Tiểu Điền biết ta phải chịu uỷ khuất, nhưng nói bên ngoài người làm thuê chính là cần làm được đủ chân. Hấn hắng giọng, cổ tình lớn tiếng nói:” Thằng ranh con, người ăn gan báo hay sao mà muốn đắc tội với Lỗ thiếu gia, còn không mau quỳ xuống nhận lỗi, đúng là không muốn sống!!” Nói xong tay gõ lên đầu ta một cái, cũng đẩy ta lên trước, ra hiệu ta phải thức thời.

Lúc nhỏ, thiếu niên, thanh niên, bất kỳ độ tuổi nào, bị bất cứ người nào ức hiếp, ta đều không cảm giác bẽ mặt và lảng nhục như bây giờ. Ta đứng tại chỗ thật lâu, phảng phất cảm thấy cơ thể mình bắt đầu cứng ngắc.

Muốn ta bỏ tôn nghiêm và cốt khí xuống làm sao, vì tên Hỗn Thế Ma Vương(*) này quỳ xuống.

(*)

Hỗn Thế Ma Vương() (Ma Vương Càn Quấy) là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết văn học cổ điển Trung Hoa Thủy Hử. Xếp thứ 61 trong 108 vị đầu lĩnh Lương Sơn Bạc.

Xuất thân: Cướp.

Đơn đặt hàng đã viết thì có thể giúp ta tháng thu vào hơn vạn, nhưng bây giờ lại vì bảo trụ ngày đêm lao động điên đảo lao lực kiếm về hai ba nghìn hướng người ta khom lưng uốn gối.

Tiểu Điền sau lưng đẩy ta lần nữa, ý niệm trong đầu ta bỏ qua cao ngạo mà xoay người rời đi hoặc anh dừng tiến về phía trước liều mạng với hấn một mất một còn. Ta nghĩ tới hình dáng Chi Nhạc phát truyền đơn ngoài đường, ở quán cơm rửa chén đĩa, ở kho hàng vận chuyển, vì vậy hai chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống.

Ta giống như một pho tượng bị cắt đứt chân, ta quỳ đứt khoát nhanh nhẹn.

Cốt khí tôn nghiêm ở tiền tài hiện thực trước mắt hay là phải mất việc. Đây là thứ duy nhất có thể thuyết phục với chính mình tiếp tục quỳ.

Ta dường như nghe được Tiểu Điền thở phào nhẹ nhõm bởi vì ta quỳ, hấn đi tới bên cạnh tên khốn kia, nói:” Lỗ thiếu gia, vậy giờ có thể đi chưa?”

Ta vẫn một mực cúi đầu, bởi vì ta cảm thấy mặt mũi này không còn. Ta cũng ăn nói dạ vâng đến dạng này, tin tên khốn kia còn có chút nhân tính, có thể bỏ qua cho ta. Ta lẳng lặng chờ hấn giống như chờ lễ trực tiếp trên TV ra lệnh một tiếng, sau đó dẫn một đám tay chân nghênh ngang đi ra cửa.

Hấn chưa có phản ứng với lời của Tiểu Điền, đi tới trước mặt ta ngồi xuống. Ta ngẩng đầu đối diện với mặt khuôn mặt khinh bỉ của hấn, nghe hấn nói:” Ta đối ý, ta muốn đấu với hấn!”

Ta không thể tin trọn to hai mắt, giữa khuôn mặt tươi cười ác liệt của hấn, hấn xem xa đã không tha cho ta chút nào. Không tài nào chịu nổi, đưa tay liền một quyền đánh tới, hấn dường như đã sớm biết tổng chiêu này, sau đó một cái câu tay, đánh một quyền nặng vào bụng ta.

Ta giống như cảm thấy mình khạc ra máu tươi, thậm chí nội tạng cũng muốn phun ra. Đau đến co quắp toàn thân, yếu ớt vô lực không trọng tâm đổ về phía trước, vừa vịn té vào người của tên đó.

Ta cảm thấy một trận cười lạnh tới cơ thể ta khê chấn động, cùng một hơi nóng thổi bên tai:” Thái giám, đây là trả nợ một quyền lần trước.”

Ta tức giận cắn môi, cái chân định bụng trả đòn thế nào. Nhưng hấn hiển nhiên là học qua võ thuật, một tay đỡ ta, tay kia lại đi về hất một cái, hai cái tát liên tiếp đánh vào mặt của ta.

Lần này ta thực sự khạc ra một ngụm máu tươi, cả người ngã trên đất. Hèn chi lần trước hấn nói tứ chi hoạt động như thường ta sẽ đánh không lại hấn, tên khốn kia, quả thực là dã thú từ địa phủ đi ra.

Hấn nắm tóc kéo ta dậy, tóm cằm muốn ta nhìn hấn:” Đây là trả lại hai bạt tai lần trước của ngươi.” Nói xong cười hạ lưu:” Còn dư lại, ta còn muốn cởi quần áo của ngươi.” Tiếp theo, tay hấn mò tới khuy áo của ta.

Ta trọn to hai mắt nhìn hấn, ngây ngô như gà gồ.

Hấn muốn trước mặt bao nhiêu người đem ta cưỡng bạo?

Ta mặt xám như tro tàn, một tiếng tiếng động cứu ta từ địa ngục đi ra.

“Lỗ thiếu gia, xin không cầm làm xảy ra án mạng được không!” Tiểu Điền lần thứ hai đi tới:” Chúng tôi mở cửa kinh doanh, sau này phải lẫn lộn thế nào a. Lỗ thiếu gia, thực sự không thể cho tiểu nhân này chút mặt mũi sao?”

Hắn quay đầu nhìn Tiểu Điền một chút: “Được, đừng nói là ta không cho người thể diện, chuyện lần này cứ như vậy đi.”

Tiểu Điền nghe thấy hai chữ “Xong chuyện” này lập tức cười xoà:” Cảm tạ Lỗ thiếu gia, cảm tạ Lỗ thiếu gia.”

Tiếp theo hắn quay đầu nhìn ta, bộ dáng kia, phảng phất như ta là kẻ thù giết cha của hắn, phần nộ nói:” Lỗ Chi Tín, người đừng nghĩ lấy đi một phân tiền của ta!!”

Hắn biết tên của ta làm rất kinh ngạc, mà không giải thích được, càng làm ta quay cuồng, mà sau đó hết thấy hắn xem ta như vãi rách ném xuống đất không hề suy nghĩ.

Cuối cùng hắn cũng dẫn người của mình đi, ta thậm chí còn nghe được một nam sinh ở phía sau thân ta hô to:”Oa, Nhã Hạo, hôm nay tại sao người nóng nảy vô cùng như vậy? Hừ chết ta, ta vừa thực sự nghĩ người muốn giết người.”

Hiện trường sân khấu tàn cuộc, cuối cùng đám người vây xem cũng ồn ào tản đi.

Tiểu Điền đỡ ta dậy, mặt của hắn đan xem đau lòng và cắn phần, ta thấy áy náy và hối hận.

Một lúc lâu, Tiểu Điền bất đắc dĩ mở miệng:” Tiểu Lỗ, ngày mai người khỏi cần tới đây.”

Toàn thân ta vì khấn trương mà phát run, vội vàng hỏi:” Vì sao? Tiểu Điền, người không thể cho ta thêm cơ hội sao? Ta cam đoan sẽ không có lần sau!”

Tiểu Điền càng tỏ ra hữu tâm vô lực, hắn xoay người chỉ vào một người trung niên lông mày dựng ngược nói với ta:” Đó là ông chủ quán bar.”

Sau đó, ta không nói gì nữa.

Từ quán bar đi ra, giống lần ta đi ra từ công ty, trên người không có tiền thưởng tháng này, tiền boa, tiền làm thêm giờ, thậm chí là lương căn bản.

Tất cả tiền của ta đều dùng vào thiệt hại tối nay ở quán bar, nhưng mà ta vô cùng may mắn, vượt qua phần sổ ngạch ông chủ đại nhân nhân từ mà phát tay tác dụng.

Lúc rạng sáng, ta một u hồn giống khúc gỗ không biểu cảm lác lác trên đường. Ta không phải không có nhà, hiện tại dạng này, tuyệt đối không thể cho Chi Nhạc thấy.

Chuyện phát sinh tối nay, khiến ta tức phát run, cũng làm ta sợ phát run. Vì sao ta trêu chọc người như vậy, ta nghĩ thế nào cũng không hiểu.

Toàn thân ta như nhũn ra, không có khí lực đi nữa, vì vậy ngồi xuống thêm đá bên đường. Hai mắt bắt đầu nhắm lại, cho dù ta quật cường không cho nước mắt rơi, nhưng sau khi tưởng tượng đến khó khăn lẫn lộn xã hội bao năm, thời khắc này ta lại giống hồi cấp hai, làm sao có tiền cho em trai đóng học phí, làm sao đóng kỳ hạn tiền nước, tiền điện, tiền điện thoại, ta bất lực trên đường khóc, toàn thân phát run.

Tại sao phải như vậy chứ? Ta rõ là đã tận tâm tận khổ khổ vừa học vừa làm mà học xong nghiên cứu sinh, còn thật vất vả làm tới kiến trúc sư chuyên nghiệp.

Chẳng biết tại sao bị bạn thân một cước nhấc bổng lên, sau đó phải cùng học sinh tốt nghiệp trung học cơ sở kiếm việc tại SUPER MARKET SELLER.

Tại sao lại như vậy chứ? Ta rõ ràng cam phận ngoan ngoãn làm một tên tiếp rượu quán bar, thấy tiền lương sắp đưa tới tận tay, tại sao lúc đó lại lòi ra một tên ác bá như vậy khiến ta thấy tiền tài hoá nước, tài công hai thứ vô ích.

Tên khốn kia đánh vào ta, vết thương trên người khiến ta khóc rống sau đó mơ hồ đau âm ỉ, nhưng càng đau ta lại càng khóc, sau khi khóc, ta ngày mai có lẽ cùng một gã tốt nghiệp tiểu học đi kiểm phần việc SUPER MARKET SELLER, hoặc cùng một gã tiểu học đi kiểm chức công nhân bảo vệ môi trường.

Ngày mai ta không thể khóc nữa.

Ta nghĩ như vậy, sau đó mệt mỏi và đau đớn, mất đi ý thức.

Thời điểm lần thứ hai mở mắt, ta đã ở bệnh viện.

Bên cạnh có Chi Nhạc giúp ta gạt vò táo. Hắn gạt táo xong đặt vào khay, sau đó ra ngoài kêu hộ sĩ vào kiểm tra vì ta đã tỉnh, sau đó cả ngày, ta chưa từng nghe Chi Nhạc nói ra khỏi miệng bất kỳ câu nào.

Lúc chạng vạng tối, ta xuất viện. Chi Nhạc đi trả tiền, ta theo sau. Thấy Chi Nhạc đem tờ một trăm đồng đưa cho hộ sĩ thu lệ phí, trong lòng ta càng bức bối.

“Xin lỗi, Chi Nhạc.” Trên đường về nhà, ta đi theo sau lưng Chi Nhạc, nhẹ giọng nói.

Chi Nhạc tiếp tục đi về phía trước, ta không biết hắn có nghe thấy không nhưng hắn không phản ứng. Mãi khi về đến nhà, hắn đột nhiên xoay đầu nói với ta: “Bình an trở về là tốt rồi, không chuyện gì so với chuyện người bình an vô sự quan trọng hơn.”

Một khắc kia, ta cười xoá đi nước mắt bên khoé.

Chi Nhạc nói cho ta biết là một nam sinh xinh đẹp có lòng mang ta đến bệnh viện, hắn còn chưa kịp nói lời cảm tạ, nhà người ta đã đi. Sau khi nghe xong ta cuối cùng nghĩ thế giới này người tốt còn không có tuyệt chủng.

Ta tu dưỡng thật tốt vài ngày sau, lại muốn ra ngoài tìm việc làm. Sáng sớm ngày hôm nay, đang trong toilet đánh răng, ta mơ hồ nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Vừa nghĩ bây giờ có ai tới tìm chúng ta, vừa ngậm bàn chải đánh răng chạy đi mở cửa.

Nhưng mà không thấy thì không sao, vừa thấy đã muốn đập hắn mấy đá. Ta vừa mở cánh cửa, đứng ở cửa lại là tên cận bã đã thú chạy đến kia từ địa ngục kia.

“Người tới làm gì!! Tên cận bã, người hại ta còn chưa đủ sao, lập tức cút cho ta!” Nói xong ta vung tay muốn đóng cửa.

Tên cận bã nọ lại một cước đá văng cửa. Tiếng vang rất lớn làm Chi Nhạc đang làm bữa sáng ở phòng bếp cũng đi ra, hắn một tay cầm cái xẻng, một tay cầm lót nôi, vừa thấy tên cận bã này đã nói: “Tiên sinh, sao người tới đây?”

“A?” Ta không thể tin nhìn Chi Nhạc: “Chi Nhạc, lúc nào người biết tên cận bã này?”

“Hắn chính là nam sinh xinh đẹp kia dẫn người vào viện a.” Chi Nhạc nói còn dùng cái xẻng trên tay chỉ chỉ hắn.

Ta đây cả kinh đúng là không phải đùa, ta bắt hết đến toàn bộ phòng ốc cũng có thể nghe rõ, hai mắt mở to đến ngay cả con người có thể đủ trình rút xuống, ta thật muốn phá cửa sổ, từ lầu tám nhảy xuống oanh liệt phí hoài mạng sống cũng không cần phải đối mặt với sự thực thương để ác ý đùa giỡn.

Ta nhìn tên cận bã kia trên mặt một bộ: “Không sai, chính là ta.”, lập tức vọt tới phía trước Chi Nhạc thân kinh khẩn trương nói: “Chi Nhạc, người cần trọng nghĩ lại chút, có phải chỗ đó nhớ lộn, Có phải không... Phải không...”

Một đồng ‘có phải không’ cũng không ra thứ gì tới lúc một người khác từ cửa tiến vào, hắn vừa thấy ta liền lễ phép giơ tay: “Là Lỗ Chi Tín tiên sinh sao?”

“Đúng!!” Ta hết sức kiên định trả lời, cũng như tìm được khả năng thứ hai như nhau nhào qua nắm tay người kia, sau đó Chi Nhạc đến trước mặt hỏi: “Chi Nhạc, người thấy rõ ràng, đưa ta vào viện ngày đó có phải hắn không, có phải hắn không?”

“Đúng!!”

Chi Nhạc liếc mắt một cái:” Không phải hần, hần là ai?” Chi Nhạc lại dùng cái xẻng chỉ chỉ hần hỏi.

“Hả?” Ta nhất thời không trả lời được lập tức quay đầu hỏi:” Đúng rồi, tiên sinh, người là ai?”

“Ha ha.” Người nọ lập tức cười tự giới thiệu:” Ta là luật sư. Tới báo cho người chuyện di chúc.”

“Cái gì di chúc?” Ta cảm thấy ngày càng u mê.

“Phụ thân người là Lỗ Ân Bình thảng trước qua đời, trong di chúc có nhắc tới tên người, ta tìm người rất lâu rồi, bây giờ đến nói cho người cụ thể di chúc: ” Vị này... ” Luật sư xoay người chỉ vào kẻ phàm tục cạnh bả nói:” Vị này chính là em trai của người, Lỗ Nhã Hạo.”

“Hạnh ngộ, Chi Tín ca.” Tên phàm tục cạnh bả biến thành một người lễ phép chào hỏi.

Đầu ta đau xót, nghĩ muốn bất tỉnh.

Ý nghĩ duy nhất cần làm của ta bây giờ là nhảy từ lầu tám xuống.

4. Chương 4

” Ta chiếm 70% tài sản?! ” Ta không thể tin thốt lên.

“Đúng, trong di chúc viết rõ ràng.”

Nói xong, luật sư còn đưa văn kiện trong tay cho ta, ta vội vàng nhận lấy xem.

“... Tôi cho 70% tài sản trên danh nghĩa thuộc về con cả Lỗ Chi Tín sở hữu, bao gồm cổ phiếu trên danh nghĩa, tài chính và...” Đoạn văn đầu tiên như vậy đập vào mắt, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, không cho phép ta nghi ngờ nữa. Nhưng ta vẫn cảm thấy rất khó tin, người nam nhân kia, vẫn nhớ tới đứa con trai này còn tồn tại, lại hơn nữa cho ta 70% di sản?

Đại não của ta bắt đầu hỗn loạn, chuyện này đến với ta có thể nói hoàn toàn không ăn nhập, càng không cần nói muốn ta tiếp nhận.

“Lỗ Chi Tín tiên sinh, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện sao?” Luật sư thấy ta nhìn chằm chằm di chúc ngăn người, dò hỏi.

Ta như ở trong mộng tỉnh lại, lúc này mới phát hiện chúng ta đang đứng ở cửa, vì vậy vội vàng mời luật sư vào ngồi. Về phần Hồn Thế Ma Vương, ta biết mình có đuổi hần cũng không đi, cũng chỉ còn cách cho hần đi vào.

“Tên khốn, ta cảnh cáo người, người tiến vào không được gây sự với ta a!!” Trước khi hần tiến vào, ta ngăn trước mặt hần nói.

Nhưng mà hần phách lối đẩy ta ra, sau đó nghênh ngang đi vào.

Ta tức sùi bọt mép, nhưng chỉ có nhẫn.

Chi Nhạc rót cho mỗi người chén nước, sau đó chúng ta bốn người ngồi bốn phía như thế ngồi trước bàn cơm.

Luật sư nói trước:” Bây giờ ta bắt đầu đọc di chúc của Lỗ Ân Bình tiên sinh lập ra khi còn sống, đây là bản viết từ lời nói, chính tôi viết, chế định theo luật là hợp pháp, là có đủ hiệu lực pháp luật.

Di sản của Lỗ Ân Bình tiên sinh chủ yếu chia làm ba phần.

1.Lỗ Ân Bình tiên sinh 8% tiền bạc trên danh nghĩa, và một phần gia nghiệp cho chị gái của Lỗ Ân Bình tiên sinh sống ở ngoại quốc là Lỗ Mi Sách tiểu thư sở hữu.

2.Lỗ Ân Bình tiên sinh 20% tiền bạc trên danh nghĩa, 30% vật nghiệp, cổ phiếu, ngoại hối chờ của xí nghiệp(*), phân cho con trai Lỗ Nhã Hạo tiên sinh sở hữu.

3. Lỗ Ân Bình tiên sinh 70% tiền bạc trên danh nghĩa, 70% vật nghiệp, cổ phiếu, ngoại hối chờ của xí nghiệp, phân cho con trai Lỗ Chi Tín tiên sinh sở hữu.

(*) ngoại hối chờ: số tiền phát sinh sau.

Lỗ Ân Bình ở chỗ này còn nhắc đến thông qua 2% tài chính cho Lỗ Chi Nhạc tiên sinh đi học chi dùng, bao gồm phí sinh hoạt hàng ngày và...”

“Chờ một chút.” Bỗng nhiên ta hô ngừng, mạch suy nghĩ lại một đồng hồ loạn, ta sửa sang lại rất lâu, cuối cùng mở miệng:” Chi Nhạc kia ta có thể hiểu được, Nhưng Nhưng mà ta chiếm 70% mà hần...” Ta chỉ vào Hồn Thế Ma Vương:” Hần chỉ chiếm 20%? Không có khả năng!! Không phải là cha ta một tay nuôi lớn con trai là hần sao?”

“Ta cũng cảm thấy không có khả năng! Không biết có người làm khó dễ hay không!” Hồn Thế Ma Vương nhìn chằm chằm ta có ý nói. Ta thấy cũng lười liếc hần một cái.

” Việc này ta không rõ ràng lắm, ta chỉ là theo như di chúc đọc. Có lẽ là Lỗ Ân Bình tiên sinh đền bù cho mẹ con các người.”

Hừ, ta khinh bỉ khẽ cười một tiếng. Giờ phút này, hần còn đền bù cái nỗi gì? Cho dù hần cho ta tất cả tài sản, cũng không thể đền lại thương tổn ba mẹ con ta phải chịu.

“Xin lỗi, ta không thể nhận di sản này, người tùy ý cho ai đó đi.” Nói xong, ta đứng lên, rất có xu thế tiễn khách.

” Vậy tốt nhất.” Hồn Thế Ma Vương cũng nói theo:” Luật sư người cũng nghe được, ngày mai người sẽ giao bản hiệp nghị chuyển giao phần tài sản cho vị tiên sinh có cốt này ký tên.”

Hừ, ta lại khẽ cười một tiếng:” Luật sư, hần mấy tuổi hả?”

“Lỗ thiếu gia bây giờ 19 tuổi.”

“Ha ha.” Ta châm chọc cười:” Tiểu tử miệng còn hôi sữa, trách không được cha người chỉ cho có 20% tài sản, hần là sắp chết biết tên phá của người không sớm thì muộn sẽ phá hết sạch tài sản!! Hần hiện tại cho ta tiện nghi cũng không cho người a! Nếu ta là người, đập đầu vô tường chết so với bề mặt tốt hơn!!”

” Người nói cái gì!?” Hần khí cấp bại phôi chia vào người ta.

Tay ta đánh rớt cái tay của hần chỉ vào người ta, quay lại chỉ vào hần:” Người nghe được ta đang nói cái gì thì là cái đó, người điếc sao?!”

“Mẹ nó, người muốn chết!!” Nói xong hần lại muốn xông tới đánh ta, mà ta trong nhất thời quên mất lần trước hần hung ác tàn nhẫn, cầm tay thành quả đâm chuẩn bị đánh nhau.

“A a!!” Hai vị bình tĩnh một chút hai vị bình tĩnh một chút!!” Luật sư ngay tức khắc ngăn chúng ta:” Ngồi xuống trước, dễ giải quyết, dễ giải quyết!” Nói xong hần đẩy ta vào chỗ ngồi sau đó xoay người mời tên khốn kia ngồi xuống.

Luật sư lần thứ hai ngồi xuống, lập tức móc ra khăn tay lau mồ hôi:” Lỗ Chi Tín tiên sinh, xin người suy nghĩ thêm chút. Có lẽ hần là người nên suy nghĩ một chút hoàn cảnh các người hiện tại như vậy, nhiều ít cũng cần số tiền này.”

Ta lập tức ngẩng đầu trợn to hai mắt nhìn hần, hần ngay tức khắc giải thích lý do:” Xin lỗi, ta thực không cố ý tra xét các người, nhưng đây đúng là một trong số công việc của ta. Lỗ tiên sinh, người bị bạn thân tiết lộ bí mật thương nghiệp chuyện này dự định xử lý theo pháp luật hay không?”

“...” Ta cúi đầu không nói.

Ta biết có thể là người bồi thường một khoản trái với hợp đồng sau đó không có thể mời luật sư, nhưng nếu người bây giờ tiếp nhận chỗ di sản này, tất cả vấn đề đều được giải quyết. Hơn nữa trong mắt của ta, chỗ di sản này rất nhiều mặt có lợi với người, người thắng là thập nã cửu ổn(*) cửu ổn. Đến lúc đó không chỉ có thể phục hồi danh tiếng, còn có thể khiến cho người kia ngồi tù.”

(*) Bắn mười phát thì chín phát trúng.

“Hắn sẽ phải ngồi tù?” Ta khẩn trương hỏi.

“Đúng!”

Luật sư biểu cảm như phần thắng nắm chắc trong tay khiến ta không hiểu sợ lên.

Hắn sẽ phải ngồi tù? Mấy chữ này dường như con ruồi bay vòng quanh đầu ta như thế, tiếp theo một mạch hồi tưởng càng lên, ta nghĩ năm ấy hắn đứng trong gió hỏi ta:” Chi Tín, lần trước người nói yêu ta, sẽ vẫn mãi bảo vệ ta có thật hay không?”

Sau đó ta nghiêm túc gật đầu.

Sau đó hắn khẽ cười nói tạ ơn.

Không sai, ta từng đồng ý phải bảo vệ hắn.

“Chi Tín tiên sinh người yên tâm, ta tự thân xuất mã, cam đoan kéo dài thời hạn thi hành án nhất.” Luật sư lại tự tin thêm một câu.

Sắc mặt ta tái nhợt nhìn hắn, lại thấy cái người kia từng ở dưới thân ta rên thống khổ tiểu tử bên cạnh hắn, nháy mắt hình ảnh chồng chéo, ta phảng phất trông thấy người nọ trong bóng tối thô bạo xâm phạm sau đó lệ rơi không ngừng, đau đớn vô cùng.

Ta từng đồng ý phải bảo vệ hắn, thời khắc đó ta làm sao lại quên mất ta từng đồng ý phải bảo vệ hắn.

“Chi Tín tiên sinh, chỉ cần người đồng ý di sản, ta lập tức an bài án kiện nói đường điều tra, người...”

“Người im miệng ngay!!” ta bỗng nhiên không ức chế được rống lên, hai tay ra sức đánh vào mặt bàn, kéo cái ly trên bàn cũng nhảy lên một cái. Ta không khách khí chút nào kéo luật sư đến cửa:” Ta không cần tài sản, càng không cần điều tra, các người lập tức rút cho ta!!”

Nói xong ta mở cửa đẩy hắn ra ngoài cửa, nhưng mà hắn lập tức nắm khung cửa nói với ta:” Tiên sinh, chờ một chút, Coi như người không cần tố cáo hắn vậy thì cũng nên nghĩ tới học phí của em trai người đi.”

Học phí học phí, đây quả thực là bùa đòi mạng ta! Ta giống như quả bóng xì hơi, mới vừa uy thế giờ không còn lại chút gì.

“Tiên sinh, Lỗ lão tiên sinh từng dẫn dò ta phải tận lực khiến người nhận chỗ di sản này, tin đây cũng là chút tâm ý của Lỗ lão tiên sinh với các người, cho không người không cảm kích, người cũng suy tính một chút tình hình thực thể của em trai, huống hồ ta chắc chuyện thi lên đại học cũng không phải chuyện đơn giản, không cần vì hành động theo cảm tính mà phá tiền đồ của em trai người a!”

“Anh, ta không sao.” Chi Nhạc vẫn thẳng chưa mở miệng đứng lên nói, mà những lời này dường như đập phải cái đuôi của ta, khiến ta nổi trận lôi đình.

” Cái gì không sao, ta sớm chợ cũng không cần, người không học cũng rất quan trọng!!”

“Nếu không thì người suy nghĩ thêm chút, ta không ngăn cản các người.” Nói xong luật sư đi ra ngoài cửa.

“Không cần.” Ta gọi hắn lại, cam chịu thở dài:” Ta đợi người đến đi ký giấy.”

Luật sư vui mừng:” Vậy thì tốt quá, Chi Tín tiên sinh, giấy tờ ta sẽ nhanh chóng giúp người làm thoả đáng, vậy các người cũng chuẩn bị một chút, sáng mai dọn quay về nhà chính Lỗ gia đi.”

“Hả? Vì sao phải về đó ở a?” Ta cau mày chỉ vào Hồn Thế Ma Vương:” Ta đây không phải muốn ở cùng hắn? Ta sẽ không dời??”

“A? Cái này không thể được.” Luật sư lập tức mở văn kiện nói với ta:” Di chúc thảo luận, Lỗ lão tiên sinh trăng trối thảo luận chỉ biết phân cho người hắn có liên hệ máu mủ, hơn nữa muốn người quay về Lỗ gia ở hơn một năm, để ta quan sát, cảm thấy đạo đức người qua ải, mới có khả năng phân tài sản kia cho người. Ách.... Đương nhiên học phí của em trai người có thể lấy sớm hơn thời hạn.”

“A! Lão nhân kia bây giờ còn hoài nghi ta không phải con hắn, vậy tại sao còn chia cho ta? Bên trong hắn có nói đến muốn kiểm tra DNA mới có khả năng lấy tài sản không?”

Ta chỉ tùy tiện vừa nói, ai dè luật sư kia lập tức đẩy đẩy kính mắt, cúi đầu nghiêm túc đọc di chúc, sau đó ngẩng đầu nói với ta:” Bên trong không có nhắc tới như vậy, chỉ là nếu người nguyện ý, ta cũng có thể an bài cho người đi kiểm tra ở bệnh viện.”

Ta đỡ khóc đỡ cười, vội vàng khoát khoát tay:” Đi một chút, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Tốt lắm, vậy người ngày mai nhớ ăn sáng rồi quay về Lỗ gia..”

” Tạm biệt!” Không đợi hắn nói hết, lập tức hất cửa một cái. Đầu ta ghé vào tường, tay đập lên đó hai cái phát tiết hết, sau đó thuận khí xoay người lại muốn thương lượng một chút với Chi Nhạc, ai dè ta ngoay người một cái, mới phát hiện Hỗn Thế Ma Vương còn như một cây cột ở đây. Ta tự hỏi mình đã không còn hơi sức ồn ào với hắn nữa, chỉ nói:” ta muốn ngủ, Chi Nhạc muốn đi công tác, người không đi ta cũng không muốn đuổi, người ngoại trừ giết ta và huỷ gian phòng này, cái khác đều có thể làm.”

Nói xong ta như du hồn nhẹ bẫng trở về phòng.

Buổi trưa lúc tỉnh lại, ta vô cùng may mắn tên Hỗn Thế Ma Vương này đã đi rồi, hơn nữa nhà ta cũng không hư hao chút nào.

Buổi tối Chi Nhạc trở về, sau đó chúng ta bắt đầu thu thập hành trang, chỉ là có mấy bộ quần áo, rất nhanh đã làm xong.

Đêm khuya, mạch tâm tư như nước thủy triều, ta lăn lộn khó ngủ, một mình ngồi ở đại sảnh uống bia.

Ánh trăng màu trắng bạc treo trên trời làm ta nhớ tới mẹ, giống như ánh trăng ôn nhu, lại có vẻ kiên cường háo thắng khác với ánh trăng.

Không sai, bà rất kiên cường, nếu không thì cuối cùng cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Nếu không phải trước kia bà khẳng khẳng muốn ở chung với tên côn đồ hai bàn tay trắng mà chống đối lại ông ngoại, sau đó rơi vào hoàn cảnh bị bạn bè xa lánh. Có lẽ lúc đó mẹ cũng không hề hối hận, cho dù tổn nửa cuộc đời thanh xuân, làm lụng vất vả chỉ vì mưu sinh. Mà nam nhân không từ thủ đoạn có được danh lợi sau đó tình hình bất đồng.

Người không phong lưu không phát tài, nam nhân có tiền, liền muốn ra ngoài đi chơi gái. Hoàn toàn quên mất người vợ kia trải qua cuộc sống cam khổ khó khăn nhất.

Bọn họ bắt đầu mỗi ngày đều cãi lộn, thậm chí đánh lộn. Mặc dù mẹ luôn luôn ở trước mặt ta giả bộ không có gì xảy ra, mặc dù trước lúc mâu thuẫn kết thúc cha mở cửa, làm cho ta thấy rõ ràng, nhưng ta còn có thể biết sau khi nhìn thấy vết thương trên người và hai mắt sưng đỏ của mẹ.

Loại trạng thái này vẫn một mực duy trì, mặc dù bà có bao nhiêu nỗ lực đều không cách nào thay đổi.

Một ngày có chuyển biến trong năm, một người đàn ông xuất hiện. Đó là người ưu nhã lễ độ. Mẹ ta từ khi gặp lại hắn, ba người chúng ta thường gặp nhau, cuối cùng ta cũng thấy mẹ thật lòng thật dạ cười, cười rất đẹp.

Sau đó ta mới biết, thì ra đây là người đàn ông giàu có năm đó tranh giành mẹ với cha, tài đức vẹn toàn, thế nhưng bà lại vì một tên nghèo kiết hủ lậu đem nhà người ta một cước đá văng.

Thời khắc nhìn mẹ cười vui sướng, ta bắt đầu nghĩ bà có hối hận với chọn lựa lúc trước hay không.

Không lâu sau, mẹ ta mang thai, phụ thân thờ ơ, ném cho một số tiền lớn, nói là dùng an thai. Mà bà xuất kỳ an tĩnh, không nói tiếng nào nhận tiền.

Chi Nhạc sinh ra không làm quan hệ cha mẹ tốt hơn, trong lúc đó cũng không gián đoạn qua lại với nam nhân kia. Loại trạng thái này duy trì rất lâu, ước chừng bốn năm.

Bốn năm đó, ta từng không chỉ nghĩ một lần, mẹ có phải sẽ ly hôn với cha, sau đó mang theo ta và em trai đi theo người đàn ông trước mặt này.

Nhưng đáp án là không.

Năm ấy Chi Nhạc bốn tuổi, nam nhân kia muốn di dân, thời điểm mẹ ta ở máy bay tiễn đưa, nhìn không được ở phi trường ôm hân khóc, nhưng là chỉ một cái ôm đấy đã tạo ra đại họa.

Cha tận mắt chứng kiến toàn bộ, Lỗ gia bắt đầu thế chiến lần thứ hai.

Ta nhớ rất rõ cảnh tượng ngày ấy, cha điên cuồng đánh mẩu thân, mất lý trí hô to:” Tiện nhân, dám khiến ta bị cầm chừng.”

Ánh mắt của mẩu thân bởi vì quật cường và phẫn nộ mà loé ra tia sáng chói mắt:” Người có tư cách gì nói ta, người có thể ra ngoài ăn chơi đàn đúm, vì sao ta lại không được?”

Cha cho một cái tát suýt đi tới:” Nam nhân ra ngoài lặn lội kêu phong lưu, nữ nhân ra ngoài câu tam đập tứ thì kêu tiện. Người hãy thành thật nói, thằng ranh con này phải con ta không?!” Nói xong, cha một cước đạp tới Chi Nhạc đang đứng ở một bên.

Thấy đứa nhỏ Chi Nhạc đau đến quần quai trên mặt đất, mẹ hung hăng cho cha một tát, thân thể của bà vì kích động mà run rẩy, mặt bà vì tâm chết mà trắng nhợt, mắt bà vì phẫn nộ mà phát quang, chỉ vào cha, nói rõ từng chữ từng chữ:” Lỗ Ân Bình, ta nói rõ cho người biết, đừng nói là Chi Nhạc không phải con của người, ngay cả Chi Tín cũng không phải con ruột của người. Loại người như người không xứng có con cái, người cả đời này chỉ giúp người khác nuôi con ghẻ đi.”

Một câu nói kia dường như có thể kích thích không khí, mọi người bao gồm cả cha cũng bởi vì nó mà ngây người.

Mẹ tóc tai bù xù đầy vết thương mệt mỏi dẫn theo chúng ta bị đuổi ra khỏi nhà lớn của Lỗ gia. Bà không hề quay đầu lại, nắm tay chúng ta không ngừng đi về phía trước.

Một năm kia, ngày 21 tháng 12 năm 1989, Chi Nhạc bốn tuổi. Người không có xu nào, không chỗ nương tựa, chúng ta bắt đầu rất lo lắng về cuộc sống.

Những ngày đó chúng ta sống sao, đầu óc ta bỗng nhiên mơ hồ.

Ta chỉ nhớ rõ mẹ đi sớm về khuya, thân thể ngày càng suy yếu. Bà mua sách cho chúng ta đi học, mà nhận hết khó nhọc về mình, lại chưa từng ở trước mặt chúng ta trút hết bực tức trong lòng một câu, cũng không để chúng ta bị ức hiếp, tận mực cho chúng ta những thứ tốt nhất.

Mẹ cũng chưa bao giờ vì phương diện sinh hoạt khó khăn mà rơi một giọt nước mắt, lại vì một câu nói của ta mà khóc thiên hôn địa ám.

“Mama, ta chắc là con trai của baba đi, vậy Chi Nhạc... Chi Nhạc có phải con của chú kia không?”

Một năm kia, ngày 7 tháng 6 năm 1995, ta 18 tuổi, Chi Nhạc 10 tuổi. Mẹ qua đời, lúc đó thần chí mơ hồ không ngừng níu non tên một người, ta bất lực, chỉ có thể nắm thật chặt tay của bà.

Năm nay, ngày 15 tháng 8 năm 2003, ta 26 tuổi, Chi Nhạc 18 tuổi. Mẹ, trước kia chết mẹ còn nhớ mong người nam nhân kia, giờ này hẳn lại vẫn nhớ kỹ có đứa con trai này còn sống, như vậy, hẳn là cũng không phải không nhớ được từng có một nữ nhân kiên cường xinh đẹp từng đi qua cuộc đời của hắn.

5. Chương 5

Vừa rạng sáng thứ hai, Chi Nhạc đánh thức ta dậy ở phòng khách, nói cho ta biết là đã đến lúc phải đi. Sau đó ta du hồn đứng dậy đầu suýt chúc xuống, bay tới toilet làm vệ sinh cá nhân. Lúc đi ra, Chi Nhạc đã mang hành lý của ta tới phòng khách, nói cho ta biết lập tức có thể đi.

Ta do dự một chút, hỏi: “Chi Nhạc, người muốn trở về sao?”

Chi Nhạc lắc đầu một cái.

Sau đó ta lại nói:” Vậy chi bằng chúng ta chưa nên đi?”

Chi Nhạc gật đầu một cái.

Vậy là từng người chúng ta lại mang hành lý trở về phòng của mình.

Vừa vào cửa phòng, học phí học phí học phí, ta lại thấy bốn bức tường trắng tuyết dường như đều viết đầy hai chữ khổng bố này.

Chưa tới nửa giờ, ta như một con cá chết từ trong phòng bơi ra, gõ gõ cửa phòng Chi Nhạc, sau đó nói:” Hay là chúng ta đi thôi.”

Vì thế chờ Chi Nhạc lần nữa thu thập xong quần áo đã bỏ lại tử đồ, chúng ta cũng không quay đầu, đi ra cửa.

Sáng chín rưỡi, lần thứ hai ta trở lại nhà cũ đã rời đi vài chục năm, phát giác một chút cảm xúc cũng không có.

Nhớ lại năm ấy 12 tuổi, ta rời đi lúc còn trẻ, được mẹ kéo tay một mực đi về phía trước, nhưng là đầu không ngừng quay lại nhìn. Một khắc kia ta là hy vọng cha có thể lao ra, gọi chúng ta về...

Đáng tiếc là không.

Nghe nói cô hồn có được dịp hoàn lương, nhất định phải đi qua một cây cầu, khi đi thì không thể ngoảnh đầu lại, bằng không cả đời cũng mãi không thể rời bỏ. Có lẽ ta chính là dính vào cái lời nguyên ấy, năm đó không ngừng ngoảnh đầu lại, đã định trước mười mấy năm sau ta còn phải trở về chốn cũ.

Sau đó chúng ta được người làm dẫn đường, trước tiên đi qua cổng hoa viên biệt thự, đi tới cổng nhà lớn. Cửa chính đẩy một cái ta lập tức thấy Hồn Thế Ma Vương kia đang còn mặc đồ ngủ, uống sữa tươi, ngồi trên sa-lon đọc báo.

Dáng vẻ của hắn xem ra rất chuyên tâm, dĩ nhiên không có phát giác chúng ta đến. Sau khi hắn uống sữa tươi sẽ vươn đầu lưỡi đỏ tươi liếm vệt sữa còn vương trên môi, hoặc là khéo tay áo dài nhẹ nhàng chùi đi. Hắn kéo ống tay áo lên khi đó cổ áo lại vô tình mở ra, lộ ra bắp thịt rắn chắc và da thịt trắng như tuyết thấy không sót một cái gì, giọt nước ở hai bên tóc che sườn mặt thanh tú, chẳng khác gì một phen phong tình.

Vậy thì thật là một ngọn gió cảnh tuyến(*), cả người hắn tản ra vẻ thanh nhã điềm tĩnh như hoa anh đào, lại có sự hung bạo khí lực kiên cường của kiếm đạo.

(*) biên giới chí tuyến.

Đó là hoa anh đào và vẻ đẹp kiếm đạo, ta lập tức bị mất hồn.

Nhưng mà phong cảnh này duy trì không được bao lâu, hắn rút cuộc phát hiện ra chúng ta đến, ánh mắt từ nhu hoà nhìn chúng ta trở thành nửa con mắt. Hắn tiện tay ném báo sang một bên, cầm cái ly trên bàn đưa tới mép, mà cái loại ánh mắt bất thiện lại chưa từng rời khỏi chúng ta, khiến ta cảm thấy hắn không phải đang uống sữa mà là máu người.

Toàn thân ta lập tức băng lãnh dần. Thì ra không phải là hoa anh đào mà là hoa quỳnh. Nháy mắt rồi biến mất. Cũng không phải kiếm của võ sĩ, là giọt máu tử, là sát nhân vô hình ([hàng nội địa linh linh thất] bên trong ‘Giết 3000 mạng người’... đổ mồ hôi...)

Ta hồi không kịp, một tay nắm tay của Chi Nhạc bên cạnh, đôi chân lập tức theo bản năng nguyên thủy xông tới cửa chính. Hồ rơi xuống đồng bằng bị chó cắn, hướng hồ con kia là dã thú từ âm phủ tới, còn chưa có được tài sản ta đã đi đời nhà ma trước rồi.

Nhưng mà đi chưa được vài bước, bỗng dừng lại ra vị luật sư đoạt lấy hành lý trong tay ta, một tay nắm ta quay lại, miệng còn cung kính hỏi:” Lỗ đại thiếu gia, lạc rồi, bên kia mới phải bên kia mới phải ~!”

Luật sư mang hai con vịt chết chúng ta lần nữa vào nhà lớn, sau đó lập tức phân phó người làm mang hành lý chúng ta vào trong phòng, tiếp theo dùng sức ấn ta lên sa-lon, lại mời Chi Nhạc ngồi xuống, sau đó tự mình ngồi vào giữa.

” Ba vị Lỗ thiếu gia, sớm.” Luật sư lễ phép chào hỏi chúng ta.

” Luật sư sớm.” Ta và Chi Nhạc cũng lễ phép chào lại.

Mà Hồn Thế Ma Vương kia cuối cùng cũng còn chút gia giáo mà gật đầu một cái.

“Chi Tín thiếu gia và Chi Nhạc thiếu gia, căn phòng ta đã sai người dọn dẹp xong rồi, hai người có thể nghỉ ngơi bất cứ lúc nào. Có gì cần thì tìm người làm, có gì không rõ hỏi Nhã Hạo thiếu gia, có cái gì không giải quyết được thì tìm ta.” Nói xong luật sư hai tay giơ lên một tấm danh thiếp ta vội vàng đưa hai tay đón lấy.

“Chi Tín thiếu gia trong khoảng thời gian ở đây phải bắt chặt thời cơ học quản lý tập đoàn Bình Ân như thế nào từ Nhã Hạo thiếu gia, sau đó thuận lợi kế thừa vị trí tổng tài. Nhã Hạo thiếu gia người cũng phải dạy bảo Chi Tín thiếu gia thật tốt, cần thiết tốt nhất là giúp Chi Tín thiếu gia ở công ty an bài các chức vị ở công ty. Về phần học phí sinh hoạt của Chi Nhạc thiếu gia, ta chậm rãi sẽ cho người mang tấm séc qua, mong các người yên tâm. Một năm sau, mỗi người sẽ thừa hưởng tài sản của mình, ta sẽ công đức vẹn toàn. Ở thời gian này, ta có nghĩa vụ và trách nhiệm chăm nom các người, mong muốn các người hiểu.”

Ta và Chi Nhạc gật đầu một cái.

“Hiểu thì tốt rồi, mong ba anh em các người có thể hoà thuận, ta đây coi như cũng không phụ lòng Lão lão tiên sinh. Ba người, đến bắt tay nhau đi?”

Luật sư tự cho là có thể bình ổn không khí mà vỗ tay tuyên bố, ta lại sắc mặt vặn vẹo khổ sở. Muốn ta và con quái thú kia bắt tay, hẳn bỗng nhiên có vận gãy tay ta không a??

Hai tay ta nắm chặt không chịu buông ra, nhưng trong chốc lát Chi Nhạc không do dự vươn tay về phía Hồn Thế Ma Vương. Chi Nhạc lộ vẻ rộng lượng như vậy, cho dù ta hiểu rõ có bị cụt tay cũng không tránh được. Tay của chúng ta dừng lại trên không trung hơn mười mấy giây, Hồn Thế Ma Vương phách lối lại chậm chạp cũng không động tĩnh.

“Nhã Hạo thiếu gia, bắt tay a bắt tay a!!” Luật sư đầy mồ hôi mà nhắc nhở.

Nhưng là tên khốn kia chỉ liếc mắt tới hai ta một cái, cũng không nói câu nào. Ngay khi chúng ta sắp hạ tay xuống, tên khốn kia lại không hiểu sao đưa cho ta và Chi Nhạc một ly sữa tươi và một lon bia.

Chúng ta ngẩn tò te, không cách nào hiểu nổi. Vội vàng nhìn luật sư, xem hắn có thể giải thích hành động kia của Hồn Thế Ma Vương không.

Thế mà luật sư càng khẩn trương đến mồ hôi lại thêm tầng mồ hôi, hai tay mồ khăn giấy lau lau. Bỗng nhiên, hắn bình tĩnh đại ngộ vỗ hai đùi, vội vàng giải thích:” Chi Nhạc thiếu gia còn nhỏ, tuổi dậy thì uống sữa tươi là tốt nhất, Nhã Hạo thiếu gia đúng là quan tâm người a. Mặt khác Chi Tín thiếu gia, ách... Nhã Hạo thiếu gia là muốn cộng ly với người, cầu chúc các người hợp tác vui vẻ!! Đúng!! Không sai!! Chính là nguyên nhân này rồi!! Nhã Hạo thiếu gia người nói xem đúng không!!” Luật sư càng nói càng lớn tiếng, dường như khẳng định mình suy luận là đúng.

Ta càng nghe lại càng phải bội phục đến sát đất. Thật không hổ là luật sư, loại suy luận này cũng nghĩ ra. May là ta lúc trước không nghĩ làm luật sư, bằng không với tư chất của ta khẳng định sớm đóng cửa.

Ta nhìn lon bia trên tay kia, ta hầu như có thể dùng đạo đức cam đoan nó là có điều quái dị.

Nhưng ta còn chưa kịp nhắc nhở Chi Nhạc, một giây kế tiếp ta chợt nghe hắn ừng ực ừng ực uống sữa tươi trong tay.

Ta bị dọa đến thốt lên:” Chi Nhạc, sao người uống?? Có thấy đau đầu không, có đau bụng không, có thấy choáng váng không?? Người đâu ~ nhanh gọi xe cấp cứu!!”

Ta nhảy dựng lên liều mạng điên cuồng gào thét, mà tất cả mọi người ngoại trừ Hồn Thế Ma Vương, đều bị ta làm cho ù ù cạc cạc.

“Chi Tín thiếu gia Chi Tín thiếu gia, người bình tĩnh chút bình tĩnh chút! Chi Nhạc thiếu gia còn rất tốt a!!” Luật sư vội vàng vỗ vỗ vai ta nói.

“Hả?” Ta tỉnh táo lại:” Chi Nhạc, người cảm thấy thế nào?”

“Ly sữa này rất ngon, có muốn không?” Nói xong Chi Nhạc đưa cái ly cho ta.

“Tiết kiệm.” Ta đẩy ra. Biết mình làm trò cười cho thiên hạ, nhất là thấy vẻ mặt Hồn Thế Ma Vương kia có nhiều hứng thú lại càng tức giận.

“Ha ha. Khẩn trương như vậy làm gì chứ? Ta hạ độc cũng sẽ không làm ở nhà mình, uống bia đi, Chi Tín ca ca!” Hồn Thế Ma Vương đắc ý cười nói.

Ta nghe xong muốn tức không được, nghĩ cũng có thể là do mình thần kinh khẩn trương. Như vậy sao được a, ta còn phải chống đối với tên khốn này một năm a, mỗi ngày còn phải khẩn trương như vậy sao?

Nghĩ xong ta một tay giật lấy lon bia trong tay kia, nhưng mà một giây kế tiếp bỗng nhiên bia phun về phía ta làm toàn thân ta ướt nhẹp. Trong nháy mắt ta hoàn toàn ngây ngô, tiếp theo tức giận xông vào, mặt đỏ lên. Đỉnh chết người là ta nghe thấy tiếng cười lớn không chút nào kiêng kỵ của tên đầu sỏ kia và tiếng cười nói khe thì thảo xung quanh.

Luật sư không đếm xỉa đến rút ra một tá khăn giấy lau người ta, một tay cầm lon bia trên đất, một tay chỉ vào tên khốn đang cười nằm trên sa-lon quất:” Lỗ Nhã Hạo, người đây là có ý gì!!! Người là ý muốn ăn đòn phải không!!!”

Hô, ta nghĩ muốn xông lên thưởng cho tên khốn kia hai quyền, luật sư thấy lập tức ngăn cản, vội ấn ta về chỗ cũ, khuyên nhủ:” Chi Tín thiếu gia bình tĩnh chút bình tĩnh chút, đây nhất định là lỗi người làm, ai lấy lon này ra, ai!! Sao lại là hắn!! Chi Tín thiếu gia người bớt giận a!! Bình tĩnh chút!!”

Một người làm nhút nhát đáp trả:”Lon bia này là thiếu gia tự mình lấy ra a...”

Ngay tức khắc, ta giận sôi gan, luật sư ngăn người, tên khốn kia vẫn còn cười ha ha.

“Mẹ nó!! Người rất vô lại!!!”

“Tĩnh táo một chút!!”

“Có bản lĩnh một mình đấu!!! Mẹ nó!!!”

Khẳng định có cơ hội, còn nhiều thời gian!! Thái giám ca ca, ta xin phép trước! Ha ha.” Nói xong tên khốn kia vừa cười đi lên lầu hai.

“Thằng khốn, người đứng lại!! Người đứng lại!!” Ta càng gọi hắn càng đi, cuối cùng nghe được tiếng đóng cửa, rốt cuộc ta cũng im lặng.

Nhưng ta còn tức phát run:” Lão nhân gia làm sao dạy dỗ ra đứa con như vậy a!! Hắn quả là ngay cả có cha sinh cũng không có mẹ dạy a!!”

“Chi Tín thiếu gia người nhỏ giọng chút a, những lời này tuyệt đối không thể để cho Nhã Hạo thiếu gia nghe thấy a, từ nhỏ mẹ của hắn đã...”

Luật sư nói chưa hết câu, trên lầu ném một lon bia xuống, vừa đúng đập phải đầu ta.

Toàn bộ im lặng.

“Lỗ nhã hạo!!! Ta giết người!!!!”

“Chi Tín thiếu gia người bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút a!!!”

” Nam kỹ chết bầm, người lăn xuống đây, người xem ta thế nào làm chết người!!! Lăn xuống...”

“Ca.” Khi ta đang hăng say la lối, bỗng nhiên sau lưng bị vỗ nhẹ một cái, tiếp theo truyền tới tiếng của Chi Nhạc.

“Sao?” Ta khẩn trương xoay xoay người nhìn hắn. Không biết là sữa kia có độc không nữa.

“Sữa tươi này uống ngon thật.”

Nói xong, Chi Nhạc cầm ly sữa còn một ngụm đưa cho ta.

Ta mở miệng rất lâu không cách nào trả lời. Kỳ thực thời khắc đó ta thật muốn quỳ rạp trên mặt đất khóc giống, trở về 10 tuổi.

Về đến phòng, chỉ sợ nước bia sẽ làm hư da dẻ, ta lập tức triệt triệt để để tắm một phát, sau đó ngồi trên giường lớn thoải mái càng nghĩ càng giận.

Lỗ Nhã Hạo người tên khốn này, ta xem người còn có thể đắc ý được bao lâu, con cạp không phát uy xem ta là mèo bệnh chắc. Không sớm thì muộn kể cả vốn lẫn lời ta sẽ một lần trả hết cho người!! Cứ chờ xem!!

Suy nghĩ, ta tâm không cam lòng không nguyện mà vứt khăn lông lau tóc trên mặt đất.

“Cộc cộc cộc.” Kế hoạch ta phải đối kháng như thế nào sau này với tên Hồn Thế Ma Vương kia thì có người gõ cửa.

“Ai?” Ta cảnh giác mở cửa.

“Là ta.” Tiếng của Chi Nhạc.

Vì vậy ta vội vàng chạy đi mở cửa ai dè vừa mở cửa Chi Nhạc lại đưa cho ta một ly sữa tươi.

Ta thấy nó lập tức muốn nôn:” Không, người uống đi.” Nói xong ta xoay người một cái bước nhanh lên giường.

Tiếp theo Chi Nhạc tiến vào tiện thể đóng cửa lại ngồi xuống cạnh ta.

Uống sữa tươi đi, ngày hôm nay người không có ăn sáng nếu không uống lát nữa bệnh đau dạ dày lại phát tác.

“Không uống!” Ta dở tính con nít quay đầu sang chỗ khác. Ta bây giờ thấy ly sữa lập tức khó chịu, thấy bia liền muốn tức giận, thấy Chi Nhạc lại càng giận!!

Tên khốn kia, ban đầu đã cho Chi Nhạc ấn tượng tốt hại ta mới vừa rồi bị hấn khi dễ. Thế mà lại chê ta ầm ĩ, một ly sữa tươi chạm tới miệng của ta!!

“Người còn chưa uống?” Chi Nhạc dựng thẳng lông mày, trong giọng nói không vui rõ ràng mang theo tính chất đe dọa.

Ta nghe lại càng tức giận, rõ ràng là người không đúng bây giờ lại dám dùng loại giọng này với ta?! Ta mở miệng lập tức muốn rống, nhưng đột nhiên ta nghĩ không cần thiết vì một chuyện nhỏ lại đi mâu thuẫn với Chi Nhạc, vì thế ta tâm không cam tình không nguyện, nhận lấy ly sữa tươi ngoan ngoãn uống.

“Có phải người lên giường với Lỗ Nhã Hạo rồi?”

Bỗng nhiên Chi Nhạc nói làm ta kinh ngạc, xem chút bị sữa tươi trong miệng làm sặc gần chết. Ta đỏ mặt, ho khan sau đó giả bộ bình tĩnh nói:”Cái gì lên giường? Chi Nhạc, Người.... Người không cần đoán loạn a!!”

“Vậy sao người vừa mới mắng hấn là kỹ nam tử, còn nói muốn làm chết hấn?” Ánh mắt Chi Nhạc bắt đầu bén nhọn.

“Ta...Ta...” Ta bắt đầu luống cuống chọn từ:” Kia... Nam nhân cãi nhau đương nhiên là như vậy rồi, ta nói như vậy sao, ta cũng không rõ lắm!!”

Xấu lắm, ta quyết định dùng chiêu này.

“Ta nghe được rõ ràng, nhất là người vừa mới vào nhà đầu tiên đã đáng về si mê chuyện chú nhìn hấn, ta thấy vô cùng rõ.” Về mặt Chi Nhạc giống như không cho ta phủ nhận nữa.

Thì ra...Thì ra là ánh mắt của ta phản bội lòng ta!! Nhưng mà vẫn là quyết định nói dối. Hơi có chút suy nghĩ liều chết cũng không nhận, huống hồ ta với hấn thực sự không làm đến bước cuối cùng.

“Ta thế nào si a!! Ta... Ta gặp nhiều nam sinh so với hấn đẹp hơn, cả đại đội nam sinh xinh đẹp đang chờ ta...” Thấy Chi Nhạc nhanh chóng đen mặt, ta lập tức biết mình đã nói sai mục tiêu, vội vàng dừng lại, nhưng chắc là đã chậm.

Ta quả thực là tự tạo nghiệt a, vậy mà ngốc đến hồ hồ đồ đồ!!

“Người còn đi gặp bác sĩ không?”

Giọng của Chi Nhạc đã lạnh đến cực điểm, ánh mắt hấn lạnh băng làm ta như ngồi lên thảm châm.

Ta lập tức gật đầu như già tởi.

“Được! Lần sau ta đi cùng ngươi!” Nói xong Chi Nhạc cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, sau tiếng đóng cửa rầm mạnh hẳn đã biến mất trước mắt ta.

Thấy cửa phòng đến giờ còn rung, ý nghĩ duy nhất của ta là tìm cái cốc chim, sau đó đào cho mình một phần mộ yên nghỉ!

Trời ạ!! Ta bây giờ khác gì tự chui đầu vào rọ??? Ta giống như đã linh cảm tương lai phía trước một mảnh đen tối, con đường lắm tai ương.

Ta thực muốn ôm đầu khóc lóc, có thể trách được ai?? Cũng chỉ có thể trách mình, một lòng đối phó tên Hỗn Thế Ma Vương, quên mất bên cạnh đã có một Khuy Tâm Nhân Vương đáng sợ.

Nghìn vạn lần không nên xem thường Chi Nhạc, trình độ kinh khủng của hắn hoàn toàn không thua gì Hỗn Thế Ma Vương Lỗ Nhã Hạo kia. Dù sao hắn không màng danh lợi, ánh mắt rong trẻo lạnh lùng dò xét ý nghĩ riêng tư của người khác, sau đó hành động.

Hành động chính là bắt đầu sự kiện kinh khủng.

Một lần hành động kinh khủng nhất? Ta ngoặc đầu nhớ lại chuyện nhiều năm trước.

Ta nhớ được lần nọ, lần đầu tiên cãi nhau với A Quang, vì một nữ nhân, chúng ta nháo rất lớn.

Khuya về nhà, ngồi trước bàn đầy cơm, ta không có khẩu vị. Rất lâu không động đũa, Chi Nhạc cũng không ăn bất kỳ cái gì.

Cuối cùng, ta khẽ động khoé miệng miễn cưỡng cười nói với Chi Nhạc:” Ta đã ăn xong, bây giờ thực sự không ăn được, sau đó tìm một cốc, nói là hiện tại muốn đi ra ngoài có chuyện quan trọng, nhanh chóng đi ra ngoài.

Ta vốn là muốn đi ra ngoài thả tâm một chút, nhưng đúng là ông trời có đúng là tốt hay không khiến cho ta thấy A Quang và nữ nhân kia đi qua, trong lòng nổi lửa đổ ầm, vừa vặn có một MB đến bắt chuyện, thế là như vậy thật khéo giúp, ta không nghĩ ngợi liền kéo MB kia đến chỗ tối thoả thích phát tiết.

Lúc ta dục hoả và giận dữ cháy đang thịnh vượng, ta lại nghe được MB bị ta đè trên tường cười nói:” Hì hì, tiểu đệ đệ, quan tâm nhìn là có ý gì, qua đây chơi cùng a~.”

Ta kỳ quái, nhìn về hướng MB kia nói. Vừa nhìn, ta giống như thấy đầu mình bị một đòn nghiêm trọng của vật cứng, sau đó vật thể trước mắt đều quay cuồng một mảnh mơ hồ. Chỉ có ta thấy rất rõ ràng Chi Nhạc kia mặt không biểu tình.

Khiếp sợ, hoảng hốt, ghét bỏ, buồn nôn, vân vân, trên mặt hắn không thấy được cái gì.

Biểu tình của hắn như khúc gỗ đứng đó, như nhìn hai con chó đang giao hợp, không kinh ngạc chút nào và thái độ tự nhiên.

Hắn đi tới chỗ ta, ta lập tức buông MB trong ngực ra, vội vã chỉnh lý lại quần áo xốc xếch trên người.

Chi Nhạc đứng trước mặt nhìn ta không nói lời nào.

Ta rối loạn dè dặt, thấp thỏm mở miệng:” Chi Nhạc, ta...Sao ngươi lại ở đây... Ta....”

“Ta tới tìm ngươi nói chuyện gấp, thấy ngươi đang bận như thế này đúng là còn thật sự quan trọng hơn chuyện ta định nói.” Nói xong Chi Nhạc lôi ra một chai sữa tươi trong túi, chọc ống hút, còn nói:” Ta biết ngươi chưa ăn cơm, sợ ngươi bụng rỗng đi uống rượu, dạ dày lại chịu không nổi.”

Trên mặt ta đỏ một mảng, một mảng, tay run run nhận lấy sữa, cúi đầu uống giống như đang uống thạch tín.

MB bên cạnh như con bạch tuộc bám lên người Chi Nhạc nhạo báng:” Tiểu đệ đệ, các ngươi quen nhau? Ha ha, vậy thì càng tốt, có muốn chơi với nhau không, giá cả vẫn vậy.”

Ta nhìn mà lòng như lửa đốt, đưa tay muốn đẩy hắn ra, nhưng Chi Nhạc lại cản:”Làm sao? Ngươi không phải mới vừa nãy rất cần hắn sao?”

Mặt của ta lại đỏ bừng một mảng.

Chi Nhạc nhìn dáng MB kia một chút:” Không tệ a, so với Tuyền Quang xinh đẹp hơn. ”

Lòng ta cả kinh, hần....Hần biết ta và Quang...

“Giá của người bao nhiêu?” Chi Nhạc hỏi MB.

“Ta giá 500.” MB tự hào nói.

“Được! Ta cho người đủ 600, người đổi với anh ta thật tốt đi.” Nói xong Chi Nhạc kín đáo đưa cho MB kia một sấp tiền mặt sau đó bỏ đi.

Ta vội vàng theo sau. MB bên cạnh lại như tảo nước quần lấy, không dễ dàng đẩy hần ra, mau đuổi theo.

Trên đường cái bóng đêm u ám, ta thấp tha thấp thỏm theo sát phía sau Chi Nhạc.

Đang đi, hần bỗng nhiên dừng lại, ta vội vàng như đập phải mìn sau đó nhảy lui mấy bước, hần vừa xoay người, ta đi giật lùi lại mấy bước.

“Có phải Phương Tuyền Quang biến người thành dạng này? Ánh mắt Chi Nhạc lạnh như băng giống như bắn ra tên lửa, ta sợ không biết trả lời như thế nào.

Chi Nhạc nhìn dáng vẻ ta tay chân luống cuống, lại nói:” Người... Người vẫn là nam đi?”

“Đương nhiên!” Lần này ta nói. Vô luận ta tinh thần xác thịt, phía trên dưới trái phải đều vẫn là đàn ông. Dù là đồng tính luyến, ta cũng sẽ không biến thái đến đi chuyển giới.

Chi Nhạc nghe xong, sắc mặt hoà hoãn một chút:” May mắn, trong lời nói vẫn còn là nam nhân, hần là rất dễ uốn nắn lại.”

Nói xong Chi lại xoay người đi về phía trước.

Chỉ có riêng ta ngốc tại chỗ, nghe xong ngẩn người một chút. Hoá ra...Hoá ra hần hỏi ta là công hay thụ. Kỳ thực trong cái vòng này không cố định vị trí, nhưng ta biết muốn bảo toàn sinh mệnh thì tuyệt đối không đủ khả năng đi nói với Chi Nhạc.

Vốn là đêm hôm đó ta đã trải qua vạn phần khó khăn, sáng ngày thứ hai ta mới biết thì ra hôm nay tai vạ mới bắt đầu.

Sáng sớm thức dậy, ta phát hiện gian phòng mình dán đầy áp-phích AV nữ minh tinh gợi cảm Hương Cảng. Lại càng sợ hết hồn vội vàng chạy tới phòng khách phát hiện cũng dán đầy Nhật Bản, đến toilet làm vệ sinh cá nhân phát giác là Mỹ quốc, tiếp theo ở bếp là Anh quốc, ngay cả sân thượng cũng có Châu Phi.

Ta thấy mà ngốc lảng, như cây gậy trúc bất động ở phòng lớn lúc lâu.

“Mau rửa mặt ăn sáng.” Chi Nhạc bỗng nhiên bừng bữa sáng xuất hiện sau người ta, ta lại càng sợ, vội vàng chỉ áp-phích trên tường hỏi:” Sao ... Sao...”

“Không thích sao?” Chi Nhạc trừng mắt nhìn chằm chằm ta.

Ta lập tức vội vàng lắc đầu. Trời ạ, thử hỏi ta sao nói không thích đây? Nếu ta nói không thích lại không biết hậu quả là thế nào.

Trong lòng ta điên cuồng rơi lệ, vừa nhắm mắt vào toilet vệ sinh cá nhân, đi tới trước bàn cơm, đối diện với bát mì thịt bò ngay người ra.

Mì thịt bò hoàn toàn không vấn đề, vấn đề là cái bát, nơi đó in hình bộ ngực nữ minh tinh nửa lộ phải không, đáng dấp liêu nhân hướng về phía ta.

Ngay cả chiếc đĩa cũng in ảnh hai tiểu nữ sinh.

“Sao còn không ăn? Mau ăn a!” Chi Nhạc trừng ta thúc giục.

Xem một chút phía trước mặt bát này xuân sắc ngập tràn, lại nhìn bát trước mặt của Chi Nhạc trắng như tuyết không có gì, sau đó lại nhìn về mặt Chi Nhạc, cam chịu thở dài.

Đến tối ta trì trệ không dám về nhà, nhưng tránh cũng không nổi.

Qua mười một giờ, ta đoán khả năng Chi Nhạc đã ngủ rồi, mới như con chuột lén lén lút lút chạy về nhà.

Ta chạy vào phòng thành công, nghĩ đã qua ải, ai dè lập tức có người gõ cửa.

Ta đi mở cửa, Chi Nhạc đưa cho ta một cái điều khiển rồi trở về đi ngủ.

Ta cảm thấy kỳ lạ, cầm điều khiển hướng TV bấm, trong TV lập tức phát hình ảnh xuân sắc tuần nam đang rút ra cắm vào bên trong mỹ nữ, ta thấy choáng đầu phòng nào, lúc quay người lại muốn về phòng ngủ thì phát hiện cửa phòng đã khoá.

Ta vô cùng bất đắc dĩ ngồi trên sa-lon quan sát, chờ trời sáng. Bỗng phát hiện bên cạnh có một đồng sách lớn, nghĩ xem sách giết thời gian, vừa nhìn như thế nào lại là Cách uốn nắn tâm lý bị biến đổi, một đồng sách PLAY BOY.

Loại trạng thái này duy trì hai ngày cuối tuần, ta đã có xúc động muốn nhảy lầu.

Có một đêm, hiếm khi ta và Chi Nhạc ở nhà không có gì đặc biệt như bình thường ăn cơm.

Hắn thình lình hỏi:” Cầm giác gần đây thế nào?”

Vô cùng xui xẻo!! Ta muốn mới như vậy, đương nhiên là không thể. “Bình thường.” Ta thở dài nói.

“Bình thường?” Chi Nhạc ngây ra một lúc, tiếp tục lẩm bẩm:” Xem ra ta càng phải gắng sức mới được!!”

“Không!!!!” Ta sợ nhảy dựng, sau đó thấy Chi Nhạc bên cạnh lại càng hoảng sợ, vội vàng ngồi xuống nhẹ giọng nói:” Chi Nhạc, thực ra ta đã tốt hơn rất nhiều!”

Chi Nhạc hoài nghi nhìn ta.

Ta lập tức lấy hồ sơ bệnh lý ở phòng khám bác sĩ tâm lý từ túi xách công văn:” Bởi vì gần đây ta đang nhờ bác sĩ tâm lý!! Người này rất giỏi!!!”

Chi Nhạc nhận lấy xem một chút, sau đó cau mày. Chữ bác sĩ đều là Vô Tự Thiên Thư, ta khẳng định Chi Nhạc xem không hiểu mới đưa cho hắn xem.

Chi Nhạc tùy tiện lật lật hai cái, lại hỏi:” Đây là bệnh án của bác sĩ tâm lý? Ta cũng không rõ hắn viết cái gì.”

“Đương nhiên a, đây không phải là viết bốn chữ “Phòng khám tâm lý” sao? Người xem có cái gì kỳ quái không hiểu sau này học y là biết ngay.”

Chi Nhạc trầm mặc một chút, sau đó chỉ vào cái tên kia nói với ta:” Ở đây tại sao lại viết Trần Tiểu Tín?”

“Tối bác sĩ tâm lý tất nhiên không thể nói tên thật a!!” Ta còn nói.

Chi Nhạc vẫn bán tín bán nghi cầm bệnh án trong tay hồi lâu, nhưng lại nhìn không ra đầu mối gì.

Hồi lâu hắn nói:” Sau này ta cũng phải làm bác sĩ mới được.”

“Hả?” Ta trợn to mắt.

“Ặn.”

Ngày thứ hai, ta vô cùng vui mừng vì phòng của ta, phòng khách, bếp, toilet, thậm chí sân thượng những áp phích nữ minh tinh đất Hương Cảng, Mỹ quốc, Nhật Bản, thậm chí Châu Phi biến mất không tăm hơi. PLAY BOY không thấy, tượng xanh sắc tình cũng chẳng biết mang đi đâu, chỉ có mấy quyển sách Cách uốn nắn tâm lý bị biến đổi vẫn còn xếp trong một góc nhà.

Ta dứt khoát phải cảm tạ trời đất, cảm tạ Bồ Tát, cảm ơn vị đồng nghiệp của ta có chứng uất ức, cũng cảm ơn sự thông minh của ta mà lấy được bùa cứu mạng ấy.

Không phải mấy ngày nữa ta có lẽ sẽ chết vĩnh viễn, sau đó ở trang đầu báo XX:” Manh mối duy nhất nghi ngờ chính là vì trong nhà có quá nhiều đồ vật sắc tình, vì thế nam sinh tình thần hưng phấn gây mất máu chết bất đắc kỳ tử. Sáng nay thi thể trần truồng trong nhà, cứu ra ngoài, sau đó chứng minh cấp cứu không

thành, ngoại trừ em trai tâm tình kích động, không ngừng nói là do chính mình hại chết anh trai, nhân viên y tế vội vàng tiến lên khuyên bảo.....”

“Ha ha...Thảm, lần này ta thảm...”

Ta vừa hồi tưởng vừa chảy mồ hôi, vừa cười khổ vừa khóc rống.

Mấy năm trước ta thành công tránh được một trận thảm kịch, lần này Hồn Thế Ma Vương thêm Thiết Tâm Nhân Vương, ta còn không chết?

Cuộc sống của ta phải trải qua như thế nào a~!

6. Chương 6

Nơm nớp lo sợ cũng không hình dung nổi mấy ngày ta trải qua.

Ta mấy ngày nay quả thực là như chim sợ cành cong, nửa đêm canh ba cũng không dám ngủ, nghe thấy một tiếng động nhỏ bên ngoài, vội chạy tới chỗ Chi Nhạc một chút xem có phải lại muốn đi dán áp-phích hay không. Vừa thấy Chi Nhạc mang sách mới trở về, đã cảm thấy là PLAY BOY hoặc là Cách uốn nắn tâm lý bị biến đổi. Chú ý tới chỗ ấy có để VCD không tên, có phải phim con heo hay không. Thỉnh thoảng vào phòng bếp nhìn chén đĩa có bị dán hình bán khoả thân đáng sợ hay không, lật xem toàn bộ báo chí và đánh không biết bao nhiêu cuộc điện thoại ý là chính mình muốn tìm một bác sĩ tâm lý nói chuyện tương đối thoải mái đến làm trò cho Chi Nhạc xem.

Ta hao hết tâm tư, không hề gặt hái lại còn sai lầm chồng chất.

Bình thường, giữa đêm khuya khoắt không dám ngủ khiến ngày hôm sau tinh thần ta không phấn chấn, không có khẩu vị ăn uống, làm bệnh đau dạ dày phát tác. Đêm khuya ánh đèn hờn ám và tinh thần rối loạn khiến ta đem nhà danh hoạ “Thiếu nữ bán khoả” nhìn thành áp-phích sắc tình mà Chi Nhạc dán, vừa cảm thán lần này Chi Nhạc có lòng trang hoàng rất tốt như vậy, vừa ném khung ảnh vào thùng rác. Tâm làm việc xấu khiến ta trong chốc lát không nhìn rõ kia đến tột cùng là PLAY BOY hay là sách giáo khoa của Chi Nhạc lập tức buộc chúng thành một đồng mang đi đốt. Tâm lý thù giết nhằm còn hơn bỏ sót khiến ta trong phòng khách đem những VCD ta không biết tên lại thực ra là Lỗ Nhã Hạo đã phí hết tâm tư khó khăn lắm mới đoạt được từ tay bạn bè trong ban nhạc diễn xướng đều phá thành mảnh vụn. Cuối cùng khi đến phòng bếp kiểm tra chén đĩa đĩa còn không cẩn thận làm vỡ không ít chén đĩa quý báu.

Một mảnh hỗn độn.

Ngày hôm sau, người làm vừa dọn dẹp mảnh vụn chén đĩa đầy đất và lau chùi tranh của danh hoạ bị ta nhân tâm ném vào thùng rác, vừa thần phục vị đại thiếu gia mới tới này có năng lực phá hoại. Lỗ Nhã Hạo khí cấp bại phôi cầm VCD bị bầm thây còn sót lại ở thùng rác, điên cuồng gõ cửa phòng ta, cái dáng vẻ phần nộ kia khiến ta không khỏi hoài nghi hẳn là vì mấy cái VCD mà giết ta hay không. Gọi không ít điện thoại tìm không ít bác sĩ tâm lý hy vọng có thể giúp ta một tay lừa người, lại đổi lấy chỉ có câu ” Xin không cần đến sĩ nhục đạo đức nghề nghiệp của ta” sau đó chính là tiếng cúp điện thoại. Dù sao cũng vì ta mới tới Lỗ gia chưa được mấy ngày đã làm ra không ít trò mà lắc đầu than thở. Chỉ có Chi Nhạc tự tiểu phi tiểu nhìn ta, dường như mọi chuyện ta làm đều trong vòng dự liệu của hắn vậy. Hắn đi tới chỗ ta giờ tờ danh sách, dặn dò ta ngày mai trước khi hắn khai giảng nhất định phải làm xong hết. Ta vừa nhìn, tất cả đều là sách ta đã đốt, nhưng đặc biệt may mắn vì không có PLAY BOY và Cách uốn nắn tâm lý bị biến đổi.

Hiện đã đêm khuya, mọi thứ yên tĩnh, tin rằng trên dưới Lỗ gia đều đã đi vào mộng đẹp, chỉ có mình ta còn rục rịch.

Tối nay là đêm chót, chỉ cần ta có thể sống sót qua đêm nay, ngày mai Chi Nhạc vừa nhập học, ta lập tức được giải phóng. Hẳn dù là còn muốn nhìn ta chằm chằm, trọ lại ở trường học hẳn làm được gì ta chứ.

Nghĩ đến đây ta cũng không cảm kị mà cười như điên.

Vì để tránh cho lại xuất hiện tình trạng quẫn bách như mấy hôm trước, ta quyết định tối nay định không động, ta không động, cả đêm cố thủ trước cửa phòng Chi Nhạc.

Bởi vì ta ngay từ đầu đã nghĩ ra biện pháp tốt mà dương dương đắc ý, nhưng vì trời lạnh và quần áo đơn bạc khiến ta lạnh cóng ngồi chồm hổm canh trước cửa phòng Chi Nhạc cảm giác mình giống như chó canh cửa. Khi không có việc gì làm ta còn bắt đầu nghĩ nếu ngày mai Chi Nhạc đi ra thấy cái dạng này của ta, với tính cách của hắn chính xác sẽ kêu:” DOG-DOG, RIGHT HAND.” Nếu là khi đó tới thật ta có nên đưa cho hắn một cánh tay phải hay không??!!

Ngay lúc ta đang ảo tưởng, cửa phòng Chi Nhạc mở ra. Trong nháy mắt ánh sáng trong phòng khiến mắt ta đau nhói, theo bản năng giơ tay che lại. Sau đó hai mắt dần dần thích ứng với mức độ ánh sáng, ta mới chú ý tới cơ thể to lớn đồ sộ của chi ở cửa làm tăng thêm không ít cảm giác áp bách.

Ta lập tức vội đứng lên, chột dạ nói:” Chi Nhạc, người còn chưa ngủ hả....?”

“Đi vào.” Chi Nhạc lạnh lùng ném hai chữ, xoay người quay vào.

Ta đi vào theo sau đó thuận tay đóng cửa lại, đến mép giường ngồi cạnh Chi Nhạc. Sau đó Chi Nhạc lặng lẽ phủ thêm cái chăn, tiếp theo đưa cho ta ly sữa nóng.

Đây là lần đầu tiên từ khi ta vào Lỗ gia đường đường chính chính vào phòng Chi Nhạc. Luật sư đợi chúng ta hoàn toàn toàn không biết mệt mỏi, gian phòng của chúng ta đều rất tốt, sân thượng riêng, toilet, gia cụ, đồ điện, mọi thiết bị hoàn chỉnh. Chi Nhạc đặc biệt thưởng thức khiến phòng của hắn thoát nhìn có nhiều vị đạo tặc tầm ưu nhả.

Ta cúi đầu giả bộ uống sữa, trong lúc đó lại lén nhìn Chi Nhạc không ít lần, muốn nói lại không dám mở miệng. Mà Chi Nhạc cũng chỉ là lẳng lặng nhìn ta, không nói tiếng nào.

Yên lặng khiến bầu không khí trở nên xấu hổ.

“Sao còn chưa ngủ? Ngày mai phải đi học.” Cuối cùng ta phá tan trầm mặc, bằng không ta hoài nghi nếu thực sự đối lại không nói câu gì sẽ ngồi đến sáng mai mất.

“Có một con chó ở ngoài cửa phòng ta không ngừng hắt xì hơi bảo ta ngủ làm sao?”

Chi Nhạc hơi động ngón tay, ta lập tức cúi đầu tiếp tục giả bộ uống sữa tươi.

Tiếp theo lại là một mảnh trầm lặng.

“Những cuốn sách kiaTa không có mua nữa đi?” Vẫn là ta đến mở miệng trước.

Chi Nhạc lắc đầu.

Sau đó ta lên tiếng:”A.” lại không nói cái gì nữa. Kỳ thực sách kia nhất định là ta không mua sai, bởi vì ta đã luôn luôn kiểm tra lại. Hồi như vậy chỉ là muốn tìm đề tài mà thôi.

Lại là một mảnh trầm lặng.

“Ta học kỳ một này không trọ lại ở trường học.” Chi Nhạc đột nhiên nói.

“Vì sao?” Ta kinh ngạc ngẩng đầu hỏi.

“Người hỏi vì sao?” Chi Nhạc hỏi lại.

Ta thở dài thật sâu:”Chi Nhạc, xin lỗi. Kỳ thực ta vẫn luôn không có tìm bác sĩ tâm lý.”

” Ta biết.”

“Ta cũng biết là người biết rồi. Chỉ có điều ta muốn chính miệng người nói ra.”

“Người cảm thấy ta như vậy rất nghe tỏm sao?”

Chi Nhạc lắc đầu. Điều này làm ta rất bất ngờ.

“Vậy tại sao ta phải sửa đổi?”

” Người là vì Phương Tuyền Quang mới trở thành cái dạng này đúng không?”

“Vấn đề này không quan trọng, quan trọng là...”

“Ta nghĩ quan trọng!” Chi Nhạc thái độ kiên quyết cắt đứt lời ta.

Ta bắt đầu dĩ gặt đầu, thừa nhận:” Chi Nhạc, ta không phải vì A Quang mà biến thành đồng tính luyến ái, quan trọng là ...Ta hiện tại đã là loại này, cũng không phải nói hấn không thương ta, hấn bán đứng ta là ta có thể quay về yêu khác giới, người hiểu chưa?”

Chi Nhạc không phản ứng lại, chỉ trầm mặt nhìn ta chằm chằm.

“Ta biết người mong muốn ta có thể như người bình thường, ta cũng biết là mình khiến người thất vọng, xin lỗi, Chi Nhạc, nhưng là ta...”

“Người cái gì cũng không biết!”

Sắc mặt Chi Nhạc đột nhiên khó coi mà cắt ngang ta:” Người chỉ biết ta là đang làm phiền người, một chút cũng không biết ta vì người nỗ lực có nhiều đáng giá hay không, không biết lòng người hiểm ác, không biết thói đời khó đi. Không biết ai đối tốt với người, không biết ai đối tệ với người! Người cái gì cũng không biết!” Tiếp theo hấn dường như còn muốn nói điều gì lại giống như không biết mở miệng làm sao, cái tay ảo não phát một cái:” Quên đi, dù sao ta đây học kỳ một sẽ không ở ký túc của trường nữa, trước một tuần của học kỳ ta ở trường học có ba bốn ngày, người lập tức biến thành bộ dáng này! Đều tại ta không trông nom người thật kỹ, khiến Phương Tuyền Quang thừa dịp sấn vào! Nếu là người muốn yên ổn một chút, tốt nhất đồng ý ta sau này không bao giờ ôm bất cứ hy vọng nào với Phương Tuyền Quang nữa.”

Trong nhất thời ta nghẹn cứng họng. Chính xác, nếu không phải Chi Nhạc vừa thi lên đại học chuyển tới trọ ở trường, bằng không với năng lực ngăn cản của Chi Nhạc, sự tình đêm hôm đó tuyệt đối không có khả năng phát sinh.

“A Quang trong lúc đó tới giờ vẫn không muốn ta.” Đây là sự thật, rất khó chịu nhưng ta phải thừa nhận. Ta vươn tay nắm lấy đôi bàn tay hơi lạnh của Chi Nhạc, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hấn:” Thật ra ta không phải cái gì cũng không biết, người đối với ta rất tốt, cái này ta hiểu rõ.”

Không sai, người xấu đem đầu óc của ta nhìn thành túi cơm. Ta biết thấu lòng người hiểm ác, biết thế đời khó đi, cũng biết lòng dạ của A Quang xấu xa, ta cũng biết hấn là nên buông bỏ đoạn tình cảm đơn phương này. Đúng là ta yêu cho nên mới khoan dung với hấn, ta vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần ta đối tốt với hấn, cuối cùng cũng sẽ có một ngày hấn bị rung động, sau đó vui vẻ cùng ta trải qua hết đời. Giống như truyện nhi đồng lúc thơ ấu.

Nhưng sự thật là không. Trong hiện thực, hấn không cảm động, ta bị phụ bạc.

Cho nên đầu của ta cũng chưa phải là túi cơm, chỉ là túi nước.

Chi Nhạc gần đây rất cứng chiều ta, hàn khí toàn thân hấn giống như cũng vì những lời này của ta mà tiêu biến, ngay cả ngữ khí cũng mềm nhũn ra:” Ngủ đi.” Mấy tối nay đều như kẻ cắp trong phòng đi đi lại lại, cũng đủ làm người mệt mỏi.”

Ta cười khế:”Người cũng biết mình hại ta lắm a.”

“Ai hại người! Người mới vừa rồi còn không phải nói biết ta đối với người rất tốt?” Chi Nhạc vừa sửa sang lại giường chiếu vừa nói:” Tối hôm nay ngủ ở đây đi, chăn đều bị người làm ẩm rồi.”

“Được!” Ta nhanh nhẹn mà bò lên giường, nằm bên cạnh Chi Nhạc giục hấn mau tắt đèn. Ta đang mong đợi tối nay có thể an an ổn ổn mà ngủ ngon một giấc.

“Phải nhớ người tối nay đã nói a! Không cho phép lại tìm Phương Tuyền Quang nữa.” Sau khi tắt đèn Chi Nhạc còn không quên nhắc nhở.

“Biết rồi...”

An tĩnh một lát:” Đúng rồi, người và Lỗ Nhã Hạo là thế nào?!”

Trước mặt ta không được nói cái tên Hồn Thế Ma Vương kia nữa a... Ngủ đi....Được không.”

Chi Nhạc cố chấp với A Quang đã vượt quá phạm vi tưởng tượng của ta rồi, hẳn vừa mới nói câu kia khiến ta cảm thấy trước đây hẳn làm tất cả cũng là vì muốn ta rời khỏi A Quang. Ta biết Chi Nhạc ngay từ đầu cũng đã không thích A Quang, hoặc có lẽ là thời gian ta một lòng say mê Quang, Chi Nhạc cũng tiên đoán trước có ngày ta sẽ bị hắn phản bội. Ở trong mắt người khác, ta là anh trai ngậm đắng nuốt cay cung cấp sách vở cho em trai đi học, nhưng thực tế ta biết rõ Chi Nhạc vẫn luôn là người chiếu cố ta. Ngoại trừ đọc mấy cuốn sách, làm mấy phần công việc, cầm chút tiền ở bên ngoài về nhà, thì cái gì cũng không. Đúng là Chi Nhạc ở sau lưng vì ta mà chuẩn bị tất cả, hẳn là trụ cột cho ta nghị lực và động lực. Sau khi mẹ qua đời, hẳn là chỗ nương tựa duy nhất của ta.

Từ khi chuyển tới phòng mới, ta và Chi Nhạc lại chưa từng chen chúc ngủ trên một cái giường, ta nhớ rõ vóc người của hắn còn rất nhỏ, rất thích dựa vào trong ngực ôm ta ngủ. Nghĩ không ra bây giờ vóc dáng của hắn đã to lớn nhưng thói quen vẫn là như vậy.

Tay của hắn rất nặng, ôm ngang ngực ta, đè ta không thở được. Nhưng vì quá mệt mỏi, ta đẩy tay hắn ra lật mình ngủ tiếp.

Lúc ta tỉnh lại đã là buổi trưa, trên bàn sách còn bày bữa sáng Chi Nhạc chuẩn bị cho ta, cũng lưu lại tờ giấy nhắc nhở ta nhớ uống thuốc. Hắn chăm sóc thường xuyên khiến ta cảm thấy khó chịu. Sau đó ta rửa mặt chải đầu, vui vẻ mang bữa sáng cũng là bữa trưa gồm cơm và thức ăn trên bàn ăn sạch.

Mấy ngày kế tiếp, Chi Nhạc vội vàng chuẩn bị bài vở học kỳ mới ở trường, mà ta cũng rất hợp tác ngoan ngoãn ở nhà, không làm ra bất cứ hành động nào khiến Chi Nhạc nghĩ ta còn nhớ tới A Quang, cho nên hành vi khùng bố cuối cùng cũng dứt đoạn.

Mặc dù như thế, nhưng thiên hạ vẫn không thái bình. Vì ta giả bộ đáng cho Chi Nhạc xem cộng thêm không có nói đến tài sản trong di chúc, ta đi ra ngoài làm thuê cho nên đó là lý do trong người không có xu nào, cơ bản ta ở đây gọi là bên trong lòng tre Lỗ gia, lòng tre có mã đẹp bên ngoài, bên trong lại rỗng tuếch, lại rất thích tranh đấu ác liệt, con chim hoàng yến thường cáo mượn oai hùm mà khi dễ ta-con chim sẽ hiền lành cam chịu. Đương nhiên ta đây là chim sẽ cũng không phải đèn cầy dầu, chúng ta thường vì chuyện lung tung lèo xèo mà thì thầm âm ỉ ngất trời, thậm chí tung chưởng múa quyền, bất cứ kẻ nào cũng không có biện pháp ngăn chúng ta, bao gồm cả Chi Nhạc. Ta biết lúc mới bắt đầu Chi Nhạc còn hoài nghi có nên xen một chân vào giữa ta và Lỗ Nhã Hạo không, nhưng sau đó hẳn cũng chịu không nổi tiếng cãi vã của chúng ta mà muốn nói mấy câu với tên khốn kia.

Lại nói tiếp sự kỳ quái, chúng ta vào Lỗ gia chừng mấy ngày, lại ngoại trừ tên Hồn Thế Ma Vương kia, cũng không có thấy qua dáng dấp một chủ nhân gia. Ta từng trộm hỏi người làm chuyện bà chủ nhà này. Lý thẩm, một tôi tớ của chúng ta làm ở đây chưa từng nghĩ việc nói cho ta biết lão nhân gia nửa năm sau khi đuổi mẹ con ta đi, lập tức đưa Lỗ thiếu gia này mang về, không có nữ nhân gì. Ta cũng hỏi chuyện này với luật sư, hắn nói nữ nhân kia là một trong số người lão nhân ông ta bao dưỡng ở bên ngoài, sau khi chúng ta đi, cô ta dùng Lỗ Nhã Hạo đổi lấy không ít chi phiếu sau đó cũng không có xuất hiện nữa.

Tuy là Hồn Thế Ma Vương rất đáng ghét. Nhưng ta nghe xong trong lòng không khỏi có chút khó chịu. Xem ra chỉ cần là lão già kia có con trai, gặp gỡ cũng thấy là tốt. Chuyện mẹ hắn vứt bỏ giống như là tử huyệt của hắn, trách không được lần trước cãi nhau trong cơn tức giận ta hét to: "Sinh ra đứa con như người, ta thấy mẹ người thà sinh trứng!" Khi đó hẳn vô cùng hung bạo, mắt đầy tơ máu, thiếu chút nữa phá hủy Lỗ gia. Còn có lần trước "Ta là mẹ người đã sớm lập tức ném người, tránh cho sau ngày vì người mà tức vỡ mạch máu" còn có lần trước nữa...

Ta kinh giác mình đã thất lễ, ta dù thế nào cũng là người có giáo dục đại học a, vậy mà lại như đàn bà chanh chua ngoài chợ mắng chửi công kích người thân. Ta càng nghĩ càng ảo não ôm đầu.

Ta có chút áy náy, nên đền bù, ta quyết định sau này ở trước mặt hắn sẽ không đề cập đến từ "mẹ" "mẫu thân".

Đương nhiên, bằng lái dạng dằm, miệng lại rập khuôn âm ỉ. Tất cả vẫn như cũ.

7. Chương 7

Nửa ngày trôi qua sống yên biển lặng.

Trong nháy mắt, chúng ta đến Lỗ gia cũng gần một tháng. Trong khoảng thời gian này, Hồn Thế Ma Vương vẫn là không thêm đếm xỉa đến lời của vị luật sư, không giao bất cứ chuyện gì của tập đoàn Ân Bình cho ta, chớ nói chi là an bài cho ta một chức vị trong công ty. Nhưng ta cũng không có ý kiến, ta tự biết mình có bao nhiêu phân lượng, ta tự hỏi mình không phải quản lý cấp cao, cũng không thể nào tìm lão nhân gia hỏi nguyên nhân để lại công ty cho mình, ta chỉ muốn an ổn trải qua đoạn gian khó này, đợi đến khi có tiền trong tay, lập tức mang Chi Nhạc một đi không trở lại, không bao giờ lại bước chân vào cái nhà này nữa bước.

Cũng không phải nói ta xem tiền bạc như cỏ rác, ta tham tiền, rất tham. Chỉ là không tham hấn.

Thời kỳ vui và không vui đều trải qua như nhau.

Ngày hôm nay Chi Nhạc theo thường lệ đến trường, ta cũng theo lệ thường xuống lầu ăn sáng, đương nhiên, cũng theo lệ thường cãi nhau với Lỗ Nhã Hạo.

Nhưng hôm nay xem ra hấn rất mệt mỏi, toàn bộ quá trình ăn cơm không nói gì. Công ty gần đây giống như nhiều việc, chắc là tối qua hấn lại thức đến sáng, lúc nửa đêm ta đi ra, thấy đèn phòng hấn vẫn còn sáng.

Tuy là ta chán ghét hấn, nhưng không thể phủ nhận năng lực làm việc của hấn. Nghe nói hấn từ nhỏ đã bắt đầu học cách tiếp quản công ty. Mấy năm trước lão nhân gia trúng gió bị liệt, đối mặt với loạn trong giặc ngoài, hấn còn trẻ người lại đích thân vác đao ra trận, sau đó một lần lại một lần chinh đồn, sửa sang công ty lại ngay ngắn.

Bỏ ra nhiều tâm huyết, cuối cùng lại chảy mất ra ngoài, cũng khó trách hấn hận ta như vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hận thì cũng không nên hận mỗi ta, dù sao ta rất vô tội. Mặc dù thủ phạm đã nằm dưới đất rồi.

“Linh-linh-linh-“ Tiếng điện thoại đột nhiên phá vỡ yên lặng trên bàn cơm, Hồn Thế Ma Vương buông con dao đang cắt miếng bò bít tết xuống, cầm điện thoại lên nhấn nút trả lời sau đó đưa đến bên tai:” Uy.”

“Cái gì?!” Đột nhiên sắc mặt hấn khó coi mà thốt lên, khiến ta ngồi đối diện sợ hết hồn. “Người bây giờ nói bắt đầu có lợi ích gì, hội nghị bốn ngày nữa sẽ diễn ra, vậy mà giờ người lại nói không thấy bản thiết kế chuẩn bị?!... Người lập tức kêu nhà thiết kế đưa một phần ... Không kịp cũng phải đưa a!! Ta mặc kệ, người kêu nhà thiết kế sẽ cho người một phần bản vẽ cũng được, lại mời một nhà thiết kế khác vẽ tiếp phần nữa, ta không quan tâm người làm cách gì, người chết cũng phải bốn ngày sau đưa ra một phần thiết kế cho ta, ta cho người biết, nếu như lần này hợp tác với Hồng Thiên bởi vì người mà có sơ suất gì, đừng mơ ta tha cho người!!” Nói xong, Hồn Thế Ma Vương thế mà lại ném điện thoại về phía ta.

Ta sợ nhảy dựng lên né tránh, một tay vỗ lên mặt bàn thật mạnh, một tay chỉ vào hấn mắg:” Khốn kiếp, người sáng sớm đã muốn mưu sát, cũng đừng mơ ta tha cho người a!!”

Ta cho là hai người lại muốn bắt đầu một trận hỗn chiến thế mà hấn chỉ trừng mắt nhìn ta một cái, sau đó lại phiền muộn không ngớt mà xoa huyết thái dương, không có để ý tới ta.

Nhìn hấn không có ý muốn cãi nhau, tiếp theo ta cũng đành phải nghiêm chỉnh, tiểu tâm dục dục ngồi xuống tiếp tục ăn sáng.

Hiếm thấy được dáng vẻ phiền muộn của Hồn Thế Ma Vương, vốn là ta từ trong ra ngoài vui sướng, bỗng nhiên, một suy nghĩ trong lòng hình thành, ta mở miệng thử thăm dò:” Hồng Thiên...Người nói là hồng của trời nghiệp của phát triển sao...?”

Hồn Thế Ma Vương nghe xong, ngẩng đầu rất không thiện chí nhìn ta.

Ta nhún nhún vai:” Trước kia công ty của ta cũng hợp tác cùng Hồng Thiên Nghiệp, bọn họ đánh giá bản thiết kế của ta vô cùng tốt.”

Hỗn Thế Ma Vương khinh thường hừ một tiếng.

Nhẫn nhẫn nhẫn. Vì tiền chi tiêu ta lui một vạn bước.

Ta cố gắng bình tĩnh, nói:” Bốn ngày muốn đuổi kịp có một phần bản thiết kế cũng không phải dễ dàng, nhưng còn phải xem là loại thiết kế gì, nếu là của cao ốc cũng tạm a, đau đầu nhất chính là tiểu khu biệt thự. Ôi... Ta thật khổ sở hộ người, Hồng Thiên đây là khách hàng lớn, nếu là lần này người thất tín với họ, ta xem người sau này cũng đừng nghĩ hợp tác với họ.

Ta biết mình đã nói trúng điểm yếu, hần then quá hoá giận đánh một quyền lên mặt bàn, cả bàn cơm đều rung một chút.

Hành động của hần là trong dự liệu của ta. Ta khẽ cười nói:”Khỏi phải kích động như vậy, ta đây chỉ là lấy con mắt chuyên nghiệp tuyên bố sự thật khách quan mà thôi. Nói thật, ta cũng không dám nói mình nhất định được, chẳng qua nếu là ta cũng không được vậy thì đa số cũng không.” Ta tràn đầy tự tin nói, tiếp theo lại thêm một câu:” Tối thiểu, bốn ngày này người tìm không ra người nào hơn ta đâu.”

Không phải ta xuất khẩu cuồng ngôn, mà là tìm người phải cần thời gian, trong thời gian cấp bách vừa tìm người vừa thiết kế cơ bản không thể nào. Hổ hổ, lần này đúng là trời giúp ta!

Hỗn Thế Ma Vương hình như cũng chú ý tới điểm này, khổ khổ tự định giá.

Đợi lúc lâu hần vẫn không phản ứng, ta không thú vị mà nắm bánh mì sandwich trước mặt lên:” Người chậm rãi suy nghĩ, ta đi ngủ trước.” Nói xong, ta vừa gặm bánh mì trong tay vừa đi lên lầu hai.

“Chờ một chút!” Ta đi chưa được ba bước, hần lập tức gọi lại.

Thắng lợi khoái trá làm ta nhin không nổi nhếch miệng lên. Ta đã bắt đầu nghĩ mình nên hưởng khoản thù lao trong tay như thế nào.

“Ta sẽ trả cho người thù lao gấp đôi.” Hỗn Thế Ma Vương cũng đi đến nói với ta.

“Đương nhiên.” Ta xoay người nhìn hần, cười đắc ý:” Người cho rằng ta sẽ giúp người không công hả?!”

Ta lại được làm nghề cũ, rốt cuộc thoát khỏi cảnh sống cả ngày vô công rồi nghề kiêm không xu nào trên người khiến ta hưng phấn không thôi.

Bởi vì thời gian cấp bách, ta quăng bánh mì trong tay để Lỗ Nhã Hạo mang ta đi quan sát địa hình, sau đó lại để hần dẫn đến cửa hàng văn phòng phẩm, vợ vét một đồng lớn đồ và giấy vẽ bản mẫu, lại kéo hần tới quầy, lấy cùi chỏ đẩy hần một cái, nói:” Ngày, trả tiền a!”

Thực ra đây mới là mục đích cuối cùng của ta.

“Hả?” Hần ngơ ngác nháy mắt, bộ dáng kia rất là đáng yêu.

“Ta không có đồng nào a.” Ta mau chóng trừng hần.

“A!” Hần đặc biệt thông minh lên tiếng, sau đó chính là bỏ tiền ra.

Sau khi ra khỏi cửa hàng văn phòng phẩm ta dứt khoát đem những thứ vừa mới mua ở đó lấy về, sau đó đuổi hần đi làm, ta đón xe về nhà bắt đầu vì thù lao gấp đôi mà nỗ lực làm việc.

Trong bốn ngày hoàn thành một phần thiết kế của tiểu khu biệt thự, đây là một phần công tác vô cùng khiêu chiến. Bởi vì thời gian gấp gấp gấp khiến ta không chuẩn bị đầy đủ, cho nên rất nhiều chi tiết phải hỏi Lỗ Nhã Hạo, may mà hần trả lời ôn hoà. Ngay trong hai hôm, thời điểm ban ngày ta gọi cho hần gần 30 cuộc điện thoại, lúc ăn tối, hần còn chưa cầm đĩa lên, ta ở bên cạnh hỏi. Ngay cả bảy giờ, nửa đêm hai giờ,ta suy nghĩ lại bất đắc dĩ đành đi gõ cửa phòng hần.

Hần mở cửa vừa nhìn thấy ta cũng không bất ngờ, trái lại ta ngoài ý muốn vì căn phòng là một đồng hỗn độn và vẻ mặt mệt mỏi của hần. Phòng này so với chúng ta lớn hơn một chút, bên phải là phòng sách, bên trái là phòng ngủ, ở giữa dùng tấm thủy tinh chạm trổ rất đẹp, chỉ có điều cả hai bên đều loạn giống nhau, lon bìa, bình rượu đổ, vở văn kiện, tách cà phê, bản nháp....Đủ cả.

Ta kinh ngạc lộ đầu ở cửa nhìn vào trong, hấn ngấn ở phía trước nhin không được nói:” Người muốn nhìn cái gì? Đến gõ cửa là muốn cái gì?”

“Hả?” Ta đây mới tỉnh mộng, nhớ tới dự tính ban đầu. Vội vàng dở bản vẽ trong tay nói:” Liên quan đến chỗ này, ta có chút ý kiến không biết người thấy thế nào.”

Sau khi cả hai bàn luận nghiêm túc và rút ra được kết quả cả song phương đều hài lòng, ta cuộn bản vẽ dự định quay về tiếp tục cố gắng. Hấn lại gọi ta:” Dứt khoát đừng bản vẽ này đi, tránh cho người phải chạy tới chạy lui.”

Ta nghe xong lập tức nghĩ đến cái giường lớn trong phòng này, lòng cả kinh, lập tức dựng đứng lông tơ phòng bị.

Hấn nhìn dáng vẻ ta như vậy khinh miệt cười hừ một tiếng:” Lòng tiểu nhân, tùy người. Ta thư thả tiếp tục viết bản kế hoạch, vậy người vẽ ở đây.” Nói xong, hấn chỉ tới một cái bàn trong phòng sau đó đi vào phòng sách, thuận tay đến cửa kính cũng đóng lại.

Ta ngơ ngác đứng ở cửa mấy phút, càng nghĩ càng không cam tâm. Nói thế nào ta cũng đường đường là đại nam nhân a, lại sợ tên tiểu khốn kiếp hấn hay sao a. Suy nghĩ, ta mang toàn bộ bản nháp và đồ vẽ đến phòng hấn, tiện thể thu thập một chút chỗ bừa bộn, vứt toàn bộ rác rưởi, để vở văn kiện và bản nháp sang một bên, sau đó tiếp tục an tâm làm việc.

Rạng sáng lúc 5 giờ, cửa kính mở ra, Lỗ Nhã Hạo chống đầu vẽ mặt hốc hác mà đi ra, ngồi ở mép giường vô cùng mệt mỏi vuốt mắt.

Đó là ta chưa từng thấy qua dáng vẻ này, an tĩnh, mệt mỏi, tâm lực đóng tuý. Hấn có khuôn mặt xinh đẹp toát ra vẻ ngây thơ khiến ta kinh giác hấn mới là một đứa trẻ 19 tuổi, lại phải gánh vác nặng trên lưng, lòng ta sinh cảm giác không đành lòng.

Phảng phất như hấn thấy được ánh mắt của ta, quay đầu nhìn ta hỏi:” Sao? Còn có vấn đề gì không?”

Giọng hấn từ khinh miệt hung ác bởi vì lúc này mệt mỏi mà trở nên hoà nhã giống như bạn bè tán dóc.

Ta có chút thích ứng không kịp, một lúc mới lắc đầu một cái, lại vội vàng cúi đầu tiếp tục công việc. Nhưng mà không quá một lúc nhin không được ngẩng đầu lên, nói với hấn:” Còn chưa làm xong sao? Không bằng trước tiên nghỉ ngơi chút đi.”

Hấn lắc đầu, tay vẫn như cũ bụm mặt:” Không có thời gian.”

“ Nhất định phải hoàn thành trước ngày hôm nay sao?”

“Ngày mai.”

“Vậy còn hôm nay ngày mai là hai ngày a, người bây giờ mệt vậy cũng không làm được cái gì, chi bằng trước tiên nghỉ ngơi một chút.” Ta nhìn đồng hồ treo tường:” 8 giờ ta sẽ gọi người a, trước tiên bây giờ ngủ một chút đi.”

“Ừ.” Sau đó hấn hàm hồ ứng lại ta một tiếng cũng không phản ứng gì. Một hồi lâu, hấn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta, bộ dáng kia dường như bây giờ mới phát hiện hấn nói lâu như vậy thì ra là đang nói chuyện với ta, sau đó, hấn dường như không sao khoát tay, cô lỗ một câu:” Ta ngủ trước đây.” Hay là:” Ta muốn ngủ.” dứt lời liền đá bay dép lê, ngã lên giường.

Phía nam vào tháng hai còn rất lạnh. Sáng sớm 5,6 giờ là lúc lạnh nhất, ngoài trời còn một mảnh đen đặc.

Công việc cường độ cao và liên tiếp hai ngày quên ăn quên ngủ, là tinh thần ta bắt đầu mệt mỏi, bên cạnh truyền tới tiếng hít thở ổn định làm ta muốn ngủ.

Không được! Ta vầy vầy cái đầu nặng nề muốn rớt xuống, quyết định đi về nghỉ ngơi một chút, không lát nữa hôn mê bất tỉnh rồi chết ở chỗ này lại càng không có lợi. Nghĩ xong ta đứng lên định đi ra cửa. Nhưng mà trên giường kia người nằm không có phòng bị trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của ta.

Đó là cảnh tượng không thể dùng từ kinh diễm để miêu tả.

Lỗ Nhã Hạo yên lặng nằm trên giường, tái hiện lại vẻ đẹp của hoa anh đào. Không tàn bạo, không có hung ác, cũng không có thô thiển, chỉ có điềm tĩnh thanh nhã và sạch sẽ. Hắn hô hấp bình ổn và hơi thở an tĩnh khiến người ta liên tưởng đến đứa trẻ đang ngủ say. Tóc mai màu cà phê che khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, giống như cà phê Ireland mấy ngày nay giúp ta thức khuya, khiến ta nhìn không được muốn hung hăng cắn một cái.

Ta nhắc chân không nổi, đổi lại càng không dời được tầm mắt. Hẳn dụ người bởi đôi môi son bán mở, lông mày dài vĩnh có lúc rung rung, giống như con hồ điệp muốn bay, tiếng lòng động nhân.

Ta như hồn ma đi tới, nhìn cánh tay phải lộ của hắn lộ ra bên ngoài, ngón tay tự do gấp lại, ta nhìn không được đưa tay vượt nhẹ nhàng. Hẳn rất gầy, khớp xương ngón tay rõ ràng, rồi lại hữu lực mạnh mẽ, mu bàn tay mịn màng trắng nõn, bàn tay lại dài mảnh thô to. Ta cẩn thận chong tay mình lên tay hắn, phát hiện tay hắn còn lớn hơn tay ta. Phảng phất cảm giác được không thoải mái, hắn nắm tay nhẹ nhàng lệch khỏi vị trí rồi gấp lại, cứ như vậy, tay chúng ta mười ngón đan chặt.

Nhìn mười ngón quấn quýt chung một chỗ, bỗng nhiên khiến ta có vui sướng vô hình. Ta vươn cánh tay khác, nhẹ nhàng gạt tóc mai che mắt hắn ra, khiến ngũ quan xinh xắn của hắn lộ ra ở trước mắt ta. Ngón tay ta dọc theo đường cong khuôn mặt, lướt qua con mắt, lại trượt đến đôi môi. Suy nghĩ, ngón tay của ta ở trên môi hắn một chút, cảm giác mềm mại đầy đặn như điện giật khắp cơ thể, ta nhìn không được toàn thân run lên. Ta mở bàn tay, nhẹ nhàng nâng mặt của hắn lên, sau đó từ từ đến gần.

Một khắc kia, ta đã không biết mình đang làm gì, chỉ biết là mặt chúng ta sát lại càng gần, môi cũng càng gần. Ở lúc bốn cánh môi sắp chạm nhau, ta mong đợi nhắm mắt lại.

“Ba-“ gió lạnh thổi qua, phát động rèm cửa làm bút trên bàn rơi xuống đất, phát ra tiếng động thật nhỏ. Nhưng đủ khiến ta tỉnh mộng.

Phảng phất có người đang coi ta làm chuyện ác, ta tâm kinh đảm khiêu(*) toàn thân run rẩy.

(*) cực kỳ kinh hãi.

Thấy Lỗ Nhã Hạo vẫn ngủ say như cũ, ta nhìn không được hung hăng thưởng cho mình một cái tát.

Ta thế nào chọn tên ăn thịt người này làm người yêu a!! Còn tưởng rằng hắn ban đầu là nam kỹ a, hắn bây giờ là em trai của ta!! Tại sao có thể làm ra chuyện như vậy với em trai!!

Về mặt ta ảo não, tay cũng vì quá căng thẳng mà không ngừng phát run. Ép buộc mình tỉnh táo lại, não phát ra mệnh lệnh phải xoay người đi ngay lập tức.

Không thể lưu lại nơi này, đây là biện pháp khắc chế ta vừa nghĩ ra.

Nhưng mà ta quay người lại, một luồng lực cản khiến bản thân lập tức ý thức được hai tay của chúng ta vẫn còn đan vào nhau, ta vô kế khả thi, chỉ biết tiểu tâm dục dục gỡ ngón tay hắn ra, lại chỉ đổi lấy tiếng rên rỉ té té của hắn, sau đó lại là nắm chặt hơn. Điều này càng khiến ta sợ.

Ta không dám cứng rắn làm nữa, chỉ ngồi dưới đất, ghé vào mép giường, chờ hắn tự buông tay ra.

Ta nghĩ mình chỉ có thể làm như vậy.

Bầu trời còn tối đen, gió rất lạnh, lại càng làm cho người ta buồn ngủ.

Ta nghĩ ngủ một chút không quan trọng. Hẳn sẽ không có nhanh như vậy đã tỉnh lại.

Mệt mỏi quá độ. Ta còn phải làm bản vẽ, rất muốn ngủ.

Ta nhẹ nhàng khép mí mắt nặng nề, sáng sớm gió nhẹ lay động rèm cửa, đây là thứ duy nhất ta thấy trước khi ngủ mất.

8. Chương 8

Ta chậm rãi mở mắt, phía trước từ một mảng mơ hồ sau đó thay đổi thành rõ ràng, ta thấy đầu tiên là trần nhà màu trắng.

Ta xoa xoa hai mắt vẫn đau nhức như cũ, kéo chăn lên che mình không hở chỗ nào, sau đó quay người ngủ tiếp.

Cái chăn ấm áp truyền tới hương thơm mát mẻ dị thường sạch sẽ, tay ta ở bên trong đem chăn ôm chầm lấy mặt, muốn tận tình thu nạp hương vị khác biệt không thuộc về ta.

Chờ một chút!

Không thuộc về ta? Vậy là ai?

Đây là đâu?

Ta bỗng dưng giật mình tỉnh lại, hoàn cảnh xung quanh xem như lạ lẫm khiến lòng ta biết không ổn. Ta nhanh chóng vén chăn nhìn thân thể chính mình, quần áo chỉnh tề không chút nào khác thường, nhưng chuyện này thực cũng không làm ta an tâm tẹo nào.

Ta đã làm gì? Ta bắt đầu hồi tưởng. Ta sáng nay... Không, ta tối hôm qua thần kinh thất thường đi tới nắm tay Lỗ Nhã Hạo, tiếp theo còn muốn.. Sau đó... Sau đó chính là ngủ như chết. Vậy... Vậy tại sao bây giờ lại như thế này? Lỗ Nhã Hạo đâu?

Ta nhìn khắp bốn phía, vẫn là không thấy được thân ảnh của hắn, thời điểm vừa mới nghĩ xoay người xuống giường, cửa phòng tắm mở ra. Hắn mặc áo ngủ phía trước ngực bán mở, cầm khăn lông lớn vừa lau tóc còn ướt vừa đi ra.

Bộ dáng sexy kia ta chưa từng thấy qua.

Dường như cảm thấy được ánh mắt kinh ngạc của ta, hắn cũng nhìn đến bên này, sau đó chúng ta song phương nhìn nhau.

Chúng ta cứ nhìn như vậy không nói tiếng gì, mặt hắn đột nhiên đỏ lên, thẹn thùng mà cúi đầu vọt tới trước tủ quần áo tùy tiện lấy một bộ, lại chạy vào phòng tắm dùng tốc độ nháy mắt biến thân thay đồ, tiếp theo lái vào phòng sách binh bang lách cách luống cuống tay chân thu thập xong tài liệu sau đó giống như mũi tên lao ra bên ngoài.

Để mình ta lại với vẻ mặt ngẩn ngơ mà nhìn cửa phòng đến giờ còn chấn động.

“A-” Ta thét chói tai nửa giây lập tức sợ bị vạch trần phiền phức mà ra sức bịt miệng, tiếp theo vội vàng nhảy xuống giường cởi một phát sạch bóng, hoảng loạn kiểm tra.

Không có?! Không có!! Không có vết tích bị xâm phạm, cũng không có vết tích sinh hoạt vợ chồng a!!! Ta đây rốt cuộc đã làm cái gì?? Sao Hồn Thế Ma Vương lại là cái bộ dáng kia?? Rõ ràng hôm qua ta không uống rượu, một gần chết cũng không có sức đi xâm phạm hắn. Lẽ nào...Lẽ nào ta bị mộng du.

Ta ôm đầu giả thiết tất cả các khả năng.

Lẽ nào ta nhìn thấy phía trước, hắn ngủ một mảnh xuân sắc sau đó đã mộng du xâm phạm hắn?? Không thể nào!!!

Ta vội vàng vén chăn lên, chăm chú kiểm tra xem có vết tinh dịch không. Nhưng vô chăn và ra giường sạch sẽ như cũ, không chút nào có mùi dâm uế. Về mặt ta nhất thời luống cuống.

Ta nhìn cơ thể mình hoàn hảo vô khuyết, nhìn ra giường sạch sẽ chỉnh tề, lại hồi tưởng dáng vẻ vừa nãy của Lỗ Nhã Hạo, thật sự muốn lập tức bất tỉnh.

Ta khóc không ra nước mắt mà ngồi chồm hổm dưới đất, ảo não bứt tóc, trong đầu không ngừng reo hò.

Ta rốt cuộc đã làm cái gì a?!!

Cái nghi vấn này như con ruồi ghê tởm một mực quần quanh ta, cả ngày sau, ta vẫn đứng ngồi không yên, chớ nói chi là làm việc. Một buổi sáng này đây, ta vẽ sai ba bản, làm hư hai thước đo, làm đổ một lọ mực. Vô pháp ổn định tâm thần càng làm ta phiền muộn bực dọc, mười phần y như phụ nữ tiền mãn kinh.

Loại tình huống này vẫn duy trì đến khi ta nhận được điện thoại của Chi Nhạc ở trường học.

“Ca, nhanh một chút đi. Người ăn cơm trưa chưa?”

“Hả...Ừ.”

“Đừng trả lời hàm hồ như vậy, ta cũng biết người khẳng định lại không ăn cơm. Người hai ngày nay thức thâu đêm, mỗi tối uống cà phê, ngày hôm nay lại không ăn cơm ta đoán người lại bị đau dạ dày!”

“Không nghiêm trọng vậy chứ?”

Ngoài miệng tuy là nói như vậy, tay của ta lại đề lên dạ dày đang bắt đầu phát đau.

“Dù sao người hãy chiếu cố chính mình thật tốt, mệt thì ngủ, không nên ngủ ở bên giường của người khác.”

Bên này cả người ta run lên, đầu lưỡi mất linh hoạt:” Người... Người nói vậy bực bực gì đó?”

“Cái gì vậy? Sáng sớm nay ta gõ cửa phòng người, không có động tĩnh, tìm lúc lâu mới thấy người ở phòng Lỗ Nhã Hạo. Hắn nói ngày hôm qua người thức một buổi tối, hỏi ta là muốn ôm người về phòng ngủ hay là trực tiếp lên giường.”

“Vậy... Vậy người nói cái gì?”

“Ta nói sao cũng được. Hắn liền ôm người đến giường hắn ngủ.”

“Hả? Vậy... Người tìm thấy ta khi nào, hắn... Hắn là bộ dáng gì?”

“Bộ dáng gì? Là dáng vẻ vừa mới tỉnh lại a, lúc ta đi gõ cửa hắn cũng là vẻ mặt nhập nhèm mở cửa, làm sao? Có gì không ổn?”

“A?” Không có gì.” Ta phủ nhận lấp liếm dấu vết, vì tránh cho Chi Nhạc sinh nghi lại vội nói láo:” Ta vừa tỉnh lại thì thấy mặt mình có nước, liền biết chắc là hắn làm! Lại cãi nhau với hắn một trận.”

“Vừa cãi nhau? Ta cũng không biết làm sao hình dung các người đây, đối với nhau như oan gia. Được rồi, ta không nói nữa, người nhớ phải đi ăn cơm a!”

“Được. Vậy treo máy đi.”

Điện thoại trong nháy mắt đã cúp, ta vội vỗ ngực một cái rất lớn tổng khẩu khí ra.

Nhìn như vậy, hắn là cũng không có chuyện gì phát sinh đi.

Lãng phí thời gian một buổi sáng, buổi chiều ta cố gắng vượt bậc, nửa bước không rời bàn mà bổ sung tiến bộ buổi sáng.

Dựa vào bánh bích quy và cà phê lột dạ, dạ dày ta từ đau đớn như kim châm thẳng cấp thành đau đến phiên giang đảo hải. Ta biết mình bây giờ và thời gian đang đánh giặc, chỉ có uống thuốc, cắn răng nhịn đau làm tiếp công việc.

Chạng vạng tối lúc Chi Nhạc trở lại, bưng tối cho ta dịch tiêu hoá, ta ngược lại đến WC sau đó đặt danh hiệu nói láo là đã ăn sạch.

Buổi tối lúc Lỗ Nhã Hạo trở lại, chúng ta đều lộ vẻ có chút mất tự nhiên. Mặc dù ta còn ở phòng của hắn làm việc, nhưng chúng ta rất ít khi nói chuyện với nhau. Hắn không có đề cập đến chuyện mười ngón đan chặt đêm qua, đương nhiên ta cũng không ngốc nói ra mà tự chui đầu vào rọ. Cả hai ta đều ăn ý ngẫm như vậy, đối với đêm qua một chữ cũng không đề cập đến. Nhưng hiển nhiên trong lòng chúng ta còn có khúc mắc. Thỉnh thoảng ánh mắt lại gặp nhau, trong nhất thời ngốc lảng lại vội vàng tránh né.

Ta nhìn hắn lúng túng vội tới phòng sách đóng cửa lại, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Chúng ta tứ chi từng quẩn quít, trần truồng đối mặt, cũng từng nói ác tương giao, tung quyền cước. Những thứ ấy hần cũng hoàn toàn mặt không đổi sắc, hết như tên ác bá cường hào, hôm nay lại chỉ vì mười ngón đan nhau mà bối rối đỏ mặt, giống như tiểu nam hài không thấu sự đời.

Ta bắt đầu hoài nghi hần có phải Hồn Thế Ma Vương kia không.

Thời gian còn lại so với trước đều gian nan, cơ thể càng ngày càng khó chịu, mà thời gian cấp bách ta cũng chỉ cần ráng vượt qua.

Lúc đêm khuya, Lỗ Nhã Hạo dường như đuổi kịp phần bản kế hoạch kia, sắc mặt thoải mái đi ra từ phòng sách.

Thấy ta mồ hôi lạnh chảy ròng, sắc mặt tái nhợt, hần muốn nói cái gì lại không nói. Ngồi dưới đất dựa vào bên giường lẳng lặng nhìn ta.

Bị hần nhìn như vậy, ta toàn thân không tự nhiên. Nhịn không được nhìn về phía hần, lúc đó phát hiện ra tầm mắt của hần vẫn không rời khỏi mình, tiếp theo lại nhanh chóng cúi đầu.

Vẫn một mực im lặng, cuối cùng ta đánh vỡ trầm mặc.

“Người mệt mỏi?... Ta ở đây có phải làm phiền người ngủ không?”

“Người có phải là không thoải mái?” Ông nói gà, bà nói vịt.

Ta ngăn người.:”A, không có, bệnh nghề nghiệp. Ta phải nhanh một chút làm kịp nó.”

“Bây giờ còn có hai ngày.” Hần nói lời của ta hôm qua:” Người vất vả như vậy cũng không là cái gì.”

Hần lại nhớ lời của ta nói điều này làm ta thật bất ngờ, một tia vui sướng vô hình nổi lên trong lòng, ta vì có thể thành công đem nó ẩn núp, ta quyết định quay đầu không nhìn hần giả bộ chuyên tâm làm việc.

Ta không nói lời nào, hần cũng không nói gì nữa.

Khi ta lại lia mắt nhìn về phía hần, hần đã ngủ thiếp đi. Vẫn ngồi dưới đất tựa vào giường, chỉ là đã ngoẹo đầu mà ngủ.

Ta phát giác hần ngủ thực sự hấp dẫn mình. Ta ngơ ngác nhìn rất lâu, cuối cùng vẫn nhịn không được đi tới.

Ta ngồi xổm xuống trước mặt hần, cẩn thận quan sát. Tay trái vẫn là kim lòng không dặng lướt qua bên mặt của hần, đôi môi, chỉ là lần này ta kim nén không tiến sát mặt lại. Tay phải vẫn ức chế không được mà đặt lên bàn tay rộng lớn kia, sờ tới sờ lui, chỉ là mười ngón không đan chặt.

Một lúc lâu, ta kéo chăn đắp cho hần, sau đó ta đứng lên xoay người trở về làm việc. Một lực kéo nhỏ làm ta quay đầu lại, một cái ngón tay của hần ngoắc lấy tay ta. Ta cười khẽ, duỗi thẳng ngón tay liền rút nó về thành công.

Đêm này, trước khi hần tỉnh ta một mực cũng không có ngủ.

Đêm thứ tư, đêm cuối cùng cũng là như thế này. Hần đã sớm làm xong tất cả công việc, lại không chịu leo lên giường ngủ, dựa vào mép giường ngồi dưới đất một mực an tĩnh nhìn ta làm việc, đến tận khi con ma ngủ xâm nhập, cầm cự không nổi sau đó ngủ thật say.

Ta cũng theo lẽ thường khi hần ngủ mất sau đó sẽ nho nhỏ mà cọt nhả với hần. Sau khi dương dương mắt, chống lại dạ dày lại đau nhức, tiếp tục công việc.

Sáng sớm sáu giờ. Lỗ Chi Tín ta rốt cuộc hoàn thành thế kỷ lớn.

Ta không phải một mình viết chữ “Phục”, vậy mà trong bốn ngày làm kịp một phần bản thiết kế tiểu khu, ta thực sự là tuổi trẻ tài cao.

Ta vừa cảm thán đầy bụng tài năng, lại có tài nhưng không gặp thời vừa vui sướng vì mình trải qua bốn ngày địa ngục có thể may mắn sống sót. Ta quả là cảm giác mình đã lượn một vòng miệng quỷ môn quan.

Ta đem toàn bộ giấy vẽ thu thập gọn gàng, liền dè dặt không ngừng sinh đau nhức loạn choạng xuống lầu vào bếp lục lợi đồ ăn. Lại bị ai phát hiện bốn ngày nay lương khô trong nhà đã bị con sói ta đẩy cướp sạch không còn một mống, trong tủ lạnh muôn màu lại không có đồ ngay lập tức bỏ vào miệng như hoa quả ** khai quật bản năng sinh tồn ba thước ruột cuộc không biết bánh bích quy để đây bao lâu rồi, ta lười xem thời hạn sử dụng, rót chén nước ở trên bàn cơm, ăn ngấu nghiến.

Gia giáo Lỗ gia, so với chết đói còn không bằng trúng độc chết, nhưng nghìn vạn lần không được ghen chết.

Cho nên phía sau lưng bỗng nhiên có người gọi ta một tiếng lúc đó ta chính là dùng cả đời khí lực mới có tài phun bánh bích quy đang ghen ở cổ họng ra.

“Lỗ Nhã Hạo, người dọa người, hù chết người, người không biết hay là mưu đồ muốn hại chết ta?” Ta vừa thở phì phò vừa đỏ mặt trách cứ.

“Cho dù ta nói là không biết thì người cũng không tin. Người ở đây làm gì?” Lỗ Nhã Hạo không có chút xấu hổ hỏi.

“Ăn bánh bích quy a!” Ta dương dương tự đắc giơ bánh trong tay: “Ta đây bốn ngày đều dựa vào cà phê và nó cứu mạng a!! May là có thể kịp vẽ xong bản mẫu, không thì thực sự không xứng.” Nói xong ta lại bắt đầu gặm bánh.

” Người thực sự vẽ xong rồi?” Hần không thể tin nhìn ta.

“Oa, người đây là ý gì! Người không tin? Ai, đừng nói nhảm, nhanh trả ta gấp đôi tiền công.” Nói xong ta chìa tay tuyên bố đòi tiền.

Hần cau mày: “Người trước kia phát tiền lương là như thế này sao? Ta bây giờ còn mặc đồ ngủ sao cho người tiền? Chậm một chút sẽ chết hả?!”

“Ta trước kia phát lương dĩ nhiên không phải như thế này, ta chẳng qua là đang tìm chuyện nói mà thôi. Người chậm cũng được, không nên trì trệ quá a! Chờ tiền dùng a!”

“Hừ.” Hần khinh thường cười một cái: “Còn chưa có lấy được tài sản ở đây ‘nghèo phát ác’?”

“Đúng nha.” Ta không sợ thú nhận: “Ta là ở ‘nghèo phác ác’, nhưng mà ta không tham chút tài sản kia.”

“Người nói cái gì?” Hần lộ vẻ có chút kinh ngạc.

“Ta nói ta không tham chút tài sản kia, chẳng qua tiền lương lần này người đưa ta thiếu một xu ta sẽ liều mạng với người.” Nói xong lại gặm bánh bích quy, sau đó cảm thấy kỳ quái ngẩng đầu lên: “Này! Người sao lảm lòi như vậy a! Người xuống làm gì sao?”

Hần bị ta hỏi trong nhất thời ghen hống, nửa tối mới phun ra một câu: “Ta tỉnh lại không thấy người, sau đó tới đây một chút xem người đang phá hoại mà thôi. Nếu không còn chuyện gì ta quay về đi ngủ.” Nói xong hần lập tức như mũi tên mà phi về phòng.

Ta nghĩ cổ cổ quái quái. Nhưng mà hần lúc đó khiến ta nghĩ tới Chi Nhạc.

Ta nhớ lại trước kia, khi cuộc sống gian khổ, ta ở dưới ánh đèn hơi yếu làm lương thấp lại hoa tâm cơ khiêm chức. Khi đó, vô luận là ta khuyển thế nào, Chi Nhạc cũng sẽ không ngủ trước, hần tổng hội ở bên giường lẳng lặng nhìn ta, xem có cái gì có thể giúp mang. Có đôi khi lơ đãng ngủ đi, lúc tỉnh lại không thấy ta, hần sẽ tìm khắp căn phòng mấy lần, đến khi tìm được ta mới thôi.

Chuyện cũ nghĩ lại, trước kia gian khổ bây giờ cũng chỉ cười nhạt một tiếng.

Chuyện cũ như khói, lẽ nào là như vậy sao?

Âm thanh của Lỗ Nhã Hạo hùng hực từ trên lầu chạy xuống cắt đứt dòng suy nghĩ của ta, hần không liếc tới ta một cái, trực tiếp vọt vào phòng người làm. Qua một lúc, sau đó lại trùng trùng chạy lên.

Ta cắn bánh quy kỳ quái nhìn hần không biết ý muốn cao thấp thế nào, tự nhiên chưa quá hai phút, người làm Lý Thẩm còn mặc đồ ngủ khoác áo bành tô chạy ra, kêu: “Đại thiếu gia, cái đồ này cũng không biết là bao lâu rồi, sao người lại ăn a.” Vừa nói vừa lúi nhúi miếng bánh quy trong miệng ta ra.

Lý Thắm vừa tới đã bẻ gãy món ăn của ta, đem tất cả bánh quy trên bàn, bao gồm cả toàn bộ miếng trong miệng ta lòi ra, lại đến phòng bếp bình bình lách cách một trận. Nhưng mà không bao lâu, một chén mì nóng hổi đặt trước mặt ta.

“Cám ơn người a, Lý thắm!!” Ta cơ hồ cảm kích xém chảy lệ nói.

“Đại thiếu gia từ từ ăn đi.” Lý thắm hiền từ nói.

Hoang phí lương thực sẽ bị trời phạt, hơn nữa ta vô cùng đói bụng.

Ta cầm lấy chiếc đũa không chút nào điệu bộ mà từng ngậm từng ngậm ăn. Ăn được phân nửa, ta chợt phát hiện Lý thắm còn đứng bên cạnh cung kính nhìn ta.

“Lý thắm, người không có việc gì thì có thể về đi ngủ a.” Ta lễ phép đề nghị.

“Không được a, nhị thiếu gia phân phó, nhất định phải xem người ăn xong, còn phải chờ người uống thuốc, ta mới có thể đi.”

Ta ngậy ra một lúc, sau đó nở nụ cười.

“Không cần, người trở lại ngủ. Ta sẽ tự chiếu cố chính mình.”

Nhìn Lý thắm đi về phòng, ta cắn đũa không thể đè nén cái miệng của ta nhếch lên.

Có lẽ là hần cũng không đáng ghét như vậy.

9. Chương 9

Lỗ Nhã Hạo dặn dò Lý thắm nhất định phải đợi đến khi ta uống thuốc xong mới được đi là có đạo lý. Sau đó, ta cấp tốc giải quyết chén mì kia, cảm giác no làm ta hoàn toàn ném chuyện uống thuốc ra sau đầu, ý thức bắt đầu chậm chạp, cứ như vậy ta nhẹ nhàng trở về phòng ngủ đông.

Bốn ngày cộng lại ngủ không đủ mười tiếng đồng hồ, vì vậy cảm giác này, ta ngủ một giấc đến nửa đêm ngày thứ hai.

Kỳ thực ta còn muốn ngủ thêm chút nữa, nhưng hơn mấy chục tiếng đồng hồ không ăn không uống, dạ dày đã bắt đầu đau đến phiên giang đảo hải.

Ta trần trọc trở mình, mồ hôi lạnh chảy ròng, đau nhức khó nhịn. Cuối cùng, đau đến sức lực xuống giường lấy thuốc uống cũng không có, rốt cuộc ta đầu hàng.

Ta chống thân hướng phía ngoài suy yếu kêu mấy tiếng tên của Chi Nhạc, bỗng chốc nhớ ra đây không phải nhà cũ. Căn phòng này lớn gấp đôi trước kia, hơn nữa bây giờ Chi Nhạc ngủ cách xa phòng ta nhất, ta quay về phía vách tường hô mấy tiếng, Chi Nhạc ngủ ở sát vách sẽ lập tức nhào tới nhưng bây giờ căn bản không có khả năng phát sinh nữa.

Ta vốn định cam chịu nằm lại lên giường, nhưng dạ dày càng đau phảng phất cảnh cáo ta, mình mà chịu chẳng khác nào mất mạng.

Thử hỏi ta đây khó khăn có được đồng lương của xã hội tại sao lại có thể chết trong căn nhà lớn hoa lệ mà lạnh lùng này vài ngày cũng không có ai biết? Nói thế nào đi nữa cũng phải có Chi Nhạc tới nhật xác giúp ta a!

Ta biết có hô cũng vô dụng, suy nghĩ một chút, cầm cái điện thoại đầu giường, bấm số của Chi Nhạc.

“Ai?” Trong loa truyền đến giọng nói dễ nghe trầm lắng của Chi Nhạc.

“Chi Nhạc...” Ta sống dở chết dở kêu lên.

“Ca? Người làm sao vậy? Người ở đâu?”

Ta gắng như có thể tưởng tượng được cái đáng vẻ Chi Nhạc đã hoàn toàn hết buồn ngủ.

“Ta ở phòng a, người mau lên qua nhặt xác giúp ta...”

Câu này còn chưa nói hết, ta cũng đã nghe được tiếng điện thoại bị quăng sang một bên, sau đó chưa đến ba giây, cửa phòng ta lập tức bị gõ.

“Ca! Mở cửa! Người làm sao vậy? Ca!!” Không mở được cửa Chi Nhạc đã bắt đầu hô lên.

“Người... Người chờ một chút...” Ta dùng toàn lực muốn rời giường, nhưng chỉ có thể cầu nhàu kêu ca một cái, xoay người lăn xuống giường.

Biết lời nói hư nhược khẳng định truyền không đến tai Chi Nhạc, ta chỉ có thể càng dùng lực vịn tường đi từng bước tới cửa phòng.

Tiếng kêu của Chi Nhạc dường như kinh động đến Lỗ Nhã Hạo sát vách, truyền tới tiếng của hắn ngoài cửa.

“Muộn thế này ở đây ồn ào cái gì?”

“Anh ta phát tác bệnh đau dạ dày, xem ra rất nghiêm trọng! Ta kêu lâu như vậy, hắn cũng không có phản ứng.”

” Cái gì?” Lỗ Nhã Hạo bắt đầu đập cửa:” Lỗ Chi Tín, người chết chưa??”

“Ta... Ta mà chết người đầu tiên không tha là người.” Ta cắn răng nhẹ giọng nói, mắt thấy cũng nhanh sẽ lết tới cửa.

“Không được! Ta phải đập cửa!” Chi Nhạc sốt ruột cấp bách tới cực điểm.

Cái gì? Đã mò tới khung cửa bên này ta bỗng nhiên lại bị sợ hết hồn, nếu bây giờ Chi Nhạc phá cửa, như vậy cánh cửa chắc chắn sẽ đổ vào ta bên này, như vậy ta thành nhân bánh hay sao?

Đang lúc ta muốn lập tức lui về sau mấy bước, lại nghe được tên khốn Lỗ Nhã Hạo kia ngăn cản:”Phá cửa cái gì? Người đẹp qua một bên đi!”

Ta tức khắc phần nộ leo thang. Người khốn kiếp!! Có nói thế nào cũng là vì người mới thành thế này, ngay cả phá hư một cánh cửa cũng không cho!!

Ta dè cái dạ dày đang đau xuống đi tới cửa, mắt thấy có thể mở cửa mắng tên khốn kia đến cẩu huyết lâm đầu, ngoài cửa lại có một câu lập tức chặn trụ ta.

“Người phá cửa không bằng ta đập!”

Hả?? Ta ngay cả thời gian sanh mục kết thiết* cũng không có:”Bịch” Tiếng vang thật lớn, dưới cái chân cóóc sức lực kinh người của dã thú, cánh cửa chắc nịch cứ như vậy hướng về phía ta bên này, ta nhất thời bị vụn gỗ cao cấp của cánh cửa và sơn tường trắng như tuyết kẹp ở giữa, người sống sờ sờ thành một khối nhân bánh.

* nghẹn giọng trần trối

Bên ngoài đau nhức bên trong càng đau, cực điểm phần nộ làm toàn thân ta run run, đầu bị va đập làm trước mắt hoa tuyết một mảng, sao vàng năm cánh liên tiếp. Ngoại trừ mơ hồ cảm thấy trong lỗ mũi chậm rãi có dịch thể chảy ra, không nghe được mấy tiếng bước chân và tiếng kêu dồn dập của Chi Nhạc.

“Ca!! Ca người ở đâu?”

“Không phải người nói hắn ở bên trong sao?”

“Vừa nãy hắn điện thoại cho ta nói như vậy.”

“Ta.. Ta ... Ở đây...” Ta như quỷ mị mà nói đứt quãng, cũng vươn tay ra rung động đến lợi hại ý định cho bọn hắn biết chỗ của ta.

“Ca!! Chi Nhạc vội vàng đẩy cánh cửa gỗ che trên người ta, kinh ngạc nhìn ta đây đáng vẻ chặt vật bất kham. Mà đầu sở gây tội Hỗn Thế Ma Vương còn giống như thấy xác chết trôi, vẻ mặt chán ghét mà nhúu mày nhe răng.

Ta được Chi Nhạc dìu dắt, như người máy tiến lên từng bước, nhìn Hồn Thế Ma Vương hiềm khi gặp quỷ mà nhảy ra phía sau hai bước, ta nâng cái tay lên so với ban nãy rung rung muốn mạnh hơn chỉ vào hắn, giọng nói như ôm hận chết:” Lỗ...Nhã...Hạo, ta...Ta có thù với ngươi sao.... Ta giết cả nhà ngươi sao...”

Lời của ta còn chưa nói hết, bất thành linh ta nhớ ra bây giờ đã là một nhà, muốn đổi cách xưng hô, cơn đau lại đang không ngừng tăng lên khiến trước mắt tối sầm, giọng nói lúc ấy mất đi.

Khi ta mở mắt lần nữa, đã nằm trên giường. Chi Nhạc ngồi bên, mặt bàn ở đầu giường để đủ loại vừa nhìn cũng biết là ta mê man, Chi Nhạc vừa khê lưng cuống lật tay chân sau đó để lại đồng rúc.

Trong đó nhìn rất chướng mắt nhưng là đồng khăn giấy nhuộm máu.

“ Tỉnh?” Chi Nhạc ôn nhu mơn trớn mặt ta, nhẹ nhàng vén tóc mai trên trán ta:” Còn đau không?”

Ta lắc đầu một cái.

Sao ta có thể nói đau? Hắn ôn nhu đến tận nước này, ta cho dù thịt nát xương tan cũng chỉ có thể cười nói không đau chút nào.

Chi Nhạc nhẹ nhàng thở dài:” Thực sự là ít xem ngươi một mắt cũng không xong. Dạ dày tốt chưa? Ta nghiền thuốc thành bột, hoà với nước cho ngươi uống, máu mũi cũng cầm lại, trên trán cũng dùng trứng gà lăn qua, ta làm cháo trắng, nhanh được thôi, ngươi nằm đi ta bưng tới cho.”

Ta gật đầu một cái.

Nhìn Chi Nhạc đi ra cửa phòng, ta mới chống thân muốn ngồi dậy.

“Ngươi không nghe thấy hắn bảo ngươi nằm sao?”

Bỗng dưng lúc nào truyền tới thanh âm làm ta sợ hết hồn, ta quay đầu nhìn về phía truyền ra nó, bỗng dưng rời ra một tên khốn nạn ta ghét nhất đang ngồi nghiêm chỉnh ở góc phòng. Hắn nhảy qua ngồi lên ghế gỗ đỏ, một tay để ngang, tay kia nâng cằm, ánh mắt ngả ngớn nhìn ta, dáng vẻ bất cần đời kia như đang nhìn một con khỉ thú vị.

“Ngươi... Ngươi ...” Ta vừa tức đến cả người phát run, chỉ vào hắn nói không đầy đủ một câu.

“Ngươi cái gì?” Hắn đổi một tay chống mặt, nở nụ cười chết người với ta:” Khỏi cần cảm kích ta, mặc dù nói phá cửa vào nghĩ cách cứu ngươi có công lao lớn nhất, nhưng ta là ban ơn chứ không chờ báo đáp đâu. ”

Ta há hốc mồm không biết nên khóc hay nên cười, mấy người hạ lưu vô sỉ, ngoài hắn ra còn ai!

“Hiếm thấy Nhị thiếu gia trạch tâm nhân hậu thế này, ta kẻ hèn này đúng là không thể báo đáp!” Về mặt ta không hoà hợp với lời nói, học chắp tay như anh hùng võ hiệp:” Mong rằng Lỗ nhị thiếu gia mạnh khỏe, tặng ta quan tài liễu châu(*), để tại hạ vừa chết sẽ tái sinh tạ chi ân!”

(*) Liễu Châu thuộc phía bắc tỉnh Quảng Tây Trung Quốc

Liễu Châu xuất hiện trong câu thành ngữ khá nổi tiếng:

‘Sinh ở Tô Châu, sống ở Hàng Châu, ăn ở Quảng Châu, chết ở Liễu Châu. ‘

Đó là do ở đây có loại gỗ tên là nam mộc (chữ Hán: 楠, Phoebe zhennan) chuyên dùng để đóng quan tài, được cho là sẽ bảo quản được thi thể sau khi chết.

Nói xong, ta quả thực ghiền răng nghiến lợi.

Hắn giống như đã nghĩ đến ta sẽ nói như vậy, cười lại càng lớn nói:” Cần gì quan tài liễu châu, nhà có vô số giấy báo, nói vậy chắc cũng đủ huynh đài khoả thi chi dùng!”

Cao nhân a!!Ta theo không kịp. Đây mới là nhất đẳng khẩu phật tâm xà.

“Lỗ nhị thiếu gia phóng khoáng như vậy, tại hạ cảm kích khôn cùng.” Ta nha dương dương mà nói, một tay len lén nắm cái gối bên cạnh:” Ăn quả nhớ kẻ trồng cây, tại hạ... Hiện tại liền trả lại ngươi một món đồ!!” Nói xong ta bỗng nhiên trở mặt, một cái gối bay tới mặt hắn.

Thấy hần nghiêng người một cái đã tránh được, ta càng không cam lòng mà cầm bất cứ thứ gì bên cạnh có thể ném hần.

Dường như sự phẫn nộ của ta đều là trong phạm vi dự tính của hần, hần hứng thú bừa bừa cười, nhanh nhẹn đứng lên, vừa linh hoạt tránh né công kích, vừa kéo cái ghế đi tới chỗ ta. Cái bộ dáng hợp với nụ cười kia, khiến ta bắt đầu nghĩ ma huyễn kỳ sĩ đang kéo bả đao thật dài, vì cứu vớt thế gian mà cùng đấu với Hỗn Thế Ma Vương đến ngọc nát đá tan, trước tiên lộ ra cái cười thắng lợi điên đảo chứng sinh.

Ồi, người xinh đẹp chính là bất đồng. Cười một cái có khả năng khuynh thành, cứ như vậy từ Hỗn Thế Ma Vương biến thành kỳ sĩ anh dũng.

Đáng thương ta đây một tiểu nhân vật. Không kịp dính vào chút may mắn nào nhân vật phản diện, thăng cấp không được Hỗn Thế Ma Vương.

Kỳ sĩ kéo cái ghế tới giường của ta, tiêu sái xoay tròn lưng ghế mà chuyển tới trước người mình, sau đó nhảy chân qua ngồi xuống, tiếp tục khởi động biểu cảm mỉm cười nhìn ta.

Bị hần nhìn như vậy quả là mười vạn phần mất tự nhiên.

Ta xấu hổ bắt đầu giận:” Cười cái gì! Nhìn cái gì! Người lại muốn thế nào!!”

Vậy mà hần lại vô tội nhún vai:” Không có muốn gì, chỉ là thêm muốn người có một em trai tốt như vậy thôi.”

“Đương nhiên!” Ta sảng khoái thừa nhận, tiếp theo lại cảm thấy không thích hợp mà cảnh cáo hần:” Tên khốn kia! Người không nên có chủ ý lên Chi Nhạc!! Ta không buông tha người a!”

“Ha ha.” Hần không tạo nào là bị ta uy hiếp:” Ta không đánh chủ ý lên hần chả nhẽ lên người.”

Nói xong, hần xấu xa nhìn ta, thở dài lắc đầu:” Ba người chúng ta lớn nhất là người, thấp nhất là người. Bình thường người cũng yếu ớt nhất. Đệ đệ người nói thế nào cũng xem như cao lớn đẹp trai a, sao người...”

Hần kéo dài âm cuối, vẻ mặt chế nhạo.

Ta trợn mắt nhìn hần một cái, ta thế nào.

Không sai, bàn về vóc người cao gầy, bàn về tướng mạo tuấn tú, bàn về cường tráng khí lực, ta đều thua kém Hỗn Thế Ma Vương. Nhưng tối thiểu ngũ quan ta đoan chính, tứ chi khỏe mạnh! Tướng mạo ta không đáng chọc giận người đi!!”

Ta đơn giản là quay mặt sang, không muốn ở đây cùng hần lớn vồn quanh đề tài nhảm chán này nữa.

Thế nhưng hần vẫn không có ý định buông tha, cái tay khiêu khích mơn trớn mặt của ta, khái quát dọc theo đến tai, tiếng nói tràn đầy ngoài ý muốn, khàn khàn gọi cảm:”A? Nhìn bộ dáng này cũng không ăn hại a, nhả nhận sạch sẽ, thật khó khiến người ta liên tưởng ngày đó ở trên giường lại là kẻ cường bạo.”

Ta vừa nghe, xấu hổ và giận dữ lo lắng tới mức đỏ mặt tía tai, ta bỗng nhiên nhảy tới cửa phòng, lập tức nhào qua che miệng hần, đầu lưỡi đảo quanh rất lâu mới thấp giọng nói mấy câu:” Ta... Ta thừa nhận là ta đoán sai, nhưng ta cảnh cáo người a! Người không được nhắc tới chuyện đêm đó trước mặt Chi Nhạc a!! Nếu không” Ta xoay đầu của hần nhìn ban công ngoài gian phòng:” Ta liền ôm người từ đây nhảy xuống cùng chết!!”

Dù sao bị Chi Nhạc biết ta cũng là chết, ta đương nhiên muốn tìm tên khốn này để lột đường.

Hần bị ta che miệng vô pháp nói ra lời, nhưng vẫn là từ trong ánh mắt của hần thấy được vẻ tiểu ý thấp kém, ta khí bốc lên đầu, đang nghĩ có nên làm hần khó chịu như thế này đến chết, lòng bàn tay đột nhiên bị một vật gì ẩm mềm liềm liềm, ta lập tức chấn động một cái, quá sợ hãi mà rút tay về, sau đó nhảy lui hai bước, mắt trợn to không thể tin nhìn cái tên Hỗn Thế Ma Vương trước mặt.

Thật là không thể tin được.

Mấy ngày trước hần mới vì chuyện mười ngón đan nhau mà đỏ mặt tới mang tai, bây giờ lại có thể mặt không đổi sắc ve vãn như thế?

Hắn thấy ta một bộ như sợ bị cưỡng hiếp, càng cao hứng bưng bưng:”Người phỏng đoán sai cái gì?”

“Ta phỏng đoán sai cái gì!” Ta dè âm thanh động đất, vừa phần hận nói, vừa ra sức kéo giấy lụa ra sức lau chùi chỗ lòng bàn tay bị hắn làm bẩn.

Đúng! Ta cái gì đoán cũng sai. Hắn thân cao, thể trọng, IQ, khí lực, bối cảnh, thậm chí trình độ hung ác xấu xa, tất cả đều vượt quá phạm vi suy đoán của ta.

Nhưng mà cái ta cảm thấy sai lầm nhất là mị lực của gương mặt này. Phảng phất là một khối huyền thay đổi thành ma kính, bất cứ lúc nào chỗ nào đều có thể biến thành đủ loại người khác nhau.

Thì giống bây giờ, một phút trước mới một bộ dạng lưu manh, mắt vừa chuyển một cái lập tức phô ra dáng vẻ của người làm ăn.

Hắn cười khê, móc ra một tấm séc trong túi đưa tới:” Ta cũng đoán sai. Thái giám ca ca, tác phẩm của người so với ta tưởng tượng lại xuất sắc hơn. Cho người. Thù lao của người.”

Tiền?! Ta thấy tiền thì sáng mắt, không đi tính toán so đo với hắn lại một lần nữa mở miệng sỉ nhục. Ta ‘ba’ một tiếng thần tốc giật chi phiếu trong tay hắn, vả vào cái mồm đang vênh lên như trăng khuyết, nhưng mà định nhãn vừa nhìn, hình ảnh vừa chuyển một cái, trăng lưỡi liềm cứ như vậy biến thành trăng hạ huyền.

“Ta?” Ta co quắp khoé miệng một cái, ánh mắt chứa hàn quang.

Hắn không thèm để ý chút nào, cười, gật đầu một cái.

“Chưa ký tên?” Ngay cả khẩu khí ta cũng bắt đầu băng lãnh.

Hắn lại cười gật đầu một cái.

“Mẹ người, đùa bỡn ta hả!! ” Ta nổi giận, ném chi phiếu xuống đất dùng hai chân hung hăng đạp, sau đó giơ tay muốn nhéo cổ áo của hắn thưởng cho hai quyền, nhưng hắn lại đánh phủ đầu, nắm tay của ta lắc một cái, ta cứ như vậy bị hắn chế ngự.

Nhưng mà hắn lại rất nhanh buông ra:” Cũng như nhau đi, thái giám ca ca.”

“Người nói gì?” Ta hầu như tức sùi bọt mép.

“Người mang tất cả thiết kế trước kia chấp vá lung tung một đồng rồi thành hàng, Hồng Thiên nhà người ta đúng là dân lành nghề, vừa nhìn qua đã nhận ra.”

Không thể nào! Ta ngốc lảng tại chỗ. Thế nào thì ta cũng thêm mắm dặm muối một ít a, dễ dàng như vậy là có thể nhìn ra?

Lòng ta hồng hét, không còn lời nào để nói. Nhưng lại cảm thấy rất không cam lòng, người nghĩ bốn ngày ta vẽ xong đơn hàng, người muốn kinh thiên động địa quỷ phủ thần công a! Hơn nữa ta cũng không phải trích dẫn toàn bộ ý tưởng trước kia a, ta còn tỉ mỉ phát triển thiết kế theo địa hình a.”

Đúng, tỉ mỉ thêm mắm dặm muối và chấp vá lung tung. Nhưng cũng dùng cái tâm a!!

“Ta biết, đây cũng là Hồng Thiên bằng lòng kéo dài thời hạn cho người sửa chữa bản thiết kế một lần nữa. ” Lỗ Nhã Hạo ngồi xuống bên giường, hai chân vắt chéo bắt đầu dùng thái độ nghiêm túc nói chuyện với ta:” Hồng Thiên vừa nhìn thấy bản thiết kế lần này, cũng biết là người ở phía sau làm ra, bọn họ đánh giá người không tệ, nói sẵn sàng kéo dài thời hạn một lần nữa chỉnh sửa lại bản thiết kế này. Nhưng mà người phải nội trong một tuần đưa một phần phác thảo thiết kế để cho bọn họ khẳng định xem có đáng để lùi ngày không. Đây là thử việc, người phải thể hiện thật tốt. Biết không?”

Không phải rất hiểu, ta chỉ biết là cái dáng vẻ cao cao tại thượng vô cùng chọc tức ta, còn nữa, giá cả tăng lên. Ta cậy tài khinh người, cũng bắt đầu lớn lối:” Hồng Thiên bên kia yêu cầu ta đều rất rõ ràng, bọn họ hài lòng là rất bình thường. Nhưng mà ta nhớ là trước kia dường như chỉ đồng ý cho người bốn ngày để làm kịp phần bản thiết kế, hiện tại bản thiết kế cũng đến tay ông chủ, như vậy chuyện còn lại, không phải là chuyện của ta a!”

Nói xong, ta lại càng bày ra một dạng hết sức không tình nguyện can thiệp vào chuyện này.

Lỗ Nhã Hạo ngược lại cũng không tức giận:” Đúng. Lại nói tiếp, đây cũng không phải chuyện của ngươi.” Hắn nói xong, còn không quên nhướn mày nhìn ta thì vẻ mặt bắt đầu cứng lại:” Chỉ là may mắn, Hồng Thiên vừa cho thời gian, vãn đủ ta tìm người khác thay thế ngươi, chỉ cần tìm một người càng có danh tiếng, tin rằng bên Hồng Thiên kia là tuyệt đối không chê, dù sao mọi người cũng vì làm ăn suôn sẻ mà thôi, đúng không?”

Nói đến đây, hắn giả bộ có chút tiếc nuối đứng dậy, nói với ta:” Ta vốn là vẫn trung thành hợp tác với ngươi, chỉ có điều ngươi không chịu, ta cũng không ép buộc, ngươi vẫn cứ dưỡng bệnh cho tốt đi.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Sự tình không phát triển theo tưởng tượng của ta, ta lẳng ngốc tại chỗ, ngơ ngác nhìn thân ảnh của hắn biến mất ở cửa phòng.

Đứng ngẩn chưa tới một phút, ta liền học được đại pháp trở mặt Quốc Tuý(*), sắc mặt xanh biến đen, đen lại đỏ.

(*) Tình hoa của say rượu quý.

“Ngươi khốn nạn, qua cầu rút ván!! Sớm biết vậy ta cứ trơ mắt nhìn ngươi chết thế nào!!” Ta nộ khí bốc đầu nói to tới phía cái cửa. Tiếp theo ném cái gối, đập cái bàn. Binh binh bang bang phát tiết một trận, sau đó ngồi xuống giường thở phì phò.

Yên tĩnh, đầu óc ta lại hiện ra cái vẻ mặt dương dương đắc ý đại lang đạo đức giả của hắn, một quyền đánh lên đệm giường mềm mại, trong miệng liên tục cảm tức bất bình toái toái niệm niệm:” Mẹ nó! Ngươi có gan!! Ngươi lợi hại!! Đùa bỡn ta! Ngươi đi ta xem!”

Ngay lúc ta muốn dùng lời âm hiểm chửi rửa hắn, cửa lại có một thanh âm nghịch ngợm:” Thực sự không làm?”

Ta xoay người, thấy Hồn Thế Ma Vương đang đẩy cửa mỉm cười nhìn ta, bộ dáng kia vừa khả ái lại đáng ghét.

Ai cũng nhìn ra ta muốn làm, nhưng bây giờ muốn ta làm sao hạ được nấc thang này.

Khi ta còn do dự, hắn vừa ha ha cười, dựng thẳng ba ngón nói với ta:” Tiền lương gấp ba?”

“Đồng ý!” Vui vẻ sáng khoái. Ta lập tức đồng ý.

Thấy bậc thang còn không xuống đúng là ngu ngốc. Rõ ràng ta có bao thông minh.

Chỉ là thật không có chí khí.

Hắn nghe xong, cười càng vui hơn. “Lúc này mới thức thời sao. Có tiền thật tốt, ngoại trừ có thể trị bệnh còn đi phiêu kỹ. Đúng không, thái giám ca ca!?”

“Thằng khốn ngươi chết đi!” Ta nghe thấy thì nổi giận, tha hồ nhặt đồ vật liền ném tới chỗ hắn. Sau đó lại bị hắn linh hoạt né được, ta chỉ nghe tiếng đồ vật rơi xuống và hắn cười càng lớn. Ta sôi gan, vừa muốn rống tiếp, Chi Nhạc đã bưng cháo đi vào.

“Các ngươi lại cãi nhau sao?”

“Sai!” Ta lập tức bác bỏ:” Là hắn qua cầu rút ván không có thành tựu nói xấu vu khống hãm hại ta!”

Chi Nhạc cười cười không tranh luận với ta đưa cháo nói:” Mau ăn. Xem có ngon hay không.”

Ta lập tức nhận lấy nó, nóng hổi khiến trong lòng một trận ấm áp:” Chi Nhạc làm cái gì cũng ăn ngon.”

“Thật không?” Chi Nhạc vừa cười:” Đúng rồi, ngươi còn muốn làm việc cho Lỗ Nhã Hạo sao?”

“Đúng vậy! Bắn về lần trước thực sự làm chưa tốt.” Ta vừa ăn vừa đáp.

“Vậy không phải là tiếp tục ở chung với hắn?”

Ta lập tức nghe ra ý tại lời, giương mắt thấy Chi Nhạc cũng đang nhìn ta, lập tức cẩn thận mà đáp:”Đúng vậy. Nhưng mà Nhưng mà hắn một bộ quan tài rỗng, không phải vì tiền ta cũng không muốn ép mình. ”

“Cái gì một bộ quan tài rỗng?”

“Gỗ mục quan tài rỗng a!”

Chi Nhạc vừa cười cười: “Thế nhưng hấn rất đẹp.”

“Đẹp có lợi ích gì a!” Ta không muốn lại vòng vòng cái đề tài này, không nhin được nói: “Hấn còn không có đẹp như Chi Nhạc nhà ta.”

“...”

Trầm mặc.

Ta đang kỳ quái vì sao nói mà Chi Nhạc không có phản ứng, ngẩng đầu lên, phát hiện Chi Nhạc đang nâng cằm, đưa cái bút của ta ở trên mặt bàn, vì vậy ta định bụng cúi đầu tiếp tục ăn cháo trắng.

Một lát sau.

“Cháo ăn ngon sao?” Chi Nhạc hỏi.

“Ăn ngon a.”

“Ta đẹp mắt không?”

“Đẹp a.”

Sau khi nói ra miệng, ta ngay lập tức cảm thấy câu hỏi có chút vấn đề, lập tức ngẩng đầu, lại phát hiện Chi Nhạc vẫn nâng cằm an tĩnh, đưa bốn bút trên bàn, không có chút nào gọi là xu thế sơn vũ dục lai(*).

(*) gió thổi trước đông bão.

Vì vậy ta lại định bụng mà cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Lại một lát nữa.

“Cháo ăn ngon sao?”

“Ăn ngon a.” Tại sao lại hỏi hă?

“Ăn xong rồi ta sẽ cho người thêm chút.”

“Được.”

“Tối nay ta ngủ ở đây.”

“Được.”

“Vậy người ăn. Ta dọn dẹp gian phòng.”

“Được.”

Ta nơm nớp lo sợ nhìn Chi Nhạc động thủ dọn dẹp căn phòng, sợ hấn đột nhiên sẽ hỏi câu hỏi cổ quái.

Tuy không có. Nhưng ta vẫn cảm thấy hấn là lạ. Nhưng lại không nhìn ra lạ chỗ nào.

Đang lúc bên cạnh đã truyền tới tiếng hít thở bình ổn của Chi Nhạc, tay hấn đặt ngang bụng dưới của ta, làm ta vất hết óc cũng nghĩ không ra mấu chốt, sau đó ta quyết định ngủ.

10. Chương 10

Nếu không phải là một dã thú nào đó điên cuồng hét lên, ta đã có thể ngủ thẳng đến trưa mới rời giường, nhưng bây giờ lại phải vô cùng mệnh khổ mà ngồi trước bữa sáng cầm cái thìa ngủ gà ngủ gật.

Khi đầu của ta sắp rơi xuống cái đĩa trong tô cháo trắng trước mặt, có một đôi đũa chống đầu của ta lên.

Ta miễn cưỡng chống đầu lên rồi nhấc một nửa mí mắt ý định muốn xem người nào làm, thì ra là Hồn Thế Ma Vương.

Hắn một bộ kiêu dẳng không nhin được nói: "Người có nghe hay không?"

"Hả?" Ta mơ hồ phản ứng há hốc mồm, đưa tay xoa xoa ánh mắt tràn đầy buồn ngủ: "Người mới vừa nói cái gì?"

Hắn tức giận lặp lại: "Ta nói đã qua giờ làm việc rồi, rốt cuộc người có muốn dùng bữa hết cả buổi sáng này không a?"

Ta nghe xong trả lời ngay: "Ý người nói ta có thể?!"

Phải biết là ta mệt chết đi được. Tối hôm qua còn bị đau dạ dày giằng co nửa ngày.

Hắn nghe xong cũng trả lời ngay, hơn nữa lại ngoài cười nhưng trong không cười: "Ý người nói ta cũng có thể kiếm người khác thay thế vị trí của người." Tiếp theo hắn lại lập tức không nể nang, 'bàng' một tiếng để ly sữa tươi trước mặt ta: "Lập tức giải quyết. Bằng không tự người đi tới công ty."

Nói xong lập tức tiêu sái xoay người rời bàn ăn.

Ngay khi ta còn đang kinh ngạc bởi vì người này mới sáng sớm đã có bộ mặt làm việc như vậy tại sao không có nếp nhăn thì đã nghe được tiếng hắn khởi động xe hơi.

Ta lại càng sợ hết hồn, vừa cảm thán với bây giờ hậu sinh tiểu tử không có tính nhẫn nại, vừa bưng ly sữa trên bàn, như một mũi tên mà xông ra ngoài.

Thời điểm khi ta kịp lúc xông lên xe, sữa trên tay đã đổ hơn phân nửa, ta uống hết chỗ sữa còn gần một nửa sau đó tiếp tục ngủ.

Không biết qua bao lâu, xe dừng lại. Hắn lắc lắc bả vai của ta muốn ta thức dậy. Ta cho hắn một cước muốn hắn cút ngay. Hắn suýt nữa thì dùng chưởng kéo ta ra ngoài.

Ta cứ như vậy một tay cầm ly một tay bị hắn nắm, mơ mơ màng màng đi vào thang máy băng qua hơn mười mấy lầu cao ốc đến phòng làm việc của tổng tài ở tầng chót. Sau đó để hắn một bên chỉ tay năm ngón ra lệnh cho ta, tự mình nhắm mắt bịt tai ngược lại ở một bên ngủ mất. Mặc kệ hắn gọi ta thế nào, ta cũng không thức dậy.

Đến lúc ta chân chính nguyện ý tỉnh lại, đã là vào buổi trưa.

Ta mở mắt, ngoài ý muốn thấy Lỗ Nhã Hạo vừa ăn cơm hộp vừa miệt mài nhìn văn kiện trên đầu. Bộ dáng chăm chú. Kính mắt mạ vàng tinh tế càng tô cho hắn nổi bật, nhã nhặn sạch sẽ.

Người xinh đẹp quả nhiên nhìn sướng mắt. Ta lẳng lặng nhìn, nhin không được khẽ cười một tiếng nói: "Ta là lần đầu nhìn thấy tổng tài muốn ăn cơm hộp."

Hắn nghe xong nhìn về phía ta, sau đó cũng cười theo: "Vậy người bây giờ phải nhìn nhiều, lần sau phải thu vé vào cửa rồi."

Ta nghe xong cười lại càng lớn: "Thật không? Vậy người nhìn ta ngủ ta thu người bao nhiêu tiền cho được?"

"Ta cũng muốn người trả tiền. Ngủ cực xấu, ta giúp người đắp chăn ba lần." Hắn tự động nói, không chút nào chú ý về mặt ta thụ sủng nhược kinh(*). Hắn chỉ chỉ đồ mua bên ngoài trên mặt bàn nói tiếp: "Còn không mau qua đây ăn cơm trưa."

(*) được sủng mà sợ.

Ta thu hồi thần sắc không tự nhiên, đi tới mở ra nhìn, cau mày: "Tại sao là cháo a?"

"Oa, tiên sinh, người bây giờ đau dạ dày a, không ăn cháo lẽ nào ăn cơm?"

"Vậy cũng không thể lúc nào cũng ăn. Phải có cái khác a." Nói xong, ta đã nhìn chăm chăm thịt bò trong cơm hộp. Bất thành linh nhảy bèn chuyển một cái, ta chỉ vào góc tường sắc mặt kinh hoảng hét lên: "A?! Đó là cái gì a??"

“Hả? Cái gì là cái gì? Đâu?” Hấn bị dọa sợ hết hồn, lập tức vội vàng xoay người nhìn khắp nơi.

Ta lập tức nhân cơ hội gấp một đĩa thịt bò vào bát của mình, sau đó nhanh chóng như không có chuyện gì nói: “A? Không ở đây sao? Không có sao? Vậy cũng có thể do ta nhìn lầm.”

Nói xong, ngồi xuống, ăn.

Hấn xoay người nhìn ta với vẻ mặt cổ quái, cảm thấy kỳ lạ, tiếp theo lại cúi đầu nhìn hộp cơm của mình, lập tức đã biết chuyện gì phát sinh, vừa bực vừa buồn cười nói với ta: “Lỡ đại tiên sinh, khi ta học tiểu học, cũng không chơi mảnh khố loại này.”

Ta bất dĩ vi nhiên(*) cười nói: “Bây giờ Lỡ đại tiên sinh ta cho người đền bù lúc nhỏ được không?”

(*) không cho là đúng.

Lần này hấn càng không biết nên khóc hay cười. Hấn cười lắc đầu một cái, tiếp theo lại bất khả tư nghị(*) gấp món dưa cho ta nói: “Ăn cái này đi, tương đối dễ tiêu hoá.”

(*) không hiểu tại sao.

“A?” Vẻ kinh ngạc không giúp ta che giấu mà viết trên mặt: “Có độc không?”

Hấn rút cuộc cũng có để ý, tiếp tục nói giỡn: “Người bây giờ biết đã quá muộn rồi. Còn không mau ăn.”

Ta cũng tiếp tục cười. Cúi đầu uống vốn không có mùi vị gì, nhưng không biết tại sao bỗng dưng thay đổi ăn cháo.

Sau buổi cơm trưa ta chính thức tiếp nhận công tác. Lỗ Nhã Hạo nói tường tận cho ta không ít yêu cầu và sự tỉ mỉ, ta ôm lấy văn kiện đang muốn lại chỗ ngồi hấn đã sắp xếp, hấn lại gọi.

“Được rồi, thứ bảy này người phải ra ngoài dự tiệc rượu.”

“Tiệc rượu gì?”

“Hồng Thiên kia tổ chức. Nói là cầu chúc hợp tác vui vẻ, cũng làm một đồng điệu vô dương oai tụ chung một chỗ để lãng xê, chỉ có điều là tránh không được mà phải đi.”

“Xã giao?! Ai!! Thôi a. Ta sẽ chuẩn bị.”

“Được.” Hấn cười cười hài lòng: “Không nên mất lịch sự, đến lúc đó thủ hạ trung thành của bại tướng người cũng có mặt.”

“Ta hiểu rồi. Ta đi ra ngoài trước.” Ta mở cửa đang muốn đi ra ngoài, chợt nhớ ra cái gì dừng lại. Suy nghĩ một chút, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ròng, lập tức xoay người chạy đến trước mặt Lỗ Nhã Hạo, khẩn trương hỏi: “Người nói thủ hạ của bại tướng ta là ai?”

“Hả?” Hấn bị sắc mặt đột nhiên không tốt của ta làm cho hồ đồ: “Trung Thành a.”

“Trung Thành Vật Nghiệp??” Ta nghe xong từ khẩn trương trở thành sợ hãi: “Người nói lần này là Trung Thành cạnh tranh với chúng ta làm khách hàng lớn của Hồng Thiên?”

“Đúng vậy. Bây giờ không phải đã thắng rồi sao? Người khẩn trương cái gì?” Lỗ Nhã Hạo càng khó hiểu.

Lỗ Nhã Hạo ung dung nói, ta lại nghe như sét đánh ngang tai.

Thắng? Lại thắng?? Thật buồn cười!

Mọi người ở đây đều oán hận vì sao chiến thắng không đến, mà ta lại oán giận sao thắng lợi cứ cột vào chân bám theo ta. Oán giận nó lúc nào cũng không buông tha ta?

Trời xui đất khiến, lúc nào cũng muốn ta tiếp tục dây dưa với xoáy nước đen ngòm, cho lão nhân gia ông ta tiêu khiển.

Ta chỉ thấy trước mặt một mảng mịt mù, đầu óc một trận quay cuồng, hai tay xoa xoa huyết Thái Dương cũng không ngăn được cái đầu đau muốn nổ tung.

“Rốt cuộc là có chuyện gì hả? Người sao lại thế này?” Lỗ Nhã Hạo cũng bắt đầu khẩn trương.

“Tiệc kia ta có thể không đi được không?” Ta giống như vớ được cọng rơm cứu mạng cầu khẩn.

Sao ta có khả năng nhảy ra khỏi xoáy nước?

“A?” Hấn cau mày. “Người là chủ bản vẽ a, cho dù ta bằng lòng, Hồng Thiên bên kia cũng không chịu a. Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ta đây không làm nữa. Vậy là có thể đi?”

Vì sao tất cả mọi người muốn đẩy ta vào vòng xoáy?

Lỗ Nhã Hạo nghe được lộ vẻ rất không cao hứng: “Bây giờ ta đây có ném người từ tầng 32 xuống cũng không thể được? Lỗ Chi Tín, ta không đếm xỉa tới nguyên nhân của riêng người, nhưng người đã đồng ý ta mong người cho ta thấy sự chuyên nghiệp một chút!”

Ta nhất thời không nói gì.

Ngay cả chính ta cũng đẩy mình vào vòng xoáy.

Thật châm chọc, ta vậy mà đã quên ta hôm qua thì cuống cuống nhận phần công tác này ra sao.

Ta thật muốn cười lại muốn khóc.

Đúng là tự ta không tha cho mình. Còn nói cái gì đây, hết cách.

Ta cam chịu mà thở dài: “Xin lỗi, Lời nói lúc nãy xem như ta chưa nói đi. Ta... Ta bây giờ đi ra ngoài làm việc đây.”

Nói xong, ta vừa xoay người đi lại lập tức quay lại.

“Ngoài ra, chuyện này nhờ người nghìn vạn lần không được nói cho Chi Nhạc. Ta cầu người.”

“Người không sao chứ?”

Ta lắc đầu, lại muốn đi. Nhưng hấn kéo ta lại, tuy là lập tức lùi về, nhưng ta còn dừng lại nhìn hấn. Ta thấy trong ánh mắt của hấn tồn tại nghi vấn, nhưng mà càng nhiều lo lắng hơn, hay là nguyên nhân này, ta hỏi một điều mà chính ta cũng không biết tại sao mình lại đi hỏi hấn.

“Ta muốn hỏi người một vấn đề... Nếu là có một người, người đã từng nghĩ sau này sẽ không đi gặp hấn, nhưng sau này người lại có cơ hội gặp, như vậy... Người có đi không?”

Sau khi hỏi ra lời, ta thấy vẻ mặt Lỗ Nhã Hạo đầy ngạc nhiên và trong mắt loé ra hồi tưởng. Hấn giật mình ngẩn ngơ rất lâu, nhớ lại một lúc, sau đó hấn quay đầu sang chỗ khác nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ là những toà cao ốc mọc lên san sát, một lát sau lại quay đầu nhìn ta.

“Ta... Ta trước đây... Đến bây giờ. Cũng đã làm.”

“Vì sao?”

Hấn lại bị ta hỏi cho ngẩn ra: “Chắc là có thể bởi vì muốn gặp nàng đi. Cũng chỉ có nguyên nhân này.”

Đến lượt ta bị đáp án này làm cho ngẩn ngơ. Ta cười khê. Đúng. Muốn gặp hấn. Không muốn gặp hấn.

Có cái gì so với lý do này hợp hơn.

“Ta đi ra ngoài.”

Đóng cửa.

Văn kiện bày ở trên bàn đến giờ ta thấy cũng không có chạm qua.

Ta không phải nhân sĩ chuyên nghiệp. Lúc nào cũng dễ bị tình cảm riêng tư chi phối.

Ta vẫn là bất lực như trước đây. A Quang, ta vẫn vô dụng như trước. Người có biết không?

Người đã thăng chức lên cao hơn lại vẫn thua ta như thế, có cảm thấy không cam lòng?

A Quang, người là không muốn gặp ta? Vậy ta có nên gặp người hay không?

Muốn gấp, không muốn gấp. Có phải là không có lý do nào hợp hơn cái này?

11. Chương 11

Đồng hồ treo tường chỉ 16 giờ 5 phút buổi chiều, ta ngẩng ngốc nhìn một đồng văn kiện trước mặt, cũng không có sở đến chúng, tưởng tượng một hồi thì Lỗ Nhã Hạo tới muốn ta báo cáo kết quả công việc thế nào lại xoắn xít thành một trận mắng lớn.

Tục ngữ nói rất đúng, người nghèo trí ngắn. Ta buồn rầu xoa xoa huyết Thái Dương, cam chịu số phận lấy ra văn kiện đơn giản nhất dễ dàng nhất đã hoàn thành để trước mặt, đầu tiên là nhét vào miệng Hồn Thế Ma Vương để cho hắn ít giống đôi câu.

Ta vẫn có chút làm việc năng suất, tối thiểu lúc tan làm ta có thể đuổi kịp một phần viết ngoáy không có tính toán xây dựng từ bản phác thảo, thời điểm đi tới trước cửa phòng làm việc của tổng tài hít sâu một hơi, sau đó không sợ hãi mà gơ tay nhanh nhẹn dùng sức gõ.

Nhưng ngay lập tức ta hối hận. Thực sự là cái này không có triển vọng, ngay cả chính ta cũng không biết nó là cái gì, lát nữa Lỗ Nhã Hạo mà xem có phải như núi lửa lập tức phun trào chìm chết ta a?

Không được! Thông minh như ta có thể nào chịu chết a? Cái chết xấu xí làm sao phù hợp với khí chất thiên tài nghệ thuật của ta? Cần phải biết rằng ta gần đây chú trọng nghệ thuật hoàn mỹ lần sau có cơ hội sẽ quay trở lại chết một chút. Suy nghĩ xong, ta vừa muốn xoay người rút lui nhưng bên trong lại lập tức truyền ra tiếng nói của Lỗ Nhã Hạo: “Tiến vào.”

Ta cam chịu bất hạnh mà thở dài một cái. Là ý trời, là ông trời muốn ta ở xã hội này chết trẻ dưới tay Ma Vương. Ta vô lực phản kháng.

Ta đẩy cửa đi vào, nơm nớp lo sợ đưa văn kiện cho hắn, chờ hắn nổi cơn tam bành, nhưng mà vẻ mặt của hắn mệt mỏi sau khi nhận lấy lại ném lên bàn: “Được rồi, lát nữa ta xem.” Sau đó lại xoay ghế, lẳng lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Ta kinh ngạc một hồi, nhưng ngay sau đó hiểu rõ. Một vài lời, một vài chuyện, một vài người, một khi lơ đãng sẽ bị hấp dẫn, cần an tĩnh một mình ngâm lại.

Ta không lên tiếng, dần dần mà ở đứng chỗ cũ.

Ta nhìn theo tầm mắt của hắn, thấy ban đêm nơi xa xa xuất hiện một mảnh đỏ rực. Ánh chiều tà như máu, chúng ta mang tâm sự riêng. Dư quang chiếu tới khuôn mặt trẻ tuổi của chúng ta, lộ ra dung khí không phù hợp với tuổi tác lẫn lộn của chúng ta. Đột nhiên ta cảm thấy khó chịu, chúng ta cũng không phải là tưởng nhớ tuổi tác. Hắn là khi ta ở đỉnh cao sự nghiệp, hắn chắc là lưng đeo cặp xuất hiện ở sân trường đại học vô lo vô nghĩ.

Nhưng mà bây giờ chúng ta thần thờ ở tầng thứ 32, hồi tưởng những vương mặc không rõ, được ánh tà dương chiếu đến đỏ hồng khắp cơ thể, cùng nhau nhìn về chân trời sắc đỏ từ từ biến mất, từ từ bị ăn mòn.

Là con người và sự tình, là thống khổ và quá khứ, khiến chúng ta già đi một chút.

Cùng người lưu lạc thiên nhai. Ta đột nhiên nhớ tới những lời này, nhưng lại nhanh chóng không nhận được mà cười khổ.

Nghĩ không ra có ngày ta sẽ lấy những lời này dùng cho bản thân mình và hắn.

Có lẽ tiếng cười khê của ta kinh động đến hắn, hắn đột nhiên xoay đầu lại, phát hiện ra ta vẫn còn ở đây.

“Còn có chuyện gì sao?” Hắn hỏi.

” Hả?” Ta đây mới bỗng dưng giật mình phát giác bản thân là một vật sống còn tồn tại, nhưng ta lại không muốn rời đi ngay bây giờ, quyết định chơi xấu ăn vạ:”Không a.” Nói xong, ta dứt khoát đi tới bên song cửa dựa vào cái tủ sách lớn ngồi xuống:”Cũng đã tan làm. Thư ký của người cũng đi rồi.”

Lúc này hồn hấn mới trở về, vội vàng nhìn đồng hồ trên tay: “Cái gì? Đã 7 giờ?” Hấn một tay chống đỡ cái đầu đau nhức, giống như lúc này mới phát giác mình đã dùng toàn bộ buổi chiều nay để chờ đợi, văn kiện trên bàn đến bây giờ vẫn nguyên si. Hấn tay chân luống cuống lật xem văn kiện trên bàn, chỉ chốc lát sau lại như phát hiện ra văn kiện không cần dùng lại thở dài nhẹ nhõm ngồi lên ghế xoay. Sau đó cùng ta bốn mắt nhìn nhau, phát hiện ra ta vẫn còn ở đây.

Hấn ngạc nhiên, giống như đoán được ta vì sao lại thà chết không đi như thế nói: “Ta, ta bây giờ không có về nhà. Nếu như người làm xong rồi, thì về trước đi.”

Ta đột nhiên cảm thấy cái bộ dạng này của hấn quả thực khả ái, cổ thường thức, quên đáp lại.

Hấn thấy ta nhìn hấn không nói gì, lại lập tức suy nghĩ một chút, tiếp theo lại bình tĩnh đại ngộ mà nói: “Người không có tiền đón xe? Ta cho này.” Nói xong, hấn lục lọi hồi lâu rút cuộc móc ra ví tiền vội vàng ném tới chỗ ta.

Sau đó ta vươn tay nhận lấy ví tiền, vẫn thờ ơ ngồi ở chỗ đó. Ta chính là không muốn đi, ta lại muốn chết ở chỗ này.

Hấn nhìn bộ dáng vô lại của ta một chút, nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra việc ta vẫn một mực ở đây đến tận cùng là ý muốn thế nào, cuối cùng không có biện pháp hấn lôi điện thoại ra vừa ấn vừa nói:”Quên đi, ta gọi tài xế tới đón người.”

“A? Không cần.” Ta lớn tiếng thốt lên ngăn lại. Khi hấn nghi ngờ nhìn ta, ta lại như sợ chuyện bị bại lộ mà lập tức lấy một cái cớ lấp liếm:”Ngày hôm nay, tối nay Chi Nhạc có khoá học, ta trở về sớm như vậy cũng là không có việc gì. Vậy.... Vậy còn không bằng ở chỗ này cùng người.”

Hấn nghe xong cảm thấy buồn cười đặt cánh tay lên mặt bàn, tự tiểu phi tiểu nhìn ta: ” Người cũng sợ cô đơn?”

Ta cười:”Ta cũng là con người mà.”

Hấn nghe xong, lại cười. Lại tiếp tục lẳng lẳng nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc một lúc cuối cùng mở miệng:” Người sẽ tới bữa tiệc sao?”

Hấn hỏi chuyện này cũng là trong vòng dự liệu của mình, ta đáp:” Sẽ a.”

Hấn quay đầu nhìn ta, ngạc nhiên vì ta lại có thể trả lời dứt khoát như vậy:”Cho dù hối hận?”

Ta vừa cười:” Còn người? Người nghĩ sau khi thấy người đó có hối hận không?”

Hấn vừa thấy ta kéo đề tài này đến trên người mình, ngay lập tức tránh né tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ.

Ta chỉ có một mình nói tiếp:” Đối với hấn, ta đã không có cái gì khả năng hối hận rồi.”

” Nếu như ...” Hấn muốn nói còn dừng lại:” Nếu như người làm một chuyện trong lúc đó có thể đoán trước kết quả thì thật tốt biết bao. Không hề hối hận, không hề tiếc nuối, cũng không nhất định ở một lần gặp mặt đối phương khắc sâu trong lòng mình.”

“Con người luôn luôn trải qua hối hận tiếc nuối mới có thể trưởng thành. Sách giáo khoa tiểu học có nói trên đời này hối hận không ăn được, cho nên con người phải học kiên cường.”

“Còn người? Người có đủ kiên cường sao? Kiên cường đến có thể lần thứ hai đối mặt người kia?”

Ta không đáp hồi lại:”Vậy còn người? Bây giờ còn khả năng đối mặt người kia?”

Hấn cười, châm chọc:”Sao không thể? Đã qua nhiều năm như vậy cho dù bây giờ ta đứng ở trước mặt nàng, cũng chưa chắc có thể nhận ra ta là ai.”

“Bạn trai người vô tình như thế sao?” Ta không tránh khỏi khó chịu.

“Cái gì bạn trai? Hấn quay đầu lại nhìn ta kì quái.

Ta ngây ra một lúc, liền phát hiện:” Bạn gái người vô tình như vậy sao?”

Hắn nghe xong cười hướng ta nói:”Đầu của người cũng chỉ có ái tình nam nữ sao?”

Nam nữ? Ta giật mình sau đó là một hồi cười khẽ.

Ta ở trên bàn tùy ý lấy một món đồ giả bộ làm tỉnh tâm tình đùa bỡn:”Đúng rồi, đi tới Cách Tử Lăng rồi sao? Nghe nói bar ở đó rất được.”

“Cách Tử Lăng? Không hề. Ở đâu?”

Ta nhìn từ trong ánh mắt hắn không ra bất kỳ yếu tố nguy trang nào. Ta mưu kế thành công mà cười:” Đường Đào Kim. Là một nơi có nhiều Gay rất nổi tiếng đi. Có thể nói là nổi danh gần xa.”

Lời vừa ra khỏi miệng hắn liền biết mình trúng kế. Ngay tại chỗ bị ta đoán được khiến cho sắc mặt của hắn thoáng cái kém hẳn, hắn có chút đề phòng trừng mắt nhìn ta.

Ta cảm thấy buồn cười:” Ngày đó tuyên bố di chúc người mới biết tài sản của mình không bằng một phần hai của ta, lửa giận bốc đầu, lại điều tra ra ta là một người GAY, cho nên ngày đó người tới bắt chuyện với ta trước tiên muốn cho ta khó xử, không nghĩ tới mình bị đề, có đúng hay không?”

Về mặt của hắn nhanh chóng đen đi càng khẳng định suy đoán của ta là không sai. Nhưng hắn vẫn như con vẹt chết mạnh miệng:” Cho dù là không yêu đồng tính, người làm sao biết ta không phải là một người song tính. Tối thiểu gần đây ta coi trọng Chi Nhạc của người. Hắn so với người tốt hơn rất nhiều.”

“Người biết bây giờ mình giống cái gì không?” Ta nhin không được khiêu khích:”Giống như một tiểu mao đầu cổ tình dùng mảnh khỏe để người khác chú ý.”

Hắn nghe xong lại càng mất hứng, hướng ta bên này nhướn mày hung ác:” Chờ ngày ta xuất mưu tài hại mình, người đến lúc đó xem ta có phải tiểu mao đầu hay không.”

Ta nhún nhún vai không để ý:” Người sẽ không.”

Cơ thể hắn rõ ràng là cứng một cái, rất nhanh lại che đậy. Hắn buồn buồn nắm cái bút trên bàn chuyển động, giận hờn mà nói:”Hãy chờ đấy.”

Ta vừa khẽ cười a a hai tiếng:” Như thế này người không cam lòng sao?”

“Người cảm thấy ta hẳn là phải cam lòng sao?”

Ta từ chối cho ý kiến. Ai lại cam tâm? Nếu đổi lại là ta,ta cũng không cam tâm. Thật sự không biết tại sao lão nhân gia lại an bài như vậy.

Ta nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chiều đỏ tràn đầy, ngẩng đầu lên đón gió nhẹ nhàng nói:”Ta có thể trả lại cho người.”

“Cái gì?” Hắn ngạc nhiên từ ghế đứng lên, khẩn trương nhìn ta.

Ta nhích người, cả người ngồi trên mặt bàn, ôm đầu gối nhìn hắn:”Hỏi người một chuyện, người là bởi vì không có số tiền này mà không cam hay là bởi vì trong lòng lão nhân không có người nên không cam?”

Màu đỏ hồng trên người chúng ta hoàn toàn thối lui.

Ánh chiều tà vô lực giãy dụa, hoàn toàn suy vong. Khi nơi chân trời xa xôi một mảnh hắc ám, trong phòng làm việc không mở đèn, trong đêm tối chúng ta chỉ có thể nhìn rõ đối phương bằng tia sáng của ánh mắt. “Ba.” Nghe thấy rõ ràng tiếng bút trong tay hắn rơi:” Ào ào.” Cuộn cuộn lan về phía ta bên này. “Bá.” Thanh âm vang lên sau đó là cái bút đập xuống phải chân bàn bên ta cuối cùng cũng dừng chuyển động.

Toàn bộ văn phòng lại khôi phục về yên tĩnh.

Ánh mắt của hắn trong bóng tối sáng giống như sao trong đêm khiến cho ta nhin không được phun ra một câu:”Có lẽ, chúng ta chẳng qua là ham muốn một chút yêu mà thôi.”

Ta nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Ta nỗ lực 10 năm cũng chỉ là muốn từ hắn một chút yêu.

Còn người? Đối với “nàng”, đối với lão nhân gia, có lẽ cũng chỉ là cầu một chút yêu.

Cảm giác được có người nhào tới phía này, ta không kịp mở mắt thì hấn tiến vào trong ngực mình. Ta cảm giác được hấn vùi mặt vào hõm vai của ta, cảm nhận hô hấp ấm áp của hấn phun lên cổ ta. Ta rõ ràng nghe thấy hấn chạt vật khê than:” Ta chán ghét tháng ba, ta ghét tháng ba ngày mười bốn, ta chán ghét...”

Ta giang hai cánh tay ôm hấn, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng từ trên xuống dưới vỗ về hấn.

Ta đột nhiên cảm giác được mình ngày càng ngày càng hiểu đối phương. Kỳ thực ngay từ đầu ta đã biết “nàng” trong miệng hấn là ai. Sau khi về nhà, càng chứng minh suy đoán của ta là đúng.

Ở phòng bếp Lý Thắm là người làm già cả nhất ở Lỗ gia.

” Lý Thắm. Người có biết tháng ba ngày mười bốn là ngày gì không?”

Suy nghĩ một chút:”Nga. Là ngày sinh nhật của nhị thiếu gia. Lại nói tới thứ bảy này đến rồi.”

“Sinh nhật hấn, hấn chán ghét ngày sinh của mình?”

Lý Thắm gật đầu một cái, tiếp theo lại một bộ dáng khó mà mở miệng “Ôi. Nhớ tới thiếu gia Nhã Hạo ngày sinh nhật đó cũng là ngày bị mẹ của hấn mang tới Lỗ gia. Lúc vừa mới bắt đầu, hấn còn luôn quay về tìm mẹ mình, chỉ là có điều mỗi lần mẹ của hấn đều cương quyết đem hấn quay trở về. Mỗi lần quay về hấn đều phát cáu hô to cả đời sẽ không đi tìm nàng. Nhưng hấn lần sau chính là lại rập khuôn bỏ trốn như cũ. Chỉ có điều sau một lần tự hấn quay trở lại, cũng không có chạy nữa. Ai.” Lý Thắm lắc đầu một cái:” Cũng không biết nhị thiếu gia xảy ra chuyện gì, khi đó hấn mới 6 tuổi a.”

Ta lẳng lặng nghe, nhớ tới lúc hấn ở phòng làm việc ôm ta, ở bên tai ta chạt vật than nhẹ:” Ta chán ghét tháng ba, ta chán ghét ngày mười bốn tháng ba, ta chán ghét...”

12. Chương 12

Ta biết chính Lỗ Nhã Hạo hấn cũng nghĩ không thông vì sao lại đột nhiên nhào tới ôm ta nói những lời kia. Ngọn đèn ngoài cửa sổ như nốt nhạc nhún nhảy liên tục phát ra ánh sáng, đèn laser trên đỉnh cột điện bằng sắt xoay tròn, trong nháy mắt quét qua chỗ chúng ta, hấn đột nhiên ý thức được tình trạng vị trí của bản thân, mạnh mẽ đẩy ta ra, chính hấn cũng lao đảo một cái mà lui về phía sau.

Trong cao ốc tối tăm vắng vẻ, ta rõ ràng nghe thấy tiếng hấn hít thở cấp tốc. Khi ánh đèn lần thứ hai quét qua chúng ta, ta thấy rõ ràng hấn thần tình phức tạp.

Chúng ta lại trong bóng tối trầm mặc rất lâu, cuối cùng vẫn là ta mở miệng: “Về nhà đi.”

Sau đó hấn vẫn luôn không nói chuyện với ta, chúng ta lại giống như buổi tối mười ngón đan chặt kia, sau đó cả hai đều tỏ ra câu nệ và xấu hổ. Tuy là những chuyện này một chữ cũng không ai đề cập đến, nhưng ta biết trong lòng cả hai đều có biến hoá.

Riêng điều này, trong lòng ta nổi lên vẻ vui sướng.

Ban đêm, ba người chúng ta vây quanh bàn ăn cơm tối, hấn vừa mới thích ngồi đối diện ta. Ta biết hấn lúc nào cũng là vô tình hoặc cố ý nhìn ta, bị ta phát giác sau đó lại lập tức đỏ mặt cúi đầu vội vàng và cơm.

Thấy bộ dáng hấn như vậy, ta nhin không được nhếch miệng lên.

“Cười cái gì? Chi Nhạc chú ý tới, hỏi.

“Không có a.” Ta phủ nhận, còn nụ cười chính là xuất ra không ít.

Chi Nhạc không tin:”Tối hôm nay về trễ như vậy, chuyện gì khiến người cao hứng như vậy...”

” Phốc —!!” Chưa đợi Chi Nhạc nói xong, Lỗ Nhã Hạo một mực cúi đầu và cơn liên phản ứng quá khích mà phun cơn về phía ta bên này. Nhờ huấn luyện nghiêm chỉnh mà ta lập tức cầm khăn trải bàn che chắn hạt cơn bay tới, tiếp theo nhô mặt ra thấy hắn đang quay sang chỗ khác không ngừng điên cuồng ho khan.

Ta còn kinh hãi chưa bình tĩnh lại mà đem khăn trải bàn che nửa khuôn mặt, cân nhắc hỏi:”Người làm sao vậy? Người không sao chứ?”

“Ho khan một cái!” Hắn vỗ ngực thuận khí, tiếp theo lại uống một ngụm nước, mới có thể nói được:”Không có việc gì. Thật xin lỗi. Ách...Ta... Ta không ăn, ta về phòng trước. Các người từ từ ăn đi. Lý Thắm, mau chóng đem đổi toàn bộ đồ ăn.”

Ta nhướn mày nhìn hắn ở đó luống cuống tay chân một lúc, sau đó vội vàng vàng trở về phòng, cuối cùng nhin không được nhẹ cười ra tiếng.

“Người đã làm chuyện gì với hắn?” Chi Nhạc một bên hỏi.

“Không có.” Ta kiên định phủ nhận. Ta biết Chi Nhạc đã nhìn ra manh mối, nhưng ta đích xác không làm gì với hắn, là hắn làm cái gì với ta.

“Vậy sao hắn lại có bộ dáng như vậy?”

Ta biết Chi Nhạc lại bắt đầu hỏi vặn, nhưng ta cũng không phải mỗi lần đều ngu ngơ bị hắn một mực tra hỏi, ta không nhin được nói:” Chi Nhạc, ta là anh người a! Hãy theo lẽ bình thường đi, người cũng không cần đem ta thành một con thú vạn năm động dục, thấy nam nhân liền ra tay có được hay không!” Nói xong, ta cũng cảm thấy không còn khẩu vị: “Xem đi, ta cũng không muốn ăn nữa rồi. Ta còn phải vẽ, ban đêm chúng ta lại nấu bữa ăn khuya đi.” Nói xong, ta sờ đầu Chi Nhạc một cái, liền về phòng.

Trong phòng, vừa mở giấy trắng đang vẽ buổi sáng, ta lại chống cằm xoay bút cười ngây ngô nửa ngày. Bầu trời đêm đen hắc, ánh trăng và mây nô đùa truy đuổi, ta giơ một tay lên che ánh trăng đang du tẩu trên trời, nhớ lại cái tay này đêm đó và tay người ấy mười ngón đan chặt nhau.

Ngay lúc đó, ta có cảm giác gì?

Ngay lúc đó, ánh trăng có tròn hay không?

Đêm đó có gió, cũng có khiến người ta vui vẻ sướng khoái như đêm nay không?

Tóc bị gió thổi tùy ý bay về sau thành một khối, thỉnh thoảng cảm thấy đã đến lúc phải uống thuốc rồi. Dạ dày đau đến mức khiến ta trần trọc đến chết hay không ta đã chẳng dám linh giáo nữa. Vì vậy mấy ngày nay ta đều uống thuốc đúng giờ. Nhưng từ trong ngăn kéo tìm được hộp thuốc dạ dày đã trống không, liền muốn bỏ đi. Lập tức ngẫm lại bây giờ là thời điểm mấu chốt, ta ngã bệnh thì ai đến vẽ bản mẫu? Vừa muốn tìm Chi Nhạc, lại lập tức phát hiện ra ví tiền của Lỗ Nhã Hạo vẫn còn ở chỗ ta.

Tự lực cánh sinh đi, Chi Nhạc ngày mai còn phải thi. Ta nghĩ, quyết định tự mình đi ra ngoài mua.

Khi mua được thuốc thì lập tức ở cửa hàng tạp hoá dùng nước ấm uống, sau đó nghỉ ngơi một chút rồi đến chỗ ghi âm và ghi hình trong quán chạy hết một lượt, chọn tây chọn đông mấy đĩa CD, cuối cùng vừa nhìn đồng hồ đeo tay, mười hai giờ?! Ngày, ngày mai còn phải đi làm, lập tức trở về nhà.

Vừa về đến đầu nhà, đứng ở xa thấy đèn đuốc bên trong sáng trưng, lập tức có dự cảm xấu. Ta khẩn trương chạy về, vừa đẩy cửa ra, Lý Thắm liền vẽ mặt một bộ đại sự không hay nói:” Đại thiếu gia đại thiếu gia, nhị thiếu gia và tam thiếu gia vào viện!”

Ta nghe xong bị dọa cho giật mình:” Làm sao lại vào bệnh viện??”

“Tam thiếu gia té xuống từ ban công trong phòng nhị thiếu gia, nhưng là...”

“Chi Nhạc từ ban công trong phòng của Lỗ Nhã Hạ té xuống?!!” Ta trợn to hai mắt, không thể tin rằng lên.

Lý Thắm rõ ràng bị tiếng gào của ta dọa sợ, ngờ ngác gật đầu một cái.

Ta nhìn phản ứng của Lý Thắm, liền tưởng tới đêm nay Lỗ Nhã Hạo ở trong phòng làm việc nói:”Mưu tài hại mệnh một từ đó chạy ào vào đầu của ta, ta đột nhiên cảm thấy một trận vắng đầu hoa mắt.

Ta giống như phát điên nắm bả vai Lý Thắm hô: “Chi Nhạc ở đâu?? Hấn ở bệnh viện nào?!”

Lý Thắm nơm nớp lo sợ: “Được tài xế đưa đến... Đưa đến bệnh viện Bình An...”

Ta lập tức xông ra ngoài.

Nửa giờ sau, ta nhảy từ trên taxi xuống, phá cửa chính bệnh viện, như con ruồi không đầu ở bệnh viện tìm nửa này, cuối cùng tìm được tài xế của Lỗ gia ở hàng ghế dài.

Ta thấy được hấn, lập tức xông tới. Hấn phát hiện ra ta, cũng ngay lập tức chạy tới.

“Nhị thiếu gia ở...”

“Chi Nhạc đâu?!”

Chúng ta gần như đồng thời lên tiếng. Hấn ngậy ra một lúc, sau khi nghe rõ lời của ta, nguyên bản cái tay chỉ bên phải lại chuyển sang bên trái: “Đang dùng vải trắng che kín ở cuối cùng.”

Ta liền co cẳng chạy tới đó. “Bá.” Một tiếng vải trắng ngăn lại, đập vào mắt là một mảnh đỏ tươi khiến ta lập tức choáng đầu hoa mắt.

Ta bước không ổn định về phía giường và băng vải nhuộm đầy máu tươi, trong nháy mắt cảm thấy trời đất quay cuồng và khó thở. Ta một tay chống cái trán, không để mình ngã xuống, một tay che miệng, ngăn mình khóc lên.

Chi Nhạc! Chi Nhạc? Ở đâu? Chi Nhạc!

Ta bắt đầu cảm thấy trước mắt một mảnh mờ nhạt, mắt thấy sẽ ngã xuống. Đột nhiên một cánh tay đỡ ta dậy.

“Ca?”

Giọng nói quen thuộc bên người nhẹ nhàng vang lên, ta sắc mặt tái nhợt nghiêng đầu nhìn. Cả người run rẩy nhìn hấn, ngoại trừ trên tay có chút băng bó ngoài ra thân thể hoàn hảo, lại quay đầu nhìn giường và băng vải nhuộm đầy máu.

“Kia là của người khác.” Chi Nhạc giải thích.

Ta nghe xong, hít sâu một hơi, một giây sau, ta hung hăng ôm người vào trong ngực. Ta gắng sức đến tay của mình cũng bắt đầu phát đau, đến tận khi đau đớn khiến ta nhả ra một câu đinh tai nhức óc.

” Lỗ Chi Nhạc!! Người có biết thiếu chút nữa hù chết ta không!!”

Hấn thấy cái dạng này của ta, lại vẫn còn cười được. Nhẹ nhàng vuốt đầu ta: “Xin lỗi xin lỗi. Lần sau sẽ không.”

“Còn có lần sau hả?” Ta kinh hách, lại lập tức có sức mạnh.

“Thật tốt! Vậy sẽ không có lần sau nữa.” Hấn vừa cười vừa sờ sờ đầu của ta.

Ta tức giận đẩy hấn ra: “Còn cười? Thương thế của người sao rồi?” Ta nhìn xung quanh người hấn.

Y tá ở một bên nói: “Không có gì đáng ngại. Nhưng là bây giờ phải đi siêu B*, xem có bị chấn động não hay không.”

*nẫu hiểu là cái gì

“Vậy mau đi đi.” Nói xong, lập tức lại nghĩ tới lời Lý Thắm nói, hỏi: “Đúng rồi, sao người té xuống từ ban công trong phòng Lỗ Nhã Hạo hả?”

Ta không hỏi tốt đẹp, Chi Nhạc lại quay mặt sang chỗ khác, tình hình một bộ khó mà mở miệng.

Ta thấy lo lắng hơn: “Người là có lý do mới đến phòng của Lỗ Nhã Hạo đi?”

Chi Nhạc lại đáng vẻ không biết trả lời như thế nào. Hấn ngừng đầu nhìn ta một cái, tiếp theo lại lập tức cúi đầu.

Chuyện gì có thể khiến Chi Nhạc thành cái dạng này? Ta suy nghĩ một chút cũng cảm thấy lạnh tim.

“Cùng... Cùng Lỗ Nhã Hạo có quan hệ...”

Chi Nhạc do dự một chút, gật đầu.

Trong nháy mắt ta giống như rơi xuống đáy, tiếp theo lại lập tức nộ khí công tâm!

“Lỗ Nhã Hạo!! Người khốn nạn!!”

“Bá.” Vải trắng lần thứ hai bị hung hăng giật ra, ta hết như là một người muốn trả thù xông ra ngoài, hoàn toàn không quan tâm đến tiếng hô của người phía sau.

“Ca?! Ca, người đi đâu?...”

“Người không thể đi a, ta còn phải chụp não...”

“Lỗ, Nhã, Hạo!!”

Lỗ Nhã Hạo được y tá dìu từ phòng đi ra nghe được tiếng hét của ta, vừa xoay đầu lại, ta dùng khí lực toàn thân cho hắn một quyền lên mặt.

Hắn bất ngờ không kịp đề phòng bị ta đánh ngã xuống đất, từ vai phải đến xương cổ tay đều tầng tầng lớp lớp búa búa va chạm với mặt đất phát ra tiếng vang buồn buồn. Xung quanh một trận một tiếng động lớn ồn ào, y tá bên cạnh phát ra tiếng thét chói tai, kéo không ít người tới. Hắn vẫn té trên đất, trợn to hai mắt không thể tin nhìn ta, không thêm lau vết máu bên mép.

“Người khốn nạn, đã làm những gì với Chi Nhạc!!” Ta chỉ vào hắn rống, như một người ca ca mắng kẻ phụ tình làm muội muội mình bụng to.

Hắn bị ta làm cho ù ù cạc cạc, sắc mặt từ trắng chuyển hồng: “Lỗ Chi Tín người nổi điên gì a!!”

Ta nghe xong càng tức giận, nắm cổ áo phía trước của hắn nhéo nâng hắn lên: “Vì sao ta nổi điên hẳn người biết rõ! Chi Nhạc vì sao ngã xuống từ ban công trong phòng người, người làm những gì với? ”

Hắn cũng rống vào ta: “Ta làm gì với hắn? Người hẳn là phải hỏi hắn muốn làm cái gì với ta!!”

“Người cho là giả vờ không biết, người cho rằng chính người là cái gì! Chi Nhạc sẽ muốn làm cái gì với người sao!!”

“Bớ đừng hẳn nhào tới, ta làm sao biết hẳn muốn làm gì với ta!!”

“Người đi chết đi!!” Ta nghe xong lại đánh tới một quyền.

Ta khí cấp bại phôi thổ phì phò, chỉ vào Lỗ Nhã Hạo đau phát run trên mặt đất: “Lỗ Nhã Hạo ta cảnh cáo người, người không được đánh chủ ý lên Chi Nhạc! Người tham tài sản cũng cút xa một chút cho ta a! ”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, trong nháy mắt ngây ngô như gà gồ: “Người nói cái gì?”

“Ta nói người tham tài sản cũng cút xa một chút cho ta!!” Ta gần từng chữ, nói xong khuôn mặt dữ tợn.

Hắn bị ta nói cho sắc mặt tái nhợt, xám như tro tàn. Ta lại làm như không thấy, lạnh lùng kiêm thô lỗ đẩy người vây quanh đường hoàng xoay người rời đi.

Ta tìm được Chi Nhạc ở chỗ ghế dài phòng siêu B.

Hắn vừa thấy ta liền hỏi: “Người đi đâu?”

“Người yên tâm.” Ta thở phì phò ngồi xuống: “Ta đã giáo huấn tên khốn kia rồi. Người a! Sau này phải cẩn thận một chút, đừng cho hắn thừa dịp.”

“Người dạy hắn cái gì?” Chi Nhạc cảm thấy không ổn, truy hỏi.

Ta nói như chuyện đương nhiên: “Hắn làm người ngã từ trên ban công xuống a!”

“Ta có nói hắn làm ta ngã từ trên ban công xuống sao?” Chi Nhạc bắt đầu khẩn trương.

“Không phải người mới vừa này có ý này sao?” Ta cũng khản trương theo.

Không nên nói đùa a! Mới vừa rồi ta thưởng cho Lỗ Nhã Hạo bên kia hai quyền!

Chi Nhạc thấy bộ dáng ta như vậy, giống như cũng biết tình hình nghiêm trọng, nhưng lại một bộ muốn nói rõ ràng cũng không biết nói từ đâu. Cuối cùng, hắn bắt đầu thở dài: “Ca, người còn nhớ năm ta 5 tuổi, bởi vì phá vỡ một cái bát ở phòng bếp mà khóc không?”

Ta suy nghĩ một chút: “Nhớ a.” Nó và chuyện này có liên hệ gì a?

“Người biết tại sao không?” Chi Nhạc vẽ mặt ngưng trọng nhìn ta.

Ta lắc đầu một cái.

“Khi đó, trong TV chiếu một bộ phim tên là Cố sự mặt đỏ. Cha mẹ của mặt đỏ bởi vì nàng như thế mà ly hôn, mẹ nàng cảm thấy nàng là gánh nặng, ném nàng tới một nơi khác. Chúng ta rời khỏi Lỗ gia một năm kia, ta không biết cái gì là không phải con trai của baba, nhưng ta biết mình là nguyên nhân cho nên baba không muốn chúng ta. Ta vì không muốn giống như mặt đỏ bị mang tới nơi khác, cho nên ta vẫn luôn rất biết điều. Ta tự nói với mình phải làm một trẻ thật ngoan. Sáng sớm ta ngủ dậy, nỗ lực đọc sách, làm rất nhiều việc nhà. Ta không để mình có bất kỳ sai lầm nào, đến tận khi ta làm vỡ một cái bát ở phòng bếp. Rốt cuộc ta cũng cảm thấy bất lực, ta sợ bị mama phát hiện ra, sợ bị mắng, sợ bị vứt bỏ, không biết làm gì, ta khóc.”

Ta vậy mà không biết chuyện này, trong ấn tượng của ta Chi Nhạc vẫn luôn ngoan ngoãn, ta chưa bao giờ biết lúc hắn còn nhỏ lại có áp lực tâm lý lớn như vậy. Ta nhìn Chi Nhạc bây giờ vẽ mặt thống khổ, đau lòng ôm hắn vào ngực, tiếp theo càng bắt an đẩy hắn ra: “Vậy... Vậy có quan hệ gì với chuyện này?”

Chi Nhạc nói tiếp: “Lỗ Nhã Hạo cũng có mở phim ấy. Tối nay ta tìm không được người, ta nghĩ người lại đang làm việc trong phòng Lỗ Nhã Hạo. Ta nghe thấy tiếng TV mở thật lớn, hơn nữa tiếng ấy rất quen thuộc, ta mở cửa nhìn xem. Ta thấy Lỗ Nhã Hạo núp ở chân giường nhìn TV, hình ảnh đã gián đoạn. Ta rõ ràng thấy biểu tình lúc đó của Lỗ Nhã Hạo, giống hệt như thấy được biểu tình của chính mình một mình năm đó lúc xem phim. Cố sự đến cuối cùng, mặt đỏ tâm tư lao lực, nàng ném búp bê bản thân từ trên cầu xuống, tiếp theo chính mình cũng nhảy xuống. Phim hết, ta tận mắt thấy Lỗ Nhã Hạo cầm bình rượu đỏ ngồi vào trên bờ đá ban công, ném bình rượu đỏ xuống, phát sinh một tiếng choang, sau đó từng chút từng chút, từng chút từng chút nghiêng về phía trước.”

Ta nghe xong toàn thân đổ mồ hôi lạnh, ta vừa mới làm gì? Ta vừa mới nói gì?

” Lúc đó trong óc ta rất tối rất loạn, ta nghĩ nơi đó là cầu vượt, ta nghĩ là hắn muốn nhảy xuống. Nhưng nghĩ tới chai rượu rơi đến đất, kết quả cả người nhào qua phía trước, chúng ta.... Chúng ta hai người cứ như vậy té xuống.”

Lời Chi Nhạc nói như bom nguyên tử nổ tung trong đầu của ta, nhất thời đầu óc ta trống rỗng. Trong phòng làm việc hắc ám, Nhã Hạo nhào tới ôm ta, hắn vô tình hay cố ý trộm nhìn ta, hắn mới vừa rồi bị ta đánh đến ngã xuống đất, và ngây ngô như gà gồ, mặt xám như tro tàn dần dần hiện lên các hình ảnh, ta nhất thời toàn thân lạnh phát run.

Ta với này đã làm gì? Ta mới này nói gì??

“Ca? Ca? Người làm sao vậy...”

Chi Nhạc thấy thế, lo lắng nắm cánh tay của ta mà lắc lắc.

Ta càng nghĩ càng đau đầu muốn nứt ra, chợt hất tay của Chi Nhạc chạy như bay tới hành lang, nhưng mà ta vừa bước, một bác sĩ liền ngăn cản trước mặt: “Là Lỗ Chi Tín tiên sinh sao? Bác sĩ muốn nói với người một chút về chuyện liên quan đến Lỗ Nhã Hạo.”

Ta vốn là muốn một cước đá văng hắn, nhưng là nghe được tên Lỗ Nhã Hạo lại lập tức lặng xuống.

“Hắn làm sao vậy?” Ta lo lắng hỏi.

“Mảnh kính vỡ trên vai hắn chúng ta đều đã lấy ra hết, nhưng mà ta phát hiện máu của hắn...”

“Hắn có bệnh ung thư máu?” Lòng ta kinh đảm.

Bác sĩ ngẩn ra: “Không phải a?”

“Hắn có bệnh hiểm nghèo?” Tim ta nhảy kinh hãi.

“Cũng không có a.”

“Vậy hắn có bệnh gì a!!” Ta cơ hồ là hô lên.

“Hắn không có bệnh nặng gì a.”

Ta tức giậm chân: “Vậy người cút ngay đi.”

Chăm đất cầu chuyển! Ta chửi rửa một câu, lập tức bỏ qua cho hắn liền chạy.

Nếu không phải mới vừa nãy y tá nói Nhã Hạo đang hướng cửa chính đi, ta phỏng chừng mình có thể tìm từng phòng từng phòng.

“Nhã Hạo!!” Ta tìm được hắn ở hành lang bệnh viện. Thấy hắn mặt sưng tấy, ta áy náy đau lòng cùng lúc xông lên đầu, ta run rẩy vươn tay, muốn sờ mặt hắn một cái: “Có đau không? Có đau không? Xin lỗi, xin lỗi a!!”

Hắn lạnh lùng liếc ta, đưa tay đánh rụng cái tay ta đang vươn tới, tiếp tục đi về phía trước.

Ta nhìn, càng khó chịu, lập tức đi theo sau, lấy khăn tay luống cuống tay chân muốn lau vết máu trên miệng hắn: “Nhã Hạo, thật xin lỗi a. Ta... Ta không biết giải thích thế nào, ta biết người khẳng định rất tức giận, người mắng ta a! Người không nên như vậy a, Nhã Hạo!! Người...”

Khi ta cấp bách muốn khóc, hắn bỗng dừng bắt được tay ta ở trước mặt cả buổi cũng còn chưa lau được bất kỳ vật gì. Hung hăng nhìn chăm chăm vào mắt ta, giống như muốn thấy dáng vẻ hiện tại của mình, nghe rõ âm thanh hắn thời khắc này: “Ta tham tài sản nếu cũng phải cút xa một chút?” Hắn đến gần, nhìn ta toàn thân phát run: “Tối hôm nay đang làm việc là ai vô cùng kiên định mà nói ngã bất hội tổ xuất giết người chuyển?”

Thế giới trống rỗng, lúc này chỉ còn lại chúng ta và những lời cô đơn của hắn tồn tại.

Hắn buông tay ra, ta mất cột trụ vô lực dựa vào tường. Ta không chớp mắt nhìn thân ảnh hắn từng bước đi xa, ta rút cuộc đánh hắn hai quyền không phải rơi vào trên mặt của hắn.

Ta thấy tận mắt hắn ngồi lên taxi đi, ta rất muốn đuổi theo, nhưng ta biết mình không có tư cách. Một mình trên người chém hắn hai đao, sau đó nói gì đều là dư thừa.

Ngay cả xin lỗi, đều là dư thừa.

Ta như một u linh quay về bên Chi Nhạc, ngồi xuống liền một bộ dạng cá chết uơn.

“Làm sao?” Chi Nhạc hỏi.

“Ta nghiệp chướng.” Ta tràn đầy đe dọa mà nói.

“Làm sao?”

” Ta đánh Nhã Hạo hai cái, hiện nói không có tác dụng.” Nói xong, ta vừa bùm mặt vụn phần đau đầu: “Sao suốt đời ta đều vọng động như vậy a!!”

Chi Nhạc vỗ vỗ bả vai ta an ủi: “chờ hắn lui cơn giận thì nói một chút.”

Ta chỉ gật đầu một cái: “Cũng chỉ có thể như vậy.” Chợt nhớ ra cái gì, ta ngẩng đầu nhìn Chi Nhạc: “Chi Nhạc, người bây giờ còn muốn mình không phải con trai của baba sao?”

Chi Nhạc lắc đầu một cái.

“Vì sao?”

“Người còn nhớ mình lúc đầu ở phòng bếp nói gì với ta không? Người nói, cho dù ta không phải con baba, nhưng ta là *** con trai. Người còn nói, vô luận ta bị đưa đến đâu cũng sẽ mang ta về.”

” Chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ.” Chi Nhạc nhẹ nhàng nói, hai tay nắm chặt một tay ta. Ta cười, cương chiều mà sờ sờ mặt Chi Nhạc, không nói gì một tay ôm lấy hân.

“Ca, chúng ta phải vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

13. Chương 13

Mấy ngày nay ta giống như không khí mà tồn tại bên cạnh Lỗ Nhã Hạo, hân xem ta như vô hình, nhưng ta lại không chỗ nào không có mặt. Ta tự hỏi mình trời sinh da mặt dày, có công phu cố chết quán đến mặt nhưng đối với hân lãnh đạm coi khinh, ta thực là vô kế khả thi. Mỗi ngày tự mình đi làm rồi tan tầm, ở công ty trừ phi chuyện cần thiết, bằng không không thể vào phòng làm việc của hân, hơn nữa mỗi lần dừng lại không thể vượt qua, ở nhà coi như là chuyện cần cũng không thể vào phòng của hân, khi nào hai bữa cơm hân gọi người làm đưa đến phòng của mình ăn, cơm trưa khoá cửa phòng làm việc ăn, thuốc kêu Lý Thẩm đối, khám bệnh bảo tài xế đưa đi, dù ta vô luận như thế nào tích cực tranh thủ muốn đi hỗ trợ nhưng hân vẫn phân sông. Ta không chỉ một lần ở trước mặt hân bình bình bang bang làm liên tục, nói liên tục thăm thăm thì thì, như muốn phải tự sát nhận tội, nhưng hân không nhìn vẫn là không nhìn. Ai. Ta thực là muốn thở dài một hơi. Loại trẻ em này thật khó dỗ, ta nghĩ mình có nên diễn chút khổ nhục kế treo cổ trước cửa hân không.

Chỉ có điều nếu không có người chạy đến kịp thời, vậy ta đây không phải là chết rất oan uổng?

Ôi, nhức đầu nha!

Mấy ngày nay bị những chuyện này làm ta không có ngủ tốt, vừa có cảm giác ổn định, ngày hôm nay ta rời giường thật sớm. Vừa xuống cầu thang trông thấy Chi Nhạc và Lỗ Nhã Hạo đang ăn sáng, vui mừng quá đôi, ta lập tức chạy như bay tới bàn ăn, nhưng ta chưa có ngồi xuống hân đã đứng dậy, sau đó cũng không liếc mắt ta lấy một cái đi lên phòng.

Nhìn bóng lưng hân đi xa, tâm ta lập tức rơi xuống thấp. Cũng đã ngày thứ mấy, sao còn tức a!

Chi Nhạc bên cạnh kéo nhẹ vạt áo ta.” Ngồi xuống ăn sáng đi.”

Ta gạt đầu một cái, ngồi xuống không có khẩu vị mà khuấy cháo trước mặt.

Chi Nhạc nhìn, khuyên nhủ:” Không hứng thú thì cũng ăn chút đi. Người mấy ngày nay chạy theo chân hân, không mệt mỏi sao? ”

Ta chỉ nhấp một cái nhỏ nhỏ, tiếp theo càng nghĩ càng không chịu nổi, nhìn không được lắm bầm nói:” Rốt cuộc còn muốn tức bao lâu a? Đánh ta một trận là tốt nha, không nói lời nào lờ đi như vậy, thật khiến người bực bội.”

Chi Nhạc cũng dùng cái thìa khuấy cháo trước mặt, hân trầm mặc một chút lại mở miệng:” Nói vậy, cũng có thể đại biểu rằng trong lòng hân có người.”

Cái thìa trong tay ngừng khuấy động, ta khiếp sợ nhìn Chi Nhạc, tiếp theo lại lập tức giả ngu mà cười mỉa:” Người lại đang nói cái gì?”

“Thực ra cả ta và người đều hiểu rõ, nếu là bỗng dưng vô cớ bị đánh, cho dù là gãy tay rồi, hân cũng sẽ chạy đi đánh người một trận. Nhưng mà xem thái độ của hân, ngoài trừ có thể tức giận, còn có khổ sở, đau lòng, có lẽ...” Chi Nhạc nghiêm nghị nhìn vào con mắt của ta, ngữ khí ý trọng phun ra hai chữ:”... Thất vọng.”

Ta lại một cái giật mình ngốc lảng. Lời của Chi Nhạc như kích thích ngàn tầng đá, trong óc ta hình ảnh mơ hồ từ từ thành rõ nét.

Chi Nhạc nhẹ nhàng nắm tay của ta:”Ca, người và Lỗ Nhã Hạo lúc đó xảy ra chuyện gì hả?”

Trong lòng ta bỗng dưng khó chịu, giương miệng, áy náy như muốn thốt ra, nhưng một giây sau Chi Nhạc trong mắt hiện lên gợn nước khiến ta ý thức được cái gì. Ta lập tức giác ngộ ra, nghiêm chỉnh diễn xuất công dụng: "Người lại suy nghĩ? Ta và Nhã Hạo không phải ở công ty cũng như ở nhà, có thể phát sinh cái gì?"

Chi Nhạc nghe xong nguy hiểm mà híp mắt nhìn ta: "Ca, người khi nào thì bắt đầu gọi hần là Nhã Hạo?"

Ta nghe xong chính mình cũng hoảng sợ: "Đúng vậy! Ta khi nào thì bắt đầu gọi hần như thế? "

"Người đối với hần đối cái nhìn? Người bắt đầu có hảo cảm với hần?" Ánh mắt của Chi Nhạc lại càng hung hiểm hơn.

Ta đột nhiên chợt dạ. Đối cái nhìn? Hảo cảm? Thật sao? Nhưng khi ta còn chưa kịp tỉ mỉ suy xét, ánh mắt Chi Nhạc tiến sát từng bước chọc cho ta vô cớ giận lên: "Chi Nhạc người đây là ý gì hả? Đầu tiên người không giải thích được đem nhà người ta đẩy xuống ban công, sau là ta không phân biệt được phải trái thưởng hần hai quyền. Anh em chúng ta hai người đối với hần như vậy, bồi thường chút cũng là phải đi, chả nhẽ người còn muốn ta bên trái một câu thẳng khốn bên phải một câu thẳng khốn như vậy gọi hần sao?"

Có lẽ là ta chưa bao giờ nói chuyện lớn tiếng với Chi Nhạc như vậy, Chi Nhạc bị ta rống một cái ngốc lẳng, sau đó cúi đầu ăn cháo không thèm nói thêm gì nữa. Ta thấy tư tưởng canh bắt hảo thụ(*), nhưng lại không muốn đổ hần, dứt khoát coi như không thấy, tiếp tục cúi đầu ăn cháo.

Trầm mặc một lúc, sau đó Chi Nhạc mấy lần trộm liếc ta, cuối cùng vẫn là nhỏ giọng hỏi: "Tức giận sao?"

Ta nghe xong nhin không được cười khê: "Không có a. Ta chỉ là đang nghĩ rốt cuộc tên khốn kia lúc nào hết giận."

Chi Nhạc nghe xong cũng cười: "Không phải nói không gọi hần là khốn kiếp sao?"

Ta nhất thời ghen lại, tiếp theo lại căm hận mà đưa ngón tay trở nhẹ nhàng đâm cái trán hần một cái: "Người được kêu là khốn kiếp. Chi Nhạc khốn kiếp, luôn hoài nghi ta và nam nhân có quan hệ."

Chi Nhạc cũng giống vậy gơ ngón trở chọc cái trán ta một cái: "Cũng gọi người là khốn kiếp. Ca ca khốn kiếp, ban nãy lớn tiếng với ta."

Đều cười.

Đang chuẩn bị rời nhà đi làm, phát hiện xe Lỗ gia còn ở đây, hơn nữa Nhã Hạo và tài xế đều ở đây, ta lập tức bất chấp tất cả liền vọt tới còn tự ý lên xe, nghĩ thầm cho dù hần đuổi ta cũng kiệt sức không chống nổi nữa. Ai dè ta vừa lên xe, cửa liền mở ra. Ta thể mới biết thì ra bọn họ là đang đợi ta, trong lòng nổi lên vui sướng.

Xe bình ổn mở ra, ai cũng không nói gì. Trong lúc đó ta trộm liếc hần không dưới mười lần, hần vẫn một mực nhìn thẳng, khiến người ta nhìn không ra suy nghĩ trong lòng hần, chỉ có ta đưa mắt dời về phía ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật bên ngoài lướt qua rất nhanh.

Đột nhiên, hần mở miệng: "Tối nay có tiệc rượu, người chớ quên."

Tối nay? Ta bấm tay đếm. Đúng, hôm nay đã là thứ bảy. Nói như vậy, ngày hôm nay cũng đã là ngày mười bốn đi.

"Ta biết rồi. Ta sẽ chuẩn bị." Ta dừng lại một chút, suy nghĩ gian khổ mới có lời, muốn nói tiếp mới được: "Xin lỗi a. Tay còn đau sao...Sắc mặt?" Ta đau lòng nói, vươn tay muốn sờ lên mặt hần còn chưa hoàn toàn hết sưng.

Hần đưa tay muốn hất ra, ta lập tức lạnh tay lệ mắt cầm tay hần. Hần kinh ngạc nhìn ta, tiếp theo lập tức thẹn quá hoá giận muốn hất ra, ta dứt khoát nắm chặt hai tay, khiến hần làm sao cũng không thể thực hiện. Chúng ta cứ giằng co như vậy rất lâu, cuối cùng hần ngừng giãy giụa. Ta thấy lập tức thừa thắng xông lên, nhẹ nhàng xem tay của hần, sau đó tới gần hần mềm tiếng nói: "Xin lỗi a. Ta không nên hoài nghi người. Là ta sai rồi. Người không nên tức giận a. Có được hay không?"

Hắn dánh vẽ một bộ cái gì cũng không nghe được. Ta nhin không được oán trách tiểu hài này làm sao lại khó dỗ như vậy a!

Chỉ có ta càng ra sức nịnh hắn:”Không nên như vậy nữa. Đã bốn ngày rồi, thành ý của ta ngươi cũng thấy rồi. Không nên tức giận được không?” Ta thấy hắn một bộ không nhúc nhích, nhảy bèn chuyển một cái lập tức đổi chiến lược. Ta bưng tỉnh đại ngộ mà vỗ vỗ lòng bàn tay của hắn, nói tiếp:” Ta biết ngày đó tại sao lại khác thường như vậy rồi! Nhất định là uống lộn thuốc!! Ngày đó ta đi mua thuốc dạ dày thì cô gái kia tìm nửa ngày lôi ra một hộp thuốc cổ quái cho ta, ta không chút suy nghĩ liền uống. Nhất định là thuốc kia có vấn đề, chúng ta tố cáo nàng đi.”

Hắn quay đầu nhìn ta, một bộ đáng thấy người nguyên thủy.

Ta hì hì tiếp tục hồ nháo nói:”Nếu như là vị luật sư ra tay vậy khẳng định sẽ thắng kiện. Vậy thì tiệm kia sẽ đóng cửa, cô bé kia không có công việc, hơn nữa khả năng còn bị ngồi tù, thật đáng thương a!” Ta lại sờ sờ tay hắn, đáng thương mà nói:” Tất cả đều tại ngươi còn tức giận! Bây giờ tỉ lệ thất nghiệp cao như vậy, làm thành như thế này ngươi nhẫn tâm a! Không nên tức giận nữa.”

Hắn nghe xong, vừa bực mình vừa buồn cười. Cau mày nhưng là vẫn không nhin được nhếch miệng lên.

“A! Nở nụ cười? Cười thì không thể tức giận nữa!” Ta càng sát lại hắn, nói.

Mặt hắn liền lập tức đỏ một mảng, muốn rút tay ra lại bị ta đè xuống.

Ta tiếp tục đáng thương kiêm vô lại:”Này! Cho ta chút mặt mũi đi! Ta mặc kệ ngươi a, dù sao ngươi cũng không đủ sức tức giận nữa. Ta đã như lừa nữ hài tử để lừa ngươi này Lỗ nhị thiếu gia.” Nói xong, ta lại thừa cơ hắn còn chưa phản ứng kịp xuất kỳ bất ý sờ mặt của hắn, vui đùa:” Đồ ngươi vị này Lỗ nhị thiếu so với nữ hài tử còn đẹp mắt hơn.”

Hắn mở to hai mắt nhìn ta, kinh ngạc với ngôn hành cử chỉ của ta. Nhìn ta một chút áy náy cũng không có, theo lẽ thường vui cười chống đỡ, hắn thoáng cái thẹn quá hoá giận, há hốc mồm có vẻ sẽ nói phải nói gì phá vỡ chiến tranh lạnh hai ta mấy ngày nay, ai dè có chết hay không đột nhiên bị cắt đứt bất ngờ lúc nào tới.

Đột nhiên phanh gấp khiến ta bất ngờ không kịp đề phòng mà lao về phía trước, ta trái lại không sao, nhưng Nhã Hạo lại đụng phải vết thương cũ, cả người run rẩy co lại rên thốt khổ.

“Nhã Hạo ngươi làm sao?” Ta lập tức đỡ hắn khẩn trương hỏi thấy hắn đau đến nổi nhú mày dánh vẽ ta lập tức giận bản thân bất lực nhìn về phía tài xế công hoả:”Ngươi làm cái gì? Lái xe thế sao?”

Tài xế cũng vẽ mặt vô tội:”Ta... Ta không phải cố ý. Người kia tự nhiên lao ra, ta căn bản là...”

Ta ngó đầu nhìn học sinh tiểu học còn đang bị dọa cho ngốc ở giữa đường cái, vừa định rống lên với nó, Nhã Hạo liền lôi kéo ta.

“Ta không sao, quên đi.”

Ta cầm ngược tay hắn, ân cần tâm tràn đầy nói vu biểu:” Muốn đi bệnh viện không? Đụng có đau không?” Tiếp theo quay đầu nói với tài xế:”Tài xế, đi bệnh viện đi.”

“Khỏi cần.” Nhã Hạo vừa ngăn lại. “Ta thực sự không sao, ta không muốn ba ngày hai lần chạy tới đó. Quay về công ty đi.”

Tài xế nghe xong lộ ra chút khó xử nhìn ta. Ta chỉ có thể gật đầu ý bảo hắn chiều theo nhị thiếu gia.

Xe vững vàng mở ra, tài xế ngồi phía trước vẫn luôn bất an giẫy dụa quan sát kính sau, xem tình hình Nhã Hạo. Ta thấy, vì vậy muốn làm chút gì khiến tài xế an tâm lại, liền nói với Nhã Hạo:”Nhã Hạo đã không sao, đúng không?”

Nhã Hạo giống như cũng biết tài xế một mực nhìn hắn, vì vậy hắn cũng gật đầu.

Tài xế lúc này mới trầm tĩnh lại:”VẬY CŨNG TỐT. TAM THIẾU GIA CÓ KHOẺ KHÔNG?”

“Chi Nhạ? Chi Nhạ không sao a, chỉ là trầy da mà thôi.”

“Phải không? Ta còn tưởng so với nhị thiếu gia nghiêm trọng hơn đi. Ngày đó ở bệnh viện ta cũng chưa kịp nói cho người biết nhị thiếu gia làm sao người liền hỏi ta tam thiếu gia ở đâu. Lúc đó ta liền rất kỳ quái, thế nào cũng không thấy vết thương của tam thiếu gia nghiêm trọng hơn nhị thiếu gia a.”

Ta nghe được tài xế đem đề tài từ đáy lòng kéo ra, Nhã Hạo bên cạnh dần dần biến sắc khiến ta càng lúng túng.

“Lúc đó ta chỉ nghĩ là đại thiếu gia tưởng rằng thương thế của nhị thiếu gia rất nghiêm trọng, vì vậy ta chạy ở phía sau hô lớn, tam thiếu gia đè nhị thiếu gia dưới thân, không bị thương tích gì, nhưng là nhị thiếu gia lại bị mảnh thủy tinh cắm vào, lại còn gãy xương, đang cấp cứu bên kia. Nhưng là người quản cũng không quản ta.”

Ta nghe vậy biến sắc, trời đất chứng giám, người lúc nào nói ra những lời này!!! Ta bây giờ đã không phải là lúc oan uổng, ta quay đầu nhìn núi lửa định bạo phát bên cạnh, trong lòng cấp bách nghĩ sao có trận mưa mới có thể dập tắt cây đuốc này đây.

Nhưng là biện pháp cấp thiết nghĩ không ra, đầu sỏ kia vẫn không biết chết sống mà nói: “Ta đuổi theo, thấy người ôm tam thiếu gia hỏi, cái gì mà phải Lỗ Nhã Hạo không, lúc đó ta cảm thấy khó hiểu..”

“Dừng xe!!” Một tiếng hét kinh thiên động địa, đột nhiên thắng xe khiến ta liền xông ra ngoài. Nhưng mà ta thà bị như vậy còn hơn phải đối mặt với cục diện kế tiếp. Khi ta chưa kịp khôi phục lại sau biến cố, tay của Nhã Hạo liền bỗng nhiên từ tay ta bên này vừa kéo, tránh thoát. Chuyện đột nhiên xảy ra, ta bắt cũng không được. Đang muốn mở miệng giải thích: “Ba.” Vang lên một tiếng chấn động đóng cửa xe, ta cứ như vậy có miệng mà không nói được.

“Nhã Hạo, Nhã Hạo!!” Ta phí công kêu vài tiếng, cũng mở cửa muốn đuổi theo. Nhưng mà ta vừa xuống xe, mới biết đây là giữa quốc lộ, xe bên cạnh ta đi như mắc cửi, tiếng còi vang không ngừng. Ta đành ngồi lại vào xe.

Tài xế xoay người xem ta, lại vẫn có dáng khí ngu hồ hồ hỏi: “Đại thiếu gia, nhị thiếu gia tại sao lại thế?”

Ta nhìn hẩn chăm chăm: “Ta cũng muốn biết người vì sao không phải người câm!!”

“Hả? Tài xế vẫn là nghi ngờ nhìn ta.

14. Chương 14

Lần trước hẩn tức giận tới thiểu còn để cho ta biết hẩn ở đâu, lần này hẩn tức giận quả thực là ngay cả cái bóng dáng cũng không thấy. Tuy rằng hôm nay chỉ là thứ bảy, nhưng tổng tài vắng mặt, để cho vị thân quyền ta đây bận rộn cả buổi.

Ta đây thân quyền không yên tâm bận rộn cả buổi, kết quả là sai lầm chồng chất. Vì vậy ta lúc bốn giờ rưỡi mau mau đại xá thiên hạ, khiến cho toàn thể giới cũng tan tành lúc đó.

Khi ngồi trên xe ta muốn về nhà, phát hiện tài xế đi hoàn toàn không phải đường về nhà.

“Đi đâu?”

Tài xế luận điệu ngược lại cũng cao giọng: “Vừa nãy nhị thiếu gia gọi điện nói muốn đưa người đi tiệc rượu a, hẩn không có thông báo cho người sao?”

Ta đây mới nhớ ra còn có một tiệc rượu. “Có, thiếu chút nữa ta đã quên rồi.”

Tài xế bát quái kia lần này rất có trách nhiệm dẫn ta tới bên cạnh Nhã Hạo, liền im lặng đi ra ngoài.

“Cả ngày nay người đi đâu?” Ta vừa thấy hẩn lập tức hỏi.

Hẩn liếc ta một cái: “Người là ai? Người dựa vào cái gì chất vấn ta? Làm phiền người lát nữa vào trong không nên làm ta bẽ mặt.”

Nói xong cũng đã đi tới cửa. Ta nghe xong cũng không chịu được mà buồn bực, cái gì ta là ai? Nói như thế nào ta cũng lo lắng cho người suốt ngày a, Chi Nhạc không vui cũng sẽ viết lên tờ giấy nói cho ta biết hẳn đi đâu, để ta đỡ hẳn quay về, người tức giận liền chơi trò không nói tiếng nào mất tích, trời đất bao la, người muốn làm sao ta tìm được?

Những lời này ta lẩm bẩm một tiếng nuốt xuống bụng, sau đó ngoan ngoãn theo sau.

Có thể thấy được ta là cỡ nào không có tiền đồ. Mà nói ra cũng không thấy có tiền đồ bao nhiêu. Im lặng là vàng.

Bên trong hội trường, nhân vật nổi tiếng thân sĩ thực nữ trong ánh sáng đèn hoa xoay tròn. Mà ta ở giữa thân sĩ thực nữ vây quanh Nhã Hạo. Ta vừa giúp Nhã Hạo cản rượu, vừa ổn trọng thuần thực phụ họa với mọi nhân vật thương giới về kế hoạch vĩ đại.

Cứ như vậy vòng ba lượt, ở một cái xó xỉnh, Nhã Hạo rốt cuộc không nhịn được nữa mà đem ly nước trái cây trong tay mình đặt vào khay của nhân viên tạp vụ, khẽ nói với ta: “Người nháo đủ chưa?”

Ta vô tội tron to hai mắt nhìn hẳn: “Cái gì nháo đủ chưa? Ta không cho người uống rượu là vì vết thương còn chưa lành. Người gấp cái gì a, không cần lo lắng, loại tiệc này ta có thể ứng phó như thường, nhưng thấy bọn hẳn đối với ta thoải mái như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không quản người không uống rượu.” Vừa nói vừa mò một ly nước trái cây trên khay nhân viên bên cạnh: “Cái này, cái này người không uống qua.”

Mặt của hẳn rất khó coi như muốn lật sạch cả gian phòng, đẩy tay của ta ra đi tới góc xó ngồi vào sa-lon. Ta cũng lập tức đi theo, ngồi vào bên cạnh. Hẳn một bộ lưỡi để ý, tiếp tục lạnh mặt nhìn người ở giữa đại sảnh đi lại nói chuyện. Ta không còn cách nào, chỉ có thể cầm ly rượu đỏ trong tay đưa cho hẳn: “Được rồi, đừng làm khuôn mặt này. Cho người rượu đỏ được chưa! ”

Hẳn khinh miệt cười một tiếng, nhìn ta: “Lỗ Chi Tín, kỳ thực ta và người không quen, làm phiền người không nên dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta.”

Ta vừa tối tự thở dài, ứng phó nói chuyện với tính trẻ con loại này biện pháp duy nhất chính là đùa Thái Cực. Ta khoát tay nói: “Nhìn trộm một cái, mặc tư tư vấn vấn làm sao có thể đem lời nói ngang ngạnh đây, trường hợp này vốn chính là muốn tới bỏ bỏ cho nhau thôi! Xem người thật không có biết nhân tình thế sự.” Nói xong, tay ta duỗi một cái mượn rượu đỏ trước mặt hẳn đưa đến bên mép hạp một cái, thời điểm thoải mái hưởng thụ thành linh phát hiện cái này cũng là lý cho hẳn, ta lập tức nói khoa trương: “Làm sao lại uống của người a? Ai nha? Nhưng mà quên đi, người chính là uống trái cây thôi, lát nữa ta cho người mang tới một ly!” Nói xong lại uống một hớp.

Hẳn hoàn toàn không kiêng nể ta một bộ này. Cười hừ một tiếng sau đó nói: “Được. Người đi đi. Cẩn thận một chút, không nên để hẳn trông thấy người mới tốt.”

Ta ngáy ra một lúc: “Cái gì ta hẳn ...”

Ta còn chưa nói hết lời, giữa đại sảnh bỗng nhiên vang lên tiếng huyền não phiên thiên phúc địa hướng về phía ta.

“Lão tổng Trung Thành và kiến trúc sư cao cấp đại giá quang lâm, thực sự là cho đủ mặt mũi a!”

“Đâu đâu, không làm được đồng sự cũng có thể làm bạn bè, Hồng Thiên lão tổng tổ chức tiệc rượu, bên trong hưng thịnh, không nên đáng để ý tới ta.”

“Hảo hảo hảo, có ngài nói những lời này thì ta an tâm, chào hỏi không được chu đáo, tùy tiện tùy tiện.”

Một đám người vây quanh tùm lại loạn thất bát tao mà nói câu đại thông khách khí, nhưng nhất thời, sau đó đám người lại chậm rãi tản đi, nhân vật chính bị vây quanh mới bắt đầu lộ diện.

Ta thần thờ nhìn lão tổng Trung Thành trong truyền thuyết và kiến trúc sư cấp cao ở đám người nâng ly lưu chuyển, đủ tư vị trong lòng.

A. Ta lại quên, ngày hôm nay còn có sự xuất hiện của hẳn.

Nhã Hạo bên cạnh ló đầu vừa nhìn, trong giọng nói đều là trào phúng ngầm: "Cái kia chính là Trung Thành lương cao tới cùng kiến trúc sư cấp cao Phương Tuyền Quang? Thực sự là nghe danh không bằng gặp mặt. Dáng dấp không tệ a."

Đâu chỉ không tệ, ngày hôm nay quả thực là mặt mày sáng sủa. Chuyện xảy ra đã lâu, ta bi ai phát giác, hắn vẫn như cũ có thể dễ dàng làm ta đau tim. Người xem hắn, ngày hôm nay là thủ hạ của bại tướng ta cũng hằng hái như vậy, quân không gặp ngày nào đó làm sao mà chỉ cao khí ngang.

Nhã Hạo bên cạnh còn nhìn ta một chút, ta mấy ngày qua vất vả tâm tư cũng không có được mấy câu của hắn, bây giờ muốn hắn an tĩnh một chút lại ở nơi này nhe rằng: "Người nói người và hắn trước kia quan hệ tốt lắm, bởi vì người đối xử với hắn rất tốt. Chỉ có điều rất kỳ quái, nghe nói người chỉ là đáp đáp bả vai hắn mà thôi, hắn xem tay của người như vi khuẩn mà hắt ra." Nói xong, hắn lại một bộ dáng thăm dò hướng cơ thể đại sảnh bên kia hai mắt nhìn: "A? Tại sao người kia ôm bả vai hắn cũng cười vui vẻ như vậy? Thật là kỳ quái!"

Ta nắm chặt ly rượu đỏ trong tay, dường như muốn bóp nát nó. Đúng, người xem hắn bây giờ cười đùa cợt, mười năm này, hắn đã bao lần cười với ta như vậy, ta chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ta chạm vào hắn một cái, hắn nhú mày. Ta tùy tiện đùa giỡn như một người vô tâm, hắn liền tức giận. Nhớ rất rõ có một lần, ngày đó hắn đặc biệt xinh đẹp, ta không rời mắt mà nhìn hắn thật lâu, hắn đột nhiên hắt một cốc nước qua phía ta, dáng vẻ khinh bỉ. Hắn nói ta động dục với người khác!

Người xem hắn hiện tại, ai muốn bắt tay với hắn giống như người khác nắm, người nào muốn cụng ly hắn giống như người khác hòa theo, người nào vỗ vỗ bả vai hắn, hắn cũng còn đối với người ta nét mặt tươi cười như hoa. Vì sao ta hai mắt nhìn hắn lại một ly nước bay về phía ta? Ta bây giờ nhắm mắt lại, còn có thể cảm nhận được lực độ nước đánh vào mặt của ta.

Lúc này, ta lẳng lặng nhìn hắn hăng hái, nét mặt tươi cười như hoa, những người kia đều đùa với hắn. Trong lòng ta một trận đau ngầm, đổ kị làm sao đề cũng không xuống. Cái ly trong tay càng bóp càng chặt, liên tục phát ra tiếng chít chít, mắt thấy sẽ nứt toác. Nhã Hạo nhẹ nhàng lấy nó khỏi tay ta: "Không nên kích động như vậy, ở đây xung quanh đều là người. Đúng rồi. Lại nói tiếp ta cũng còn chưa hỏi qua người vì sao trước kia bị công ty đuổi hả? Nghe nói người làm lộ bí mật thương nghiệp, nhưng ta thấy người thế nào cũng không giống như nhận được lợi lộc gì, chuyện gì xảy ra?" Hắn vừa mới hỏi xong, lại giống như từ trước đến giờ cũng không có trông mong ta trả lời như vậy, nói tiếp: "Trước một đêm hội chiêu đãi ký giả, các người một bang đồng nghiệp đi đến quán bar uống rượu, nghe nói người uống chưa tới hai ly đã say, làm sao lại kém như vậy?"

Ta càng nghe càng bức dọc, căn bản không muốn quan tâm hắn, nắm lấy ly rượu ngang đầu trên bàn ục ục mà liền đổ xuống. Hắn nhìn bộ dáng ta như vậy dường như càng cao hứng hơn: "Thật có thể uống a, người nói người vừa nãy giúp ta ngăn cản uống rượu, hay là đêm hôm đó uống nhiều?"

Cho dù ta lại ngu xuẩn cũng có thể lập tức hiểu rõ ý ở ngoài lời, đầu đau muốn nứt ra, ta căn bản không còn cách nào chịu tiếp nữa, ta vừa đứng lên muốn ly khai đất thị phi này, hắn liền một bả đem ta kéo xuống, đem một túi thuốc nhỏ nhét vào tay ta. Ta ngơ ngác nhìn túi thuốc màu xanh biếc này, trước mắt bỗng nhiên không còn tiêu cự, một mảnh hoa tuyết mơ hồ.

"Ngày đó ở quán bar, có người tận mắt thấy Phương Tuyền Quang mua một túi thuốc mê từ một tên côn đồ. Túi này chính là lúc em trai người ngày hôm qua quay về nhà quét dọn phát hiện ở góc phòng người, hắn tưởng là thuốc dạ dày của người, ném nó ở phòng khách không để ý, nhưng ta vừa nhìn liền biết là cái gì. Lỗ Chi Tín, xảy ra ở phòng của người, có lẽ nói, người có thể đi vào phòng của người, ngoài em trai người, còn có ai?"

Không phải không phải, bình tĩnh bình tĩnh. Ta nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng đồn đúc chính mình. Ta cố gắng vậy vậy đầu, muốn đuổi tiếng ông ông bên tai ngày càng chói tai.

"Bản thiết kế đồ chủ, người hiểu chuyện đều biết ai là người thắng lớn. Khi xưa khiên quyết không cáo hân là bởi vì đêm hôm đó sao? Là bởi vì hắn bị khuất nhục, cho nên ghi hận trong lòng mới trộm bản thiết kế của người sao?"

Ta chặt vật گیر tay bịt lỗ tai muốn an tĩnh, nhưng chẳng hiểu tại sao vẫn là rất ồn ã. Ta muốn hô to lên, nhưng trong lòng không ngừng tự nói phải bình tĩnh một chút.

Bình tĩnh một chút. Không phải như thế không phải như thế. Tuy là hấn không thích ta, nhưng chúng ta dù sao mười năm cảm tình, hấn sẽ không đối với ta như vậy.

Ta cố gắng hít thở thật sâu, ta cố gắng nín lặng toàn bộ tiếng âm, để cho mình chỉ nghe được thanh âm trong lòng mình.

Ta hô hấp, hít thở sâu.

“Người nhìn hấn đi, bao nhiêu hăng hái, chói sáng, tất cả đều là do bản thiết kế của người? Say rượu ba phần tỉnh, ta nghĩ một cái thói quen nam nhân tình một đêm, có một số việc chính mình đã làm hay chưa, làm sao lại không có chút ấn tượng. Người không hoài nghi là vì cảm giác mình thiếu nợ hấn sao? Người là tín nhiệm hấn như thế sao?”

Hấn từng chữ như kim châm, đâm vào khắp người ta, đầy máu. Ta khom lưng cúi đầu bịt tai, như muốn biến chính mình thành một con nhím, thích rụt cổ lại. Nhưng hấn còn không buông tha ta, lời nói ác độc nhiều dương dương tự đắc: “Không nghi ngờ có ích gì? Tín nhiệm có ích gì? Mười năm cảm tình, không có ái tình cũng phải có tình bạn, cuối cùng chỉ là một bản vẽ, cuối cùng không gì hơn cái này.”

Ầm! Ta nghe thấy phòng tuyến trong lòng cuối cùng đứt gãy. Khí lực trên người trong nháy mắt thối lui, lại cứng rắn tìm lại bất quá hấn đây vừa khẽ nói một câu, sự kiên cường của ta đều ngăn cản nó đã kích mình.

Mặt hấn thản nhiên, vân đạm phong khinh, miệng hấn mỉm cười, như con dao.

Ta thất bại, thế giới sau đó trống rỗng, màu sắc chói mắt tràn vào làm đau mắt, khí lực trên người nháy mắt rút lui, khi rút ra mang theo dao lớn đau buốt.

Hai cánh tay đang che lỗ tai rũ xuống, dừng cảm chống đỡ bắt đầu duỗi xuống hông, vô biểu tình mà nhìn hấn. Ta nhàn nhạt nói: “Hôm nay người mất tích cả ngày, ta lo lắng cả ngày. Thì ra là đi điều tra những việc này. Nói sớm a. Người hỏi a. Người trực tiếp hỏi ta nói cho, không cần phải đi điều tra.”

Hấn nhướn mày nhìn ta, xem khi nào ta sẽ khóc lóc một trận như hấn mong muốn.

Ta nói tiếp: “Người cố ý đi điều tra những thứ này là muốn trả thù ta lần trước đánh người sao? Thế nào? Không phải muốn trả thù sao? Chỉ nói ra những lời này là đủ sao? Người muốn thấy cái gì, người nói a. Người nói ta lập tức làm!” Ta gơ tay chỉ hướng đại sảnh: “Người có muốn ta xông ra đại sảnh ôm chân Phương Tuyền Quang khóc lớn hỏi hấn tại sao hãm hại ta không? Có muốn ta giống như tên ăn mày quỳ trước mặt hấn muốn hấn bố thí cho ta chút yêu? Người muốn ta làm gì? Người nói a!”

Ta nói từng chữ tế nhị rõ ràng, biểu cảm nghiêm túc vô cùng, hấn thấy lại có chút không được tự nhiên.

” Thế nào? Sao lại vẻ mặt như thế? Người nói mấy câu là đủ rồi sao? Người không muốn nhìn ta càng nhếch nhác sao? Người muốn nhìn cái gì nói đi.” Ta một tay cầm ly trái cây trên mặt bàn bắt đầu hưng hăng hát lên mặt mình, sau đó là một tiếng ba, cho mình một cái tát vang dội, nhìn hấn: “Như vậy người có thể cao hứng hơn không?”

Ta phản ứng đi quá dự liệu của hấn, hấn bắt đầu lộ ra tay chân luống cuống.

Ta một tay vuốt tóc mai bị ướt nhẹp bởi nước về phía sau, một tay xoa đi vết máu trên mép và vết nước trên mặt. Tiếp theo mặt vô biểu tình nhìn hấn, rất nghiêm túc hỏi: “Có cao hứng một chút hay không? Đủ không? Người còn muốn nhìn cái gì đừng khách khí nói đi. Nga~ ta nhớ ra rồi, ta lần trước đánh người hai quyền.” Khi hấn còn chưa phản ứng kịp, ta lại duỗi tay ba một tiếng, đánh bên kia lại hỏi: “Thế này có đủ không? Tại sao không nói chuyện? Thiếu sao?”. Ta lại duỗi tay muốn nắm ly nước trái cây trên bàn, lần này lại bị hấn đẩy ra.

“Đủ rồi. Người diên đủ chưa?” Hấn kích động nói, sau khi đẩy ta ra còn thở hổn hển. Ánh mắt đối diện ánh mắt ta, sau đó lại lập tức chột dạ dời đi.

Bị đẩy sang một bên, ta lại lập tức ngồi thẳng người, tiếp theo ta bình thản như thường: "Như vậy là đủ rồi sao? Không phải người muốn ta khóc sao? Người không phải muốn ta một mực giống như con chó lắc đầu vẫy đuôi như thế với người sao?"

Về ánh mắt của ta và câu hỏi, hẳn lựa chọn quay mặt đi chỗ khác không chú ý. Ta bỗng nhiên khó thở như khối bông nhét vào ngực, cổ họng càng khó chịu, thanh âm bởi vì ưu tư mà biến thành đang run rẩy: "Ta ngu xuẩn a! Ta đúng là ngu hết thuốc chữa! Nhưng là ta ngu cũng có cảm giác. Cho dù ta là một con chó cũng biết cái gì là đau! Không sai, ta biết rõ người ta chán ghét ta còn là tên gốc như vậy quần lầy họ bên cạnh mười năm, ta là biết rõ sự tình có cổ quái còn nói với chính mình không nên hoài nghi không nên điều tra chuyện đêm hôm đó. Người thấy ta đây sao uất ức như thế bị coi thường trong lòng có chút khoan khoái hay không?"

Hắn căn bản không biết trả lời như thế nào, cả người mất tự nhiên ngồi ở chỗ đó, muốn nhìn bộ dáng của ta lại không dám nhìn.

Sức lực ta chống đỡ dư lại không còn mấy, ta vẫn tận lực khí toàn thân nói ra câu sau cùng: "Lỗ Nhã Hạo, nếu như muốn xem ta làm sao chặt vật làm sao thê lương làm sao thấp hèn làm sao hèn nhất là mục đích cuối cùng của người đêm nay, vậy chúc mừng, người thành công."

Ta vang lên một tiếng ngón tay, gọi nhân viên tạp vụ lại, hai ngón tay nâng rượu đỏ giữa khay giao cho hắn: "Đưa cho người rượu đỏ. Nhớ kỹ không nên uống nhiều. Xin lỗi không tiếp chuyện được nữa."

Ta một thân chặt vật, còn muốn giả bộ tiêu sái. Ta cắn môi, cảnh cáo chính mình ở đây không được chảy một giọt nước mắt. Ta không ngừng nói với chính mình rằng không có cái gì có thể đả kích nổi ta. Ngắt đầu uốn ngực, cất bước đi xuyên qua đại sảnh, tới trước hành lang không có người.

Hành lang yên tĩnh dài sâu, phía sau là tiếng cười vui vẻ của yến hội, nhưng quanh ta chỉ có tiếng gõ của giày da phát ra âm đơn điệu thanh thúy mà có quy luật. Ta bỗng nhiên bắt đầu thấy uỷ khuất, lệ rơi như mưa. Ta càng khóc càng hung hãn cắn môi. Có lẽ nào phần tiền đồ cuối cùng cũng phải để nơi đây? Ta một phen mạnh mẽ lau đi nước mắt, thô lỗ ngang ngược. Cố gắng không quá xúc động tự kiểm mà đau mắt nghẹn nóng bừng bừng, ta mấy lần muốn trao phá mặt, người cười ta khóc, ta như thế còn có mặt mũi nào!!!

Ta cắn mu bàn tay, khiến đau đớn ngăn cản lệ rơi. Kiên cường dững cảm cuối cùng lòng ta vẫn tê tái mơ hồ, ta nhất thời nhìn không rõ phương hướng. Đột nhiên một bàn tay giữ chặt ta lại, ta nổi điên giãy dụa lung tung, ta càng giãy hãn càng áp chế, lớn tiếng kêu tên của ta, làm cho ta biết người tới này là ai. Ta không có khả năng nguy trang, không có khí lực tiêu sái, lệ rơi đầy mặt chỉ làm ta cảm thấy xấu hổ. Ta cúi đầu vui vẻ mà khoa chân múa tay, vừa đánh vừa thông suốt. Cuối cùng ba một tiếng, hãn hung hăng ép ta lên tường.

Hết thấy đều yên lặng, bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở trầm trọng của nhau. Cứ việc ta còn cúi đầu, ta biết hắn đang nhìn mình. Rốt cuộc một lúc lâu sau, ta mới nâng cái bản mặt này đến chính ta cảm thấy nó khiến người khác ghét bỏ.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đầy lệ rơi: "Ta như vậy người nên vừa lòng đi?"

Trong nháy mắt hãn hiện lên vẻ trắc ẩn, như muốn nói gì lại thôi: "Ta...Ta..."

"Lỗ tiên sinh, thanh âm ở hành lang bên kia truyền tới, tiếng bước chân càng gần, ta cảm thấy thẹn lòng càng ra sức giãy dụa."

Nhưng hãn khí lực quá lớn, ta có giấy thể nào cũng không được, thời điểm ta đã nghĩ mình vừa mất mặt vừa xấu hổ, hãn một phen kéo ta vào lòng. Ta ngây ra một lúc, nhất thời quên giãy dụa.

"Như thế nào?" Nhã Hạo hỏi người tới."

"Hoàng tiên sinh của Hồng Thiên tìm người, nói là muốn người gặp mặt Trung Thành lão tổng."

"Trở về báo là ta lập tức đi."

"Ân..." Người nọ trong lời nói có chút chần chờ: "Kiến trúc sư kia..."

“Hắn có chút không thoải mái. Nhưng mà hắn cũng sẽ đi.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Sau khi tiếng bước chân trên hành lang biến mất, hắn mới buông. Buông lỏng trói buộc, ta lại lập tức muốn chạy, nhưng lần này hắn ôm ta càng nhanh. Vừa ôm vừa tha ta vào toilet, dùng khăn ướt lau lung tung cả mặt cả đầu, sau đó lại cứng rắn lôi tới đại sảnh yến hội.

Trong lúc ta không ngừng giãy dụa, nhưng khí lực hắn lớn, động tác thô lỗ, điều quái lạ duy nhất chính là ta chịu uỷ khuất, hắn lại còn muốn hung với ta.

Ta cứ như vậy thiên toàn địa chuyển bị lôi tới trước mặt người, ánh mắt trợn trắng, người trước mặt khiến ta lập tức cứng đờ, hắn cũng có vẻ khiếp sợ, nhưng rất nhanh liền ép xuống.

Nhã Hạo vô cùng thân thiết ôm bả vai của ta, ngữ khí so với lúc trước hoàn toàn khác nhau. Hắn ôn nhu giới thiệu cho ta: “Chi Tín, vị này là tổng tài tập đoàn Trung Thành Trần tiên sinh.”

Ta đột nhiên quên phản ứng, đến lúc người kia vươn tay tới, ta mới ngơ ngác vươn tay đi bắt: “Trần tiên sinh, nghe danh đã lâu.”

“Khách khí khách khí. Lỗ tiên sinh cũng là người nổi danh a. ”

“Làm sao.” Ta nhếch miệng một cái.

Nhã Hạo còn nói: “Vị này là kiến trúc sư cấp cao của tập đoàn Trung Thành Phương tiên sinh.”

Tâm ta đột nhiên căng thẳng, ta nhìn hắn không chuyển mắt, ta muốn cho hắn mỗi một ánh mắt mỗi một thần thái mỗi một câu nói khắc vào trong đầu. Ta xem hắn phải kêu tên ta như thế nào, hắn muốn xem ta như người lạ, hay là như trước gọi ta Chi Tín.

Sau đó chúng ta đối diện thật lâu, ai cũng không nói. Cuối cùng vẻ mặt gượng ép giờ tay về phía ta, ta rút cuộc tuyệt vọng, dờ dẫm vươn tay.

Nhã Hạo thấy nhẹ nhàng cười hắn sờ nhẹ mặt của ta, nói chuyện nhu tình như nước: “Như thế nào không nói gì là không lễ phép a. Mau kêu Phương tiên sinh.”

Ta như rối gỗ, thôi đẩy, vừa động: “Phương tiên sinh.”

Nhã Hạo lại sờ mặt của ta, sau đó ngẩng đầu nói: “Thực xin lỗi, Phương tiên sinh, Chi Tín có vẻ dễ thẹn thùng, nhưng sau này còn nhiều thời gian gặp nhau, sẽ phát hiện con người hắn kỳ thực rất dễ nói chuyện.”

Nhưng lời này có thể mọi người đều hiểu được nguyên do.

A Quang vẫn là gượng ép nở nụ cười, Nhã Hạo lại tiếp tục đả kích hắn: “A! Ta đã quên mất, phương tiên sinh trước kia hắn là quen biết Chi Tín đi, Đúng không? ” Hắn lại cúi đầu hỏi ta.

Ta căn bản không biết nên phản ứng như thế nào, gật gật đầu, cảm thấy không ổn, lại lắc lắc đầu.

Nhã Hạo thấy nhú mày: “Tại sao lại gật rồi lại lắc đầu? Ta thấy ngươi đã quen người này rồi sao?” Nói xong, Nhã Hạo lại ngẩng đầu hỏi A Quang: “Phương tiên sinh, ngươi và Chi Tín biết nhau?”

A Quang nét mặt đột nhiên cứng đờ, rõ ràng không muốn trả lời câu hỏi của hắn. Không trả lời nhìn cánh tay Nhã Hạo đang ôm bả vai của ta, hỏi: “Xem ra, hai vị Lỗ tiên sinh ở chung rất tốt.”

Nhã Hạo nghe xong cười: “Đương nhiên vị này là kiến trúc sư bảo bối của ta.” Nói xong, hắn vẫn không quên kéo đề tài kia quay về, lại hỏi ta: “Ta nhớ không lầm hắn là các người biết nhau đi, đúng không?”

Ta bị buộc không đường thoái lui, bất đắc dĩ ập a ập ứng mở miệng: “.... Đây quen biết.... Trước kia là....”

Hai từ bạn bè còn chưa nói ra khỏi miệng, Nhã Hạo liền nói tiếp: “Trước kia là đồng nghiệp?”

Nếu hắn đã nói, ta chỉ có thể gật đầu.

Nhã Hạo nhẹ nhàng cười ha ha.

“Phương tiên sinh thật lợi hại, mấy tháng trước vẫn là tiểu trợ lý bên cạnh Chi Tín, hiện tại biến hoá nhanh chóng, đã muốn trở thành đại công kỳ hạ kiến trúc sư cao cấp.”

Lời nói mang tính châm chọc quá mức rõ ràng, ở đây chỉ sợ người duy nhất không cho ai mặt mũi là Nhã Hạo.

Hồng Thiên và tổng tài Trung Thành đều cảm thấy không ổn, Hoàng tiên sinh lập tức hoà giải: “Lỗ tiên sinh, tục ngữ có câu anh hùng đừng hỏi xuất xứ.”

“Bất quá, ta chỉ là bội phục Phương tiên sinh, danh thành lợi tiền, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi.” Nói xong, hắn lại nói với ta: “Không phải lúc này ngươi còn nói muốn cho Phương tiên sinh cái gì sao? Giờ cho hắn đi.”

Ta nghe vậy ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hắn. Người rốt cuộc còn muốn thêm cái gì, ta có cái gì cho A Quang?

Nhã Hạo lại có động tác ái muội day day mi tâm của ta: “Sao lại hay quên như vậy? Ngươi không phải lúc này mới nói muốn đem trả Phương tiên sinh bao này bao nợ lần trước để quên nhà ngươi sao? Nói xong, một túi mê huyền màu xanh dúi vào tay ta. Ta ngẩng đầu nhìn A Quang, thấy nét mặt hắn kinh ngạc làm tâm ta lạnh. Ta vẫn... Vẫn là ôm chút hy vọng. Ta gắt gao cầm túi trong tay, sau đó nhẹ nhàng đưa sang tay A Quang, đem nó đặt ở tay hắn. Rốt cuộc lần này ta không sợ nhìn thẳng vào mắt hắn, ta thấy ánh mắt hắn không chút tạp chất, ta nói: “Trả lại nó cho ngươi.”

Hắn nghe xong không hiểu tại sao lại bắt đầu nóng nảy, khổ sở cầm chặt tay của ta nói: “Chi Tín ta...”

Hắn còn muốn giải thích cái gì, lại bị Nhã Hạo chặn ngang: “Chi Tín mệt quá đi.” Nhã Hạo tách tay hắn đang nắm tay ta, sau đó thay đổi vị trí khiến chúng ta tách ra, A Quang muốn nói cái gì lại bị Nhã Hạo chặn ngang: “Phương tiên sinh, chúng ta lần sau đi. Chi Tín hôm nay thực sự rất mệt mỏi.” Tiếp theo hắn bỗng nhiên dựa sát vào bên tai A Quang, nói thêm một câu gì đó liền ôm ta dời khỏi đại sảnh.

A Quang không đuổi theo, ta biết hắn cũng vì một câu nói của Nhã Hạo mà ngây người ở đại sảnh. Nhã Hạo nói rất nhẹ, nhưng vẫn là khiến ta nghe được.

Hắn nói: “Phương Tuyển Quang, con mẹ nó trộm được bản thiết kế thắng lợi có gì hơn người? Bây giờ còn không phải là vẫn thua bởi hắn!”

Ở cửa chính, Nhã Hạo rốt cuộc buông ôm vai ta. Hắn xấu hổ chột dạ, vẻ muốn nói gì lại không thể, cuối cùng hắn nằm xuống một bên khung cửa, một mình an tĩnh hút thuốc.

Ta cũng nằm xuống bên kia khung cửa, một mình an tĩnh phát ngáy ngồ.

Kết quả đến khi, Nhã Hạo ở đối diện không nhìn được nữa mà một cước đạp tắt thuốc lá, sợi tóc bị gió thổi bay tới trước mặt. Hắn nói: “Chúng ta không nên như vậy đứng ở nhà người ta được không? Tiệc sớm tan, khách nhân mau ra đây.”

Không cần tiếp tục trước mặt người khác mất mặt, đây là lý do duy nhất giúp đứng lên. Ta thần thơ tiếp tục đi về trước. Nhã Hạo thấy ta đứng lên cho ta là muốn về nhà, vì vậy đi mở xe, kết quả phát hiện ra ta dự định không có lên xe, hắn lại không dám hô với ta nữa, chỉ có chạy xe phía sau.

Ta không ngừng nhớ lại, cũng không ngừng đi. Ngọt chua khổ cay xông lên đầu, ta thật là muốn đè nó xuống.

Ta dựa vào hồi ức đi tới nơi xưa đã lâu không tới, nơi ấy cả đời ta sẽ không quên. Âm u ẩm ướt lẫn nước dơ chảy xuống. Ta không để ý tới quần áo quý giá trên người, lặng lẽ mà nhìn sâu vào hẻm nhỏ đen sẫm.

Nhã Hạo dừng xe một bên, theo sau, ở sau người ta lẳng lặng hút thuốc.

Trong hẻm nhỏ vắng vẻ, chỉ có tiếng vang của nước bắn nhỏ giọt tí tách. Thêm rõ nét.

Ta bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, chỉ vào hẻm nhỏ sâu nói với người phía sau: “Ngươi biết không? Mười năm trước, vào đêm đó, ta ở đây biết hắn. Chính là đêm đó, ta nỗ lực mười năm.”

Phía sau truyền đến tiếng thở ra vòng khói.

“Người nói đúng, mười năm cảm tình, không có yêu cũng phải có tình bạn. Cuối cùng chỉ là cái bản thiết kế, cuối cùng không còn gì hơn cái này.” Ta cười ra tiếng: “Mười năm cảm tình, cuối cùng không hơn gì cái này.”

Ta nhắm mắt lại khẽ thở dài một cái, khi mở mắt ra vốn là người phía sau đã ngồi cạnh ta.

Ta kỳ quái nhìn hắn, hắn lại không nhìn ta.

Vì vậy ta tiếp tục lẳng lẳng nhìn phía trước. Hắn cũng tiếp tục lẳng lẳng hút thuốc.

15. Chương 15

Ta phải về nhà thôi. Bởi vì ta cảm thấy còn ở nơi này thêm một phút nữa, ta sẽ điên mất. Nhã Hạo đưa ta về nhà, vừa tới cửa nhà hắn bỗng nhiên dừng xe nói với ta: “Chi bằng... Kỳ thực thì bây giờ còn rất sớm, còn có thể đi dạo đâu đó một chút.”

Ta quay đầu nhìn hắn, không ngờ hắn thẹn thùng cúi đầu. Ta cười cười nói: “Ta rất mệt mỏi. Ách... Làm phiền người một chút, giúp ta dẫn Chi Nhạc ra, ta không muốn để nó thấy cái bộ dạng này của ta.”

Mặt ta đỏ bừng. Nhã Hạo do dự một chút vẫn gật đầu. Ta biết, hắn sợ ta ở một mình sẽ chạy mất. Nhưng có cái gì đáng lo lắng đâu? Tình huống vừa này ta đều có thể sững sững không ngã, hiện tại ta thì không cúi đầu.

Dưới sự trợ giúp của Nhã Hạo, ta thành công tránh né Chi Nhạc vào phòng mình. Chưa kịp cởi quần áo liền vọt tới phòng tắm mở vòi hoa sen để nước lạnh dội xuống đầu. Nước rất lạnh, cũng rất đau mắt. Ta vô cùng muốn khóc, nhưng chẳng biết tại sao nước lạnh kích thích hai mắt đau đớn, lại chảy không ra một giọt nước mắt. Thật buồn cười, lúc này có khách đông, ta không ngừng nhắc nhở mình không được mất mặt, nhưng vẫn là lệ rơi đầy mặt, hiện tại bốn bề vắng lặng, ta lại bị ai phát hiện mình muốn khóc lại không khóc được.

Nước rất lạnh, ta cũng rất lạnh. Ta núp ở một góc, mục đích để thể xác và tinh thần ấm hơn một chút, nhưng không hiệu quả. Ta khi nào chưa từng lạnh qua như thế này? Ta nhớ lại, nhưng nhớ mẹ ta. Người đó tồn tại một đôi mắt xinh đẹp, ôn nhu, kiên cường, người ta yêu quý nhất cuộc đời.

Nàng dạy ta kiên cường đối mặt với mọi chuyện, dạy ta dũng cảm yêu một người. Ta bỗng nhiên khó chịu, thống khổ chôn chặt ở ngực, ta nhịn không được nhỏ giọng hỏi: “Mama, trên cái thế giới này rốt cuộc có người nào yêu ta?”

Rốt cuộc có hay không?

“Ca.”

Tiếng Chi Nhạc bỗng nhiên vang lên ngoài cửa toilet, ta lại càng sợ. Lập tức điều chỉnh tốt thanh âm và tâm tư của mình, hít thở sâu một hơi, nói: “Chi Nhạc? Làm sao?”

“Tắm sao?”

“Đúng vậy, ách... Ta mới vừa vào, còn muốn tắm thật lâu. Có chuyện gì bây giờ người nói đi, để ngày mai có thể không tốt?”

Ngoài cửa không có bất kỳ tiếng động gì. “Chi Nhạc?” Ta thăm dò kêu lên.

“Ta còn ở đây.”

“Nga. Có chuyện gì sao?”

Ngoài cửa lại một hồi yên tĩnh: “Ca, người nhớ mình lần đầu tiên nhìn thấy ta, ở nơi nào sao?”

Ta ngây ra một lúc, sau đó cười: "Bệnh viện Bình An khoa phụ sản phòng thứ ba. Mười hai giờ khuya ngày 28 tháng 10 năm 85. Khi đó baba không có mặt, chú kia vào phòng sinh với mama, chính là ta cùng mama đi vào. Cho nên ta cũng là người thứ nhất ôm người."

"Vậy người sẽ vĩnh viễn ghi nhớ đêm hôm đó sao?"

"Đương nhiên. Khi ta lần đầu tiên thấy người, chỉ biết Chi Nhạc sau này nhất định là người tài ba, ca ca sẽ vì người mà kiêu ngạo."

"Ca cũng là một người đáng cho Chi Nhạc ta kiêu ngạo."

"Ừ." Ta gật đầu một cái.

"Ca. Ta về đi ngủ đây. Người nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừ." Ta lại gật đầu một cái.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó là tiếng viết soàn soạt, sau đó cửa phòng toilet nhẹ nhàng vang lên một tiếng 'ba', cuối cùng chính là tiếng đóng cửa lớn.

Ta thở dài nhẹ nhõm, lập tức phát hiện cơn đau đớn trước ngực mất đi. Ta nhẹ nhàng cười, thật là chuyện gì cũng không gạt được hần. Chi Nhạc vĩnh viễn là người xuất hiện bên cạnh lúc ta suy sụp nhất.

Trái tim ta ấm áp, đổi nước lạnh thành nước nóng, hảo hảo tắm rửa.

Ta dùng khăn lông vây quanh hạ thân, sau đó kéo một cái khăn lông bên cạnh lau tóc vừa đi ra.

Đột nhiên, trên cửa có một tờ giấy đựng đưa hấp dẫn ánh mắt của ta, bình tĩnh nhìn, sau đó ngây ra.

Lòng ta như phun ra dòng suối nước nóng. Vô cùng ngạc nhiên, cảm động, kinh hỉ, chúng vây quanh ta tầng tầng lớp lớp, ta như cảnh xuân hưng phấn, cái gì cũng không làm được, cũng không biết nên làm cái gì.

Ta rất vui vẻ, ta rất muốn cười, nhưng mà ta kéo khoé miệng, lệ lại rơi xuống trước. Ta vội vàng lau đi. Ta rất khó hiểu, vì sao ta càng cười lệ càng chảy mạnh. Cuối cùng ta bất đắc dĩ dùng khăn lông che miệng, nhưng ánh mắt vẫn là nhìn chăm chăm vào tờ giấy tử địa trên cánh cửa.

Liên tục. Liên tục.

Nhìn chăm chăm vào nó, đến tận khi ta khắc từng chữ một như bùa số vào trong đầu.

Gió vừa thổi, nó lại bắt đầu lay động.

[Nếu như trên thế giới này từ trước đến nay không có người nào yêu Lỗ Chi Tín.

Như vậy chỉ có một khả năng.

Chính là trên thế giới này từ trước đến nay cũng không tồn tại Lỗ Chi Nhạc.

Hiện tại. Quá khứ. Tương lai. Vĩnh viễn.]

16. Chương 16

Nước mắt cuộn cuộn dâng lên không ngớt, trước khi thiếu chút nữa sẽ khóc, ta tiểu tâm dục dục lột tờ giấy xuống rồi đóng cửa, gấp lại, sau đó đặt ở ngăn nhỏ bóp tiền. Nó sẽ trở thành bùa mộ mệnh của ta. Đúng như lúc Chi Nhạc 5 tuổi ta nói lời kia với hần, hần là phải được coi trọng.

Để đảm bảo ngày mai còn có thể mở to mắt, cho nên ta nhất định phải dùng đá lạnh để chườm. Ta lấy tay chống mí mắt đi tới tủ lạnh vừa nhìn, đừng nói đá, bên trong ngay cả nước cũng không có một chai. Vì vậy ta chỉ có thể tới phòng bếp lấy.

Thời điểm đi qua phòng của Nhã Hạo, phát hiện cửa mở, ánh đèn yếu ớt từ cánh cửa lộ ra một chút, ta biết hắn còn chưa ngủ. Kỳ thực ta lúc ấy là phải đi ngay, nhưng không biết tại sao ta một giây tiếp theo liền đẩy cửa, ló đầu vào xem.

Nhưng thực ra chuyện này cũng không có gì, ai dè cố chết đẩy cánh cửa một cái, không biết đụng phải thứ gì phát ra tiếng vang nhẹ, hắn ngồi trên thêm đá ở sân thượng uống rượu lập tức xoay người lại, chúng ta bốn mắt nhìn nhau.

Cả hai ở tình huống này lúng túng đến khó xử.

Nếu sự tình bị bại lộ, ta cũng chỉ có thể bất chấp. Ta tự nhiên mà đẩy cửa đi vào, nhưng vẫn là hồi lâu mới có thể mở miệng nói chuyện: "Ta... Ta vốn là muốn đến phòng bếp lấy chút đá lạnh chườm mắt, thấy người không đóng cửa, cho nên tới xem một chút. Ách... Ta... Ta còn phải tới bếp lấy đá trước đây." Nói xong, ta liền vội vàng muốn lui về sau.

"Ta đây có." Hắn gọi ta lại, dùng chai rượu đổ trong tay chứa chứa tủ lạnh trong phòng.

Ta lui lại không được nữa, chỉ có thể đi hai bước như vọt tới tủ lạnh trước tiên cầm cục đá lập tức đi. Nhưng khi ta một tay đang cầm cục đá muốn xoay người đi, hắn vẫn không rời ánh mắt sâu thẳm khiến ta cứng đờ tại chỗ. Chúng ta lại như thế nhìn nhau, cuối cùng ta cũng không biết đụng phải cái gì, cục đá đang cầm trong tay lại văng tới phía tủ lạnh, ta cầm lấy một chai bia đi tới bên cạnh hắn.

Hắn dường như vẫn liên tục đợi ta làm như vậy, khi ta đứng bên cạnh hắn, sau đó hắn dùng chai rượu cùng chai bia của ta, uống một ngụm. Ta cũng cười khê tiếp theo uống một ngụm.

"Ách... Cảm ơn người." Vẫn là ta mở miệng trước, bởi vì ta biết hắn có thể trầm mặc, nếu là ta không nói lời nào, hắn có thể một mực duy trì tình trạng như vậy đến sáng.

"Cảm ơn ta cái gì?" Hắn trên cao cúi đầu xuống, nghi hoặc nhìn, biểu hiện của ta không hề cảm thấy áp bách cũng rất là đáng yêu.

"Mới vừa ở tiệc rượu, bát mì nước lần trước, người giúp ta."

Hắn nghe xong cười: "Còn tạ ơn? Nếu không phải do ta, người cũng không phải đứng trước mặt người đó."

Ta cũng cười: "Cũng không phải, những chuyện này sớm muộn sẽ phải đối mặt, là ta liên tục trốn tránh, người giúp ta đối mặt với hiện thực." Nói xong, ta nâng nâng chai bia trong tay về phía hắn, lại uống một ngụm.

Hắn rất khó hiểu: "Như thế nào người thích hắn sao?"

Ta gật đầu một cái, tiếp tục cười: "Người cảm thấy khó hiểu hả?"

Hắn gật đầu.

Ta thở nhẹ một cái, mắt nhìn tới màn đêm vô tận phía trước, nhin không được thản thức: "Kỳ thật ta cũng rất khó hiểu tại sao mình có thể kiên trì mười năm, rất nhiều lần ta muốn từ bỏ, nhưng không biết tại sao lại tiếp tục. A. Ta quả là một người khó hiểu." "

Bên cạnh không có thanh âm nào, vì vậy ta tiếp tục tự nhiên nói: "Ta biết hắn là ở cấp ba, kỳ nghỉ hè, khi đó cuộc sống gian khổ, ta mỗi tối đều phải làm công. Có lần ở quây rượu sau khi chọn bia, nghe thấy phía trước có người đánh lộn. Ta vốn là không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng vẫn cứu hắn. Bởi vì ánh mắt của hắn."

"Bởi vì ánh mắt của hắn?"

"Ừ." Ta gật đầu một cái. "Giống như ánh mắt của mẹ ta, kiên cường bước bình. Khi đó mấy tên côn đồ vây quanh đánh mình hắn, nhưng hắn vẫn không nhận thua, ánh mắt việt toả việt dũng. Cho nên ta cứu hắn. Ta xông lên, phá vỡ vòng vây, kéo hắn bỏ chạy. Chúng ta để tránh côn đồ đuổi theo, cùng chui vào thùng rác ôm nhau thật chặt, trải qua một kiếp."

Ta nhắm mắt lại, tưởng tượng khi đó xúc cảm da thịt gần gũi liên tục.

“Sau đó ta nói đưa hấn về nhà, nhưng hấn lại phát cáu, cãi nhau với ta, nói rằng ta chớ xen vào việc của người khác, cuối cùng lại bắt đầu động tay, ta cứ như vậy bị hấn đánh đến đầu rơi máu chảy đi về, tổn thất tiền lương hai ngày cuối tuần.”

“A?” Nhã Hạo nghẹn họng trở mắt.

Ta phì cười: “Đúng. Ta ngày đầu tiên nhận biết hấn khi đó liền bị làm thành cái bộ dáng này, có lẽ khi đó Thượng Đế đã ám chỉ ta long đong, chỉ là ta mộng nhiên không biết. Khi về đến nhà, mẹ ta lại càng sợ hết hồn, nhưng nàng cũng không truy hỏi đến cùng. Nàng ôn nhu sờ sờ đầu ta, bảo ta làm việc phải có chừng mực. Ta đột nhiên nghĩ, A Quang có thể là một người giống mẹ ta vừa kiên cường vừa ôn nhu. Ta biết đó là ý nghĩ chủ quan, nhưng lúc đó chính là cho rằng như vậy.”

Ta vuốt vuốt tóc bị gió thổi loạn, uống một ngụm bia nói tiếp: “Ta không nghĩ chúng ta còn gặp nhau, nhưng ai biết nghiệt duyên chúng ta rất sâu, khai giảng cấp ba ta phát hiện thì ra chúng ta chung một lớp. Ta và hấn mười năm chính là lúc đó dựng nên. Sau đó ở chung, ta phát hiện mình càng thích hấn, đó không phải là yêu thích của tình bạn. Ta biết nó rất không bình thường. Nhưng ta căn bản không có biện pháp ức chế. Ta rất sợ hấn biết được, nhưng ta lại tâm hồn nghiêu tân mà nghĩ hấn có thể sẽ tiếp nhận ta. Cứ như vậy lo được lo mất qua ba năm, đến khi lớp mười hai năm ấy ta bày tỏ với hấn.”

“Hấn mắng ngươi rất hăng?” Nhã Hạo đã có thể đoán được kết quả.

Ta cười gượng: “Há chỉ một chữ hăng là có thể hình dung, lúc đó ta cảm thấy trời rất nhanh muốn sập xuống. Khi đó mẹ ta mới đi không lâu, ta nghĩ trên thế giới này người quan trọng nhất với mình là hấn và Chi Nhạc. Ta vừa vội vàng thực hiện*** chuyện sau đó, vừa vội vàng ứng phó với tốt nghiệp, sau này còn phải đau khổ cầu xin hấn tha thứ. Ha ha, bây giờ muốn vực dậy cũng cảm giác mình lợi hại, thật không biết là khi đó chịu đựng thế nào.”

Ta tự giễu lắc đầu, trong mắt bỗng nhiên đau xót, ta lập tức gơ tay che mắt muốn ngăn lệ rơi. Nhã Hạo bên cạnh lại nhanh chóng gơ tay che mặt của ta, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi giọt nước trong mắt.

Động tác của hấn làm ta kinh ngạc đến ngây cả người, hấn lại không cho là đúng. Hấn thu hồi cánh tay đang che mặt ta về, hỏi: “Sau đó?”

Ta phục hồi lại tinh thần, mắt tiếp tục hướng phía trước: “Sau đó? Ta ước chừng cầu khẩn hấn một tháng, rốt cuộc hấn đồng ý nói chuyện với ta, sau đó lại chính là lo được lo mất, cẩn thận từng tí, trong ngực vui vẻ bởi vì lại có thể làm bạn với hấn sau tình huống đó. Sau đó chính là tình trạng này người đã thấy. Kỳ thực ta đến bây giờ cũng không rõ vì chuyện gì lại biến thành tình trạng này. Hấn căn bản không cần trộm, hấn biết rất rõ ràng, chỉ cần hấn mở miệng, cái gì ta cũng cho. Ta đến thời khắc này không tin hấn hoàn toàn không có cảm giác nào với ta, nhưng ta càng rõ ràng hơn mà hiểu, hấn vẫn một mực coi ta là kẻ thù không đội trời chung.”

“Hấn luôn thua ngươi, rất không cam lòng?” Nhã Hạo hỏi.

Ta cười khổ gật đầu: “Ta không biết tại sao có cái bộ dáng này, nhưng vẫn luôn là thế, A Quang hấn chiến thắng rất tốt. Hấn cũng là sống một mình, hấn hận ba hấn. Điều này khiến ta cảm thấy giữa chúng ta rất thân thuộc, ta vẫn muốn làm sao chúng ta mới có thể an ủi xoa dịu cho nhau, ta rốt cuộc có thể cho hấn cái gì? Nhưng vốn ban đầu, ta có thể thoải mái với hấn, chính là ta để cho hấn đạp vai mình leo lên, ta có thể cho hấn, cũng chỉ là bản thiết kế. Học bổng hàng năm đều là mọi học sinh cực khổ đau đầu, lúc ấy người có thực lực lấy học bổng nhất đẳng tới đi chỉ có ba người. Ta, hấn, và một bạn học nữa. Tuy rằng ta cũng rất cần học bổng kia, nhưng ta vẫn nói với hấn ta tuyệt đối sẽ không tranh giành, vì vậy hấn đem toàn bộ tinh thần đều đối phó với bạn học kia. Hấn mỗi đêm khuya giúp mẹ bày biện xong hàng rong về nhà, đều cố ý lượn tới nhà bạn học kia, sau đó lấy đá ném vỡ cửa sổ khiến bạn kia liên tục mất ngủ. A Quang cho rằng như thế thì không thể sai sót, cuối cùng cuộc thi công bố kết quả, hừ! Cho dù ai cũng đoán không ra loại kết quả này.”

“Ngươi đứng đầu?” Có lẽ dự đoán kết cục này là đúng nhất, về mặt Nhã Hạo một bộ đạm nhiên.

Ta gật đầu, miệng bất thành lời ực một hớp bia. “Ta cố ý làm sai hai đề, nhưng vẫn là so với hấn hơn mười điểm. Cũng là vì một phần này, hấn đối với ta liên tục có thái độ thù địch đến tận bây giờ. Cấp ba, đại học, thậm chí đi làm, ra đều dùng hết biện pháp ngấm ngấm giúp đỡ hấn, ta biết như vậy càng làm hấn

thêm căm thù mình, nhưng ta thật không có biện pháp chịu được hấn thất bại núp sau chỗ vắng vắng vẻ vẻ oải khóc không ra nước mắt.”

“Người đối với hấn thực tốt.” Nhã Hạo nhìn ta nói.

Ta cười: “Hấn cũng nói như vậy. Mười năm đó, rất nhiều lần ta muốn vứt bỏ, nhưng mỗi lần, trong lời hấn nói lại cho ta cảm thấy sắp có cơ hội. Một năm kia mẹ ta qua đời, ta cắn răng đè nén nước mắt đi thi, khi thi xong lần cuối, ta vọt lên sân thượng cao giọng khóc lớn, người phụng bồi cạnh ta chính là hấn. Hấn vẫn luôn chu đáo mà phụng bồi khiến ta cho là có cơ hội, nhưng ta nói rõ với hấn, hấn lại biểu hiện rất khinh mật, ta cầu xin hấn một tháng không có kết quả, ta nghĩ nên từ bỏ, nhưng hấn lại đang ở cửa nhà ta đợi ta cả ngày, nói cho ta biết chỉ cần sau này làm bạn bè bình thường hấn liền tha thứ. Mẹ hấn tái hôn, hấn mất hứng, người thứ nhất tìm là ta, hấn hỏi ta đã từng nói sẽ một mực bảo vệ ta có phải thật lòng không. Ta gật đầu, hấn đang cười, nhưng ta biết hấn là muốn nhào tới ôm ta. Ta căn bản không tin nổi hấn đối với ta không chút cảm tình, nhưng ta một chút cũng không hiểu vì chuyện gì lại diễn biến thành tình trạng này.”

“Bởi vì người đối với hấn quá tốt.” Nhã Hạo nhìn ta, trong ánh mắt lộ chân thành ta trước đây chưa từng thấy: “Người đối với hấn quá tốt, hấn không tin. Hấn căn bản không biết phải đối mặt với người thế nào. Có lẽ hấn cũng cảm giác được bất an.”

Ta ngẩng đầu đưa ánh mắt tới bầu trời cao đen kịt, bất đắc dĩ thở ra một hơi: “Hoặc là, không phải. Ta không biết. Song quên đi, hết thấy đều kết thúc.”

Tiếng cười khê vang lên bên tai, sau đó là tiếng uống rượu ừng ực.

Đầu ta rũ xuống, lại uống một ngụm, chợt nhớ ra cái gì, dùng chai bia trong tay cụng cụng chai rượu của hấn cười nói: “Chúc người sinh nhật vui vẻ.”

Hấn ngẩn ra một lúc, cũng cười: “Ta đã không nhớ rõ bao nhiêu năm rồi không có ai nói những lời này với mình.”

“Vậy luôn có cô gái chúc người lễ tình nhân vui vẻ đi.”

Hấn đẩy mặt hớn hây hỏ: “Cái này đương nhiên.”

Ta làm bộ muốn cho hấn một bả: “Ồ! Kiêu ngạo thành bộ dáng như vậy!”

Hấn ha ha cười rộ lên, ta cũng cười theo.

Sau khi cười xong, Nhã Hạo thở dài thật lớn. Hấn cúi đầu đón gió, nhìn đáng vẻ hai chân hấn đứng đưa trong không khí, lộ ra ngậy thơ chọc người thương yêu: “Ta trước kia, rất ghét sinh nhật của mình.”

“Ta biết.”

“Người biết?” Nhã Hạo nhìn ta.

“Thế nào cũng có thể đoán được một chút, Lý thẩm nói cho ta biết một ít.” Ta thẳng thắn nói ra.

Nhã Hạo không sao cười cười nói tiếp: “Mẹ ta, rất đẹp.”

“Ta cũng biết.”

“Làm sao người biết?” Nhã Hạo so với vừa nãy nghi ngờ hơn.

Ta cười có chút ngả ngớn: “Nhìn người cũng biết.”

Nhã Hạo không còn chút máu liếc ta, lại nhịn không được cười một tiếng, nói tiếp: “Khi còn bé cùng nàng ở chung, cũng không biết là ta quá ngoan, hay là nàng thực sự bề bộn nhiều việc, nàng hay trang điểm ăn mặc xinh đẹp đi ra ngoài, sau đó để ta ở nhà cho người làm trông coi. Khi đó ta không có việc gì liền ở nhà xem TV cả ngày, trên TV mỗi ngày chiếu cổ sự gia đình tan vỡ, thảo luận nếu là gia đình không có baba, như vậy mama nhất định là chịu rất nhiều uỷ khuất. Cho nên ta tuy là kỳ quái baba đi đâu, nhưng ta chưa hề hỏi. Ta nhớ kỷ năm ấy ta sinh nhật năm tuổi, mama nói muốn mang ta đi một nơi, vì vậy ta ngoan ngoãn đi theo. Nàng dẫn ta tới trước mặt baba, sau đó đổi một tờ séc liền đi. Ta lúc đó khóc lớn, ta kêu muốn về nhà cùng nàng, baba bảo người làm cầm một khối bánh ngọt cho ta, vì vậy ta không khóc nữa. Bánh ngọt ăn xong, ta bỏ dao nĩa chạy ra ngoài. Rất nhiều lần bị người bắt trở lại, nhưng bị mẹ bắt trở về

càng nhiều hơn, nhớ rõ khi đó ta ôm cánh cửa khóc lớn nói không đi, nhưng vẫn thua sức lực của nàng. Ta mỗi lần đều rất tức giận mắng chửi về sau sẽ không gặp nàng nhưng mỗi lần có cơ hội ta lại chạy ra ngoài. Mama trong TV, không muốn con của mình luôn có các dạng khổ sở, trẻ em sau khi lớn lên còn thống hận mẹ vì sao không muốn hấn, sau đó mẹ chết bệnh biết được đó là cách làm bất đắc dĩ. Ta vẫn luôn tự nói với mình mama làm như vậy là có nguyên nhân, ta tự nói với mình ta không thể bỏ lại nàng cô đơn. Nhưng cuối cùng cũng không phải là như thế.”

Nhã Hạo mạnh mẽ ực một hớp rượu sau đó vẻ mặt bi thương khiến ta đau lòng:”Ta có một lần trộm về nhà, ở cửa chợt nghe tiếng đến nàng và đàn ông phóng đăng. Ta khi đó mới biết được nàng chỉ là tình nhân của baba, sau đó sinh ta vì có thể cùng kiếm thân phận vợ cả, nhưng nàng tính toán nhầm, cuối cùng không kiếm được chỗ tốt gì còn bị phiền não với với làm sao an trí ta. Cho nên baba muốn ta về nhà đối với nàng là cơ hội nghìn năm. Nàng nóng lòng muốn thoát khỏi ta. Ta cái gì cũng hiểu, vì vậy tự ta về nhà. Sau đó ta không trốn nữa.”

Ta trở mắt nhìn ánh mắt hấn gọn lên chuyện cũ đau đớn, ngu hồ hồ nói không nên lời một câu an ủi. Trầm mặc qua đi, ta ghé vào thêm đá nằm, sau đó vươn vai, vẻ mặt nhẹ nhàng tự hào nói:”Mẹ ta, cũng rất đẹp.”

Hấn không hiểu nhìn ta, ta cũng nhìn lại. Hấn cười đến nở hoa đào, không nhú mày. Ta biết, hấn cho là ta đang an ủi hấn.

“Mẹ ra rất đẹp. Sau khi chúng ta rời khỏi Lỗ gia, nàng một nữ nhân làm trụ cột gia đình, chưa từng một lần cáu kỉnh với chúng ta. Tuy là cuộc sống khó khăn, nhưng nàng chưa bao giờ khiến chúng ta chịu uỷ khuất gì. Nàng là nữ nhân vĩ đại nhất trên thế giới.” Ta lại tự hào cười với hấn một cái.

Về mặt Nhã Hạo có vẻ giận:”Người đây là đang khoe khoang với ta sao?”

Ta vừa cười vừa xốt xa:”Nhưng nàng tuổi còn trẻ bị bệnh chết.”

Nhã Hạo ngăn người. Ta nói tiếp:”Mama người không thương người, nhưng là nàng vẫn còn tồn tại trên thế giới này. Mẹ ta rất yêu ta, nhưng lúc nàng ra đi ngay cả một linh vị cũng không mua nổi cho nàng. Có lẽ tương đối nói, ta cũng không biết an ủi người như thế nào. Ta chỉ muốn nói cho người biết người không phải là người thảm nhất trên thế giới này. Phải để cho mình sống thoải mái chút, đối với chuyện gì cũng khoan dung một chút. Người hãy đối mặt đi.... Khoan dung chút đi.”

Hấn hơi giật mình nhìn ta, trong mắt tràn ra sắc thái khó hiểu. Hấn nghiêm nghị hỏi:” Trước kia người nói, để lại hết tài sản cho ta, thật không?”

Ta không hiểu sao hấn đột nhiên hỏi như vậy, nhưng vẫn là nghiêm túc gật đầu.

Bên trong có 70 triệu(*), Nhã Hạo vừa nói.

(*) 70 triệu = 7000 vạn = 7000 × 3

Ta không hề gì nhún nhún vai.

Hấn lần này thực cả người đều giật mình ngẩn ra, tiếp theo ù ù cạc cạc liên nổ nụ cười. Hấn cười có chút tự giễu có chút bất đắc dĩ lại nhìn có chút thấu, còn có hoàn toàn bá phúc. Hấn nhìn ta, một dáng vẻ chịu thua:”Lỗ Chi Tín, người có năng lực khiến ta cảm thấy hết thảy chuyện mình làm đều rất nhảm chán.”

Ta nháy nháy mắt, chăm chú lắng nghe.

Dường như cả người đều trầm tĩnh lại, Nhã Hạo thở phào một cái:”Lần đầu tiên, ở quán bar khiến người lúng túng, sau đó ta còn không chịu, nửa đường nghĩ quay lại trong tối đánh người một trận thật đau, thành ra ta thấy người ngồi trên thêm đá khóc. Khi đó người rõ ràng rất oan khuất, đáng về lại cố nén không khóc, khiến ta nghĩ năm đó ta biết mẹ không muốn lộ bộ mặt thật, ngồi chồm hổm trên đường khóc rất bất lực, ta đột nhiên cảm giác mình vô sỉ.”

“Vì vậy người ở đó thấy ta bất tỉnh sau đó đưa ta đi bệnh viện?” Ta hỏi. Vấn đề kỳ quái này ta đã lâu nghĩ không ra đáp án, thì ra là như vậy.

Hấn gật đầu, mắt vẫn như cũ nhìn về phía trước:”Tiệc rượu vừa nãy cũng là như vậy, nghĩ không ra tài sản của ta cũng là như vậy. Ta luôn cảm thấy...Ta đang kiếm một vài thứ người không quan tâm.”

Ta cười khê: "Ta không quan tâm họ nói gì, quan trọng nhất là người lưu tâm. Kỳ thực người cũng không cần nghĩ quá nhiều, Lão nhân để tài sản lại cho ta có thể là sợ người quá cực khổ, chắc là đang bảo vệ người."

Có lẽ lời ta nói thiên vị quá thẳng thắn, hằn trong mắt tỏ vẻ kinh ngạc: "Không phải người rất hận ông ấy sao?"

Ta cười: "Sẽ hận một người chết sao. Người sống là được rồi. Ta không phải vừa này mới nói người nên khoan dung với quá khứ sao? "

"Người có thể?" Hấn nghi ngờ hỏi.

"Người cứ nói đi?" Ta hỏi vặn.

Hấn cười hừ một tiếng, quay mặt chỗ khác tỏ ý khinh thường.

Nhưng một lát sau, hấn lại phảng phất có chút thừa nhận: "Có lẽ... Có lẽ người có thể."

"Vì sao?"

"Bởi vì người là một người rất khó hiểu." Hấn nhìn ta, nói: "Lỗ Chi Tín, ta vẫn chưa tìm được một từ thích hợp để hình dung người. Người giống như là một người đột ngột tồn tại trong thế giới của ta. Người vừa thanh cao lại thể tục, vừa hồn nhiên lại nhục dục, vừa thông minh lại ngu xuẩn, vừa nhã nhặn lại bạo lực. Ở trên người người có thể thấy hai cực âm dương từ nam chí bắc."

"Phải không?" Ta cười. "Ta cũng không phẫu tích chính mình, vì cảnh máu dầm dề, ta cũng không chung tình. Ta vẫn cho rằng, bên trong ta, có thể là con người ngay cả ta cũng biết là đáng sợ."

"Vì sao?"

"Ha ha." Ta cười cười: "Cực tuyệt đáp trả."

Hấn nhìn ta, không tức giận, nhưng là không cam. Ta giả vờ không thấy, lập tức nhìn phía trước uống bia.

Ta trước kia rất sợ gián, nhưng bây giờ thì không. Bởi vì một lần vào đêm khuya, ta một thân một mình, một tay cầm đèn pin, một tay cầm dũa, bắt sống hơn chục con gián, sau đó bỏ vào túi. Ngày thứ hai đến trường, ta len lén nhét nó vào cặp sách một bạn học. Khi hấn mở cặp ra, một đám gián từ đó bay ra, cả lớp sợ đến gà bay chó sủa. Chủ nhiệm nghiêm túc điều tra mỗi người, duy chỉ có ta được bỏ qua. A Quang lúc tan học mua nước ngọt làm ta kinh ngạc, hỏi ta có bị hù dọa hay không. Bởi vì bất cứ người nào đều biết, ta sợ gián, ai cũng không hoài nghi ta. Cũng không có bất cứ ai biết, khi ta bắt gián, làm sao gian khó mới nhìn cảm giác nôn mửa, cũng là cừu hận lớn như thế nào, khiến ta vẽ mặt dữ tợn mà đối diện với sinh vật này. Hết thấy nguyên do, vèn vèn là vì hấn trong lúc vô tình nói qua một câu rằng ***(*) ta xấu.

(*) tác giả để *** này bạn cũng ngu ngơ. Mà theo nội dung truyện ta đoán *** là ám chỉ từ 'mẹ'.

Sự việc có lẽ là không thể sợ được, đáng sợ là người giờ cao chuyện này là ta. Trước lúc này ta vẫn cảm thấy, ta là người lòng dạ rộng rãi quang minh lỗi lạc, thực sự không có ý định phẫu tích chính mình, trừ phi người chung tình với cảnh diện máu dầm dề.

Gió lạnh thổi qua, ta hai tay nắm thật chặt, nhắm mắt lại, ngang mặt đón nhận gió lạnh.

Bắt đầu từ khi nào, ta luôn cảm thấy lạnh, luôn cảm giác mình thân ở trong biển cả, ôm một đám lục bình, phương hướng, không biết dạt vào đâu. Ta cuối cùng muốn quay đầu lại như thế nào, mới có thể vào bờ.

Gió lạnh khiến ta không nhìn được rừng mình, khi mở mắt phát hiện người bên cạnh học theo ta nhắm mắt ngẩng đầu đón gió, không nhìn được cười một tiếng. Hấn thực sự rất đẹp, tư thái mất đi khiêu ngạo ương ngạnh hiện tại hấn không có chút nào để phòng mà ngồi trên thềm kiêu dáng điềm tĩnh đá hai chân, bóng đêm càng nổi lên mê người. Hấn tay đặt trên thềm đá, vằn trắng nõn như cũ, thon dài, có cảm giác gầy. Hình ảnh trong óc ta tự động nghiêng nát, đêm đó ta ghé vào mép giường hấn, tay ta cùng tay hấn mười ngón giao triển càng rõ nét. Trong đầu bỗng nhiên một mảnh hỗn loạn, tay dường như đưa tới phía hấn.

Hết thấy đều như mộng nghi huyễn, chỉ có cảm giác ngón tay đang quẩn quít và xúc cảm trên môi trơn bóng là thật như vậy.

Gió lại nổi. Làm ta hoàn toàn tỉnh lại, một tay ta cầm tay của hắn, trên mu bàn tay đối phương còn rõ mà hôn một lần.

Ta kinh giác mình thất thố, ngẩng đầu đối mặt thấy hấn ánh mắt kinh ngạc, chẳng biết như thế nào cho phải. Ta cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng ánh mắt kinh ngạc của hấn khiến ta không dời tầm nhìn, chỉ có thể ngạc nhiên cứng đờ tại chỗ. Có lẽ là ta quá khấn trương, trong ánh mắt hiện ra giằng co, ta vậy mà còn không hiểu được nắm tay lui đến lại còn quấn tay của hấn chặt hơn.

Hấn lẳng lặng nhìn ta, trong ánh mắt quang mang lóng lánh khiến ta động tâm. Hấn nhẹ nhàng nói:”Chỉ Tín...”

“Ta... Ta...”

“Người, người cầm tay ta đau quá.”

Ta như bị người cho một búa, lúc này mới ý thức được, bỗng nhiên buông tay lui về sau, hấn vẽ mặt cũng không biết làm sao cúi đầu không nhìn ta, mắt tự nhiên nhắm ngón tay của mình. Qua ánh sáng mờ mờ khiến thời khắc này ta càng xấu hổ, mặt của ta hết xanh lại hồng, lúc ở khách sạn và trước khi thừa dịp hấn ngủ cột nhả hấn một lúc trào hết lên, ta toàn thân đều trở nên nóng khô. Hấn hình như cũng chú ý tới điểm này, tình huống ngày càng bất kham khiến ta thêm luống cuống tay chân :”Ta... Thật xin lỗi, ta... Ta không phải cố ý. Ta.. Ta phải đi trước.”

Gây họa đương nhiên chạy là thượng sách, ta hèn mọn bỏ đi. Nhưng khi ta xông ra cửa, bất ngờ một cánh tay kéo ta trở lại, còn chưa biết chuyện gì xảy ra, hai tay bị ép ở trên tường, ta kinh ngạc ngẩng đầu, môi lập tức bị chặn lại. Ta cứ như vậy cứng đờ. Ngơ ngác quên phản ứng, mặc lưỡi hấn được một tác lại muốn tiến một thước còn rõ vói vào khoang miệng ta. Kịch liệt hôn môi khiến ta bắt đầu hô hấp không thông, mơ hồ mà bắt đầu đáp lại, cơ thể nổi lên phản ứng trung thành, không tự chủ ôm Nhã Hạo khiến thân thể chúng ta dán càng sát hơn. Tuy nói là người ta nhào tới hôn, nhưng lâu dài bị ép cho quy củ, thân thể đã khiến ta bắt đầu không kịp chờ đợi tùy tiện lợi dụng quần áo hấn. Dự vọng làm mờ lý trí, ta bắt đầu xuất ra tiếng rên rỉ phiến tình, cái tay thuần thực mà cởi nút áo sơ mi sờ lên lồng ngực rắn chắc của hấn, xúc cảm nhần bóng và chút nhô ra kia khiến ta toàn thân bốc lửa, vội vàng dẫn tay của Nhã Hạo giúp ta cởi quần áo, cái tay bám trên ngực của hấn cấp tốc trượt tới hạ thân của hấn tìm kiếm. Đột nhiên, áo ta được cởi đến cánh tay liền không tiếp tục nữa, chính là không có người lột nó ra. Ta kỳ quái mở mắt, thấy hấn nhẹ nhàng hất cái tay của ta đã trượt đến bụng dưới của hấn, sau đó vẽ mặt hối hận mà lui về sau.

Ta liền tức khắc cười gượng, hấn lúc này buông ta ra??

Hấn lúng túng cúi đầu, rõ ràng là thủ phạm lạ chẳng biết tại sao vẽ mặt biến thành dạng khổ não. Ta thấy mà tâm phát lạnh. Hấn đột nhiên đè tới hôn ta, sau đó ta như một sắc lang đáp lại hấn, lúc ấy hấn đẩy ta, còn một dạng vô tội bị người xâm phạm?

Tình cảnh thê lương càng phát giác khó xử, lòng ta chua xót khổ sở mà nhìn hấn bên kia ôm đầu hoảng loạn rất lâu, hấn nói:”Thật xin lỗi... Ta... Ta. Thật xin lỗi ta...”

“Ta hiểu. Ta hiểu. Người không cần nói.”

Rốt cuộc qua rất lâu, ta vẫn một mực đứng gốc, cuối cùng cũng không nhịn nổi, nghe không vô. Ta miễn cưỡng nở nụ cười khổ, còn phải giả bộ như một người không có gì xảy ra nhún nhún vai, khoanh tay:”Thật kỳ quái a, ha ha. Người ta nói chỉ khi trăng tròn nhân tài mới thất thường, ngày hôm nay cũng không có ánh trăng, chúng ta lại đang cố cố quái quái. Ha ha. Tại sao chúng ta lại như vậy chứ, chúng ta... Chúng ta nói như thế nào, cũng là anh em đi. Ha ha, là anh em đi.”

Ta vừa nói, vừa giả vờ thoải mái nhìn tây lại nhìn đông. Ánh mắt nhiều lần đảo qua mặt hấn, trong lòng cầu khẩn hấn cho ta chút phản ứng, nhưng hấn một mực cúi đầu trầm mặc, như lưỡi đao sắc thối qua tim ta.

Ta cột nhả mà đứng tại chỗ, như cá nhân biểu diễn tấu nói mà huynh đệ hồi lâu, đến cuối cùng, tự ta cũng cảm thấy mình dối trá. Ta hít thở sâu một cái, muốn tự mình cố gắng thêm chút mỉm cười :”Tốt lắm, ta đây một ca ca không ngăn cản người ngủ, ta trở về phòng trước.”

Nói xong, ta xoay người vừa mới đi tới cửa.

“Chi Tín.” Hắn lại nhẹ nhẹ nhàng lôi kéo ta.

Lòng ta bỗng nhiên căng thẳng, ta không dám nhìn hắn. Thấp thỏm, lẳng lặng đợi chờ hắn lần thứ hai nói lời đau như kim châm. Nhưng chẳng hiểu tại sao, ta biết rất rõ ràng cái gì gọi là thiên lý bất dung mà tâm vẫn ôm chút hy vọng.

Rốt cuộc, hắn cả nửa ngày, ngẩng đầu nhìn ta biểu hiện rất cương quyết :”Chi Tín, ta là nghiêm túc, người suy tính một chút.”

17. Chương 17

Chi Tín, ta là nghiêm túc, người suy tính một chút.

Ta là nghiêm túc, người suy tính một chút.

Người suy tính một chút.

Bởi vì khi đó thực sự rất kinh hoàng, ta đã quên mất mình đi ra cửa phòng Nhã Hạo như thế nào. Ta chỉ nhớ rõ cả tối thấy, nghe được, thậm chí nghĩ tới, đều phảng phất mấy chữ này. Nghi ngờ, khiếp sợ, không thể tự nhiên, nhưng ta thật không hiểu mình vậy mà lại vui vẻ thành cái bộ dáng này. Sau khi trở về phòng của mình, khuôn mặt giống như mắc chứng co quắp, khoe miệng vẫn liên tục giương lên, mặc cho ta kéo xuống như thế nào cũng không được. Điều này làm ta cảm thấy sợ hãi, ta thừa nhận hắn từng làm ta động tâm, cũng biết bầu không khí và hoàn cảnh ngay lúc đó dễ dàng làm cho người ta ý loạn tình mê, nhưng làm sao ta cũng không chút suy nghĩ đến cảm giác của ta đối với hắn từ động tâm bắt đầu tiến lên yêu. Nhưng, nhưng có thể nào như vậy chứ? Hắn nói thế nào cũng là em trai ta a. Cho dù ta là đồng tính luyện ái, cũng chưa đến mức muốn hoàn toàn tổn hại luân thường đạo đức hướng về phía đệ đệ mình chia tay đi? Nhưng... Nhưng loại cảm giác này là thật, ta hiện tại nhắm mắt lại, còn có thể rõ ràng cảm nhận được cảm giác môi lưỡi quấn quýt, và xúc cảm nhẹ nhàng vuốt lông ngực trơn bóng của hắn.

Nhã Hạo. Nhã Hạo.

Hình ảnh quan hệ bất chính vọt vào trong óc, vốn là nhất thời bị bốc lên dục hoả làm toàn thân ta khôi phục một mảng nóng khô. Sáng ngày thứ hai, ta bất đắc dĩ nhìn cái giường chứng minh ta vẫn khoẻ mạnh, thở dài một hơi sau đó vội vàng vàng thu thập xong ném vào máy giặt huỷ thi diệt tích.

Trên bàn cơm Nhã Hạo và Chi Nhạc đã sớm ở đây. Ta ngồi xuống, Chi Nhạc bên cạnh hiểu ý cười cười một tiếng, nhẹ nhàng nắm bàn tay hắn đang đặt trên bàn tỏ ý ta cảm động với tờ giấy kia, rõ ràng cảm nhận được tay Chi Nhạc run lên, sau đó đáng vẻ xấu hổ cúi đầu ăn cháo, khiến ta không nhìn được cười khế. Đầu vừa chuyển một cái, ánh mắt của ta liền đối diện với ánh mắt Nhã Hạo ở trước mặt, cố gắng vui vẻ với hắn, sau đó cũng thẹn thùng mà cúi đầu ăn cháo.

Không biết vì sao, xong bữa sáng hắn không hề đợi ta tới công ty. Ta nghĩ là hắn có chuyện quan trọng phải đi trước, vì vậy một mình tới công ty, tới đó, từ miệng đồng nghiệp Tiểu Bưu biết Nhã Hạo sáng sớm hôm nay sẽ tới, cũng không có khách hàng quan trọng nào phải gặp, trong đầu không khỏi tránh được kỳ quái, nhưng suy nghĩ một chút thấy này cũng không có sao, vì vậy liền cúi đầu làm việc.

Cả ngày hôm nay đều bận rộn nhiều việc, lần thứ hai trông thấy Nhã Hạo đã là lúc ăn cơm tối.

Hắn cúi đầu liên tục ăn, chẳng may may ngẩng liếc ta một cái, chẳng biết tại sao, lòng ta cảm thấy là lạ. Sau đó mở miệng hỏi:”Hôm nay người bề bộn nhiều việc sao? Đi làm, tan ca cũng không chờ ta.”

Hắn dừng một chút, mới ngẩng đầu nhìn ta:”Ừ. Sáng chiều đều phải gặp khách, bất quá cuối cùng bọn họ đều có việc bận dời sang ngày hôm sau rồi.”

Ta nghe xong lúc này mới yên tâm lại. Không thể phủ nhận, ta đang sợ hắn hối hận về lời đã nói hôm qua.

Về điều này, ta nghĩ mình đã yêu hắn rồi.

Nhưng... Cho dù không có tình anh em, dù sao cũng là em trai mình. Nghĩ vậy, ta khổ não mà thở dài.

Lúc tối bắt đầu làm bản vẽ, ta không tập trung lại làm sai chồng chất, cuối cùng làm một lọ mực bị đổ, ta rất cuộc phiền não mà ném cái bút đang cầm trong tay lên bàn một cái, ôm đầu liên tục than khổ.

Ta thật không rõ, vì sao chuyện đặc biệt khiến ta vô cùng phiền lòng? Vì sao bây giờ lại vô cùng khó đối mặt?

Nhưng cho dù nhiều khó khăn thì cũng phải đối mặt. Giống như là bản thiết kế trước mặt này, cho dù ta thực không muốn làm, nhưng mà ngày mai phải hầu trước điện dâng nó cho chủ lớn Hồng Thiên xem qua.

Ta bắt đầu dĩ thử dài, đứng lên đi mượn Chi Nhạc lọ mực.

Ta đến phòng Chi Nhạc khi đó hắn đang xem TV.

“Chi Nhạc, ta mượn lọ mực của người, người có không?”

“Người chờ một chút.” Chi nhạc từ trên giường nhảy xuống, tìm một lọ cho ta.

Ta giơ tay nhận lấy, sau đó vô ý thấy trong TV nam nữ đang khóc, không nhìn được cảm thấy kỳ quái, Chi Nhạc lúc nào thích xem loại phim dài tập này?

“Làm sao?” Chi Nhạc thấy ta nhìn TV chằm chằm vẫn không nhúc nhích, hỏi.

Ta hoàn hồn: “Không có. Ta kỳ quái mà thôi. Người trước kia cũng không xem loại này a, ta cũng chưa thấy người xem bao giờ.”

Chi Nhạc cười: “Người trước kia không phải mỗi tối đều tăng ca, nửa đêm quay về liền ngủ, đương nhiên chưa thấy qua ta xem nó.”

Bị hắn nói như vậy, lấy tư cách anh trai thấy áy náy lập tức xông tới. Ta giơ tay sờ mặt Chi Nhạc, trong lời nói đều là áy náy: “Xin lỗi, Chi Nhạc. Qua nhiều năm như vậy, đều là người chiếu cố ta. Mà ta ngay cả em trai thích gì cũng mơ mơ hồ hồ, ta thật là một anh trai thất bại.”

Ta biết vô luận mình nói hoặc không nói, làm hoặc không làm, khẳng định Chi Nhạc đều tha thứ. Nhưng nói như vậy, làm như vậy, sẽ làm lòng ta yên tâm một chút, ta biết, cũng sẽ biết khiến Chi Nhạc cảm động một chút.

Quả nhiên, hắn cười khê, cũng đưa tay sờ sờ mặt ta, sau đó đem tay dời về phía cái ót nhẹ nhàng đẩy đầu ta về phía trước, trán ta dán vào trán hắn. Bây giờ chúng ta cự ly là gần như vậy, đều có thể cảm nhận nhận được hô hấp trầm ổn của nhau, phun hơi nóng lên mặt đối phương. Ta yên lặng nhìn hắn, lúc này mới phát giác, thì ra mắt Chi Nhạc cũng rất đẹp, ta rõ ràng thấy từ trong đó có quang mang long lánh động nhân. Hắn nói: “Đứa ngốc, những năm gần đây, là ai bồn bả vất vả cho ta đi học.”

Ta cười, vươn cái tay để không ra, cầm một tay kia của hắn, đều nhẹ nhàng đỉnh tới trước: “Ngốc Chi Nhạc, ta không vì người thì vì ai.”

Chúng ta đều cười.

Ngay lúc anh em chúng ta tình nồng, TV truyền đến tiếng khóc lớn của nhân vật chính như giết heo. Mất hứng như vậy, ta không nhìn được cau mày. Ta quay đầu nhìn TV, hỏi: “Bọn họ làm gì vậy hả?”

Chi Nhạc cũng nhìn TV: “Em gái thích anh trai của mình.”

Rõ ràng Chi Nhạc chỉ đang nói tình huống trong TV, nhưng không biết là do ta chột dạ làm sai hay vì đa tâm, ta cảm thấy bị người đâm chỗ đau cả người banh trực đứng lên, sau đó lập tức nói lắp liếm: “Có chuyện như vậy? Bọn họ thật nhơ nhớp a!”

Ta vẫn cảm thấy Chi Nhạc chắc là người rất bảo thủ, không thì hắn cũng không chấp nhất bắt ta quay về yêu khác giới, nhưng câu nói tiếp theo của hắn khiến ta mở rộng tầm mắt.

Hắn trầm mặc một chút, trên mặt có nét đồng cảm: “Cũng không thể nói như vậy, có đôi khi cảm tình rất khó không chế. Bọn họ sau thời gian dài chung sống với nhau, dần dần cảm thấy đối phương là người mình không thể thiếu. Vậy ở chung một chỗ, có sao đâu? Thế giới này sẽ không vì một người mà chuyển, nhưng

là con người có thể. Nếu đã tìm được người mình thích, đôi khi luân thường, cũng chỉ là nguy biến. Kỳ thực nói cho cùng, hắn cũng chỉ là muốn một người mình yêu mà thôi.

Ta hoàn toàn khiếp sợ với lời của Chi Nhạc, cũng kinh hãi với dáng vẻ của Chi Nhạc khi đó. Chi Nhạc nói xong rất bùi ngùi, phảng phất là hữu cảm nhi phát, ta nghe xong cũng có chút đồng cảm. Chỉ trong nháy mắt như vậy, ta nghĩ Chi Nhạc chắc đã có người mình vô cùng thích, hơn nữa không thể ở chung một chỗ. Nhưng ngẫm lại, Chi Nhạc có người thích, anh trai ta đây không có khả năng không biết, vô luận có cái gì biến động nhỏ của hắn, ta đều có thể trước đó nhận ra được. Khứu giác so với chó con còn muốn nhạy hơn.

Bất quá nói đi nói lại, lời Chi Nhạc nói không phải không hợp lý. Thế giới này sẽ không vì một người mà chuyển, nhưng con người có thể. Ta vì A Quang biến thành đồng tính luyện ái, Như vậy, vì Nhã Hạo vứt bỏ luân thường cũng không phải tội ác tày trời như tưởng tượng, hướng hồ ta và hắn chưa hề có tình anh em. Kỳ thực nói cho cùng, ta cũng chỉ là muốn người mình yêu mà thôi.

Nghĩ như vậy, ta lại thấy nhẹ lòng. Ta xem cảnh diễn viên trong TV lôi lôi kéo kéo, lại nhìn mặt Chi Nhạc còn đang vẽ cảm thán, bỗng nhiên chợt muốn cọt nhả một chút cho bình ổn không khí:” A? Bây giờ nhìn xem hai diễn viên chính rất xứng đôi, trai tài gái sắc, cuối cùng khẳng định sẽ đoàn tụ. Chi Nhạc người yên tâm.” Nói xong, ta lại sờ mặt của hắn.

Chi Nhạc lại không thể làm gì nở nụ cười:”Không phải mượn lọ mực sao? Còn chưa vẽ bản thiết kế sao? Ngủ ở đây sao?”

Ta lắc đầu:”Không được, không làm kịp mai Nhã Hạo sẽ ném ta từ tầng 32 xuống.” Ta lấy lọ mực trong tay Chi Nhạc nói:”Ta đi trước, người cũng ngủ sớm một chút.”

“Ừ.” Chi Nhạc gật đầu.

Từ phòng Chi Nhạc quay về, ta dường như buông xuống hết thấy ràng buộc. Không sai, ta thích một người mà thôi, ái tình không cần thiết hướng về phía thế giới khai báo với mỗi người. Miễn là bây giờ người trọng yếu kia đã thông, như vậy, mười triệu con người không hiểu ta thì có quan hệ gì.

Bản vẽ tiến hành rất thuận lợi, tâm tình thoải mái giúp ta làm việc càng quen tay. Liên tục miệt mài chạy đua đến đêm khuya, nửa đường, ta đột nhiên cảm thấy vừa khát vừa đói. Vì thân thể muốn, ta bèn chạy vào bếp tìm ít đồ ăn, kết quả thấy Nhã Hạo ở đó.

Chúng ta đều ngây ra một lúc, tiếp theo lại cùng cười cười.

Ta mở miệng trước: “Trẻ như thế còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được, tìm ly sữa uống. Còn người?” Hắn nói, giơ giơ sữa tươi trong tay.

“Ta làm bản vẽ. Đói bụng, tìm chút gì đó ăn.”

Hắn tỏ ra chút khẩn trương: “Dạ dày đau không? Có muốn đánh thức Lý thẩm làm chút đồ ăn khuya?”

Ta cười cười:”Không cần, tự mình cũng có thể làm nha.”

Nói xong, ta tìm ra một ly sữa, bỏ vào lò vi sóng điều chỉnh tốt thời gian, sau đó lúng túng không biết làm sao nhìn hắn.

Hắn gượng gạo cười cười, sau đó cúi đầu không nói, vì vậy ta cũng cúi đầu không nói. Bầu không khí vừa lộ ra chút xấu hổ, ta nhìn lên hắn một chút, thấy hắn muốn nói gì lại còn nghĩ, hắn có lẽ là đang đợi ta nói gì đó, không nhận được một hồi khoái trá xông lên đầu.

Ta lấy dũng khí đi tới trước mặt hắn, thấy hắn khẩn trương cứng lại, sau đó cái tay duỗi dưới thân cũng khẩn trương đến run rẩy, ta cầm tay của hắn, mười ngón quần quýt. Hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, ta cười với hắn đến xán lạn. Ta nói:” Tự chấp tay, cùng chi giai lão. Nhã Hạo, người hiểu chưa?”

Hắn căn bản không thể không hiểu ý ta. Ta vừa hồi hộp lòng lại tràn đầy kích động vui vẻ chờ hắn vì xúc động mà ôm ta. Ta vẫn luôn hồi hộp vừa sợ vừa chờ phản ứng của hắn, một lúc lâu, hắn rốt cuộc nhẹ nhàng giơ tay kia lên chập lên chỗ tay ta và tay hắn đang quần quýt. Cảm giác ấm áp kia khiến ta chấn động toàn thân, ta như mới hồi sinh mà cảm thụ tất cả vui sướng, đang muốn mở cánh tay ôm hắn vào lòng. Nhưng

một giây kế tiếp, hần nhẹ nhàng cũng không có biến sắc đẩy tay ta ra, vẻ mặt hần kiên quyết chống lại vẻ mặt nghi ngờ của ta. Hần nói: "Xin lỗi. Chi Tín, chuyện hôm qua, người coi như chưa phát sinh đi."

Ta ngậy cả người, hoàn toàn tiêu hoá được hần đột nhiên không ổn. Nhưng cũng không liếc ta lấy một cái, dứt khoát xoay người rời đi.

Ta nhìn bóng dáng hần nhanh bước ra cửa, tràn đầy cảm giác không cam lòng, ta lập tức đuổi theo, nắm cánh tay hần, kích động hỏi: "Vì sao? Nói cho ta biết vì sao?"

Ta kích động, hần chân tay luống cuống, mặc ta lôi kéo một trận sau đó không do dự hất tay của ta ra, hô: "Ca!!"

Ca?!

Một chữ làm ta cảnh tỉnh, ngạc nhiên đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Hần, gọi ta... Ca?

Vì hần ta vứt bỏ tự tôn, luân lý đạo đức, hần gọi ta ca?

Hần thấy bộ dáng ta như vậy, áy náy sau đó lại kiên quyết nhìn ta: "Ca, người không nên như vậy được không?"

Ta không nên như vậy? Vậy ta phải thế nào? Ta còn phải cố gắng cười với hần, nhưng đầu óc một mảng hỗn độn cũng không làm được. Trước mắt ta tất cả mọi thứ như đều chuyển động, cái gì cũng không thể nhìn rõ, cái gì cũng không thấy được.

Lò vi sóng truyền tới âm nhạc đinh đinh đinh, ta thình lình giựt mình tỉnh lại, định thần nhìn, trước mắt sáng bang không có ai. Ta kinh hoàng nhìn khắp nơi, lấy chứng cứ mình nằm mơ, nhưng đèn lò vi sóng loé lên nói cho ta biết tất cả, tất cả đều là thật.

Tất cả đều là thật.

18. Chương 18

Ta không còn cách nào đối mặt với hần nữa.

Nói chính xác một chút, ta không xông vào phòng của hần, chỉ rửa thậm tệ hung ác làm thịt hần một trận, ta đã rất nhân từ rồi. Nghiêm trọng một chút, ta bắt đầu hối hận vì sao ngày hôm qua không lấy một con dao chém hần, xong hết mọi chuyện.

Thời điểm người kêu ta suy tính một chút tại sao không nghĩ ta là anh người, hiện tại cái gì ta cũng không đếm xỉa tới, người lại tới gọi ta là anh khiến ta biết khó mà lui?

Hừ! Rõ là cao tay, ta đây ngốc nghếch cũng chỉ có thể chưa cười mà lệ đã có trước.

Ta không đợi hần đã tự mình tới công ty, sau đó nửa bước cũng không đi khỏi chỗ ngồi làm bản vẽ sau đó sửa chữa. Vị đồng nghiệp Tiểu Bư nói bông đùa với ta trời hôm nay sẽ sớm có mưa đỏ, ta cũng không liếc mắt tới hần một cái tiếp tục làm việc. Có lẽ là ta thực sự tức giận ngay cả trên mặt cũng viết người nói chọc ta thì chờ chết, ngày hôm nay toàn bộ thiết kế đều thận trọng làm hết.

Tất cả vẫn còn quá tốt, đến tận khi có một phong bì đưa tới trước mặt ta.

Ta hỏi Tiểu Bư: "Đây là cái gì?"

Tiểu Bư nhún nhún vai: "Không biết a, vừa nãy tổng tài tìm ta, bảo ta đưa cái này cho người."

Ta hít thở sâu một hơi, nghĩ cùng lắm là cá mực, ai dè phong bì vừa mở ra, lộ ra tám séc sáu con số làm ta như bị hai cái tát nhục nhã!

Đây coi là cái gì? Hắn bồi thường vụ tình sai trái hay tiền thương cảm sau khi cự tuyệt ta?

Ta tức giận toàn thân run rẩy, vung tay lên, toàn bộ đồ vật trên mặt bàn binh binh lách cách rơi trên mặt đất. Tất cả người trong phòng bị dọa đến chết đứng, Tiểu Bưu đi qua an ủi, nhưng ta không nghe lọt chút mảy may nào, không giải thích mà cầm tấm séc phóng tới phòng Nhã Hạo. Ta còn chưa kịp chạy tới cửa phòng, bọn họ đã mở ra. Đầu tiên là một người đang nhanh nhẹn di động, nữ tử thiên kiều bá mị gọi cảm đi ra sau, sau đó tươi cười nói với Nhã Hạo từ sau lưng: "Đúng rồi, tối hôm nay rảnh cùng nhau ăn cơm?"

Nhã Hạo lễ phép cười, một chữ "Không" đang định ra khỏi miệng muốn cự tuyệt, hắn dừng lại. Bởi vì hắn thấy ta, ngốc lăng sau đó cười với cô gái trước mặt đến mức động nhân: "Yêu thỉnh của mỹ nữ ta đương nhiên đến đúng giờ."

Nàng kia nghe xong tiếng cười trong như chuông bạc: "Thật biết nói chuyện, vậy tối nay bây giờ ta chờ ở khách sạn XX."

Nàng kia nói xong cũng đi. Nhã Hạo dời mắt về phía ta, do dự một chút, tiếp theo xoay người quay trở về phòng làm việc. Ta ngơ ngác đứng tại chỗ, cảm phần vừa nãy đã không còn một mảnh, chỉ còn lại đau lòng không thôi. Bị A Quang cự tuyệt nhiều lần, dùng gót chân cũng biết hắn ban nãy chỉ là lấy cô gái kia làm lá chắn. Nhưng ta lại quên một chuyện quan trọng — hắn không phải là đồng tính luyến.

Quay lại phòng thiết kế, ta vẫn luôn luôn cố gắng ổn định tâm tình. Nhưng các đồng nghiệp bàn tán về cô gái đi ra từ phòng tổng tài trên cổ trên ngực rõ ràng có vết hôn, ta không thể ức chế mà giống như con gà Phong mẫu nhảy dựng lên. Ta phát tiết một trận thật lớn với các nhân viên, sau đó cho bọn họ cả đồng công việc, làm cho cả phòng thiết kế bận rộn đến gà bay chó sủa, bản thân quảng nhiệm vụ trọng yếu cầm tấm séc chạy ra ngoài.

Ta đến ngân hàng đổi tiền mặt, một phần giữ lại, một phần mang theo bên người rêu rao gây chú ý. Ta dùng mọi cách để phát tiết hết oan khuất trong lòng, nhưng đối với sự xuất hiện của nữ nhân sáng nay, vẫn là không thể tiêu tan. Tấm chắn ta có thể nhịn, cùng nhau ăn cơm ta cũng có thể nhẫn, nhưng trước ngực và trên cổ có vết hôn bảo ta làm sao nhẫn!! Không thích ta thì không nên trêu chọc ta, hiện tại trêu chọc ta lại mang nữ nhân ra ngoài đây coi là cái gì. Ta càng nghĩ càng phiền muộn, trên đường không mục đích đi khắp cả buổi, thời điểm ban đêm, ta quyết định đi vào Lăng Tử Cách.

Nam nhân mà thôi, ở đây mỗi tối có đồng lớn, người cho là Lỗ Nhã Hạo người là cái gì!

Ta ngồi chưa đến nửa tiếng, một người đàn ông đi tới hỏi ta có thể ngồi xuống hay không, ta nhìn gì một cái, hơi có sắc đẹp. Vì vậy gật đầu. Hắn đưa một ly rượu qua, hỏi: "Nhà người hay là nhà ta?"

Ta cười, nhét một sấp tiền mặt vào tay hắn, dùng ngón cái chìa chìa phía sau: "Cách thứ ba WC."

Hắn cũng cười, hiển nhiên không ngại. Đứng lên khiêu khích thổi một hơi vào lỗ tai ta, liền đi tới phía sau. Ta nói với phục vụ: "Cho thêm một chai."

Phục vụ liếc mắt ta một cái, đem đến một bình rượu cho ta, ta một bả nhận lấy, liền xoay người đi tới WC.

Khi ta phiền lòng bao giờ cũng vô cùng bạo lực, chủ là làm tình, ta lại thiếu chút nữa phá hủy vách ngăn WC, người dưới thân đương nhiên cũng bị ta chơi thống khổ quỳ rạp trên đất liên tục kêu. Ta thấy mà không nhin được có chút áy náy, ban nãy trong đầu liên tục hiện lên hình ảnh Nhã Hạo, bất tri bất giác tưởng tượng hắn là Nhã Hạo mà ra sức thi ngược. Ta nói muốn đưa hắn về nhà, là chỉ muốn đưa hắn lên xe taxi, người nào đó lại thành thật không khách khí leo lên lưng muốn ta cống hắn về nhà, vì vậy ta cũng chỉ có thể cho hắn lên lưng cống về.

Sau khi đưa hắn về nhà mới chín rưỡi, một mình lết về cũng chưa đến mười một giờ. Ta oán hận thời gian trôi chậm, lúc làm bản vẽ thời gian trôi qua đặc biệt nhanh. Ta trở lại gian phòng mình, đèn cũng không bật về mặt mệt mỏi liền ngã xuống giường. Nhẹ nhàng vuốt ve ra giường mềm mại dưới thân, có thể vừa mới phát tiết, lại bắt đầu không tự chủ cảm giác mình và Nhã Hạo quấn quýt. Ta cuối cùng là ý do vị tấn nhớ tới hắn, không biết liêm sỉ.

Nhưng, Nhã Hạo, Nhã Hạo, lẽ nào người thực sự một chút cảm giác với ta cũng không có sao?

"Đã không tiếc rồi?"

Căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên âm thanh quen thuộc, ta giật mình từ trên giường nhảy dựng lên, giờ tay bật đèn đầu giường, ánh đèn mờ mờ chiếu tới Nhã Hạo đang đứng ở góc phòng phi thường đáng sợ.

“Người tiến vào khi nào?” Trong giọng ta rõ ràng bất mãn.

“Ta vẫn luôn ở đây, trong mắt người không có ta đương nhiên không nhìn thấy.” Ngực khí của hắn cũng không có thiện chí.

“Vậy thì người ở đây cũng phải bật đèn a. Đen như mực, làm sao ta biết có người.” Ta nói xong lại hỏi: “Này! Người vào làm gì?”

Hắn cũng không trả lời vấn đề của ta, hai tay đút trong túi quần khí thể mười phần tiến về phía ta, ta có chút sợ hãi lui về sau.

Hắn hỏi: “Người đã đi đâu?”

“Ta đi dạo khắp nơi một chút cũng phải người phê chuẩn sao?”

“Trong thời gian làm việc đi dạo khắp nơi một chút không cần ta phê chuẩn? Vậy người xem ta là cái gì? Người biết rõ hôm nay người của Hồng Thiên tới xem phòng thiết kế, người có biết bản thân tự tiện rời cương vị công tác mang đến cho chúng ta bao nhiêu hỗn loạn hay không?!! ”

Hắn rống như trâu bạo phát như vậy với ta. Hơn nữa những câu đạo lý đầy đủ, ta căn bản không còn đường phản bác. Ta bật nhỏ volume, nhưng giọng điệu cũng không thật tốt: “Thật xin lỗi, ngày hôm nay ta coi như không ngủ cũng sẽ biết phải làm kịp bản vẽ. ”

“Còn chờ người? Trợ lý của người đã sớm làm xong!”

“...” Ta lại nuốt một hơi: “Thật xin lỗi, ta sẽ tự mình kiểm điểm bản thân thật tốt.”

Ta ăn nói khép nép như vậy, hắn cũng không thấy có chút khoan dung. Truy hỏi ta: “Người đi dạo ở đâu?”

“Ta nói xin lỗi người còn quản ta đi dạo chỗ nào.” Ta cũng trở nên tức giận.

“Đi Cách Tử Lăng?”

Ta nhìn hắn chằm chằm: “Người theo dõi ta?”

Hắn cười nhạt: “Người đáng giá để ta theo dõi sao? Công nam nhân gây sự chú ý, ta cũng không muốn thấy! Nếu không phải là Trần tiểu thư nhận ra người, ta quả là muốn quay đầu bỏ đi miễn sỉ nhục con mắt của ta.”

Ta vừa nghe đến ba chữ Trần tiểu thư thì tức đến cơ hồ sùi bọt mép, ta từ trên giường nhảy xuống: “Vậy người cũng không cần xem!! Ta công nam nhân là chuyện của ta, không cần người xen vào.”

“Người nếu không phải họ Lỗ ta cũng không xen vào, người nói, người và nam nhân kia đã làm gì?” Hắn rống vào ta.

Ta cũng không cam yếu thế, ánh mắt chống lại hắn: “Đồng tính luyện ái quán bar WC, người nói có thể làm những thứ gì?”

Ba! Đột nhiên một cái tát mười phần lực độ tới ta, một hồi thiên toàn địa chuyển, thiếu chút nữa chân không đứng vững.

“Bắn thỉu!!”

Tim ta một trận đau ngầm, nhưng ta lại giả bộ như không có chuyện gì xảy ra: “Ta bắn thỉu a! Người không phải là ngày đầu tiên nhận biết ta cũng biết ta bắn thỉu sao? Bất quá ta có thể bắn thỉu cũng phải cảm ơn tấm séc của người sáng sớm hôm nay! Nhưng là người tốt bao nhiêu, trong phòng làm việc si ngốc triền miên, còn khiến cả nhân viên trong công ty nhìn thấy chứng cứ sau khi kích tình, chúng ta nữa cần tám lạng mà thôi!!”

“Người nói cái gì?!!”

“Ta nói người bắn!!”

Ba!! Lại một cái tát!!

Toàn thân Nhã Hạo phát run, thanh âm chĩa vào người ta đề làm sao cũng không thấp: "Người bắn thủ người phiêu kỹ cũng không cần lòi ta theo, ta và nàng căn bản cái gì cũng không có!! Người nói, người có phải cùng tên kia... Có hay không?"

Ta gặp cứng rắn càng cứng rắn hơn, chợt nhảy lên giường, hai cái liên cời sạch bách quần áo trên người, trên cao hung ác nhìn chăm chăm hắn: "Bây giờ người tự nhìn xem có hay không!!"

Hắn không chớp mắt nhìn dấu vết trên người ta, trên mặt vô cùng kinh ngạc, khiếp sợ, phẫn nộ, trong nhất thời cái gì hắn cũng không nói nổi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn ta. Cứ như vậy ta bị hắn nhìn rất lâu, đến tận khi tự ta cảm thấy mệt mỏi, mới kéo tấm đệm bọc chính mình nhảy xuống giường.

"Người xem xong rồi sao? Nhìn xong ta phải tắm. Không tiện." Ta bước nhanh tới toilet, không muốn ở đây thêm một phút nào nữa.

Đột nhiên một cánh tay bắt lấy bả vai ta khiến ta lộn lại, trong lúc choáng váng, một quyền liên rơi lên mặt ta, ta cứ như vậy bị ngã trên mặt đất, trước mắt không có tiêu cự. Khuôn mặt dán lên mặt đất, đang lúc mông lung nghe được tiếng bước chân ngày càng gần, sau đó tới trước mặt ta lại dừng lại.

Hắn nhìn ta, như nhìn một con chó mà khinh thường: "Vừa bắn thủ vừa đề tiện, ta mà là Phương Tuyền Quang cũng sẽ không liếc mắt tới người một cái."

Lời nói chanh chua xuyên qua lồng ngực ta, trước kia bày tỏ với A Quang nhận một cái tát và câu nói kia lần thứ hai vang lên bên tai, mặt của ta đau nhức bắt đầu mất cảm giác.

Ta lại như không có chuyện gì đứng dậy, liếm liếm tơ máu ở khoé miệng, nói: "Ta thực sự muốn tắm. Không tiện."

Hắn nghe xong, mặt đỏ ngầu, nâng tay lên lại muốn cho ta một tát, ta nhanh nhẹn giơ tay đỡ, ba một tiếng, ra sức tát lại. Ta vừa nói vừa vang lên tiếng cái chần rơi xuống.

"Người đừng tưởng rằng ta cũng chỉ có bị người đánh!!"

Dù cho một cái tát này, hay là một câu nói này, hết thấy đều không có cách nào không chế.

Ta từ kinh hách tỉnh lại, đã bị hắn đề trên đất. Khuôn mặt hắn dữ tợn làm ta rợn cả tóc gáy, há miệng muốn hô to, lại bị một cục vải nhét vào làm phát không ra âm thanh nào. Ta liều mạng phản kháng, nhưng khí lực hắn khoẻ hơn, dễ dàng chế phục được ta. Hắn đề hai tay ta lên đỉnh đầu dùng vải trói lại, ban hai chân ra chen hai chân của mình vào giữa, nhìn chăm chăm vết răng và vết cào sau cơn kích tình, ánh mắt như mũi tên. Hắn gần từng câu từng chữ rõ ràng: "Ta muốn phế người, xem người đi phiêu thế nào!!"

Câu này của hắn dọa ta không nhẹ, ta ước ọ thân thể không muốn mà giãy dụa, cơ thể va phải cái bàn, đồ vẽ rơi đầy đất và giấy văn kiện bay đầy trời. Chẳng bao lâu tiền mặt trên người dưới tình huống bị hắn đề cũng bay đầy, hắn cũng liều mạng đấu tranh, ta liều mạng ngăn cản thế nào? Trước kia các loại phương pháp cùng hiện lên trong đầu ta, bây giờ bởi vì đột nhiên đau đớn xâm nhập làm toàn thân ta chấp mạch.

Hắn... Hắn lại đá một cước vào chỗ yếu ớt nhất của đàn ông?

Ta hô hấp không thông toàn thân liên tục run rẩy. Nhìn thấy trong mắt hắn rất u ám, đột nhiên sợ hãi mình sẽ chết không minh bạch ở chỗ này, ta phát điên giãy dụa đầu đụng vào chân bàn, một trận đau nhức, càng nhiều tiếng đồ vật, đồ trang trí ào ào rơi xuống. Sức lực ép lên người đột nhiên không nặng thêm nữa, ta kỳ quái mở mắt, nhưng sau một giây kế tiếp ta thấy ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm con dao trang trí mà huyết dịch nghịch lưu, hoang mang trước nay chưa từng có khiến ta sử dụng hơi lực hơn thường, thật vất vả thoát khỏi gông kìm của hắn, nhào người đang muốn đứng dậy đánh ngã hắn, nhưng một phen lạnh buốt bởi dao trang trí đang đặt ở ngay mệnh căn của ta, lập tức ta dừng lại, cứng như tượng đá.

Về mặt của hắn ngạo mạn chậm rãi tới gần, đối mặt ta, trong nháy mắt mơ hồ là phẫn nộ làm tim ta rét buốt, hắn nói: "Ta xem người sau này đi phiêu thế nào?"

Từng câu từng chữ nói rõ ràng minh bạch, nghe vào tai chính là tin tận thế. Vì nó mà hô hấp khẩn trương hỗn loạn, hai mắt ta vì sợ hãi mà trừng lớn. Mồ hôi lạnh chảy ròng, căn bản không hiểu tại sao hắn thấy

ta ăn chơi đàng điếm lại phần nộ đến mức này, khiến bản thân bị thiến trong hiềm cảnh. Hắn đẩy mũi đao trang trí tới mức dài nhất, tiếng âm cạc cạc đánh sâu vào màng nhĩ ta. Đầu óc một mảnh hỗn loạn. Mũi đao nhẹ nhàng lướt qua cổ, đi qua lồng ngực, thẳng tới bụng dưới. Nhẹ lại bén nhọn đau đớn khiến toàn thân ta dị thường mất cảm. Mỗi một dây thần kinh đều căng chặt. Mũi đao đi xuống như nam châm dẫn máu nóng xuống bụng dưới, ở loại sống chết trước mắt này, đau đớn dẫn tới sáng khoái lại khiến ta nổi lên phản ứng xấu hổ.

“Rất có tinh thần. Nam nhân kia không có thoả mãn người sao? Thật đáng tiếc.” Hắn chế nhạo, dáng vẻ âm mưu đến đáng sợ.

Miệng không thể nói, tay không thể động, ngoại trừ lắc đầu cũng không biết làm gì. Hắn bất vi sở động, mũi đao đi đến nơi trọng yếu trượt tới đỉnh. Lưu lại một vết đỏ, hắn ngừng đầu cười hung ác với ta. Lập tức mồ hôi ta chảy như mưa rào, mỗi một lỗ chân lông đều vì lạnh mà co rút dữ dội, trong miệng không ngừng phát ra câu không được nức nở bên trong căn phòng yên tĩnh này đặc biệt rõ ràng. Ta nắm rõ tình cảnh này bất kham và nguy hiểm, nhưng ngoại trừ lo lắng sợ hãi thì không nghĩ ra bất kỳ đối sách nào. Đột nhiên mũi đao đi lên, ta cho là hắn muốn buông tha, mừng rỡ, nhưng sau khi nhìn sắc mặt của hắn ta lại rét lạnh một trận. Hắn nhắm ngay mục tiêu, kề sát mặt ta cười là máu, ta ngừng thở, mặt xám như tro tàn mà chuyển động nhãn cầu nhìn chằm chằm đao trong tay hắn, sau đó, hô một tiếng, lưỡi đao cắt ngang không khí nhanh chóng hạ xuống.

Ca.

Trái tim dường như muốn ngưng đập.

Ta nhắm mắt lại ngay cả thời gian hô lên trong lòng cũng không có, lưỡi đao quăng xuống đất âm vang dứt gãy khiến ta cơ hồ bị sốc, máu tươi nhẹ nhàng khiến trước mắt ta một mảnh choáng váng.

Giống như đã trải qua thiên đạo vạn quả tai ương nghìn đời, hai tay run rẩy sờ tìm tới nơi chảy ra máu tươi kia, trong mắt lúc này mới có lệ rơi.

Nhã Hạo từ trên người ta đứng dậy, đao trang trí trong tay tùy tiện ném đi, ngồi vào bên kia phòng, một bộ ta cuối cùng hạ thủ lưu tình người nên biết mình may mắn, hung ác chăm chú quan sát dáng vẻ của ta.

Ta lòi cục vãi trong miệng ra, muốn chửi mửi tám đời tổ tiên nhà hắn lên, lại bị ai phát hiện khoang miệng căn bản không nghe theo. Ta thô lỗ mạnh mẽ mà xoay cổ tay giấy khỏi vải buộc, sau đó không thềm đếm xỉa tới vết ứ đọng trên tay, nắm lấy tấm chăn trên đất ra sức chùi đi vết máu đang chậm rãi chảy ra trong bắp đùi!!

Nếu ở đây lưu lại vết sẹo, chính là tượng trưng xấu hổ cả đời này của ta!!! Tuy lời là như vậy, nhưng ta càng chùi càng hăng, dường như cả dây thắt lưng cũng muốn xoá sạch. Cuối cùng chùi xong, ta vội vàng dùng chăn bọc lấy mình, trùm mắt nhìn con dã thú trước mặt kia.

Hắn một bộ dáng gieo gió gặt bão khiến ta bốc hơi hết tức giận, nhưng bất đắc dĩ trải qua kinh hách cực độ và bỗng dưng được buông lỏng thể xác và tinh thần, đối với gây gỗ đã không còn đủ sức lực. Là ta tính sai, hắn giờ đây thay đổi ngoan ngoãn, ta cũng thiếu chút quên mất chân diện mục hắn là Hỗn Thế Ma Vương. Đáng về đáng sợ quả là có khả năng khiến toàn thể giới chết oan chết uổng, ta vì an toàn dùng khí lực đôi chân chỉ vào cửa phòng quát hắn: “Người cút ra ngoài cho ta!!”

Hắn liếc mắt nhìn ta chằm chằm: “Người còn dám ra lệnh cho ta? Ta chưa thiến người lại còn như heo chết!!”

“Nếu là người sau này cũng cút ra khỏi tầm mắt của ta, có bị thiến cũng thấy đáng giá!!” Đương nhiên không đáng giá, nhưng khí tức bốc đầu, bất cứ lúc nào tức giận nói cũng không kịp suy nghĩ đã phóng ra miệng.

Hắn nghe xong một trận ngạc nhiên, tiếp theo trên mặt vậy mà tỏ ra oan khuất. Ta thấy vậy ngay tại chỗ đã muốn than trời xanh bất nhân, ta trải qua đại nạn sinh tử cũng còn chưa kịp oán trách, hắn là tên hung thủ vậy mà giả bộ uỷ với ta?!

Một lúc sau, hắn mạnh mẽ lấy dũng khí, trong giọng nói lại đây là bi thảm: “Cũng tốt... Cút khỏi tầm mắt của người, mắt không thấy thì tốt, cũng tránh cho ta ngày càng cổ quái.”

“Người càng đổi càng biến thái!! Ta đánh chính hô lên, thấy hần cái dạng giả mù sa mưa này lại càng tức giận!”

“Vậy đều là vì người!!” Hần cũng hét lên.

“Ta đã làm cái gì?”

“Người thừa dịp ta ngủ, khi đó sờ ta, người nghĩ là ta không biết!”

Ta nhất thời ghen cứng họng, tư duy vòng vo ổn định mới khạc ra một câu: “Người... Người... Giả bộ ngủ...”

Hần thấy ta như vậy, nhe răng mà cười đầu: “Từ... Từ buổi sáng hôm đó ta tỉnh lại phát hiện tay của chúng ta cầm nhau, sau đó mấy ngày kế tiếp ta cũng không có ngủ.”

Ta như bị ngũ lôi oanh đỉnh, trong óc một mảnh hỗn loạn. Đều tại ta, đều tại ta lúc đó không có tiền ra ngoài phiêu, tiện tay chọn lấy một bông hồng có độc.

Hần liếc ta một cái, áp ứng nửa ngày, nói tiếp: “Kỳ thực... Kỳ thực đêm hôm đó khi người nâng tay ta lên, ta liền phát giác, ta hoàn toàn có thể rút về, là ta cố tình cho người hôn đó ...”

Ta nghe xong thì khiếp sợ mục trừng khẩu ngọc, hần nhìn ta một chút lại cúi đầu thấp hơn nói tiếp: “Trước khi... Người thừa dịp ta ngủ sờ mó, ta vẫn là không hề gì. Nhưng mà lần trước ở trong phòng làm việc, khi nhào qua ôm người. Ta đã thấy là lạ. Trong óc luôn xuất hiện một ý nghĩ cổ quái. Ta cảm giác mình càng ngày càng đề hèn. Ngày đó cũng là... Ta biết rất rõ ràng quan hệ hai ta như thế nào, nhưng... Nhưng ta thấy người nhanh chóng lao ra cửa, ta cũng không khống chế được mà...”

“Vậy người tới qua tại sao cự tuyệt ta?” Ta lập tức truy hỏi ra chuyện mình quan tâm nhất.

Hần ngẩng đầu nhìn ta: “Bởi vì ta căn bản không rõ mình có thật muốn ở chung với người hay không! Đêm hôm đó là ta bảo người suy tính một chút, nhưng là người vừa ra khỏi cửa ta lập tức hối hận. Quan hệ của chúng ta rất quái dị, chúng ta đều là nam nhân, căn bản ta không biết mình nên xoay sở thế nào!! Từ sau khi người xuất hiện, cuộc sống của ta, người của ta từng chút từng chút bị biến đổi. Ta cuối cùng cũng không giải thích được cảm giác bất an, người có biết không?”

Ta ngẩn ra, không nói gì. Kỳ thực ta cũng biết mình không lịch sự bất tri bất giác làm xáo trộn cuộc sống và quan niệm của Nhã Hạo qua nhiều năm như vậy, nhưng ta không biết hần cũng thấp thỏm lo âu như vậy.

Nhã Hạo nói với tốc độ quá nhanh, cả người thở hổn hển. Hần hít thở sâu một chút, nhuần khí nói tiếp: “Ta... Ta cuối cùng là nghĩ cảm giác hai ta da thịt thân cận, nhất là gần đây. Ta cảm thấy... Người cũng phải là giống như ta vậy mới đúng. Nhưng là, nhưng là tên hỗn đản người này hôm nay vừa có tiền lập tức đi phiêu kỹ, lại còn chê ta chưa đủ phiền, công đàn ông lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt ta!! Người có biết hay không khi đó ta có cảm giác gì, nếu không có người bên cạnh, ta thật muốn lập tức xông tới giết người!!” Nói xong lời cuối cùng, hần chỉ là nghiêng răng nghiêng lợi, chân hung mãnh đạp tới tài sản một cái, phát ra tiếng vang đoạ người.

Ta lại càng sợ, nhưng bực tức cũng nhanh chóng dâng lên, hơn nữa là cuộn trào mãnh liệt. Ta nhảy dựng lên nhìn hần chăm chăm, nhổ nước đắng trong miệng ra: “Người cho là chỉ có mình người như vậy? Người nói người bất ổn, vậy người có biết hay không ta làm sao đấu tranh mới quyết định cùng người, người lại có biết hay không người bảo ta suy nghĩ nhưng sau đó lại nói ta quên nó đi, tìm ta có bao nhiêu khổ sở!! Người sáng nay dùng tấm séc đuổi ta, sau đó lại cùng nữ nhân lêu lổng trong phòng làm việc còn muốn e sợ toàn thể giới không biết trước ngực ở cổ lộ ra vết hôn, cuối cùng còn nói muốn ăn cơm với nhau!!! Thế nào? Ăn cơm ngon không? Nữ nhân kia thoả mãn người không? Người đủ tư cách phán xét ta!!!

Khí thế hần cũng trùng trùng nổi lên đối chọi ta: “Ta và nàng căn bản không có quan hệ gì, trong phòng làm việc ta cũng chưa chạm tới nàng! Nửa đường thấy người công nam nhân đi trên đường, ngay cả cơm ta cũng chưa ăn!! Người thấy nhà người ta có vết thì ăn bậy dâm chua. Hối cũng không hối, không rên lấy một tiếng liền chạy ra ngoài, hơn nữa ta gọi điện người lại tắt máy!!”

“Bây giờ người cũng không phải ăn bậy dâm chua sao? Còn nói ta!!”

Hần nghe xong sắc mặt xấu xí tới cực điểm, một bả gạt tấm chăn chỉ vào vết tích trên người ta rống: “Ta đây kêu ăn bậy dâm, người dám nói mình và nam nhân kia không có gì xảy ra, người chỉ là thuần túy công

hắn về nhà!!”

Ta không nói lời nào. Nhân chứng vật chứng đều ở đây, nói gì đều uống phí. Vì vậy ta chỉ có thể cúi đầu cái gì cũng không nói, thấy hắn giận dữ rồi cuộc cũng thở bình thường lại chút ít, nhưng từ trong tiếng hít thở lớn cấp bách có thể biết hắn vẫn còn sôi gan.

Lại là trầm mặc khó chịu.

Ta trần truồng đứng ở chỗ này, thời gian một giây quả thực là muốn nấu chín. Cuối cùng nhịn không được gọi hắn:”Này...”

“Làm sao...” Trong thanh âm hắn đầy tính mềm mại.

“Người chừng nào mới bằng lòng quay về phòng người a...”

“Ta ban nãy phát giận ném loạn đồ vật trong phòng, hiện bên kia giống như đánh giấc, ta không quay về đâu.”

“Vậy người ngủ ở đây, ta và Chi Nhạc ngủ chung.”

“Hắn đi du lịch, ngày hôm kia quay về.” Hắn lại lén liếc mắt ta một cái.

Ta đây cũng có thể tới phòng hắn ngủ a... Trong lòng ta sùng sục một chút, không nói ra.

Lại là một trận trầm mặc.

Lại là ta mở miệng trước:”Này...”

“Như thế nào...”

“Người... Người mới vừa nổi máu ghen... là có ý gì a...”

Mặt của hắn đỏ cả mảng, quay sang chỗ khác không trả lời.

“Người nếu là không hảo hảo giải thích một chút.. Ta... Ta coi người là thực sự thích ta rồi...”

Ta lấy hết dũng khí, mặt dày nói ra, nhưng hắn vẫn không có phản ứng khiến ta vừa thấy bẽ mặt vừa thất vọng, trong ngực một trận đau đớn:”Quên đi, xem như ta chưa nói.”

Hắn lại nóng nảy:” Đã nói thì sao lại phủ nhận!!”

“Người ngày đó cũng không phải nói làm cũng không có làm sao!! ” Phản bác.

Hắn không nói gì. Chúng ta lại đứng lặng trầm mặc hồi lâu như thế.

“Ta... Ta...” Hắn rốt cuộc mở miệng:”Ta muốn làm tiếp.”

A? Ta không thể tin nhìn hắn, một giây kế tiếp, đã bị đè ở trên tường.

“Người... Người nói ...” Ta ngạc nhiên nói lắp bắp:”Nói cái gì...”

Hắn lộ vẻ rất then thùng, nắm tay cùng ta mười ngón đan chặt, một bộ đồ mặc bất cứ giá nào rống vào ta:”Ta ... Ta nói muốn làm tiếp!!”

Ta hơi lạng người mà nhìn chăm chăm mười ngón đan vào nhau, còn chưa kịp nói ra một chữ nào, môi đã bị ngăn lại.

19. Chương 19

Có một câu, A Quang và Nhã Hạo không hẹn mà cùng nói với ta.

Bọn họ nói: "Chi Tín, ta vẫn luôn tìm không được từ thích hợp để hình dung người. Người giống như là một người đột ngột tồn tại trong thế giới của ta. Người vừa thanh cao lại thể tục, vừa hồn nhiên lại sắc tình, vừa thông minh lại ngu xuẩn, vừa nhã nhặn lại bạo lực."

Thực ra mỗi lần ta đều rất muốn theo chân bọn họ nói, còn có vừa đáng thương lại thương hại. Đương nhiên, vừa thê lương lại vừa thê xót, ta cũng không phản đối. Nếu có thể dùng từ cực kỳ bi thảm thì sát hơn nhiều.

Cái hôn của Nhã Hạo giúp ta an tâm, bỏ qua giây dựa vô vị để đáp lại. Chúng ta đều nhiệt tình thăm dò cơ thể đối phương, nhưng khi Nhã Hạo đè ta xuống giường, tình huống kia chuyển xấu cộng thêm kinh hách cũng không phải là đùa giỡn.

Ta mạnh mẽ đẩy hấn ra, vội vàng kẹp hai chân lại, kéo tấm chăn che thân mình. Tình dục chưa tỉnh khiến hô hấp ta dồn dập, tâm kinh đảm khiêu(*) làm lời nói có chút cà lăm. Ta hỏi: "Người... Người... Người muốn làm gì?"

(*) cực kỳ sợ hãi.

Tình huống của hấn cũng không khá hơn bao nhiêu, hấn đột nhiên không hiểu tại sao ta lại thay đổi làm cho mơ hồ, tiếp theo lại thẹn quá hoá giận: "Ta muốn làm gì người không biết sao? Người không phải đến bây giờ mới chơi qua loại này đi?"

Đúng! Hấn muốn làm gì không phải ta không biết. Nhưng mà... Nhưng mà....

Ta lập tức nhảy xuống giường, vuốt nếp nhăn ra giường, sau đó chỉ vào giường nói với hấn: "Người... Người nằm xuống, người nằm xuống để cho ta tới."

Đương nhiên hấn hiểu ý của ta, cho nên trên mặt cười vạn lần không muốn: "Tại sao muốn ta nằm xuống để người lên?"

Trong nhất thời ta ghen hòng, nhưng lập tức lại bắt đầu: "Ta lớn hơn người a!"

Hấn vẫn cau mày, bộ dáng kia thập phần dễ thương, "Đây là cái lý do gì! Trên thế giới một đồng lớn cá biệt so với nam lớn hơn."

Ta khóc lóc. Vấn đề là hiện tại hai chúng ta đều là nam a!!

Linh cơ vừa chuyển, ta lại lập tức tìm một cơ rất hợp lý: "Nhưng là, nhưng là người so với ta có kinh nghiệm hơn sao!! Người đã làm sao? Người biết làm thế nào sao?!"

Vấn đề này khỏi cần bàn vì hấn thế nào cũng thua. Nếu hấn không có kinh nghiệm, như vậy người thắng không phải là ta sao. Nếu hấn nói có, ta lập tức xông tới dùng con dao trang trí lúc này hấn làm ta sợ, thiếu hấn!!

Quả nhiên, hấn một mực trầm mặc, nhưng cả khuôn mặt viết đầy chữ không cam lòng. Dáng vẻ kia chọc người yêu thương lại khiến ta động dục. Nhịn không được thúc giục: "Nhanh lên một chút nằm xuống đi, bằng không ta sẽ cứng rắn tới."

Hấn lại không cam lòng trừng ta một cái vẫn còn không chịu động. Một hồi lâu, hấn ngẩng đầu nói với ta: "Vậy không công bằng, ta có việc quan trọng cần thống nhất một chút."

Sợ? Lòng ta lại bỗng chắc một cái. Lẽ nào người một lần ta một lần?

Ta hỏi: "Người muốn công bằng thế nào hả!?! "

"Chúng ta mặc bộ võ Nhật Bản đánh nhau một trận, người thua thì nằm dưới, ta thua ta tự nằm." Tiếp theo hấn lại thêm một câu: "Đương nhiên, người muốn so nhu đạo (Judo) hay quyền đạo thậm chí vật tự do cũng không thành vấn đề."

Đối với việc hấn nêu ra ta chỉ có thể ngẩn tò te. Nghèo đầu nghĩ lại cái dáng vẻ của dã thú nào đó ở quầy bar, toàn thân khó tránh được run lên. Ôi, ta thật muốn ai thán. Ta nghĩ mình cho dù số đỏ mà thắng, cũng không còn khí lực làm tiếp.

Hướng hồ ta căn bản không thắng nổi.

Đều tại ta mấy năm đại học, sau khi học xong đều đi làm.

“Thế nào?” Đến phiên hấn giục, cũng đến phiên ta không cam lòng mà trừng hấn một cái. Kỳ thực ta rất muốn nói với hấn, chỉ bằng so tài vẽ trên giấy thế nào?

“Nhanh lên nằm xuống đi, không ta lại cụng rắn tới.” Hấn nói lại lời của ta vừa rồi, ta thực sự là dở khóc dở cười.

Hấn thấy ta vẫn bất động. Vì vậy đi tới chỗ ta, ta giữ chặt che người càng chặt hơn giờ ra một cái tay giữ hấn lại, kêu lên: “Người đợi một chút người đợi một chút, cách của người rất không văn minh, ta muốn cách thức văn minh phương tây một chút.”

Hấn nghe xong, ngồi vào bên mép giường bên kia, hỏi: “Người muốn phương án gì a?”

Ta cũng ngồi theo, dò xét hỏi: “Thành tích vẽ của người ra sao?”

Hấn nghe xong, nhướn mày, lại trầm mặc cúi đầu. Ta thấy thì là vui mừng từ trong ra ngoài, còn thiếu nhảy múa hát ca. Nhưng ta giả vờ nói tiếp: “Người yên tâm, kỳ thực ta cũng không phải cao thủ. Khả năng người thắng nói cũng không chừng a!”

Ta ngoài miệng đáng tiếc mà nói, nhưng trong lòng đã tưởng tượng khi hấn nằm xuống phong tình vạn chủng. Nhã Hạo a Nhã Hạo, lần này người còn không chết trên tay ta, giờ trò coi như không phải thiên hạ vô song, cũng tuyệt đối không phải hữu tâm vô lực!!

Hấn lại giương mắt nhìn ta một chút: “Thực sự muốn chọn loại này sao? Thực ra ta cũng biết một chút.”

Ta khoát khoát tay, vẽ mặt khinh thường. “Tại sao có thể dùng bạo lực cơ chứ? Chúng ta phải chọn cách nhã nhặn một chút bồi đắp tình cảm mới được.”

Hấn nghe xong lại trầm mặc, cuối cùng vẫn giơ hai tay lên, nói: “Vây cũng tốt.”

Không có ai biết một khắc kia ta là cao hứng bừng bừng thêm vui sướng như thế nào.

Nhưng...

Mười lăm phút đồng hồ sau đó.

Ta như một con cá chết nằm xuống giường khóc không ra nước mắt. Đều do ông trời bất nhân, trời cao tại sao muốn đối đãi với ta như vậy a? Ta vừa nãy không giết người cũng không phóng hỏa, chẳng nhẽ háo sắc một chút cũng có tội??

Nhã Hạo dùng ngón tay đâm đâm ta, sau đó dùng một dáng vẽ thiên chân vô tà nhắc ta tỉnh: “Chi Tín, người mười phần thua mười đi, tiếp theo nên biết làm như thế nào a?”

Ta thống khổ nhìn hấn, giờ tay muốn bắt lấy rồi phá nát cái bản mặt lừa đời có tiếng này của hấn. Đương nhiên hấn cũng biết suy nghĩ trong lòng ta, nhưng vẫn còn giậu đổ bìm leo. Hấn giả bộ kết quả không như mong muốn khoanh tay, “Thực ra ta vô cùng không muốn so cái này với người, nhưng đúng thật là có chơi trò oản tù tì từ trước đến nay ta cũng chưa từng thua. Chỉ có điều ta thấy vẽ mặt người hăng hái bừng bừng như vậy, nghĩ là người cũng rất lợi hại, ai dè...” “Hấn lại một biểu cảm đáng tiếc lắc đầu thở dài ai thán, “Sớm biết thì đã so kiếm rồi.”

Ta ngẩn ra nhìn hấn đang mèo khóc chuột. So kiếm? Ta ngay cả kiếm cầm thế nào cũng không biết!!

Hấn thấy bộ dáng ta như vậy, cười ha ha, cái tay ma mãnh cũng duỗi về phía ta, “Chi Tín, người nên tuân theo hứa hẹn đi?”

Ta lã chã muốn khóc, giống như tiểu cô nương bị người cường bạo lui đến xó nhà, trong lòng reo hò đại La thần tiên mau mau cứu ta khổ nạn này, cũng mong mỗi người trước mặt đây có chút lương tâm mà dừng lại việc bạo hành.

Ngay lúc hấn đưa tay đến cái eo của ta, cơ trí ta lại nghĩ ra một biện pháp ngăn cản tốt. Ta đẹp trai mà vươn ra một cái tay ngăn lại, nghĩa chính nghiêm từ mà nói, “Nhã Hạo, trước mắt không thể làm.”

“Tại sao?” “Hấn dường như đã sốt ruột đến cực điểm.

“Bởi vì làm những thứ này cần phải có công cụ phụ trợ!! “ Ta bắt đầu hướng dẫn từng bước mà nói gọt.

“Còn phải công cụ cái gì?!” Hấn một bộ ta có cái phía dưới đây thì có thể làm được.

“Không nói đến những kích tình mãnh liệt, nhưng tối thiểu không có áo mưa cũng phải có bơi trơn đi? Có hay không? “ Ta cố làm ra vẻ mà nhìn xung quanh, sau đó còn nói, “ Không có chứ. Vậy xem ra chúng ta ngày hôm nay nên gác chuyện này lại đi. “

Sắc mặt hấn thời khắc này so với đáy nồi còn đen hơn, “ Ta là chưa từng... “

Gian kế đạt được, há mồm to ra sắp ngửa mặt lên trời cười hồ hồ, nhưng câu tiếp theo của hấn triệt để làm nụ cười ta cứng đờ.

“ Nhưng mà ngươi có! “

Hấn còn không cho ta thời gian phản ứng, liền một bả kéo ngăn tủ đầu giường ta, lôi tất cả mọi thứ bên trong ra. Hấn cầm một cái áo mưa giơ lên trước mặt ta, lông mày như khơi mào dạng cười mà như không cười nhìn ta, “ Lần trước giúp ngươi tìm đồ thì phát hiện. Nhưng bây giờ chỉ còn lại một cái, xem ra không đủ dùng. “ Nói xong, hấn dứt khoát ném áo mưa đi, sau đó lại nhanh chóng lôi ra một lọ bơi trơn giơ tới trước mặt ta, quơ quơ hai bên, ” Nhưng là có một lọ bơi trơn, hấn là đủ chúng ta dùng một tối đi? Đúng không? “

Đột nhiên ta cảm thấy đau đầu, choáng váng phòng não, đầu bốc lên sao vàng năm cánh. Lỗ Chi Tín ta lớn lên đáng dấp như vậy, chưa từng có thử qua như bây giờ vừa nghĩ đã muốn ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

“ Chi Tín, ta cho ngươi hai lựa chọn. Một là tự mình nằm xuống. Hai, ta đến giúp ngươi nằm. “ Nhã Hạo từng bước tới gần bắt đầu lộ ra bản mặt ma quỷ.

Ta không muốn tự mình nằm xuống, càng không muốn hấn cứng rắn làm ta nằm xuống. Ta hấp hối giãy dụa, nơm nớp mà dưng thẳng ba ngón tay ra, “ Có lựa chọn thứ ba hay không? “

Hấn nghe xong, cười âm hiểm, “ Có! Ngươi muốn đứng làm ta cũng không phản đối!! “

Vừa dứt lời, hung mãnh như sài lang nhào tới tiểu hồng mạo đáng thương(*).

(*) con sói và cô bé quàng khăn đỏ đó cả nhà.

20. Chương 20

Đó không phải là đau.

Cơ thể giống như bị gãy vỡ ra, từng khối từng khối, làm sao cũng không thể lắp ráp lại được.

Ta thực sự hối hận khi để tiểu tử này cười trên người mình. Cái đồ đàn độn ngay cả gel bôi trơn cũng đổ sai chỗ, chỉ biết giơ chân ta lên, một phát xông vào trong cơ thể ta, sau đó không biết tiết chế mà động, thiếu chút nữa lấy mạng ta.

Trong lúc ý thức mơ hồ, có một hơi mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, khiến ta muốn nôn.

“Ngươi đã tỉnh? “ Bên tai truyền tới tiếng nói trầm thấp của Nhã Hạo, khỏi phải nhìn, chỉ cần nghe là đã biết hấn có bao nhiêu lo lắng.

Ta nhẹ nhàng động dậy ý muốn trở mình, lại chạm phải vết thương, rước lấy một trận đau nhức. “Ách, đau.... “

Nhã Hạo vội vàng chỉnh lại tư thế thoải mái giúp ta, sau đó lại chột dạ cúi đầu, “Ngươi đã hôn mê. Ta bị dọa sợ đến nỗi lục đủ loại thuốc trong phòng, cũng không biết phải dùng loại nào. Cuối cùng ta chỉ có thể nhờ vả Lý thẩm ...”

“Hả?! Người là bảo nàg giúp ta?? “ Ta sợ đến nhảy dựng, nhưng cơn đau lại làm ta không chút tôn nghiêm mà nằm xuống.

Nhã Hạo vội vàng giải thích, “Không phải! Ta chỉ hỏi nàg thuốc nào cầm máu và giảm đau tốt nhất.” Nói xong, hã lại nhin không được mà cục cục, “Làm sao lại bất tỉnh a, không phải nói mình có kinh nghiệm sao? “

Ta tức giận đến bắn ra, bạo phát dồn dập rống vào hã, “ Ta là có bản lĩnh làm người ta đến hôn mê bất tỉnh, nếu không phải là người, ta cũng không có lần rơi máu này!!”

Sau cơn kích động, ta lại ngã lên giường thở phì phò. Nhã Hạo vội vàng vỗ vỗ lưng ta trấn an.

“Đừng kích động đừng kích động, biết người tốt với ta rồi!”

Ta trợn mắt với hã một cái, biết thì tốt rồi, đừng nghĩ có những lời này lần sau còn không ra khỏi miệng, Nhã Gạo lại thâm tình mà nhìn vào mắt ta, “ Chi Tín, ta muốn hôn người.”

Ta ngây ra một lúc, tiếp theo nóng cháy cả mặt.

Nhã Hạo cười cười, khi cái môi sắp đến. Ta thừa dịp hã chưa sẵn sàng, nhẹ nhàng cắn hã một chút, khi hã la đau muốn rời đi, ta lại lập tức đè đầu hã xuống, cái lưỡi dò xét đi vào, hưởng thụ cái cảm giác thân mật và vị ngọt của máu.

Ta chảy máu, người có thể nào không chảy?

Ta và Nhã Hạo chính thức bên nhau.

Bởi vì vấn đề thân thể, hã chăm sóc ta rất tốt. Về nhu thuận của hã thực rất dịu dàng, nhưng ta vẫn luôn lo lắng không yên. Khi hã bất thành linh quay người lại nói với ta, cuối cùng là ta nghĩ hã có phải nói, “ Chi Tín, chuyện hôm nay, quên nó đi.”

Ta thừa nhận mình có cảm giác không an toàn, có thể nào bảo ta an tâm. Khoảng thời gian trước kia ta bỏ ra cho Quang, thực ra cũng đã biết rõ, căn bản chúng ta không có khả năng bên nhau. Là tự ta học không thông, là tự ta hy vọng xa vời, lại tự làm mình thấy vọng. Tất cả đều là gieo gió gặt bão, cho nên khi A Quang phản bội, ta có thể dễ dàng thuyết phục mình tha thứ cho hã.

Nhưng Nhã Hạo lại khác biệt.

Nhã Hạo đích thân cho ta hy vọng trước nay chưa từng có được, đồng thời cũng mang đến nỗi bất ổn to lớn.

Giống như đem một quả táo bằng thủy tinh cho một đứa bé nghèo. Hã đưa cho ta, ngoài nhận được vật quý giá đó trong vui sướng, còn phải lo lắng bảo quản nó thế nào. Thực ra ta cầu không nhiều. Đừng để cho ta có một ngày mộng đẹp tan vỡ, đừng ném vỡ trái táo thủy tinh mà ta quý trọng. Ta thực sự cảm nghĩ không giống, ta và hã đã phát triển đến loại quan hệ này, nếu là hã nói như vậy thật, không biết ta sẽ mạnh động làm ra những chuyện gì.

Nhưng rất nhanh ta đã biết những lo lắng kia là dư thừa.

Hôm ấy cũng là ngày Chi Nhạc đi du lịch về, ta có thể dễ dàng lừa gạt hã. Sau đó nghỉ ngơi một ngày, đã thuyết phục Nhã Hạo cho ta đi làm lại.

Thực ra ta đã không còn vấn đề gì nhưng Nhã Hạo vẫn không yên lòng. Mấy ngày qua, bất luận là hã hay ta vội vàng, mỗi ngày đi làm về đều nhất định phải đi cùng nhau.

Ngày hôm nay cũng vậy.

Khi tan làm, Nhã Hạo nói với ta, “ Bây giờ có khách hàng quan trọng, người chờ một chút, khi nào nói chuyện xong thì cùng nhau đi về.”

Ta hỏi, “ Vì sao? Người không dùng cơm cùng khách hàng? Thân thể ta căn bản không có vấn đề, có thể tự về nhà.”

Hã nghe xong có vẻ như rất không đồng ý, “ Không nên. Người phải về nhà với ta.”

Ta càng nghi hoặc, Nhã Hạo như thế nào cũng không giống kiểu quần quýt si mê, “Vì sao a? Ta thực sự không có vấn đề.”

Hắn liếc nhìn ta, sau đó lại im lặng hồi lâu, vẫn còn nói, “ Ta mà không trông kỹ, người lại ra ngoài lêu lổng.”

Dùng từ gì cũng không hình dung nổi tâm trạng phức tạp của ta khi đó. Ta như trút được gánh nặng, “ Ta đây đi mua ít đồ, người đừng để bụng đói!”

Hắn cũng không phản đối, chỉ dùng cái bút chỉ chỉ đồng hồ trên tường nói, “ Trong vòng nửa giờ mà không quay lại, xem ta trừng phạt người như thế nào!”

Ta cũng học khẩu khí lẩn tránh vẻ của hắn, ném cho đối phương một câu, “ Sau khi trở về mà thấy có phụ nữ đi ra từ phòng người, người cũng nên chờ chết đi!”

Nói xong, tâm tình ta rất tốt đi ra khỏi văn phòng của hắn. Khi cánh cửa đóng lại, ta thở phào thật sướng. Tất cả đều là ta nghĩ nhiều mà thôi.

Sau chuyện này, còn có một vấn đề kinh khủng hơn chờ ta giải quyết.

Chính là Chi Nhạc.

Trên đời mà sợ em trai của mình như vậy, khả năng cũng chỉ có mình Lỗ Chi Tín ta. Nhưng không thể trách ta được, vào trường hợp của ta, có khả năng người đã bắt đầu thần kinh thất thường.

Bởi vì thần kinh ta cũng bắt đầu thất thường.

Ta tự hỏi mình chắc là không có để lộ ra chân tướng, nhưng không biết là ta nguy trang kém hay là Chi Nhạc quả thực rất hiểu ta, chính là ánh mắt hắn nhìn ta đã có thay đổi. Giống như lúc nào cũng đang cảnh cáo, hắn đã nhìn ra chút manh mối, ta phải cẩn thận là hơn.

Ban đầu ta phải dặn Nhã Hạo trước tiên đừng cho Chi Nhạc biết chuyện của cả hai, Nhã Hạo gật đầu. Nhưng né tránh một thời gian dài, hắn lại bắt đầu có thành kiến. Mỗi lần ngoại trừ động viên, vừa đẩy hắn ra khỏi phòng của ta, cũng không biết nên làm cái gì.

Lần này cũng vậy.

Lúc đêm khuya, ta thấp giọng dỗ Nhã Hạo trở về phòng của hắn, hắn lại cản cửa phòng, không nhúc nhích.

“ Từ lần trước cho tới hôm nay, gần một tháng, ngay cả hôn ta cũng chưa có hôn qua người. Chúng ta là vụng trộm thông dâm a? Muốn lén lút?” Hắn nói, thanh âm cũng không tự chủ được mà cao lên.

Ta lập tức gờ ngón trỏ để trước miệng, phát ra tiếng thật dài, “ Hừ”, ý bảo hắn nhỏ giọng chút, sau đó lại tiếp tục dỗ, “ Không nên lại tức giận. Bây giờ ta nói với Chi Nhạc, chúng ta nhẫn một chút có được hay không?”

“Còn muốn nói như thế nào? Ta cũng không sợ thì người thì sợ cái gì? Không phải là hắn sớm biết người yêu đồng tính sao?”

Người không phải ta đương nhiên không sợ. Trong lòng ta khóc ròng, nhưng ngoài miệng còn bình tĩnh giải thích, “ Chi Nhạc vẫn muốn chỉnh sửa ta. Nếu hắn biết ta qua lại với đàn ông... Hơn nữa còn là người... Ôi... Khả năng Lỗ gia sẽ phát sinh án mạng.”

“Hả?” Nhã Hạo giống như nghe được chuyện kỳ lạ, “ Tiểu tử kia bình thường im lặng, thấy thế nào cũng không kinh khủng như vậy.”

Ta thở dài, người bình thường cũng xem như tư tư vẩn vẩn, khi hung ác lên chính là con dã thú.” Dù sao ta cũng phải tìm một thời cơ thích hợp để nói với hắn, được không?”

Hắn thấy bộ dáng ta như vậy, bất đắc dĩ thở dài, vẫn là lui một bước nói, “ Được rồi. Người phải nhanh chóng nói với hắn đi, ta không muốn mỗi ngày đều lén lút lút lút như vậy.”

Ta yên tâm lại, cười với hắn trao đổi một cái hôn, sau đó đưa hắn về phòng.

Ôi. Lại qua một kiếp. Ta không kiếm được lại thở dài một hơi. Cũng không biết mình còn dấu được bao lâu.

Sáng ngày thứ hai.

Ta rời giường thật sớm rửa mặt chải đầu xong, sau đó xuống lầu ăn sáng. Có thể là so với ngày thường sớm quá, trên bàn cơm có mình ta. Không lâu sau, Nhã Hạo cũng xuống.

“Sớm như vậy?” Nhã Hạo cười có chút chế nhạo, đi tới bên cạnh ta ngồi xuống.

“Nhớ người đi!” Ta lại bắt đầu cợt nhả.

Hắn giả vờ khinh thường nhướn mày, tiếp theo lại nhin không được ngọt ngào mà cười cười.

Hai tay ta bắt lấy tay hắn, tới gần hắn hỏi, “Thế nào? Người không nhớ ta hả?”

Nhã Hạo lại hừ nhẹ một cái, ngay cả con mắt cũng lười liếc sang, “Ngày ngày thấy, còn phải nhớ hả?”

“Đương nhiên a!” Ta bắt đầu để ý, “Ngày ngày thấy cũng nhớ, đó không phải là thời điểm ngày nào cũng thấy mới có thể càng nhớ sao!”

Nhã Hạo cười mà như không nhìn ta, “Lúc nào sẽ không thấy mỗi ngày?”

Ta ngheo đầu suy nghĩ một chút, sau đó lại tiếp tục nói nhảm, “Giống như lần trước người tức giận mất tích cả ngày, nếu quá nhớ ta, thì sẽ tự động quay về, đỡ ta phải đi دنب.”

Nhã Hạo nghe xong lại không nhin được cười, “Người thử xem một chút, người không tìm, ta cả đời cũng không quay trở lại!”

/Mập/ nói được làm được~(*+ +*)

~Lời nói này khiến ta vui vẻ vô cùng, khoe miệng ngoác to. Ta thích nghe lời như vậy, khiến ta nghĩ Nhã Hạo không thể rời bỏ lời của ta.

Nhã Hạo thấy ta cười đến mức ngây ngây ngốc ngốc, biết mình phạm phải ít nhiều sai lầm, đỏ mặt lại muốn giải thích cái gì, ánh mắt đậm thấu thân ta, liền ngăn người.

Ta ngừng được mùi nguy hiểm, cũng lập tức xoay người lại nhìn. Cũng ngăn người.

Trong nháy mắt bầu không khí giống như ngưng trệ, toàn bộ lúng túng và xấu hổ phát ra, đến hô hấp thôi cũng thấy khó.

“Chi...Chi Nhạc? Người xuống khi nào?” Ta cũng không biết dùng bao nhiêu sức lực và dũng khí mới có thể lắp bắp nặn ra mấy lời này.

Mặt của Chi Nhạc còn không có tí gợn sóng, “Vừa.”

“NgườiNgười nghe được... Cái gì?”

“Nghe được hắn nói cả đời cũng không quay lại.” Ánh mắt Chi Nhạc quét qua Nhã Hạo. “Tại sao hôm nay các người lại ngồi chung một chỗ?”

Lòng ta căng thẳng, giữa kinh hoảng không biết phải làm sao che giấu, nhưng Nhã Hạo bên cạnh lại có vẻ muốn thẳng thắn hy sinh, “Chi Nhạc, ta và Chi Tín...”

“Đang nói công việc!! “Ta lớn tiếng cắt ngang, trong tình thế cấp bách lại giả tạo nhất, không có hiệu quả nhất, lời nói dối ngu ngốc nhất cứ như vậy thốt ra.

Nhã Hạo ngây ra một lúc, ánh mắt từ ngạc nhiên chuyển sang trách cứ. Ta xấu hổ cúi đầu, nhưng cái tay vẫn không quên lôi bản vẽ từ túi văn kiện ra giả vờ hỏi chuyện. Nhã Hạo rất tức giận, chỉ từ nguyên nhân tiếng hít thở ồ ồ vì kìm nén là có thể biết được, nhưng hắn vẫn phối hợp trả lời câu hỏi của ta.

Hai mắt Chi Nhạc nhìn nhìn, cũng ngồi xuống ăn sáng, lúc đó không nói một lời nào.

Cuối cùng, Nhã Hạo không thể nhịn được nữa vùng chiếc đĩa, không thèm quay đầu lại đã vội xông ra ngoài. Ta tự biết mình đuối lý, rất muốn chạy ra ngoài giải thích, nhưng đành chịu không thể nhấc nổi chân, lập tức nhớ ra bên cạnh còn có một Chi Nhạc.

Chi Nhạc vẫn duy trì vẻ mặt mặt bất kinh tâm(*) nhìn ta, lại thấy ta như đứng trên đồng lửa. Miễn cưỡng nhếch khóe miệng, “Nhã Hạo...Nhã Hạo có lẽ là nhớ ra chuyện quan trọng gì nên đi trước.”

(*) mặt bất kinh tâm: Không để trong lòng, không thèm để ý.

“Có lẽ.” Chi Nhạc cũng không phủ định, nhẹ nhàng dùng thìa khuấy cháo, sau đó lãnh đạm phun ra một câu, “Ca. Bản vẽ của người. Lúc này cầm ngược.”

Ta hoàn toàn không biết nên phản ứng ra sao.

Thực là đánh một trận cũng không có khổ cực như ăn bữa sáng như thế này.

Ta đối phó xong với Chi Nhạc, vội vàng xông lên xe chần an Nhã Hạo Tài xế còn chưa tới, trên xe chỉ có mình Nhã Hạo đang tức giận gặm sandwich. Ta vừa lên xe, hắn liền quay đầu đi không nhìn ta.

Chúng ta cứ ngồi như vậy.

Ta lo nghĩ trong cái không gian chật hẹp an tĩnh dị thường càng không thể cứu vãn, ta buông các ngón tay của mình đang đan vào nhau ra, giờ tay kéo nhẹ góc áo hắn, “Vừa này....Vừa này ăn chưa no hả?”

Ta chỉ là muốn tìm đề tài để làm dịu đi bầu không khí này một chút, thành ra vừa mở miệng lại đập trúng phải mình.

Hắn tức giận không ngừng mà xoay người rống vào ta, “Này người cho ta ăn cái gì sao? Người có biết lúc này hết lần này đến lần khác hỏi ta bao nhiêu vấn đề quan trọng? Ta cũng không biết trả lời làm sao!!”

Lập tức ta dựa sát tới kéo tay của hắn, cầu khẩn nói, “Ta biết mình không tốt, trước tiên người đừng nóng giận được chứ, đừng nóng giận a!!”

“Vậy người cho ta một nguyên nhân để không tức giận?”

Ta lập tức nghẹn lời.

Hắn thấy lại càng không vui, “Nghĩ không ra ta trước kia là con riêng không quang minh, hiện tại ngay cả cùng tình nhân bên nhau cũng là lén lút!!” Nói xong, hắn cũng để bụng, cầm bánh mì vò thành một cục, ném xuống đất.” Ta muốn tự lái xe về. “Vừa dứt lời, tay hắn đã cầm chuôi cửa muốn ra ngoài.

Hắn nói đến nước này ta càng không thể thả hắn đi, gần như phi thân qua ôm hắn không cho đối phương di chuyển, tâm trạng căng thẳng mắt gần như muốn bốc hơi nước. Ta đáng thương giờ thẳng ba ngón tay lên thề, “Ta xin thề, ta xin thề!! Bất luận lần sau phát sinh chuyện gì, ta cũng nhất định sẽ không giống như lần này. Ta nhất định nói rõ với Chi Nhạc. Nhã Hạo đừng tức giận nữa được không?”

Nhã Hạo không còn giãy giụa, cũng không thấy có dấu hiệu mềm xuống., ta lại lập tức tăng thêm hai tiền kiên quyết, “Lỡ Chi Tín ta cam đoan, cho dù là Chi Nhạc bây giờ đứng trước mặt ta, ta nhất định sẽ nói toàn bộ không dấu diếm. Chỉ cần Lỗ nhị thiếu gia không tức giận nữa!!”

Kỳ thực Nhã Hạo cũng là người dễ mềm lòng, hắn thấy ta thành khẩn như vậy, sắc mặt hòa hoãn. Cúi đầu cầm tay ta, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng vẫn kiên trì ranh giới cuối cùng của mình, “Ta không ép người, nhưng ta thật không muốn lén lút.”

Nhã Hạo lúc này, như một tiểu phụ nhân không chiếm được danh phận, đau khổ cầu khẩn người yêu đừng đem hắn kim ốc tàng kiều.

Ta thấy mà tâm trạng cũng không tự chủ tỏ ta cảm giác tội ác, như mình lừa bịp một thiếu nữ ngu ngốc. Ta nhẹ nhàng nâng mặt Nhã Hạo lên, hướng tới môi của hắn, xẹt tới. Sau khi hôn xong, Nhã Hạo lại ôm ta càng thêm nụ hôn sâu.

Môi lưỡi quần quýt luôn là nói không hết ngọt ngào, cả hai chúng ta thăm dò thân thể đối phương, đang muốn tiếp tục còn hăm lại đúng lúc, khi đó sau kính hiện lên một gương mặt quen thuộc khiến ta lạnh lẽo toàn thân.

Thân ảnh kia đứng đằng xa rất nhỏ, mông lung nhưng vẫn là có thể nhìn ra khuôn mặt dữ tợn của hắn. Hàn ý từ lòng bàn chân bốc lên tận óc, ta chưa từng thấy qua Chi Nhạc làm cho lòng người lạnh như vậy. Ta không chút nghĩ ngợi mà nhanh chóng nhảy khỏi xe nhìn về phía sau.

Trong tầm mắt bát ngát, không có một bóng người.

Sao vậy?! Ta sợ mất hồn mất vía, nhưng vẫn một tay chống trán nhìn xung quanh.

Sau khi quan sát không có kết quả. Ta xác định là mình bị hoa mắt mới thở ra nhẹ nhõm, một cái khác đáng sợ lại đang dấy lên trong đầu. Ta vội vàng phóng tới trong xe, đáng tiếc là người đã đi còn lại khoảng không vô ích.

Chỉ có thể ra sức đá cái xe vô tội, nó còn bị thâm hê hê mà lay động, nói cho ta biết nó đã từng bị người chà đạp.

Ồi. Ta vạn phần phiền não thở dài. Cứ tiếp tục như vậy không sớm thì muộn cũng vào viện tâm thần thôi.

21. Chương 21

Nhã Hạo lại tức giận đại biểu chính là ban bố mệnh lệnh không cho ta vào phòng làm việc của hắn. Sau khi quấy nhiễu nữ thư ký bằng mọi cách, ta thôi lui cầu nàng phải báo cho ta ngay khi Nhã Hạo vừa ra khỏi cửa. Nàng gật đầu, trả giá chính là một thỏi son môi hàng hiệu.

Ta quay lại phòng thiết kế, ngồi xuống nhớ tới chuyện sáng nay, không phải trường hu thì là ngắn thán(*). Đồng nghiệp Tiểu Bưu thấy bộ dáng ta như vậy, nói đùa trường phòng thiết kế ta sắp thành ông sư.

(*) Thở ngắn than dài.

Ta trừng mắt hỏi hắn nói càn cái gì. Hắn lại cười ha ha, thanh âm vang lớn lên xuống tuyên bố, “ Phòng thiết kế chúng ta cuối cùng người thân đều là lưu manh rồi!!”

Ta tức giận, vừa muốn đứng dậy giáo huấn hắn, thì đã có người thay ta ném cho hắn một cục giấy vụn, “Người mới là lưu manh, ta nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết!!”

Ta khó hiểu, hỏi chuyện gì xảy ra, Tiểu Bưu lại không biết tốt xấu mà bạo tin, “Hắn tiểu tử kia, đã muốn hiểu thuận với mẫu thân đại nhân, lại muốn lấy lòng bạn gái, nhưng mà mẫu thân đại nhân khăng khăng không đồng ý việc hắn lấy cô gái này làm vợ, tên gốc kia rất phiền muộn.”

Tiểu Bưu còn chưa nói hết, tiểu tử trong câu chuyện – Tiểu Thường đã xông lại làm thịt tên khốn chán sống. Ta nhìn hai tên vô vị này mới sáng sớm đã đánh lộn đuổi bắt, thảo nào chúng ta đều một bản mặt y nhau.

Có lẽ là tiếng thở dài của ta quá lớn bọn họ cuối cùng cũng dừng lại nhìn ta. Tiểu Thường hỏi, “Chi Tín, trường hợp của người là sao hả?”

Ta bất đắc dĩ khoát khoát tay, “Tám lạng nửa cân.” Nói xong, ta lại cảm thấy kỳ quái, “Các người làm sao biết ta yêu a? Ta có nói với các người sao?”

Bọn họ cùng cười, “Bộ dạng này của người muốn lừa ai a, cũng không muốn nghĩ trước kia ai đó luôn cười hạnh phúc không có lý do rồi lại thống khổ, về gốc gác kia ta thấy thật muốn cho một đám.”

Có chuyện này? Sao ta hoàn toàn không biết. Nhưng nếu họ đã nhìn ra cái gì, như vậy khẳng định Chi Nhạc cũng nhìn ra, vậy sáng nay cái khuôn mặt hiện lên ở kính sau....

Ta nghĩ đến xuất thần, bọn họ lại lo lắng đẩy đẩy ta, “Sao, chuyện của người khó giải quyết? ”

Ta lắc đầu, hỏi Tiểu Thường, “Người định làm như thế nào?”

Hắn vuốt tay, vạn phần bất đắc dĩ, “Lòng bàn tay và mu bàn tay đều là thịt. Còn có thể làm sao? Nghĩ cách giải quyết a! Họ căn bản không biết rõ làm đàn ông khó khăn, vừa hiểu thuận lại vừa có trách nhiệm

đàn ông thì càng khó!” Ta gần như muốn giơ tay giơ chân tán thành, hần nghĩ sâu một lúc, lại nhin không được thở dài, “ Cũng khó trách bạn gái ta, lúc đi học thì vụng trộm, đi làm việc rồi còn bị mẹ ta dùng đủ cách gây khó khăn, đổi lại là ta, ta cũng chịu không nổi.” Nói xong hần cũng bắt đầu phát điên, “Mẹ a! Người buông tha cho con trai đi!!”

Ồi. Ta thấy mà lòng cũng khó chịu. Nhớ tới lời Nhã Hạo nói lúc sáng, lại càng khó chịu.

Cũng thực khó trách Nhã Hạo lại giận dữ.

Giờ tan làm, nhờ có son môi hàng hiệu kia báo tin, ta kịp thời cản Nhã Hạo lại ở bãi đỗ xe.

“Nhã Hạo, chúng ta cùng nhau quay về đi?”

“Ta không rảnh, ta hẹn Trần tiểu thư đi ăn.”

Ta thăm thở dài một hơi. Ai cũng biết đây là dụng ý gì.

“Công việc? Ta có thể đi cùng không?”

Hần liếc ta, “ Chúng ta muốn có thể giới hai người. “

Trong lòng ta không rõ là tư vị gì, nhưng vẫn thối lui, “VẬY... Ta đây ngồi ở chỗ rất xa, chờ các người dùng cơm xong, chúng ta cùng về.”

Hần không để ý, tự mở cửa xe, sau đó hạ cửa kính xuống, gương mặt thái độ kiêu căng, “Cơm nước xong đương nhiên là đưa người ta về nhà, ta không có nhiều thời gian quản người như vậy.”

Nói xong, hần bắt đầu khởi động xe.

Ta lập tức xông tới mở cửa xe, hần lại tức giận nhìn ta chăm chăm, ta mặt dày nói, “ Ta ngồi rất xa, chờ các người ăn xong, sau đó người đưa nàng về nhà, tự ta về nhà, thế được chưa?”

Đây dĩ nhiên không phải kết quả hần muốn, nhưng vẫn không nói gì .Vô lăng khê động, xe bắt đầu chạy.

Hần ở đầu đường nhà hàng thì thả ta xuống, lý do là không muốn Trần tiểu thư thấy ta mà hiểu lầm. Ta biết hần là đang trả lại ủy khuất sáng nay, ta ngoan ngoãn xuống xe, chạy tới nhà hàng.

Đến đó, ta chọn một chỗ hẻo lánh lại có thể thấy rõ bọn họ, ngồi xuống, sau đó không uống cái gì, chỉ muốn một ly cà phê đen rất hại dạ dày. Ta cố ý uống một ly lại một ly nữa, sau đó giả bộ đề cái dạ dày đang đau xuống.

Ta không tin người không đau lòng!

Nhã Hạo hần dường như thực sự không đau. Sau khi ăn cơm xong, cực kỳ dứt khoát cùng nữ nhân kia song song đi ra nhà hàng. Làm ta lúc chạy đuổi, thấy Nhã Hạo đang thân sĩ mời nàng lên xe, sau đó rời đi.

Ta ngơ ngác nhìn xe thể thao chạy đi, trong ngực trăm mối cảm xúc. Bây giờ, ta chỉ nghĩ đến bốn chữ, cùng đường hết cách.

Ta vốn là sẽ về nhà, nhưng ta thật sự rất không cam lòng chuyện hần bỏ lại ta một mình. Vì vậy ta bực mình quay lại công ty, ta muốn tối nay hần không tìm thì sẽ ngủ lại công ty!

Kết quả ở cổng công ty trông thấy hần.

Ta đi tới chỗ hần, biết rõ còn hỏi, “Không đưa Trần tiểu thư về nhà?”.

Hần suy nghĩ một chút, “ Chợt nhớ ra có văn kiện quan trọng chưa cầm.”

Ánh mắt ta cố tình vòng quanh tay hần, “Văn kiện đâu?”

Hần không phản ứng, tự lên xe. Ta cũng vội vàng theo lên, chỉ có điều lần này ngồi bên cạnh hần. Ta vừa lên xe, hần lại ném cho ta cái gì, ta đón lấy nhìn, thuốc dạ dày.

Ta nhẹ nhàng cười một cái.

Khi về đến nhà, Chi Nhạc đang ở đại sảnh chờ ta.

Hắn thấy ta quay về hỏi, “ Tã ca đến giờ sao?”

Ta gạt đầu. Hắn lại hỏi, “Ăn cơm chưa? Ta kêu người làm mang cơm nóng cho ngươi ăn.”

Ta lại gạt đầu, sau đó kéo Nhã Hạo bên cạnh, “ Ngươi không ăn cũng phải uống chút canh.”

Ta biết hắn không muốn, nhưng ta cố chết lôi kéo hắn không tha. Chỉ chốc lát sau, chúng ta lại bày một trận như vậy ngồi trước bàn ăn.

Bầu không khí vẫn luôn rất không tốt. Ai cũng không phá vỡ trầm mặc, xung quang chỉ trừ tiếng đồ ăn ra, cái gì cũng không nghe thấy.

Lỗ Chi Tín, cố lên!

Ta thít sâu, trong lòng liên tục cổ động chính mình, sau đó dứt khoát đứng dậy, vòng qua Chi Nhạc, ngồi vào bên cạnh Nhã Hạo.

Ánh mắt Chi Nhạc nhìn ta đều lộ vẻ kinh ngạc, Nhã Hạo lại kinh ngạc hơn. Ta biết mình đã không thể lùi, nói với Nhã Hạo, “Nhã Hạo, đặt tay lên mặt bàn.”

Qua mấy giây Nhã Hạo mới từ trong mộng tỉnh lại, hắn không thể tin mà nâng tay lên, theo chỉ bảo của ta đặt lên bàn.

Tay ta đã bắt đầu run rẩy, nhưng ta vẫn trấn định mình. Chậm rãi nâng tay lên đưa về phía Nhã Hạo. Cuối cùng, mười ngón đan chặt.

Ta cảm thụ được tay của Nhã Hạo rõ ràng rung một cái, cũng thấy được sắc mặt Chi Nhạc sưng sốt, tức giận, trách cứ, khiếp sợ.

Ta thấy Chi Nhạc vì kiềm nén mà tay trái nắm thành nắm, cũng thấy vì tay phải hắn nắm chặt đôi đũa mà lộ rõ các khớp xương trắng bệch. Chi Nhạc trợn to hai mắt, hô hấp vì khó tin mà lộ ra vẻ hỗn loạn hiểm thấy. Đó là ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thần sắc Chi Nhạc như vậy, đè nén gần như mất khống chế.

Đồng thời ta cũng cảm nhận được ánh mắt Nhã Hạo vui mừng. Cảm thụ khói mờ trên mặt hắn đã quét sạch, cảm thụ hắn cảm ngược hai tay ta thật chặt, truyền tới cho ta dũng khí nhiều hơn để đối mặt với Chi Nhạc.

Ta còn có thể rõ ràng lòng mình có bao nhiêu hoang mang nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, bao nhiêu ý định trốn tránh tâm mất kích động của Chi Nhạc nhưng ta lại cảnh cáo chính mình không được lùi bước. Đúng, sao có thể lùi? Cho tới nước này chỉ có thể mặc kệ. Lòng ta mạnh mẽ, khoác tay Nhã Hạo lên vai mình, tay của ta cũng ôm hông Nhã Hạo, tay vừa thu lại, lúc này Nhã Hạo còn ngây ngốc cứ như vậy nhìn về phía ta. Ta cắn chặt khớp hàm, lấy hết dũng khí, nhưng thanh âm vẫn không khỏi run rẩy, “Chi, Chi Nhạc... Chúng ta....Chúng ta bên nhau.”

Đó là biểu tình đất trời sụp xuống, ta tin chắc. Ta rất khó hiểu vì sao, Chi Nhạc lại có vẻ mặt như thế, ta cũng rất đau lòng, lẽ nào ta thực sự khiến hắn thất vọng đến nước này?

Chi Nhạc lúc này, mặt xám như tro tàn, ngây ngô như gà gỗ, giống như những lời này của ta làm đầu hắn vỡ ra, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn. Hắn thở phì phò không ngừng, tay co quắp, tiếp theo chiếc đũa rơi xuống đất.

“Chi Nhạc!!” Ta lại càng hoảng sợ. Phản ứng của hắn hoàn toàn vượt xa dự liệu, ta cho là hắn tức giận lật bàn, nhưng hắn không rên tiếng nào, giống như một người bị đá kích mạnh mẽ đến có thể ngã bệnh.

Ta vội vàng giơ tay muốn nắm cái tay đang run rẩy của hắn, nhưng còn chưa chạm đến đã bị hắn hung hăng hất ra, “ Đừng có chạm vào ta!!”

Đau đớn ở tay giống như luồng điện vọt tới toàn thân, trái tim bị nhéo một cái, đau đến gần rơi lệ. Chi Nhạc...Chi Nhạc mười tám năm chưa từng có đánh ta một cái, chưa từng lớn tiếng với ta câu nào.

“Chi Nhạc, ta....”

“Ăn!” Ta vội vàng giải thích bị Nhã Hạo lạnh lùng cắt ngang. Lời của hắn nói rất nhẹ, phảng phất chỉ là dùng khí phun ra ngoài hai chữ, lại mang theo cứng rắn kẻ nào cũng không thể đi ngược.

Ta trở mắt nhìn Chi Nhạc rõ ràng đã gần tới ranh giới bạo phát lại còn mạnh mẽ ép mình cầm đũa, cúi đầu nuốt rau, như nhau sáp.

Ta cũng không dám nói nhiều, cúi đầu cầm đũa, run rẩy và từng hạt cơm vào miệng, toàn thân vì khẩn trương không ngừng run lên. Nhã Hạo giống như cũng nhận ra được điểm này, tay nhẹ nhàng đặt lên lưng ta, hy vọng cho ta yên lòng. Nhưng hắn không biết, làm như vậy, chỉ làm ta càng kinh hãi, làm ta càng sợ khiến Chi Nhạc thấy, chọc giận Chi Nhạc.

Ta cho là bữa cơm này nhiều lắm là một trận chiến khói súng, không nghĩ tới ngay từ đầu ta đã thành bia đỡ đạn.

Bữa ăn khó chịu này giằng co không lâu, chúng ta mang tâm sự riêng, đến tận khi Chi Nhạc nhẹ nhàng buông đũa xoay người lên lầu, bữa cơm này mới thành công tan rã trong buồn bã.

Ta vội vàng đuổi theo, trước khi Chi Nhạc đóng cửa ta gọi hắn lại, “Chi Nhạc, chờ chút, Chi Nhạc... Có thể nói chuyện một chút không?”

Chi Nhạc để ta tiến vào, tự mình ngồi xuống mép giường, mặt vô biểu tình mà chăm chú nghe xem ta muốn nói cái gì với hắn.

Lòng ta ngổn ngang khó tả, lại đau đến giống như bị móng vuốt con mèo cào nhiều. Ta hỏi, “Chi Nhạc? Thật xin lỗi Chi Nhạc, ca ... Có phải khiến người rất thất vọng hay không?”

Chi Nhạc mặt vô biểu tình, như núi bất động, không nói tiếng nào. Ta thấy càng lo lắng, xông lại ngồi xổm trước mặt hắn, nắm tay hắn, “ Chi Nhạc, người cho ta chút phản ứng đi? Chi Nhạc!!”

Hồi lâu, Chi Nhạc mở miệng, “Ngoài chuyện có thể ở cùng một chỗ với đàn ông, còn có thể tiếp nhận ở cùng với em trai của mình?”

Giọng của Chi Nhạc, thà là trách cứ khinh miệt, còn không bằng nói là đang thăm dò. Đây là dùng giọng thực bình thường nói ra, với ta đây cũng không nhất thiết là đả kích. Giống như một tử tù đợi xử bắn xong xuôi, trước khi chết mới nói là thay đổi thành ngũ mã phanh thây tàn khốc, đầu óc ta rỗng tuếch.

Chi Nhạc nhắc lại, “ Ngoài việc chấp nhận có thể ở cùng với đàn ông, còn có thể tiếp nhận ở cùng với em trai của mình, đúng không?”

Ta nhìn ánh mắt của Chi Nhạc, căn bản không biết trả lời như thế nào, “Thật xin lỗi Chi Nhạc, ta...”

“Ta hiểu.” Chi Nhạc đột nhiên cắt ngang. “ Ta đều hiểu hết.”

Ta cảm thấy sợ hãi trước nay chưa từng có, ta kích động bắt cánh tay Chi Nhạc muốn giải thích, “Không đúng không đúng!! Chi Nhạc người hãy nghe ta nói...”

“Ta thực sự hiểu!!” Chi Nhạc lại cắt lời ta, hắn hất tay của ta ra, bưng mặt của ta, chậm rãi kề sát, “ Người là muốn nói, người thích hắn, cho nên có thể vứt bỏ mọi ràng buộc, đúng không?”

Ngay cả chính ta cũng không biết mình muốn nói cái gì, nhưng lại vô ý thức gật đầu một cái. Ánh mắt Chi Nhạc như kim châm, giống như xuyên thấu qua mắt ta vào tận trong, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

“Vứt người ra ngoài đi.” Chi Nhạc buông cái tay đang bưng mặt của ta ra.

“Nhưng mà...” Ta muốn nói cái gì.

“Có gì ngày mai hãy nói. Tất cả ngày mai bắt đầu đi.” Chi Nhạc cũng đứng lên, nhìn ta, “ Nghỉ ngơi thật tốt, người không phải rất mệt mỏi sao?”

Ta do dự một chút, còn chưa có quyết định làm sao Chi Nhạc đã đưa ta tới cửa. Hắn sờ sờ mặt của ta, trên mặt rốt cuộc có chút biểu cảm, hắn nói, “ Ca, ngủ ngon. “

Ta gật đầu một cái, cũng sờ lại mặt của hắn, “Người cũng đi ngủ sớm một chút.”

Toàn bộ quá trình ta cũng không biết mình đã nói gì, chỉ biết là bây giờ càng ngày càng bất an. Mới vừa nãy Chi Nhạc khiến ta cảm thấy không rét mà run. Sao lại như thế? Ta vô cùng nhũc đầu.

Ta mang theo tâm tình thấp thỏm trở về phòng của mình, khi ngang qua phòng Nhã Hạo lại bị hắn gọi vào.

“Chi Nhạc...Chi Nhạc sao rồi?”

Ta than thở, ta cũng không biết làm sao.” Hắn... xem như yên lặng đi.”

Nhã Hạo cũng thấy được ta lo lắng, hắn cầm lấy tay ta, “ Xin lỗi. Ta không nên ép ngươi. Ta không biết Chi Nhạc sẽ phản ứng như thế...”

Ta ngẩng đầu nhìn Nhã Hạo, ngay cả Nhã Hạo cũng phát hiện ra bất thường của Chi Nhạc? Ta miễn cưỡng cười, “ Không phải... Tiếp tục giấu giếm cũng không phải biện pháp tốt, tự ta nói so với chính hắn phát hiện ra tốt hơn.”

Nhưng thực.. Hắn nói thế nào cũng có chút đầu mối đi, sao lại phản ứng mạnh như vậy? Lẽ nào hắn là cho rằng ta không có can đảm lớn như vậy đi thẳng thắn nói ra tất cả với hắn?”

Ta chống trán, đầu óc bắt đầu càng ngày càng hỗn loạn.

Nhã Hạo thấy cũng đau lòng, “Không cần nghĩ nữa. Tất cả đều thuận theo tự nhiên đi. Ngươi rất mệt, ngủ đi.” Nói xong, hắn kéo ta vào trong phòng.

Nhưng ta lại không muốn, “Ta vẫn nên về phòng mình ngủ. Loại thời điểm này, còn chưa phải lúc, lại chọc Chi Nhạc tức giận.”

Nhã Hạo cũng không muốn, “ Ta lo lắng. Ta chỉ là muốn ôm ngươi ngủ, ngày mai ta thừa dịp hắn còn chưa dậy sẽ ôm ngươi về phòng được không?”

Hắn dụ dỗ, ta không chống đỡ nổi chỉ có thể gật đầu.

Nói thật, loại tình huống này, ta cũng không muốn một mình ở phòng.

Nhã Hạo cười khế, hôn trán ta, dắt ta vào phòng của hắn.

22. Chương 22

Nếu chuyện này không phải so với tưởng tượng của ta đơn giản, như vậy thì là thực sự phiền phức, hơn nữa là rất phiền phức.

Đương nhiên, ta tin chắc là cái thứ hai.

Từ lần Chi Nhạc thất thố trước bàn cơm đó trở đi, ngày thứ hai lại khôi phục vẻ mặt như trước. Chỉ là nếu như không, cũng không phải là thật sự là không có chuyện gì lạ. Ta biết trong lòng mỗi người khẳng định cũng có nhất trí mạng, hắn không làm rõ ràng, ta cũng không biết xử lý ra sao.

Ta cuối cùng là đợi chờ trong lo lắng, với ta biết rõ Chi Nhạc, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình. Hắn rốt cuộc muốn thế nào? Rốt cuộc là do ta nghĩ quá nhiều, hay là thật có khí tức nguy hiểm ở trong bóng tối sẽ trào ra?

Phòng thủ nghiêm ngặt, kinh tâm động phách, đã đích xác trở thành khắc họa cho ta gần đây.

Nhã Hạo nhìn thấy mà khó xử và đau lòng, “Chi Tín. Để ta đi nói với Chi Nhạc? Bộ dáng này của ngươi khiến ta rất lo lắng.”

Ta lắc đầu. Hắn căn bản không hiểu Chi Nhạc, bây giờ Chi Nhạc đã có thành kiến với hắn, nói cái gì cũng sẽ càng tối tăm thôi.

Thời gian một tháng cứ như thế trôi qua. Đương nhiên vẫn là không có phát sinh chuyện gì.

Sau lời khuyên của Nhã Hạo, ta cũng dần cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều. Cho dù Chi Nhạc không hài lòng khi ta và Nhã Hạo ở bên nhau, nhưng ta và hắn vẫn là anh em, hai anh em thì làm sao có thù được. Ta biết, hắn cũng muốn ta có hạnh phúc.

Ta và Nhã Hạo ngày càng tốt, cũng càng ngày càng thân thiết. Tuy cả hai không quá lộ liễu, nhưng vẫn là kém ba cách năm mà chạy tới phòng hắn, hắn lại ôm ta trở về phòng. Đến khi có một lần, bị Chi Nhạc bắt được, theo như lời Nhã Hạo nói, lúc đó Chi Nhạc lập tức cư xử bình thường, hắn nói, “Chẳng phải ở phòng người rất tốt sao? Người ôm tới ôm lui không thấy mệt?” Sau khi ta biết, vô cùng khấn nguyện, nhưng Chi Nhạc cũng không có biểu hiện gì, vì vậy ta lại yên tâm.

Hoặc là lần khoan dung nọ, ta và Nhã Hạo càng không kiêng nể. Vốn là Chi Nhạc vẫn luôn ngồi ở giữa ba người, bị buộc sang bên phải của ta. Vì vậy tình thế này có biến, ta ở giữa, tả hữu hữu bảo, hưởng tề nhân chi phúc(*).

(*) Trái ôm phải ấp, hưởng giàu sang phú quý.

Cơm tối hôm nay, chúng ta lại căn cứ theo trận địa cũ ngồi xuống. Cầm đũa, cánh tay ta và Nhã Hạo lại chạm nhau, đây cũng không phải là lần đầu tiên mà Nhã Hạo cũng không phải là lần đầu oán trách ta.

“Chi Tín, ta cũng không trông mong người đổi tay phải cầm đũa, nhưng là người không thể giảm chút động tác sao?”

Ta cũng bất đắc dĩ, “Hơn hai mươi năm qua ta đều ăn cơm như vậy, không thấy Chi Nhạc trách khừ.”

Nói xong, ta nhìn thoáng qua Chi Nhạc bên cạnh. Vừa nhìn, lập tức kỳ quái hỏi, “ Chi Nhạc, trước kia người không phải cũng dùng tay trái ăn cơm sao? Tại sao hôm nay lại dùng tay phải?”

Chi Nhạc lúc này mới ngẩng cao đầu, “Đó là do người vẫn một mực thích ngồi bên phải của ta, hơn nữa lại có thói quen dùng tay trái, ta sợ đụng phải người, cho nên học dùng tay trái ăn cơm.”

Ta nghe xong mà trong lòng căng thẳng, vậy mà ta lại không hề nhận ra chuyện này. Nhã Hạo bên cạnh cũng nghe ra chút ý tứ mà tiếp, cũng cảm tức dùng chiếc đũa chuyển sang tay bên trái thử một chút, kết quả kẹp cái gì cũng không nổi. Ta cười hắn, sau đó ra oai mà nói muốn tự mình biểu diễn, kết quả ta phát hiện tình huống cũng không khá hơn bao nhiêu.

Không cam tâm, ta lại thử, thất bại. Tiếp tục thử, lại vẫn thất bại.

Ta thâm nghĩ, thay đổi thói quen, rốt cuộc cần bao nhiêu ý chí.

/Mập/ Haizzz, Chi Nhạc si tình.

Sau bữa cơm tối, ta vọt vào phòng của Chi Nhạc.

Ta ngồi xuống, Chi Nhạc liền vẽ mặt mình bạch hỏi, “ Muốn hỏi cái gì sao?”

Ta cười khẽ gật đầu, “Chi Nhạc, người dùng tay phải cầm đũa gấp đồ ăn cho ta xem.”

Chi Nhạc dùng bốn ngón cầm đũa, kẹp đồ vật nhỏ trên mặt bàn từng cái một cho ta xem, ném cái đũa đi, tầm mắt chúng ta chạm nhau trong một giây, lòng ta vô có cả kinh, tự nghĩ muốn nói cái gì cũng quên sạch, chỉ có thể cười khúc khích che đậy đi lúng túng.

Chi Nhạc đương nhiên là vừa thấy thì hiểu, hắn hỏi, “Ca, bởi vì ta từ nhỏ đã nhường nhịn người, cho nên người cảm thấy áy náy?”

Ta ngẩn người, gật đầu.

Chi Nhạc ngồi xuống cạnh ta, nhìn ta, trong mắt lóe tia sáng chói, “Cần gì áy náy. Ca, Chi Nhạc làm vì người, nhiều nhất chỉ là không dùng tay phải cầm đũa. Nhưng có rất nhiều chuyện, Chi Nhạc biết mình sẽ không thể buông tha.”

Ta cầm tay hắn, chân thành mà nói, “Không! Ca biết Chi Nhạc vì ta bỏ qua rất nhiều thứ, Chi Nhạc muốn làm gì thì làm đi! Ca nhất định sẽ hỗ trợ Chi Nhạc! Sau này, phải chờ ca chăm sóc người thật hạnh phúc.”

“Thật?”

“Thật!” Ta gật đầu nói, “Chi Nhạc, muốn cái gì? Ca lấy về cho người! Vô luận cái gì, ca đều có thể nghĩ cách cho người!”

Chi Nhạc nghe xong cười ngượng, đó là cái cười bi thảm, dường như trong thiên địa này chẳng ai hiểu hắn. Hắn cười cô độc.

“Làm sao vậy, Chi Nhạc?” Ta vội vàng hỏi.

Chi Nhạc lắc đầu, nói, “Ca. Ta không cam lòng. Trước đây ra coi trọng một quyển sách, ta ở nhà sách đợi tám tiếng, chỉ là bỏ đi có hai phút, nó đã bị người ta mua mất. Ông trời đối xử với ta không công bằng, ta không cam lòng!”

Ta vội vàng nói, “Không phải thế, hết thấy đều có cách giải quyết. Người muốn sách gì? Ca nhất định tìm về cho người. Người nói đi.”

Chi Nhạc nhìn ta. Trong mắt gợn lên ánh nước, “Ta muốn người quay về.”

Ta muốn người quay về. Trong lòng ta mặc niệm một lần nói, “<ta=“” muốn=“” người=“” quay=“” về=“”>> đúng không, là tiểu thuyết, hay là văn xuôi?”

Trong mắt Chi Nhạc quang mang chớp lên một cái, sau đó hắn lại trầm mặc.

Ta nghĩ chắc hắn cũng không biết văn gì. Vì vậy hỏi, “Vây... biết tác giả không? Người suy nghĩ một chút.”

Chi Nhạc vẫn là trầm mặc.

Vì vậy ta không hỏi lại, ta cam đoan, “Chi Nhạc, ca nhất định tìm về thứ người muốn.”

Ta quay lại phòng mình, trước tiên bật mạng máy tính. Tìm trên diễn đàn, nhấn lại, vào phòng chat hỏi người, có thể làm gì thì làm. Ta nghĩ tới cái gì, ta đều làm hết.

Nhưng kết quả, không có.

Nhã Hạo vào đã lâu, hắn an tĩnh ngồi trên giường, dùng tay trái gấp đồ chơi. Sau đó ta xoay người lại nhìn hắn, hắn cay đắng mà nói. “Người biết không? Vốn là vì một người mà thay đổi thói quen không dễ như vậy. Nhất là đứa trẻ, hoàn toàn không có người lớn độc thức, chỉ dựa vào ý chí của mình, càng khó.”

Ý nói ấy ta làm sao không hiểu, ta chân vừa đạp cái ghế cứ như vậy trượt đến tận giường, ta nắm tay hắn, nói, “Nhã Hạo. Ta thừa nhận, Chi Nhạc đối với ta rất quan trọng! Hắn là tất cả tài sản của ta. Ta biết hắn yêu ta, ta cũng rất thương hắn. Nhưng ta thương hắn, không có nghĩa là không thể yêu người! Trên thế giới này, có tình thân, giống ta và Chi Nhạc, có tình yêu, như ta và người, còn có tình bạn, như ta và những người khác. Thượng đế sáng tạo ra nhiều tình cảm như vậy, cũng không phải bảo chúng ta vì cảm tình này mà đi bóp nghẹt cảm tình khác, mà chúng ta phải bao dung tất cả. Ta tin, ta yêu Chi Nhạc và yêu người, là không có xung đột. Cho nên người cũng không cần hỏi ta, người và Chi Nhạc, khi cả hai rời xuống nước,ta sẽ cứu ai trước, những thứ này khiến nam nhân toàn thế giới đều cảm thấy vô vị. Ta tin. Chúng ta có thể sẽ luôn tốt như vậy, có đúng không?”

Nhã Hạo nghe xong, một trận cười gượng thư thái, “Xin lỗi, Chi Tín. Ta dường như có chút ghen tỵ. Ta luôn cảm thấy dường như ta đang tham gia vào giữa người và Chi Nhạc.”

Ta cười khẽ, hôn lên trán hắn.

Ngày thứ hai, sáng sớm ta đã làm xong công việc của cả ngày, đi tới toàn bộ nhà sách trong thành phố. Nhưng tìm cả ngày, cái gì “Ta chờ người quay về”, cái gì là “Ta tin người sẽ trở về”, quay về lộn xộn cái gì đều có, chính là không có, “Ta muốn người quay về.”

Ta rơi vào đường cùng, chỉ có mang toàn bộ,” người, ta, về. “Những chữ này trên sách thì mua sạch về, nghĩ xem có quyển nào đúng không?”

Ban đêm, khi ta như một công nhân chuyên chở mang gần trăm cuốn sách vào phòng Chi Nhạc, Chi Nhạc cũng hoàn toàn không biết phát sinh chuyện gì, im lặng đứng ở một bên, nhìn ta để xuống một đồng lại một đồng sách.

Ta thở phì phò, phỉu bụi trên người, cười nói với Chi Nhạc, “ Chi Nhạc, lại đây, xem có sách người muốn hay không.”

Chi Nhạc đi tới bên cạnh ta, thấy ta đầy mồ hôi, “Tất cả do chính người tìm về?”

“Đúng vậy.” Ta gật đầu, sau đó kéo Chi Nhạc ngồi xuống, đưa từng quyển cho hắn xem, “Nhìn xem một chút, có sách người muốn không, xem đi.”

Tâm Chi Nhạc không để ý để tới quyển sách trên tay, hắn chỉ yên lặng nhìn ta. Ta thấy mà không tránh khỏi lo lắng, “Không có quyển người muốn sao? Không thể nào, người xem một chút bên này có hay không?” Nói xong, ta lại định đi lật tìm một đồng sách khác.

Đột nhiên Chi Nhạc kéo ta, “Ca, đêm nay ngủ lại ở đây đi.”

Hắn hỏi rất nghiêm túc, thiếu chút nữa làm ta sợ hết hồn. Ta nói, “ Được. Ta cũng giúp người tìm, nếu là ở đây không có, ta còn một người bạn làm ở nhà xuất bản, không biết hắn có thể giúp một tay hay không.”

Chi Nhạc buông tay ra, lại một cái cười bất đắc dĩ, “ Tự ta tìm là được. Người đi tắm trước đi.”

“Vẫn còn sớm mà, ta giúp người tìm một chút.”

Nói xong, ta lại bắt đầu lật sách, Chi Nhạc cũng bắt đầu lật theo, hơn nữa lật đến mức tùy ý.

“Người ngủ ở đây không cần phải hỏi trước Lỗ Nhã Hạo một tiếng sao?” Chi Nhạc lật sách, thuận tiện hỏi.

Ta cười, “Có tình yêu, lẽ nào có thể quên tình thân sao? Em trai cũng quan trọng giống vậy.”

“Ta quan trọng? “ Chi Nhạc nhìn ta.

Ta gật đầu.

Chi Nhạc cười, “Đi tắm đi. Chỉ có ta mới biết được thứ ta muốn.”

Ta lại gật đầu. Hắn nói đúng. Ta ở đây, chỉ có thể giúp hắn lật sách.

Ta đứng đây chưa đi được hai bước, sau lưng lại truyền tới tiếng Chi Nhạc, “ Ta và Lỗ Nhã Hạo, ai quan trọng? “

Đối với vấn đề này, ta cũng không cảm thấy khó khăn hay kinh ngạc.

Ta xoay người lại, móc ví ra, lấy ra một tờ giấy quan trọng mà tỉ mỉ vuốt ve, đưa tới trước mặt Chi Nhạc. Ta nghiêm túc nói, “ Quan trọng như nhau. Chi Nhạc người và Nhã Hạo quan trọng như nhau.”

Chi Nhạc nhìn ta một chút, lại nhìn dòng chữ quen thuộc trên tờ giấy, cười cười, “ Ta tìm được rồi.”

“Hả?”

Ta đang cảm thấy nghi hoặc, Chi Nhạc lại đưa một quyển sách tới trước mặt, “Ta tìm được rồi.”

Ta cúi đầu nhìn.

>

23. Chương 23

Thời gian trôi qua ngày càng vui vẻ, hết thảy đều giống như thay đổi rất tốt đẹp.

Từ khi Chi Nhạc không còn là trở ngại giữa ta và Nhã Hạo, tình cảm hai ta phát triển cực kỳ nhanh. Nhã Hạo bắt đầu hoàn toàn vào chiếm giữ phòng của ta, chỉ trừ thời gian làm việc thâu đêm mới ở lại phòng của mình. Chúng ta mỗi ngày cùng đi làm cùng tan ca. Bận rộn nữa, khi chạm mặt thì sẽ trao đổi một ánh mắt. Khi ta đau lòng vì hắn làm việc cực khổ, sẽ kẹp một mảnh giấy quan tâm vào tài liệu đưa cho hắn,

muốn hắn chú ý nghỉ ngơi. Hắn biết ta vì bản vẽ quên ăn cơm, cũng biết gửi thư tín có hơi trễ qua, muốn ta cẩn thận dạ dày bị đau. Một chút lại một chút tích ở trong lòng, ngọt như đường mật.

Tất cả mọi thứ, đều tốt đẹp như vậy.

Ta chính thức rút khỏi Quân đoàn hòa thượng thiết kế trong quang vinh, bọn họ chung một mối thù, quyết định cùng tấn công ta, không ngừng nói rằng ngày mai ta sẽ bị mỹ nhân đá đến Thái Bình Dương, còn nói hiện tại ta quay đầu có thể cân nhắc tiếp nhận ta. Ta cười to ba tiếng, làm như bàng nhược vô nhân(*) cầm di động nhìn Nhã Hạo cười hạnh phúc. Bọn họ cũng chỉ biết ta mê gái, không biết cái dáng vẻ cười hạnh phúc của ta mà mắt mác tỏ vẻ khinh thường. Thủ lĩnh Quân đoàn hòa thượng Tiểu Bưu càng không thể chịu được nữa mà cuộn cuốn bản vẽ thành cái loa rỗng vào ta, “Cái người điên đang yêu đương kia thỉnh đến WC an tĩnh mà điên!”

(*) : Coi bên cạnh mình như không có người, chỉ sự khinh người.

Mà ta cũng lập tức đoạt lấy cái loa, làm giống như hắn, “Lãnh đạo Quân đoàn hòa thượng kia, còn âm ỉ thì trừ tiền thưởng tháng này của ngươi!!”

Ngay sau đó toàn bộ công ty đều biết phòng thiết kế có một người điên yêu, và một thủ lĩnh Quân đoàn hòa thượng.

Tất cả mọi thứ, đều là tốt đẹp như vậy.

Công tác trên đầu cuối cùng cũng xong, ta và Nhã Hạo rốt cuộc có ít thời thời gian thanh nhàn.

Đang làm việc trong văn phòng, sau khi giao phó xong công sự, ta nói với hắn, “Vầy buổi chiều không còn chuyện gì đi? Ta muốn ra ngoài một chút.”

“Đi đâu?” Hắn hỏi.

“Ta muốn về căn phòng trước kia lấy ít đồ.”

“Được.” Hắn lập tức đồng ý. “Ta đi cùng ngươi.”

“Ừ.”

Sau khi ăn cơm trưa xong, Nhã Hạo theo ta trở về đó. Hắn ở đại sảnh chờ, ta tự mình tìm trong phòng, rốt cuộc cũng tìm được. Ta giờ cái hộp hồng nho nhỏ mở ra nhìn thứ phát ngân quang lóng lánh, nhẹ nhàng cười một tiếng.

Ta thực sự chưa từng nghĩ sẽ có một ngày dùng tới chúng.

Ta cất chúng vào túi quần, ra ngoài thấy Nhã Hạo đang xem tạp chí nói, “Có thể đi.”

Nhã Hạo đứng dậy, “Đồ ấy tìm được rồi?”

Ta gật đầu.

“Ở đâu?” Hắn nhìn thoáng qua ta một vòng.

“Không nói cho ngươi.” Ta giả bộ thần bí cười cười.

Khi chúng ta đi ra nhà trọ, đột nhiên có một tiếng nói kêu ta lại.

“Lỗ tiên sinh đúng không?”

Ta và Nhã Hạo đều quay lại nhìn, vừa thấy thì ra là nhân viên quản lý.

Ta lễ phép cười, “Lý đại thúc, đã lâu không gặp a.”

“Đúng vậy. Những ngày qua ngươi đi đâu? Dời đi sao?”

“Dạ.” Ta gật đầu. “Hôm nay quay lại lấy ít đồ.”

“Ha ha. “ Lý đại thúc hòa nhã mà cười, “ Sao dọn đi cũng không nói một tiếng. Không thấy ngươi, cũng không biết lý do, chúng ta giật nẩy mình đây.”

“Ha ha.” Ta chỉ có thể lúng túng mà cười.

Lý đại thúc chợt nhớ ra chút gì, nói với ta, “Đúng rồi. Người có thể ký tên giúp không? “ Nói xong, hắn giơ ra cuốn danh sách ký tên. “ Trước kia em trai Chi Nhạc của người có để lại vài thứ ở đây, nhưng khi hắn cầm đi quên ký tên, người là anh trai hắn, người ký cũng được đi. Có thể không?”

“Không thành vấn đề”. Ta đi tới, cầm bút, dựa theo chỉ bảo của đại thúc ký xuống. Đang muốn trả lại cuốn sổ cho hắn, bỗng nhiên, một dòng ngày tháng bắt mắt đâm vào tầm mắt, lòng ta căng thẳng, vội vàng chỉ ngày tháng phía trên hỏi, “Tối hôm 11 đó Chi Nhạc đã quay lại? Vậy... Vậy hắn đi khi nào?”

Lý đại thúc suy nghĩ một chút, “Dường như là sáng ngày thứ hai đi... Dường như là.”

Ta bất mãn, “Cái gì hả, là phải, hay không phải hả!!”

Lý đại thúc bị phản ứng của ta dọa sợ, sau một lúc vẫn tỏ ra khó khăn, “Đã mấy tháng rồi, ta sao còn có thể nhớ rõ hả. Bất quá, chắc là ngày thứ hai đi, bởi vì đồ của hắn ngày thứ hai ta mới phát hiện không thấy. Đương nhiên, cũng có thể lúc tối khi ta ra ngoài hắn lấy đi. Ai nha, ta thực sự không có ấn tượng, hôm trước nếu không có người kiểm tra ghi chép, ta cũng không biết chuyện chưa ký tên này.”

Cái dạng này của hắn, ta cũng không biết nên hỏi lại như thế nào. Kỳ thực theo đạo lý, Chi Nhạc nếu đã trở lại cũng sẽ không có chuyện gì phát sinh mới đúng, như vậy hắn đã tới trước khi chúng ta về đi. Nhưng là hơn mười một giờ, chúng ta dù không có trong phòng, cũng có thể ở dưới lầu đi? Vậy mà không gặp mặt? Hơn nữa sau khi xảy ra chuyện Chi Nhạc cũng không nói cho ta biết hắn tối đó đã trở lại? Ta càng nghĩ càng thấy quái lạ, nhưng đầu óc quay một vòng, lại cảm thấy, hẳn cho dù quay lại vào đêm đó có ích lợi gì? Một tòa nhà có hai thang máy không chạm mặt cũng có thể đi? Quan trọng là ta làm sao lại nghi ngờ em trai a.

Ta lắc lắc đầu, muốn tỉnh táo lại.

Nhã Hạo thấy bộ dáng như vậy, tay ôm bả vai ta, lo lắng hỏi, “ Chi Tín, sao vậy?”

Ta nhìn Nhã Hạo, sẽ định thốt ra câu kia, nhưng ngẫm lại vẫn là nhịn được. Ta lắc đầu, cười nói, “Không sao, có chút chuyện nhỏ thôi.”

Lúc này Nhã Hạo mới yên tâm, “Tốt lắm. Chúng ta đi thôi.”

Ta gật đầu, sau đó cùng hắn sóng vai cất bước.

Ta lên xe, Nhã Hạo bên cạnh nói chuyện, nhưng tâm tư ta vẫn còn quán vào chuyện vừa rồi không thả. Ta muốn mình không cần nghĩ quá nhiều, nhưng trong lòng vẫn có chút khúc mắc. Ta luôn cảm thấy chuyện này có điểm kỳ lạ. Nhưng, nhưng ở đâu cơ chứ? Chi Nhạc? Không thể nào! Ta là tất cả với hắn, căn bản hắn không có khả năng đối với ta như vậy, vậy...

Khi tư tưởng ta còn đang vô pháp kiềm chế, một thanh âm chặn ngang kéo ta ra, “ Chi Tín, người có chuyện gì không chịu nói với ta!”

Ta phục hồi lại tinh thần, nhìn Nhã Hạo bên cạnh, tạm thời không biết nói gì.

Nhã Hạo cũng nhìn ta một chút, “ Từ khi người lên xe thì đăng trí tới bây giờ, rốt cuộc người phát hiện ra chút gì người nói cho ta a!”

Căn bản là ta không biết nên nói như thế nào, nhớ ra cái gì đó, hỏi lại, “Nhã Hạo, thuốc mê kia, chính là người nói Chi Nhạc tìm được ở phòng ta, làm thế nào mà người lấy được?”

Nhã Hạo thấy ta hỏi vấn đề này cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn là thành thật trả lời, “ Ngày đó ta ở đại sảnh, ta thấy hắn cầm một túi gì đó nhìn xung quanh, ta vừa nhìn là biết thuốc mê, ta hỏi hắn lấy được ở chỗ nào. Hắn nói, từ góc phòng của người lục được, còn nói có thể là thuốc dạ dày trước kia của người. Sau đó hắn cũng không để ý.”

Ta lập tức hỏi tiếp, “ Vậy hắn trước đó có biết ta tới tiệc rượu gặp mặt A Quang không?”

Nhã Hạo suy nghĩ một lúc, “ Cũng không đi. Dù sao ta trước nay chưa từng nói cho hắn. Hắn cũng không thể lấy được danh sách người tới tiệc rượu ấy đi.” Vừa nói vừa hỏi, “ Rốt cuộc làm sao?”

Ta thở phào nhẹ nhõm. Đúng. Sao có thể nghi ngờ Chi Nhạc? Hết thấy đều là tình cờ mà thôi, hơn nữa bây giờ đã là cơn mưa quá khứ, ta còn truy xét thực sự không đáng.

Ta cười cười với Nhã Hạo, “ Không có, là suy nghĩ nhiều quá. Ta cũng không tiện nói cho người biết mấy ý nghĩ cổ quái của ta.”

Nhã Hạo hết cách, “ Lão là như thế này. Thật có chuyện gì người phải nói cho ta biết mới phải a!”

Ta gật đầu, sau đó đổi chủ đề, “ Đúng rồi, người không phải nói tối này có xã giao sao? Chuẩn bị xong?”

“Ừ. Còn người?”

“ Người đưa ta về nhà thay quần áo.”

Vô lăng vừa xoay một cái, xe đã chạy đến bên kia.

Ta chưa từng xem thường trình độ được hoan nghênh của Nhã Hạo ở tiệc xã giao, hiện tại nhìn lại cái cây đã có chủ này thật đúng là thơm mát phiêu trầm dậm.

Ánh trăng cùng vệ tinh rọi qua, ta đây như ngôi sao nhỏ chen lẫn đi ra. Ta bắt đắc dĩ nhìn người của mình bị kẻ khác vây quanh, chính mình làm thế nào cũng không chen được vào, vừa kiêu hãnh vừa tự ti. Nhã Hạo thân ở trong đó cũng có chú ý tới, hần lẽ phép gạt người hai bên ra, giơ tay muốn kéo ta tới chỗ hần, trên mặt là một bộ dáng vẻ cầu cứu. Ta biết hần như vậy chỉ vì an ủi mình, vì vậy ta giả bộ kiêu căng mà nhướn mày, dáng vẻ thể hiện thấy chết mà không cứu, xoay người ngồi xuống góc phòng, còn vẻ mặt đắc ý nhìn hần đỏ khóc đỏ cười. Ta biết Nhã Hạo là một tình nhân tốt biết chăm sóc, nhưng ta cũng hiểu một lý lẽ, là một tình nhân tốt. Hết thấy đều là xã giao mà thôi.

Không cần thiết, ta cũng sẽ không ra ngoài nịnh hót xã giao. Đương nhiên, nếu là cần thiết, có nịnh hót ta cũng sẽ tận trách. Nói thế nào cũng không được vô lễ với người khác. Phần lớn thời gian, ta an phận ngồi một bên, lẳng lặng nhìn Nhã Hạo là hạc giữa bầy gà chói sáng như thế nào. Cho nên khi Nhã Hạo đột nhiên xuất hiện sau lưng ta cũng không quá ngạc nhiên.

“ Đi thôi.” Hần để ly rượu trong tay ta lên mặt bàn.

“Nhanh như vậy? Bên kia còn có người đang đợi người a.”

Hần cười, “ Như thế nào còn chú ý đến ta? Nhưng là ta chỉ biết người đã ở đây chờ ta.”

Ta cũng cười, kéo tay hần cùng thoát khỏi nơi này.

Bên trong xe, chỉ có tiếng ca dịu nhẹ phát ra.

“Tại sao không nói chuyện, mất hứng?” Nhã Hạo đột nhiên hỏi.

Ta buồn cười nhìn hần, “ Tại sao phải mất hứng? Chỉ vì vừa nãy những tuần nam mỹ nữ vây quanh người?”

Hần cũng cười, lại có chút ngại ngùng, “ Thế nhưng lần trước người thấy có phụ nữ đi ra từ phòng làm việc của ta thì nổi bão thành như vậy.”

“ Làm sao giống nhau, đây chẳng qua là hiểu lầm. Hơn nữa ta cũng là một người thông tình đạt lý, rộng lượng hảo nam nhân, lại thêm ta bây giờ ngồi vững ngôi vị chính thất, làm sao lại so bì với những tình cảm xã giao nhỏ nhặt này.”

Nhã Hạo nghe xong cười sáng láng, “Nga? Chính thất của ta biết lẽ nghĩa, thông tình đạt lý, lại có năng lực cao siêu, người nói ta thưởng sao cho tốt đây?”

Ta nhin cười, “ Tặng ta một chiếc nhẫn.”

Vừa dứt lời, chiếc xe lập tức thắng gấp. Ta hoảng hồn, cho là hần không thích như vậy, nhưng vừa nhìn, hần lại cười như vì sao dày đặc trên bầu trời đêm đến rực rỡ. Ta ngốc lẳng không hiểu, đến tận khi hần quay ngược đầu xe chạy đi một phía khác.

Ta hỏi, “Người muốn đi đâu?”

Hần đáp, thanh âm vang dội thẳng thắn, “ Mua nhẫn a!!”

Ta nhin không được vui vẻ, cười, “ Đồ ngốc, bây giờ họ đóng cửa sạch rồi.”

“ Vậy đập cửa thủy tinh của họ ăn trộm đi.”

“Người điên rồi?” Ta trừng hấn, đương nhiên nụ cười có kéo cũng không xuống.

“Đúng vậy!!”

Ngay tại chỗ ta trở mắt kinh ngạc. Hấn lại cười đến dương dương đắc ý.

“ Dừng dừng!!!” Ta nghĩ ra cái gì, đột nhiên hô dừng. Hấn cho là ta buông bỏ, không theo. Chúng ta dây dưa một phen, cuối cùng hấn bắt đắc dĩ dừng xe ở bên đường. Ta thay đổi chỗ ngồi với hấn, tự ta lái xe, đến nơi, ta đuổi hấn xuống. Hấn nghi ngờ đi xuống, cho rằng gần chỗ này có cửa hàng bán đồ trang sức, nhìn xung quay, ai dè lúc phục hồi lại tinh thần, ta đã lái xe đi.

Sau đó năm phút chuông di động vang lên. Bên trong truyền đến tiếng Nhã Hạo dõ khóc dõ mếu, “ Người ném chồng người ở chỗ này làm gì?”

Ta cười, “ Lão công ngoan, ta sẽ nhanh chóng quay lại đón người!”

Sau đó cắt đứt, siêu tốc chạy đi.

Ta nghĩ tới đồ vật mình mới nhét vào túi quần sáng nay, ta không biết mình đã vượt bao nhiêu đèn đỏ mới có thể trong vòng bốn mươi phút xuất hiện trước mặt Nhã Hạo. Ta cười rất vui vẻ, hấn lại cười đến bắt đắc dĩ.

Hấn nói, “ Người vậy mà ném ta ở chỗ này? Người có biết hay không trong vòng mười phút này rất nhiều người đến hỏi ta giá bao nhiêu a!!”

Ta đương nhiên biết rõ, cho dù đây không phải đất tập trung Ngư lang (trao bao) với dáng điệu này của hấn, đứng ở trên đường cái, cũng sẽ có người nhào tới.

Ta nhin không nổi cười, “ Vậy người nói với bọn họ ra sao?”

Nhã Hạo không trả lời, giơ một cái tay hơi sưng lên trước mặt ta. Ta dự liệu được nội tình, hai tay nâng tay hấn lên, đưa đến bên mép nhẹ nhàng hôn, “ Còn nhớ nơi này không?”

Nhã Hạo gật đầu. “ Nổi nhục đó làm sao có thể dễ dàng quên như vậy.”

Ta nhún nhún vai, kéo hấn đến dưới một cái cây, “ Đêm hôm đó ta đã ngồi dưới cây này.”

“Còn uống say bí tỉ đi.” Nhã Hạo bổ sung.

“ Sau đó người còn lại gần bắt chuyện. Hơn nữa vừa mở miệng, ta đã biết người là ngoại nhân(*) đi.” Ta cười, ngữ điệu khiêu khích.

Hấn cũng không tức giận, giơ tay đem ta đặt lên thân cây, “ Vậy người có muốn ta biến thành nội nhân?”

(*) nội ngoại ý chỉ người trong giới đồng tính hay không.

Ta cười không ngớt, giơ tay lên bóp cổ hấn, “ Nói không muốn làm nam nhân người cứ thử xem!”

Hấn cũng cười, hướng môi lại gần phía ta. Ta lại bảo, “ Chờ chút, ta có thứ cho người.”

Ta móc một cái hộp màu đỏ rồi mở nó, ngân quang trong màn đêm tối tăm không ánh mặt trời phát ra, sau đó ngẩng cao đầu nhìn hấn, hấn cũng kinh ngạc nhìn ta.

“ Người Người đi mua?” Hấn nhìn giới tử trong tay ta một chút, nhìn nhìn ta, ngạc nhiên đến nói cà lăm.

“ Đã mua trước kia.” Ta nói, “ Vốn là muốn cho A Quang.”

Ta biết cái tên này sẽ phá hư bầu không khí, sắc mặt Nhã Hạo lập tức trầm xuống, nhưng ta lại nói tiếp, “ Khi đó nhận được phần tiền lương thứ nhất, có một lần ta đi dạo phố cùng A Quang, ta xem giới tử này, hấn cũng nói đẹp. Vì vậy ta mua lại, chính là vẫn không dám lời ra.”

“Người vốn là muốn tặng thứ này cho hấn sau đó lại chuyển cho ta, người không sợ ta tức giận?”

Ta tiếp tục hỏi, “Vậy bây giờ người tức giận sao?”

“Bộ dáng của ta không phải đã nói cho người biết rồi sao?” Giọng Nhã Hạo bắt đầu bén nhọn.

Ta cười, cười vì hấn vẫn đáng yêu như vậy.

“Đây là một đôi.” Ta nhẹ nhàng cầm tay hấn, nhìn hấn, “Vốn là ta muốn cho hấn một chiếc kia, sau đó khắc tên ta và hấn lên, nhưng ta cả đời này cũng không có khả năng lấy nó ra, ta quyết định đặt nó ở một chỗ nhà A Quang, vì vậy ta lựa chọn thùng rác.”

“Vậy một chiếc nữa đâu?” Nhã Hạo hỏi.

“Ta từ nhà A Quang đi ra, ta cảm thấy rất khổ sở, nhưng chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy nhẹ nhàng. Ta nghĩ mình nên đi mua một đôi nữa, tự nhủ, đôi này ta nhất định phải tự tay giao cho người ta thương, hấn cũng phải thương ta.” Ta đặt một chiếc vào lòng bàn tay Nhã Hạo, “Coi như đây là nhẫn của người, ta cũng chưa từng nghĩ tới một ngày nào đó nó sẽ có chủ, nhưng hôm nay ta biết, nguyện vọng của ta sẽ được thực hiện, cho nên ta kiếm chúng về. Nhã Hạo, ta yêu người, ta nguyện ý nói hết chuyện giữa ta và A Quang cho người biết, người nguyện ý đeo chiếc nhẫn này không?”

Ta biết hấn sẵn lòng. Trên mặt tất cả đều là hạnh phúc và biểu cảm không thể tin. Hấn run rẩy đưa tay trái về phía ta, nhìn đôi mắt ta phát sáng như thủy tinh trong đêm. Hấn lẳng lặng chờ, chờ, chờ ta làm bước kế tiếp.

Ta tiểu tâm dục dục đeo nhẫn vào hết ngón áp út của hấn, sau đó nhìn hấn, vươn tay trái về phía hấn. Khi nụ hôn của hấn và lúc chiếc nhẫn đi vào ngón áp út của ta, cảm giác hạnh phúc đánh sâu vào khiến ta trong mắt một mảnh hơi nước. Ta cười khẽ, “Cây này là bà mối của chúng ta, Nhã Hạo, chúng ta kết thúc buổi hôn lễ rồi.”

Nhã Hạo cũng cười, trong mắt như muốn rơi lệ dưới ánh trăng sáng trở nên như viên ngọc, chiếu lấp lánh.

Ta nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi thở hấn càng ngày càng gần, cuối cùng bốn cánh môi chạm nhau.

Đây thực sự là cái hôn thuần khiết, không chứa bất luận dục vọng tạp chất, giống như tình đầu thời học sinh.

Sau khi cái hôn tách ra, Nhã Hạo dùng hai tay nâng mặt của ta, xóa đi dòng lệ ta chẳng biết rót xuống khi nào. Ta cũng đang bưng mặt của hấn, nhìn gợn nước trong trẻo của đôi mắt. Ta nói, dường như sẵn sàng móc cả trái tim nói ra ba chữ thể tục, “Ta yêu người.”

Hôn.

Lại hôn.

Một cái hôn mãnh liệt. Chúng ta bá đạo mà muốn hút sạch khí tức của đối phương, làm của riêng.

Ta muốn đem người làm của riêng, Nhã Hạo. Bởi vì ta yêu người.

Nhã Hạo, ta cũng biết người muốn đem ta chiếm đoạt hết cả. Bởi vì người cũng yêu ta.

Tất cả mọi thứ, đều tốt đẹp như vậy.

Đêm này, hoa nở.

Đêm này, bình minh.

Đêm này, nhiều hạnh phúc.

Nhiều hạnh phúc.

24. Chương 24-1: Thương

Triền miên qua đi, ta và Nhã Hạo ôm nhau đến tận bình minh.

Nhã Hạo ở bên cạnh ngủ như đứa bé, cánh tay bá đạo quấn quanh thắt lưng của ta. Ta khẽ hôn trán của hắn sau đó khẽ hôn ngón áp út mang nhẫn, cuối cùng khẽ hôn lên môi của hắn, sau đó chôn ở trong ngực hắn, ngủ thật say.

Ta cảm thấy rất hạnh phúc, thực sự rất hạnh phúc, nhưng ta lại cảm thấy rất sợ, sợ mở mắt ra, sẽ không thấy Nhã Hạo, chiếc nhẫn ta mang ở ngón tay cũng sẽ không thấy, cho nên buổi tối nào ta cũng liên tiếp giật mình tỉnh lại. Nhưng vừa nhìn thấy Nhã Hạo còn đang bên cạnh mình, trên tay hai ta vẫn còn ngân quang của chiếc nhẫn, ta lại hôn môi của hắn một lần nữa, ngủ thật say.

Sáng sớm tỉnh lại lúc sáu giờ, cảm thấy ngủ cũng không nổi nữa. Ta nhẹ nhàng dịch ngón tay của Nhã Hạo, sau đó xuống giường đến phòng bếp tìm nước uống. Vừa mở cửa, đã nhìn thấy Chi Nhạc đi ra từ trong phòng của Nhã Hạo. Ta thấy lạ, liền gọi hắn lại, "Chi Nhạc?"

Chi Nhạc nghe tiếng thì xoay người, lấy làm kinh hãi, "Ca? Người thế nào lại rời giường sớm như vậy?"

Ta đi tới, mặt mày xoa xoa mắt, "Ta ngủ không được. Cảm thấy hơi khát nước, nên xuống giường tìm nước uống."

"Tủ lạnh trong phòng không có sao?"

Ta lắc đầu, "Sớm hết rồi. Quên gọi người bỏ vào. Đúng rồi, sao người lại đi ra từ trong phòng của Nhã Hạo?"

Chi nhạc lắc lắc cái bút trong tay, thuyết, "Suốt đêm viết luận văn, bút đều dùng hết rồi, không muốn quấy rầy các người, nên tự ý đi vào đó tìm bút dùng một chút."

Ta nhìn cái bút trong tay Chi Nhạc, thuyết, "Dạng bút này dùng không tốt. Người chờ một lát, ta cho người cái tốt hơn." Nói xong, ta đi vào lấy một đồng bút, đưa cho Chi Nhạc, "Những ... Đây đi, ta đều dùng chúng."

Chi Nhạc giơ tay tiếp nhận, nhìn sắc mặt của ta, có chút lo lắng, "Ta cho người một ly sữa nóng sau đó người ngủ tiếp đi."

"Không cần." Ta kéo hắn, "Người viết luận văn đi, nhanh chóng viết xong rồi lại nghỉ một lát. Xế chiều hôm nay người mới có tiết?"

Chi nhạc gật đầu. Ta vỗ vỗ bả vai của hắn, "Nhanh đi viết."

Đuổi Chi Nhạc về phòng của hắn, ta lại tới phòng bếp uống cốc nước, còn cố ý rót một chén trà sâm, nhẹ nhàng đặt ở trước bàn đọc sách của Chi Nhạc, sau đó lại đi ngủ.

Thời điểm lần thứ hai tỉnh lại, đã là mười giờ, Nhã Hạo cũng đã đi làm, hắn để lại tờ giấy nhắc nhở ta nghỉ ngơi thật tốt, kí tên "Lão công vĩ đại của Chi Tín—— Nhã Hạo", ta thấy mà trong lòng không thể không tràn đầy một trận cảm tình ấm áp. Khi rửa mặt chải đầu xong xuôi, đi tới trước bàn cơm thì thấy một tờ giấy khác, đặt ở dưới ly sữa nóng, chữ viết thanh tú nhắc nhở ta nhớ cho hắn uống trà sâm, cũng đừng quên cho chính mình uống sữa.

Ta sau khi cười xong, nghĩ ngày hôm nay ánh mặt trời thực chiếu sáng vạn vật.

Ta chỉ còn thiếu nữa thì bước vào cửa chính công ty, chợt nghe đến bên trong một đám chim chóc không quan tâm ai đang bàn luận chuyện ngón áp út ở tay trái tổng tài(*) có chiếc nhẫn. Khi ta trở lại phòng thiết kế, tin tức lại càng trở nên oanh động. Thủ lĩnh Quân đoàn Tiểu Bưu rít gào, như muốn cắt bản vẽ thành hình cái đầu đám tiểu nhân, viết tên và sinh nhật của ta lên, sau đó ngồi chồm hổm ở trong góc dùng giấy liều mạng gỗ.

(*) theo di chúc thì tổng tài công ty chính là Lỗ Chi Tín ^^

Nhưng sau vui đùa, vẫn còn một đám người cao hứng vây quanh chúc mừng ta. Bọn họ hỏi ta chọn ngày lành nào, hỏi ta muốn có bao nhiêu người tình, hỏi ta muốn họ tặng đại lễ gì, còn ra vẻ rất quan trọng hỏi

ta vẫn đề có căn dặn tân nương mời tử muội không, để huynh đệ của tân lang ngắm mấy mỹ nữ. Một chuỗi dài vấn đề ép vào, ta chỉ cười mà không đáp, lúc ta còn vẻ mặt mây đen mù sương không biết làm sao ứng đối thì Tiểu Thường đã lao tới đưa thiệp cưới. Đoàn người sau khi kinh ngạc, lại lập tức dời trận địa hướng Tiểu Thường bên kia nhào qua.

Ngày hôm nay toàn bộ công ty trên dưới đều vui vẻ, đương nhiên Nhã Hạo cũng có thể cảm nhận được. Nhưng hắn ở bên trong phòng làm việc, lại dị thường trầm mặc, đối với tình hình bên ngoài một chữ cũng không đề cập tới.

Sau khi hắn ký xong văn kiện cho ta, hơi do dự một chút, cuối cùng hắn vẫn ngắc đầu nói với ta, “Thiên Cách có khu đất ở phía Tây, bởi vì tài chính bọn họ gần đây xảy ra vấn đề, cho nên quyết định muốn mời những công ty khác cùng nhau xây dựng, ta có hứng thú với vụ làm ăn này.”

Ta nghe mà vẻ mặt mờ mịt. Cho tới bây giờ hắn cũng không nói phương án bàn chuyện làm ăn với ta a.

Hắn thấy ta dường như còn nghĩ là ta không rõ hắn đang nói cái gì, quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Đối thủ lớn nhất của chúng ta lần này, là Trung Thành.”

Câu này rốt cục ta cũng hiểu hết. Ta có chút não khí mà nhũu mảy, “Người sợ ta sẽ tiết lộ cơ mật công ty?”

Hắn nghe xong vội vã đi tới nắm tay của ta giải thích, “Ta là sợ người khó xử.”

Ta nghĩ buồn cười, “Thế nào là khó xử?”

Hắn ghen lời một lúc, mắt nửa ngày rốt cục phun ra một câu nói trẻ con, “Ta làm sao biết. Người và hắn nói thế nào cũng có mười năm cảm tình a.”

Ta cũng không nhận được nữa, gơ tay bóp bóp mũi hắn, “Người thế nào còn để ý cái này a?”

Hắn bắt mất hất tay của ta ra, ngồi trở lại lên ghế xoay, “Dù sao ta rất dị ứng với người này!!”

Ta đi tới trước mặt hắn, lại không có tức giận dùng ngón tay ấn mi tâm của hắn, “Toàn bộ công ty ở đây đều đàm luận chuyện ta đã kết hôn, người cái tân nương này còn đang trần trở nợ cũ, tại sao có thể hẹp hòi vậy a!!”

Hắn nhìn ta, lại cảm thấy dường như mình đã quá miễn cảm mà cần cần môi, cười mà như không nói vào trọng tâm câu chuyện, “Nhanh như vậy đã oanh động tới toàn bộ công ty, xem ra nhân duyên của người thật đúng là tốt.” Nói xong lại một bộ dạng tự hỏi, “Đúng rồi, người nói đến khi nào chọn một tân nương phù hợp để cho bọn họ xem hả?”

Ta cũng học ngữ khí của hắn, nửa đùa nửa nghiêm túc trả lời, “Vây cũng không đơn giản, ta vẫn luôn nghĩ đến lúc đó để người mặc nữ trang làm tân nương a.”

Hắn nhìn cười, còn giả một bộ đề nghị, “Đúng nga! Đến lúc đó ta khẳng định tươi đẹp áp chế tất cả.” Tiếp theo lại đáng tiếc lắc đầu, “Nhưng nếu hôn lễ của ta mà tìm người làm tân nương, nhất định sẽ dọa cho tân khách chạy sạch.”

Ta nhất thời nghĩ vừa buồn cười lại vừa nhục nhã, gơ tay lên làm bộ muốn đánh hắn, thế nhưng hắn liền chặn khí lực của ta, ta nhồi đầy một còi lòng. Đang muốn không cam lòng mà ngắc đầu, nụ hôn của hắn lại tới, trượt dọc theo cái cổ đến hõm vai, ở phía trên dùng sức mút. Ta cho là hắn sẽ có bước tiếp theo, nhưng sau khi hắn hôn qua, thì hài lòng nhìn kiệt tác hắn lưu lại ở trên người ta.

” Một khối thật to, không cho che. Ta muốn cho mọi người trong công ty biết ai mới là chuẩn tân lang.”

Ta cười, “Người lại bắt đầu nổi điên rồi. Có muốn ở trên người ta ký danh hay không, chứng minh ta là vật sở hữu của người.”

Ta chỉ thuận miệng nói một chút, hắn lại nghĩ ta nói có lý, không nói hai lời lại lập tức chấp bút ký đại danh của hắn lên chỗ hôn.

“Cái này người chính là của ta rồi. Xem ai có thể cướp với ta.”

Hắn cười rất đắc ý, ta nhìn mà rất nhanh bối rối. Nhưng hết ngốc lãng, ta lại lập tức vạch cổ áo của hắn, ở trên vai hắn hôn một cái lớn hơn một khối này, sau đó tiêu sái vung cái bút lên, ta cũng có vẻ mặt đắc ý.

“Cái này người cũng là của ta.”

Hắn nghiêng đầu nhìn, cười gật đầu một cái.

Có lẽ là bởi vì đã không có ta đây làm chướng ngại tâm lý, Nhã Hạo bắt đầu dốc toàn bộ tâm tư vào tranh đoạt quyền xây dựng kia. Khiến kết quả là ta hiện tại chỉ về nhà có một mình. Thực ra ta là hắn là phải ở lại kẻ vai chiến đấu, nhưng đến hiện tại còn chưa đến chỗ cần đến ta, vì vậy ta cũng chỉ có thể kể tục lao vào kế hoạch phát triển Hồng Thiên.

Lúc chạng vạng sáu giờ, ta ôm một đồng bản vẽ từ trong thang máy đi tới bãi đỗ xe, đang muốn móc ra chìa khóa, một thân ảnh quen thuộc đi tới chỗ ta. Ta nghiêng đầu nhìn, không thể không kinh ngạc.

Hắn đi tới trước mặt của ta, chẳng biết tại sao, khí thế sắc bén. Mà ta, chỉ có thể gắng sức mà nở nụ cười hữu hảo, ” Đã lâu không gặp.”

“Lần trước ở tiệc rượu không phải đã thấy qua sao?” Giọng nói vẫn là trước sau như một không có khách khí.

Ta chỉ có thể giật nhẹ khóe miệng, sau đó mới lớn giọng hỏi thăm, “À. Gần đây khỏe không? Ta đã thấy qua người gần đây làm mấy cái thiết kế tòa nhà, tốt.”

Trong mắt hắn lóe lên vẻ vô cùng kinh ngạc, “Người vẫn quan tâm ta?”

Ta nhún nhún vai. “Nói như thế nào cũng vẫn là bằng hữu mà. Thực ra ta trước đây vẫn cảm thấy người tương đối am hiểu về thiết kế tòa nhà, thế nhưng người không nghe ta nói, một lòng nghĩ muốn cãi tiếp với ta.”

Hắn nghe xong không nói gì, mà ta cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể đứng đó. Cuối cùng đứng đến mức chân của ta có chút tê mủi, ta mở miệng, “Nếu như không có chuyện gì khác để nói vậy ta đi trước.”

Nói xong, ta vừa định đi vòng qua hắn, hắn lại giơ tay ngăn ta lại.

Hắn hỏi, thần sắc chăm chú, như là thẩm vấn phạm nhân, ” Người và Lỗ Nhã Hạo ở cùng một chỗ?”

Ta gật đầu, bởi vì ta nghĩ không cần phải ... giấu diếm.

Hắn thấy ta thừa nhận nhanh chóng như vậy, dĩ nhiên tức giận.” Hắn là đệ đệ người!! Coi như làm nam nhân, còn muốn làm đệ đệ của mình, có luân thường, người có biết hay không cái gì gọi là ghê tởm!!”

Đối với lời hắn nói đồng dạng như vậy, ta chỉ có thể biểu hiện không thể tránh được, “Ta và hắn đều không ngại, hơn nữa chúng ta bây giờ rất vui sướng. Xin lỗi, ta còn có việc, ta thấy mình vẫn là nên đi trước.”

Nói xong ta lại muốn đi, hắn càng ngăn cản.

“Vui sướng? Làm sao vui sướng? Chi Tín người đừng có ngu, người cho là hắn thực sự yêu người, người suy nghĩ một chút đi, chính người so với với người khác hơn cái gì. Hắn tiếp cận người lấy lòng người bất quá là lấy từ người một khoản tài sản mà thôi!!”

Lời này đã chọc tức đến ta, ” Nhã Hạo quan tâm đến tài sản ta đã sớm biết, hơn nữa hắn không cần phải ... làm như vậy, ta có thể trả lại chúng một phần không thiếu cho hắn. ”

A Quang bắt đầu nghĩ ta ngu ngốc, ” Đứa ngốc, di chúc viết trên giấy trắng mực đen rõ ràng rành rành, nếu như người buông tha tài sản, nó sẽ tự động chuyển tới người bác trên danh nghĩa của người, một phần tiền hắn cũng không lấy được.”

Ta khinh thường cười cười, ” Có chuyện như thế sao? Ta không biết, hơn nữa có là như vậy, cũng không thể chứng minh Nhã Hạo yêu ta là vì tiền của ta. Còn người, mang chuyện của chúng ta ra điều tra rõ ràng như vậy, ý muốn như thế nào?”

A Quang nhất thời nghẹn lời.

Ta thở dài, dùng giọng chân thành nhất của ta nói với hắn, “A Quang, ta biết người thắng rồi, nhưng là có lúc nên một vừa hai phải. Chuyện Thiên Cách về chuyện xây dựng một chút ta cũng không biết, người cũng không cần lãng phí tâm cơ ở với ta.”

Hắn ngạc nhiên, sau đó lộ ra một bộ dáng không biết chuyện, “Cái gì Thiên Cách? Người nói cái gì không cần lãng phí tâm cơ với người?”

Hắn lại tiếp tục giả ngu, ta còn có thể thế nào. Ta không thích ham chiến, còn vội vã muốn chạy. Đột nhiên hắn ra tay bắt được ta, bản vẽ trên tay ta rơi xuống, về mặt của hắn bắt đầu vận vẹo, phẳng phất bị khuất nhục vô cùng lớn, “Người không tin ta? ”

Ta thực bội phục hắn còn có thể hỏi ra vấn đề này, ta cũng không biết có nên trả lời hay không.

Ta trầm mặc khiến hắn càng thêm tức giận, hắn rống, “Ta nói thật!! Lỗ Chi Tín người thanh tỉnh một chút có được không. Hắn tiếp cận người bất quá là chỗ tài sản của người mà thôi, hắn cần bản không yêu người, người đừng ngu!!”

Thấy hắn kích động như thế, nhưng ta phản ứng vẫn bình thản, “Là giống người trước kia tiếp cận ta cũng vì để ta lộ ra bản vẽ?”

Một câu nói đâm trúng tử huyệt giữa chúng ta, cơn giận của hắn nhất thời như hơi nước trong nồi áp suất, không ngừng bùng nổ cũng không có chỗ phát tiết. Hắn đỏ mắt.

Ta vừa thở dài một hơi, thu thập xong tất cả thứ trên đất tiếp tiếp tục cất bước đi về phía trước. Nhưng mà đi chưa được vài bước, hắn đã xông lên kéo ta, ta thực sự tức giận, giằng co, “set” một tiếng, khí lực túm lấy áo ta của hắn quá lớn, cổ áo bị xé rách, nhất thời, kiệt tác của Nhã Hạo lưu lại trên bả vai ta hắn nhìn một cái không sót thứ gì.

Ta kinh hãi phát giác A Quang nhìn chằm chằm bả vai của ta không chớp mắt, kinh khủng. Ta lại càng hoảng sợ, lập tức kéo áo lại, bỏ chạy.

Nhưng hắn lại đuổi theo, ép ta xuống đất, ta bối rối mà giãy dụa, không để ý tới bản vẽ quan trọng trên tay đã rơi vãi đầy đất. Ta chưa bao giờ biết hắn lại có khí lực lớn như vậy, hắn giống như điên rồi, hai mắt đỏ lên, ép đến ta đau nhức. Tình huống càng ngày càng khó khống chế, ta sợ đến la hoảng lên, hô to cứu mạng. Ta đoán toàn bộ công ty đã tan tành, bảo vệ chắc còn ở lại đi. A Quang dường như cũng hiểu rõ ý nghĩ của ta, hắn một tay che miệng của ta, một tay kéo ta vào phòng chứa tạp vật. Ta ở trong cơn hỗn loạn mất tiên cơ, hiện tại giãy dụa càng lộ vẻ trắc trở. Khi ta bị hắn ném vào phòng tạp vật, cước bộ bất ổn khiến ta ngã tại chỗ xuống đất. Rầm một tiếng, điện thoại bên trong túi áo cũng theo đó rơi ra, bay tới góc tường.

Gọi điện thoại cầu cứu!!

Đây là ta biện biện pháp hiện thời duy nhất. Ta lão đảo, còn chưa kịp nhấc điện thoại lên, chân đã bị A Quang đánh phủ đầu dùng gậy gỗ chặn ngang, “Bang” một tiếng, đầu óc ta một trận quay cuồng. Hoàn toàn không có cơ hội thở, ta trì hoãn muốn xoay người, một gáo nước lạnh dội xuống đầu.

Lạnh!

Ta lạnh đến đình chỉ phản kháng

25. Chương 24-2: Hạ

Ta dường như chưa từng lạnh như thế, dòng nước lạnh như băng trong nháy mắt xâm nhập toàn thân, đang lúc từng dòng một xông vào da đầu, chảy xuống, qua gò má, dọc theo cổ, một đường chảy tới bụng tim. Từ xương tủy đến sợi tóc, từ đầu đến chân, đều như sắp kết băng. Ta lạnh đến kinh hách luống cuống, chỉ có thể ngây ngốc run lập cập.

Thẳng đến thùng nước thứ hai phát huy tác dụng, thẳng đến khi toàn thân ta trên dưới ướt sũng, thẳng đến khi cái áo sơ mi màu trắng hoàn toàn bán trong suốt, nhất thời ta tỉnh táo lại, giùng giàng đứng lên muốn chạy trốn, lại bị A Quang cười ở trên người, một tay mạnh mẽ đè xuống. Hắn điên cuồng xé rách quần áo của ta, vò vãi vốc thành một cục hung hăng lau chùi vị trí trên bả vai ta, khí lực lớn gần như muốn sát hết

da thịt ta xuống. Ta hoảng loạn, trong lòng kinh hoảng, loáng thoáng nghe được hân oán hận mà gào thét, “Nhìn phát buồn nôn, ta sẽ xóa sạch, ta sẽ xóa sạch!!”

” Hôn dẫn!! Phương Tuyền Quang người nổi điên cái gì!!”

Ta chửi rửa, giấy dựa.

Hân khinh thường, chế phục.

Khí lực của hân phát huy cực kỳ tốt, ta ngoan cường chống lại nhưng đều vô dụng. Khi ta cảm giác được bả vai của mình sắp bị hân chui đến lộ xương trắng, tức giận theo bản năng làm sức lực ta xuất xa hơn bình thường, túm lấy A Quang từ trên người kéo xuống. Ngay cả có ho khan, hô hấp dồn dập, bước chân bất ổn, nhưng vẫn lập tức bò dậy, ngã ngã đụng đụng chỉ nhằm phóng tới cửa phòng. Tay phải ta đã cầm chốt cửa, tay trái lại bị hân nắm lấy. Ta vội vàng vơ lấy tạp vật hung hăng ném tới phía hân, cái tay cố sức vung, lập tức là có ném thể giấy ra được, nhưng mà cảm giác được chiếc nhẫn bị văng ra, làm ta lùi bước.

Nhẫn?! Chiếc nhẫn của ta, nhẫn của ta và Nhã Hạo!!

Ta không để ý tới cơ hội tháo chạy trước mắt, ngồi xổm xuống cuống quýt tìm nhẫn chẳng biết đã rơi xuống chỗ nào. Căn phòng đầy nước có cảm giác rất trơn, ta quỳ trên mặt đất vươn mười ngón lực lội từng khối từng khối gạch.

Nhẫn a?! Chiếc nhẫn của ta??

Tình huống hiện tại làm ta sợ hãi, một lòng muốn tìm nhẫn. Ta hoảng loạn nhìn xung quanh, thẳng đến khi một chiếc nhẫn phát ra ngân quang đập vào mắt, ta mừng rỡ giơ tay muốn cầm nó. Mắt thấy tất cả sắp tới tay mình.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Ở bầu không khí khẩn trương đến kịch liệt, điện thoại phát sáng và tiếng chuông liên giống như quả bom trước lúc nổ tung làm kẻ khác chú ý. Ta và A Quang đều gắt gao nhìn chăm chăm tên Nhã Hạo không ngừng nhảy múa trên màn hình. Lòng ta vừa kinh vừa sợ, huyết sắc trên mặt mất sạch, ý thức được A Quang định làm gì, ta lập tức xông lại muốn cướp điện thoại về, lại bị A Quang nhanh chân chạy đến trước.

“A Quang người chó làm loạn!!” Ta vội vàng ngăn lại.

Hân thấy bộ dáng ta như vậy thì hết sức hài lòng, “Thế nào? Người rất sợ hân biết ta và người cùng một chỗ?”

“Ta không đùa với người!! Trả điện thoại lại cho ta. Chỉ cần người lập tức đi, chuyện sai lầm ngày hôm nay ta coi như chưa từng phát sinh.” Tình huống lúc này, ta chỉ có thể tiếp tục nhượng bộ.

Lời của ta vào tai A Quang phảng phất chỉ nghe đến hai chữ sai lầm, “Còn nói điều kiện với ta? Chi Tín, người biết người bây giờ đang trong tình huống gì không?”

Ta đương nhiên biết mình hiện tại rơi vào tình trạng gì. Ta chính là một con chuột nhỏ đang bị một con mèo ác khi dễ còn sắp bị ăn tươi, ta đáng thương bị buộc đến góc tường. Chỗ Nhã Hạo kí tên trên người bị xóa đi, vết hôn cũng bị hân sát đến đỏ bừng. toàn thân trên dưới ướt sũng, vải vóc bó sát vào cơ thể, vẽ ra đường cong trên người rõ ràng rành rành, như ẩn như hiện. Mà nhất là ta rất khó hiểu, thân thể ta đây mười năm mong hân bây giờ lại có thể khơi mào dục hỏa của hân. Ta thấy rõ trong mắt hân lóng lánh dục vọng hưng thịnh.

“Người đến tột cùng muốn thế nào?” Cảm giác nguy cơ bắt đầu khiến cơ thể của ta dần dần mất đi độ ấm.

“Ý đồ của ta không phải đã rất rõ ràng sao?” Hân châm biếm.”Chi Tín, xem ra người phải thật cảm ơn Lỗ Nhã Hạo, hân làm người trở nên thực mê người.”

Ta nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng vẫn nhịn không được sợ hãi, “Người không cần loạn, Nhã Hạo sẽ không bỏ qua cho người!!”

“Hắn làm sao không bỏ qua cho ta?” Câu nói đầu tiên đã đập trúng mìn, giọng của A Quang nhẹ đến đáng sợ. Ngón tay hắn chậm rãi chuyển qua nút trả lời, nhẹ nhàng nhấn một cái, thanh âm của Nhã Hạo lập tức truyền ra.

“Chi Tín? Chi Tín? Sao chậm trễ như vậy mới nghe điện thoại? Chi Tín? Nghe được không? ...”

Tiếng nói ôn nhu của Nhã Hạo lúc này giống như thiết quyền hung hăng đánh vào tâm khảm ta, ngay cả hô hấp cũng phải nín. Ta gấp đến độ như kiến bò trong chảo nóng, một thân chật vật, căn bản không biết có nên cầu cứu Nhã Hạo hay không.

A Quang thấy bộ dáng ta như vậy dường như càng thêm đắc ý, hắn để điện thoại qua một bên, từng bước tới gần, nhẹ giọng nói với ta, “Kêu to a, gọi hắn tới cứu người, ta đây muốn xem một chút hắn tại sao lại không buông tha ta.”

Ta xin thề, mười năm này ta chưa từng dùng qua ánh mắt oán hận như vậy nhìn hắn. Ta trừng mắt với hắn đến mức có thể phun lửa, hận không thể phẫn thân toái cốt(*) ở trước mắt ta.

(*) Tan xương nát thịt.

Đối với sự phẫn nộ của ta, hắn lại có vẻ lười biếng. Bên miệng hắn lộ ra nguy hiểm châm biếm, ép ta đến góc tường, dùng tay xoa cái eo của ta, môi dán sát bên tai ta thổi hơi, “Thế nào còn không gọi hắn? Để chính mắt hắn thấy tình huống chúng ta đây đưa ở chung với nhau, xem đến lúc đó hắn hoàn toàn có muốn người hay không!”

Ta ngây ngốc tại chỗ, ác ý và điên cuồng của hắn đã đến mức ta không thể tưởng tượng nổi. Ta trợn to hai mắt, cảm thụ được hơi lạnh từ lòng bàn chân đi lên cả người. Thiết thiết thực thực cảm giác được sóng lớn nguy hiểm đang mang theo khí thế của sài lang mãnh hổ nhào tới ta, bản năng sống còn giúp ta cố gắng phá vỡ ách ma ta bên cạnh mười năm này, tiến lên chỗ điện thoại, há to mồm muốn hướng Nhã Hạo cầu cứu.

“Nhã...”

Ta đem hết khả năng kêu lên một chữ, phía sau là thanh âm cấp tốc đến gần, “Thình thịch ——” một tiếng, trước mắt ta nhất thời một mảnh hoa hoa. A Quang nhặt cây mộc côn trên đất hung hăng nện lên đầu của ta, đang lúc mơ hồ đau nhức, ta chậm rãi quay đầu, cố gắng tìm kiếm tiêu cự, rốt cục có thể thấy rõ biểu hiện hung ác của A Quang trước đây ta chưa từng thấy, động ánh mắt, mộc côn trong tay hắn dính máu rơi trên mặt đất. Theo bản năng ta sờ sờ đầu, trong lòng bàn tay có một chút vết máu làm ta càng thêm choáng váng. Vô lực ngã xuống đất, bình một tiếng, làm bắn lên một ít bọt nước.

Nhiều tiếng ông ông ung ung, tai ta có thể nghe được tất cả đều là trong điện thoại truyền tới tiếng kêu điên cuồng đầy lo lắng của Nhã Hạo.

Hắn nói gì đó? Hắn đang lo lắng cái gì? Ta sẽ phát sinh cái gì?

Có người lật ta lên, không nói một lời, bắt đầu xé rách quần áo của ta, buộc chặt tay của ta. Ta suy yếu quơ lung tung hai tay phản kháng, hắn dễ dàng chế phục. Hắn nói gì đó? Hắn nói không thể để cho ta và ai cùng một chỗ? Hắn nói ai đang gạt ta?

Ta cố gắng mở mắt, cảm giác cái trần nhà xoay chuyển, cảm giác bức tường chuyển, cảm giác người trước mặt này cũng chuyển. Hết thấy đều thiên toàn địa chuyển.

Dây thắt lưng bắt đầu bị người cởi ra, quần của ta bắt đầu bị người lột ra. Ta vẫn như cũ muốn giãy dụa, vẫn như cũ muốn dùng cái tay bị buộc chung một chỗ đánh lên người này, nhưng giờ tay lên mới phát giác, chiếc nhẫn của ta đâu? Ta lắc đầu nhìn xung quanh, nhưng cái gì cũng không thấy.

Bên tai tất cả đều là tiếng gào thét hô hoán của Nhã Hạo, lần đầu tiên hắn sốt ruột thành như vậy, hắn trước mặt người khác đều rất phong độ, hắn sẽ ôn nhu gọi ta, “Chi Tín.” Sau đó ta cũng sẽ hiểu ý mà cười cười.

Ta thế nào quay về với hắn đây? Ta sẽ dùng giọng nói cương chiều thế thế nào gọi tên của hắn?

“Nhã...” Ta há hốc mồm muốn gọi tên người ta yêu, chợt trước mắt trắng nhợt, phía sau bị người cứng rắn xông vào xé rách thể xác và tinh thần đến khó chịu mạnh mẽ ép lời của ta xuống.

Mắt của ta có lệ bạc rơi xuống. Lòng ta đau nhức, Nhã Hạo, ngoại trừ tiếng hô của hắn qua điện thoại, trong phòng nhỏ bé như vậy. Còn không bằng tiếng thở dốc của người đang tìm kiếm dục vọng phát ra.

Lệ bạc tiếp tục rơi xuống. Ta cần môi không để cho mình phát sinh bất luận một tiếng kêu đáng xấu hổ nào, ta không thể để cho Nhã Hạo biết người yêu của hắn bị nhục nhã nhường nào.

Mắt của ta lệ vẫn bạc bạc rơi xuống. Ta nghĩ đến tờ giấy sáng nay Nhã Hạo ký tên cho ta, nhớ tới hắn mút bả vai ta có hơi đau và chút nhột, cảm giác hạnh phúc. Nhớ tới tất cả đồng nghiệp vây quanh, chúc mừng ta tân hôn vui sướng.

Ta nghĩ đến chiếc nhẫn của ta, của Nhã Hạo.

Một dòng nhiệt lưu bắn vào, cơ thể của ta cơ hồ bị đốt đến khó chịu. Mọi vật trước mắt ta dần dần đen, chỉ có hình dáng Nhã Hạo mỉm cười tuần tú vẫn chiếu sáng như cũ. Ta nhìn thấy hắn hạnh phúc mà cười, Vì vậy ta cũng hạnh phúc mà cười.

Hắn cúi đầu khẽ hôn ngón áp út ta mang nhẫn, sau đó ngẩng đầu dùng đôi mắt lóe sáng như thủy tinh nhìn ta, là vật cuối cùng ta thấy trước khi bất tỉnh.

26. Chương 25

Ta dám chắc có là người dân Châu Phi cũng hẳn đã xem qua TV.

Trong TV nữ nhân vật chính bị người cường bạo, bầu trời mây gió biến sắc, mưa to tầm tã, sấm chớp rền vang. Giống như là Thượng Đế thương cảm với cô gái bị thảm này mà biểu thị đau lòng. Lão nhân gia ông ta muốn thể nhân đều sinh đồng cảm, muốn thể nhân đều cảm thụ được thống khổ của nàng.

Có thể đi gặp Thượng Đế nhân từ. Ở trong ti vi.

Nhưng hiện thực cũng không phải là như vậy.

Ta bị người cường bạo, bên ngoài ánh trăng mê người, phong cao khí爽, gió mát ẩm áp.

Có lẽ cũng không phải Thượng Đế tàn nhẫn, người rốt cục phát giác ta thì ra là quá mê luyến A Quang, phát lòng từ bi, đưa hắn đến bên cạnh ta. Người mang ý thiện, ta có thể trách người cái gì? Trách người già nua cao tuổi, trách người mất mề, còn là trách người hồ đồ?

Chỉ trách ta lúc đó không có học theo cổ trình liệt nữ cắn lưỡi bảo toàn trinh tiết, đến lúc này lòng đầy cảm phần mà nói một câu, “Ta cho dù chết, cũng sẽ không bị người ô nhục.”

Ha ha, đều tại ta thật không có chí khí. Ta tự giễu cười cười. Nhếch miệng lên, lại khiến toàn thân một trận đau đớn.

Ta đau đến nhíu mày, người nọ lại khấn trương nhìn ta. Trong mắt hắn lộ vẻ lo lắng, thấy ta không sao, lại nhanh chóng cúi đầu.

Ta cho là hắn ăn ta đến sạch sẽ rồi sẽ đi, nhưng từ khi ta tỉnh lại đến bây giờ, hắn vẫn là cúi đầu không nói tiếng nào ngồi ở bên cạnh thân ta. Có lẽ hắn xem như là kẻ cường bạo tương đối có lương tâm trên thế giới, không có ăn xong là chạy, còn mang ta tới mặt bàn sạch sẽ. Thay ta bằng bó kỹ vết thương, giúp ta thay quần áo sạch sẽ.

Điện thoại của ta từ khi nào đã không có phát sinh bất luận tiếng vang gì. Bởi vì đã hết pin. Màn hình trở nên đen. Không kiên nhẫn dùng pin, ta quan trọng hơn nhớ sau này cũng không cần mua bất kỳ vật gì nữa.

Tập vật bên trong phòng không có ánh mặt trời chiếu, nơi này tràn đầy mùi vị cổ xưa mốc meo. Nước đọng trên mặt đất, hơi nước bay lên, một loạt khí tức ẩm ướt hòa lẫn máu tanh thối nát không thoát được đánh thẳng vào ta khiến ta đau nhức đến nứt ra.

Ta tự tỉnh lại vẫn nhìn trần nhà, nhìn không chuyển mắt, hai mắt ta sắp trắng bệch. Nhưng ta không muốn nhắm mắt lại, vô luận là tạm thời hay là vĩnh viễn nhắm lại. Dáng cười ôn nhu của Nhã Hạo, dần dần chiếu sáng ta.

Hắn đẹp, đến khuynh đảo chúng sinh.

Cái tên Nhã Hạo xẹt qua đầu, ta lập tức chín mươi độ ngồi dậy. Tổn hại đau đớn trên người, nghiêng người thấy sắp rơi xuống đất. A Quang lại càng hoảng sợ, hắn đưa tay qua muốn đỡ ta, lại bị ta dùng lực phát tay cự tuyệt. Ta mất thăng bằng, bình một tiếng té trên mặt đất. A Quang khẩn trương muốn ôm ta, ta giãy dụa lung lung tung sóng chết ném loạn đồ vật tới hắn. Ta phản kháng đã bắt đầu có khuynh hướng liều lĩnh, bắt đầu tự ngược, hắn không dám xằng bậy, chỉ có thể đứng qua một bên, lo lắng nhìn ta. Vì vậy ta vươn tay mười ngón sờ đất lục lục lợi từng khối từng khối gạch.

Chiếc nhẫn của ta đâu? Nhẫn của ta và Nhã Hạo đâu?

Ta lo lắng tìm kiếm, không chút nào quan tâm hai bàn tay đã hư hại mà dừng lại. A Quang dường như cũng biết ta đang tìm kiếm cái gì, hắn ở sau lưng ta nói, “Là tìm cái này sao?”

Ta lập tức ngoái đầu, ngạc nhiên nhìn trong tay A Quang đang hiện lên ngân quang của chiếc nhẫn. Ta dùng tốc độ nhanh nhất phi thân qua, nhưng hắn hơi chút lui về sau, ta cứ như vậy bị nhào tới một khoảng không. Ta đỡ tường, khó khăn đứng lên, ánh mắt vẫn không có rời khỏi ngón tay A Quang đang có nhẫn. Ta nhìn chăm chăm.

A Quang thay đổi thủ đoạn cứng rắn, dùng giọng nói ôn nhu ý đồ tiêu giảm địch ý trong ta. Hắn vươn một cái nói, “Chi Tín, ngươi là đang tìm chiếc nhẫn này sao? Người qua đây, ta giúp người đeo. Người qua đây.”

Hắn nhẹ giọng dụ dỗ, ta lại như đang nghe một kẻ mang tội giết người tuyên bố kế hoạch kinh khủng của hắn, cực sợ. Hắn không động, vì vậy ta chậm rãi tới gần, dựng thẳng lông tơ toàn thân lên cảnh giác, cái tay lên lút sờ mộc côn sau lưng, toàn thân bắt đầu tập trung sức lực.

Nhưng kế hoạch thất bại, hắn phát hiện. Hắn cũng không tức giận, đứng tại chỗ trong chốc lát, đột nhiên trầm mặt nói, “Người không lại ta đây sẽ ném nó.” Nói xong, hắn xoay người.

Ta lại càng hoảng sợ, thốt ra ra tiếng kêu lớn đến khàn giọng, “Không nên a!!”

Ta biết hắn không định làm thật, ta vừa mở miệng hô “Không”, hắn liền xoay người lại. Hắn thấy ta khẩn trương đến run, lại dùng bài dụ dỗ, “Chi Tín, ta thực sự không làm cái gì, người vươn tay trái ra, ta giúp người đeo nó lên. Người tin tưởng ta.”

Hắn lại bắt đầu tiến sát từng bước, nhưng ta đã không dám đùa giỡn gì nữa. Ta nơm nớp lo sợ nhìn hắn, hắn đi tới trước mặt của ta, ta sợ đến hô hấp cũng nhanh chóng muốn nín hơi. Nhưng hắn thật không có làm gì, hắn nhẹ nhàng mà lôi tay trái ta ra, cẩn thận tỉ mỉ giúp ta xóa đi vết bẩn và vết máu, sau đó còn nhẹ nhàng đút nhẫn vào ngón áp út của ta. Hắn lẳng lặng nhìn ta đeo nhẫn xong vào ngón áp út, trong nháy mắt, nét mặt tươi cười như hoa. Hắn ngẩng đầu nhìn ta, nhẹ tay xoa mặt của ta, nhu tình như nước, “Chi Tín....Đừng bao giờ ... muốn tháo xuống, biết không?”

Ta không trả lời, nghiêng mặt muốn trốn tránh cái tay của hắn.

Hắn thấy thế, than nhẹ một tiếng, trong mắt phẳng phát hiện lên vô hạn thống khổ. “Chi Tín, xin lỗi. Ta cũng không biết tại sao ta phải làm ra chuyện như vậy. Ta không phải cố ý muốn thương tổn người.” Nói xong, hắn áy náy cúi đầu, nhưng chỉ chốc lát, hắn lại lập tức ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt chăm chú, “Chi Tín, nhưng mà ngươi nhất định phải tin ta, Lỗ Nhã Hạo không thực lòng yêu người. Hắn là lừa gạt người. Hắn tới gần người chỉ là chỗ tài sản kia. Ta nói thật, người nhất định phải tin ta!!”

Hắn nói chắc như đinh đóng cột, hại ta cũng không thể không nhìn thẳng vào mắt hắn. Ta vẫn nhìn hắn, dường như muốn tiến vào trong xem linh hồn của hắn. Cuối cùng, ta cầm lấy cái tay của hắn lúc này, sau đó tình tường thấy trên mặt hắn hiện ra vẻ vui mừng, chậm rãi gir lên, để tay đến bên miệng ta.

Hắn giống như rất cảm động, cái tay ở lại trên mặt ta lần thứ hai nhẹ nhàng mơn trớn, hắn cười đến mừng rỡ. Vì vậy ta đối với hắn cũng nhẹ nhàng cười. Nhưng một giây kế tiếp, đau đớn làm hắn nhúu mày, ta tỉnh tường nghe được thanh âm hắn bỗng nhiên hít một hơi khí lạnh làm rung động khí quản. Hai mắt ta mang cườ hậ, lộ ra hung quang. Hai tay ta chặt chẽ giữ cánh tay hắn lại, răng nhọn cắn chắc vào cổ tay của hắn, sức lớn, làm toàn thân ta không ngừng run rẩy, dĩ nhiên nước mắt cũng rớt theo.

A Quang cắn môi yên lặng thừa nhận, không giẫy cũng không lên tiếng. Thẳng đến khi có một mùi đầy khoang miệng, thẳng đến khi răng cứng cũng bắt đầu đau nhức, hắn mới nhẹ nhàng bóp hàm dưới của ta, muốn ta nhả miệng. Ta đầy một miệng máu tươi, ánh mắt như mũi tên, mười phần giống một con dã thú bị thương muốn ăn tươi nuốt sống.

Nhẫn đã ở tay ta, hiện tại hắn cũng không có cái gì mà áp chế ta.

Hắn thấy ta có nhiều địch ý, một tia thống khổ tràn đầy cả khuôn mặt, hắn gơ cánh tay kéo ta vào trong ngực, áy náy đau khổ nói lời xin lỗi bên tai, “Xin lỗi, Chi Tín. Xin lỗi, Chi Tín...”

Ta lại há to miệng, cắn lên bờ vai của hắn. Thêm một chút ác liệt hơn, ta như muốn xé rách thịt vai hắn. Móng tay đâm thật sâu vào hai cánh tay của hắn, dường như muốn đào ra cả xương.

Hắn đều yên lặng thừa nhận tất cả. Nhưng hắn không biết, thật ra ta là cỡ nào muốn cắn đứt cổ họng của hắn.

A Quang muốn đưa ta về nhà, ta biết năng lực hiện tại của mình ra sao, có nói không cũng không nổi, vì vậy ta ngoan ngoãn đi cùng hắn. Ở trên đường, ta chỉ vào cửa hàng tiện lợi 71 nói với hắn ta muốn ăn cái gì, hắn lập tức đi ngay, sau đó ta quay người lại liền lên taxi. Tài xế hỏi ta đi đâu, ta suy nghĩ một chút, trên người ngoại trừ chiếc nhẫn thì đưa sạch những vật sở hữu ngoài thân đáng tiền cho hắn, nói cho hắn biết đi đâu cũng được. Nhưng kết quả hắn đi đến một đầu phố thì đuổi ta xuống xe, còn mang về mặt khinh miệt mắg ta bệnh tâm thần.

Thực sự là một người dân đô thị không hề có lòng đồng cảm, lẽ nào hắn nhìn không ra ta mới xảy ra chuyện thảm thương, hiện tại đến bước đi cũng đau nhức khó chịu sao? Dù là nhìn không ra, cũng nên trả lại đồ vật đáng giá ta đã giao cho hắn chứ, đã lấy đi sạch, nhưng lại ném ta ở đây, này xem là cái gì?

Thế giới này khắp nơi đều là kẻ cặn bã, ta phải về với Nhã Hạo và Chi Nhạc mới được.

Ta nhẹ nhàng hạ nửa mi mắt, đang lúc mông lung, trong đầu tất cả đều là nụ cười ôn nhu của Nhã Hạo.

Đô thị trong đêm như dòng biển sặc sỡ, ta giống một sinh vật phù du mặc nước chảy bèo trôi, băng lãnh nhỏ bé không có linh hồn. Rốt cuộc du tẩu rất lâu, ta mới đứng ở trước cửa sắt nhà lớn xoa hoa này.

Thoáng ngẩng đầu một cái, ta đã nhìn thấy nhà chính giờ này đèn đuốc còn sáng trưng. Ta biết Nhã Hạo còn đang chờ ta. Hắn hiện tại chắc là như thế nào lo lắng không ngớt và khổ tâm vô đối sách. Chi Nhạc lại là như thế nào lo lắng. Chi Nhạc thấy bộ dáng ta như vậy, hắn sẽ vô cùng đau đớn. Còn Nhã Hạo? Hắn cũng sẽ vạn phần đau lòng, hay là khinh thường cực độ?

Ta không đi vào, ta vẫn đứng ở cửa suy nghĩ, nghĩ Nhã Hạo thấy bộ dáng ta như vậy sẽ có phản ứng gì. Một môi liền ngồi xổm ở cửa nghĩ, nghĩ ta mà không quay về thì Nhã Hạo sẽ phản ứng như thế nào.

Ta ngồi xổm ở cửa rất lâu, thẳng đến khi có người làm phát hiện ra, dìu ta vào. Ta vừa có mặt, mọi người liền vây vòng quanh. Tất cả bọn họ đều khó hiểu, trong đại sảnh tất cả đều là khó hiểu. Bọn họ nói phải giúp ta lấy khẩu cung, muốn ta cung cấp tư liệu, bọn họ hỏi ta phát sinh chuyện gì. Trong bọn họ không có Nhã Hạo, cũng không có Chi Nhạc. Ta đẩy bọn họ ra, tiếp tục đi tới gian phòng, Lý thẩm đi theo sát bên cạnh ta, nằng hỏ ta bị thương thế nào. Nàng nói cho ta biết Nhã Hạo lo lắng thế nào, nói cho ta biết Chi Nhạc lo lắng ra sao. Nàng còn nói cho ta biết vừa nãy Nhã Hạo là như thế nào không thể nhịn được nữa liền xông ra ngoài tìm lão nhân bằng hữu trước kia ở hắc đạo hỗ trợ, nàng còn nói Chi Nhạc cũng đi theo ra ngoài. Nàng còn muốn nói điều gì, nhưng ta bình một tiếng, đóng cửa.

Thanh âm cách ở ngoài cửa.

Ta bắt đầu cởi quần áo, một cái cũng không để lại. Ta vọt tới phòng tắm, mở hết cỡ vòi hoa sen, để nước lạnh xối xuống đầu. Ta cầm lấy bàn chải, ở trên người ra sức chà sát.

Chà. Ta liệu mạng chà. Ta muốn trước khi Nhã Hạo quay về, xóa sạch vết tích lẫn mùi vị A Quang lưu lại trên người, hung hăng chà đi.

Bên ngoài toàn là thanh âm rất âm ỉ, lúc chậm rãi tĩnh lặng lại. Tiếp theo là âm hưởng rất oanh động, tất cả mọi người kêu lớn, cửa phòng của ta bị hung hăng gõ đập. Nhã Hạo đang điên cuồng hô tên của ta.

Ta không để ý tới, ta kể tục chà.

Cánh cửa bỗng nhiên bị lực mạnh không thể chống đỡ tác động, lực lượng kinh người dường như có thể khiến cho đất rung núi chuyển, ta chấn kinh, bàn chải trong tay cũng theo đó rớt xuống. Ta ngã ra một lúc, vội vã vội lấy bàn chải tiếp tục dùng lực mà chà!

Ta và Nhã Hạo lúc đó một đạo phòng tuyến mềm yếu cuối cùng cũng bắt đầu bị hấn vô tình chạm vào. Thanh âm của hấn bắt đầu khàn giọng, hấn muốn đập cửa, nhưng lại sợ thương tổn đến ta. Hấn ăn nói khép nép hống dụ, hấn cũng lớn giọng lo lắng, nhưng đối lấy là ta càng cắn chặt khớp hàm càng thêm dùng sức chà lau.

Cho dù là đem thịt lẫn xương cũng chà ra, ta cũng không muốn để Nhã Hạo thấy trên người ta bất luận một cái vết tích nào.

Cuối cùng, “Bình —” một tiếng, nỗ lực của cửa nhỏ cuối cùng cũng hết, kết quả là quang vinh sập xuống. Đáng thương nó trong lúc đó hơi hoảng động, giống như là hướng ta xin lỗi nó vô năng.

Đúng, hấn là nói xin lỗi. Nó là hy vọng cuối cùng của ta, hiện tại nó cũng không thể, cho nên cũng không còn bất kỳ vật gì có thể ngăn cản Nhã Hạo tới gần ta. Nhưng khi cửa bị đá văng một phát kia, Nhã Hạo vẫn cứ như vậy đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Nếu như thế giới này đối với ta còn có một chút thương hại, như vậy thì hấn là phải chọn trước ngày tận thế.

Kinh ngạc, chấn động, ngạc nhiên, không thể tin.

Ta thấy rõ người ta yêu Nhã Hạo, trong mắt hấn lóe lên minh bạch và tâm tình khó hiểu. Hấn cứ như vậy lẳng lặng nhìn ta. Nhìn trên người ta bị bàn chải chà ra cả máu, nhìn trên đầu ta bị băng vải quấn vòng quanh vết thương, nhìn vết tích hạ thân ta bị xâm nhập, nhìn lướt qua dưới chân ta một bãi máu của vết thương lẫn với nước.

Hấn cứ như vậy lẳng lặng nhìn, cũng không nháy mắt lấy một cái, quên phản ứng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ta cũng từng giây từng phút đứng ngốc. Bên tai vừa có tiếng bước chân vội vã, một thân ảnh quen thuộc xông tới đứng bên cạnh Nhã Hạo, sau đó cũng mang vẻ mặt giống nhau, sau đó cũng phản ứng giống Nhã Hạo. Đây là hai người quan trọng nhất đời ta, không chớp mắt nhìn ta bị cường bạo đã không còn giống dạng người. Không ai có thể biết cảm giác của ta thời khắc này. Nước trong vòi hoa sen lướt qua khuôn mặt, chảy vào mắt, ta vô vô cùng đau đớn, lại nặn không ra một giọt nước mắt.

Ánh mắt của bọn họ vẫn không rời đi. Vẻ mặt của bọn họ vẫn không thay đổi. Nhưng còn có cái gì đẹp? Các người còn muốn dùng vẻ mặt như thế nhìn cái gì chứ? Ta hoảng hốt cúi đầu, chậm rãi bước đến góc phòng tắm, nhẹ nhàng mà ngồi xổm xuống, sau đó tiếp tục ra sức chà.

“Không nên nhìn ta. Không nên nhìn ta.” Ta tự lẩm bẩm, cũng không biết mình đang nói cái gì.

“Ca!!” Chi Nhạc kinh hô một tiếng, xông lại. Ta lập tức đẩy ra, ném tất cả mọi thứ tới người hấn, “Không nên tới, không nên tới!!”

Ta điên cuồng hô to, nhe răng múa vuốt ngăn cản Chi Nhạc tới gần, Chi Nhạc không dám hành động thiếu suy nghĩ, đứng ở một bên rồi lại sợ, “Ca!! Ta là Chi Nhạc, ta là Chi Nhạc, người bình tĩnh một chút có được hay không, người bình tĩnh một chút!!”

Ta cái gì cũng một nghe vào, có thể ném cái gì thì đều văng hết, nhưng khi hết tất cả mọi thứ, ta bắt đầu nhắm mắt lại quên mất cuộc đá, ta dùng hết tất cả biện pháp muốn bọn họ bỏ đi, nhưng khi có một bóng người liêu lĩnh vọt tới trước mặt ta, một cái khăn tắm trùm lên người, ta bình tĩnh lại.

Nhã Hạo hung hăng ôm ta sấp vào trong ngực hắn, lực lớn dường như muốn bóp nát cả xương của ta, hắn cúi đầu chôn thật sâu vào cả vai ta, hắn nỗ lực đè nén tiếng hít thở ồ ồ cấp tốc, hắn ở bên tai ta mang theo tiếng khóc nức nở thốt khổ ải nảy mà phun ra một câu, “Xin lỗi Chi Tín, xin lỗi! Là ta vô dụng, là ta vô dụng, xin lỗi!!”

Ta hoàn toàn ngạc nhiên. Tâm ta bỗng nhiên căng thẳng, ta lập tức gơ tay sống chết muốn quay lại ôm hắn, nước mắt ngay sau đó dòng dòng chảy xuống.

Giờ này khắc này, ta rốt cục có thể khóc được.

27. Chương 26

Một mảnh hắc ám. Sau đó lại dần dần sáng lên.

Vị luật sư đột nhiên xuất hiện ở trước mặt ta, hắn nói, “Lỗ Chi Tín, người chỉ cần ký tên chuyển nhượng vào đây, tài sản người sở hữu trên danh nghĩa sẽ chuyển tới danh nghĩa của Lỗ Nhã Hạo.”

Ta khó hiểu. Thế nào không lý do mà muốn ký giấy chuyển nhượng? Ta mở miệng muốn hỏi rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra, nhưng chẳng biết Nhã Hạo đã lúc nào xuất hiện ở bên cạnh ngăn ta lại, hắn ôn nhu nói, “Chi Tín, hãy ký nó đi. Ký nó, ta sẽ vĩnh viễn yêu người.”

Ta nghe xong, thật cao hứng. Không chút do dự, vung tay lên, lập tức ký.

Khi lần thứ hai ta ngẩng đầu lên, vị luật sư đã không thấy, Nhã Hạo bên cạnh cũng không thấy nốt. Ta cô độc đứng trong bóng đêm, nhìn xung quanh, không có một bóng người. Ta sợ hãi, cẩn thận kêu to, “Nhã Hạo? Nhã Hạo người ở đâu? Nhã Hạo?”

Ta bỗng nhiên mở mắt, thì ra nước mắt đã dính ướt gối đầu.

Mấy ngày qua, mộng này rốt cuộc đã là lần thứ mấy xuất hiện, ta cũng không nhớ rõ. Trong mộng, hết thấy đều rất hàm hồ, tất cả mọi chuyện chỉ tốt ở bề ngoài, ta không thể phân rõ thật giả.

Ta quay đầu nhìn người đang ngủ bên cạnh. Hắn có khuôn mặt tuần tú, hô hấp đều đều. Hắn đối với ta rất cẩn thận, ôn nhu ôm thắt lưng ta, chỉ cần ta giẫy một cái, hắn sẽ tỉnh.

Ta tin người này là yêu ta. Cũng cần phải yêu ta.

Ta dời đường nhìn về phía trần nhà, trong bóng tối hiện lên không rõ màu sắc của tường phẳng phất ngừng tụ một đồng nồng đậm tĩnh mịch đè ta xuống, đầu óc một trận ảm đạm. Chuyện của mấy ngày trước đột nhiên tràn vào trong óc, ta trở tay không kịp.

Vậy rốt cuộc là rối loạn như thế nào. Ta một mảnh cũng không rõ.

Ta chỉ nhớ rõ lúc đó Nhã Hạo ôm ta khóc đến thiên hôn địa ám. Rõ ràng biết mình khóc không phải vì lọt vào trận tập kích bất ngờ của A Quang, mà là bởi vì giống như kiếp nạn trước đó tụ ở trong lòng.

Ta không chỗ phát tiết, cực độ sợ hãi.

Ta vẫn ôm Nhã Hạo không buông, thanh âm khô khốc khàn khàn, hai chân đứng lên như nhũn ra. Nhã Hạo thương tiếc vẫn không ngừng mà hôn vào bên má ta, hắn đau khổ vạn phần liên tục tự trách lẫn ải nảy. Hắn nói, “Chi Tín. Xin lỗi. Là ta vô dụng. Là ta vô dụng.”

Ta nghe xong, lòng đau như dao cắt. Nhã Hạo sẽ không biết, cho nên ta khóc càng trầm trọng hơn, nức nở đến khó thở, bởi vì nguyên nhân hắn vẫn không ngừng nghiêng rằng tự trách bản thân.

Tại sao là người vô dụng? Tại sao người nói xin lỗi với ta?

Ta không nên để hấn tự trách mình như vậy, ôm tay hấn hung hăng ghì chặt. Hấn cũng chặt chẽ ôm ta vào trong ngực, dùng lực gần như muốn bóp nát xương của ta. Cũng chỉ có độ mạnh như vậy, mới có thể làm cho ta an tâm.

Chúng ta cứ ôm nhau chặt như vậy, muốn đem đôi phương sáp nhập vào lồng ngực của mình, thẳng đến khi Chi Nhạc tách chúng ta xa nhau.

Hấn nhẹ nhàng kéo ta vào trong ngực hấn, nói với Nhã Hạo, “Đi ra ngoài tốt hơn.”

Chi Nhạc kéo ta đến bên giường, ngồi xuống, dùng chân đơn vây ta lại, đưa tới bên miệng ta một chén nước, chậm rãi để ta uống xong. Hấn nhẹ nhàng cho chùi đi giọt nước bên mép, sau đó ôm ta, cái tay không ngừng mà vuốt ve lưng ta, giúp ta cực độ thoải mái.

Hấn nói, thanh âm trầm ổn nhẹ nhàng giống gió đêm thổi ngoài cửa sổ. “Không sao. Ca, không sao. Ta sẽ bảo vệ người. Chi Nhạc sẽ bảo vệ người.”

Ta nắm ly nước trong tay thật chặt, gật đầu không nói. Tận lực nhịn không để rơi nước mắt.

Chi Nhạc càng đau lòng mà ôm ta chặt hơn. Ta vùi vào hõm vai Chi Nhạc, an tĩnh thút thít khóc. Ánh mắt lại vẫn rơi vào người Nhã Hạo đang đứng ở trước mặt chúng ta.

Tự hấn xuất hiện ở trước mặt ta, bây giờ ta cũng có thể lẳng lặng nhìn kỹ dáng vẻ của hấn. Trong mắt hấn dường như những kinh ngạc, chấn động, ngạc nhiên đã thối lui. Hấn có chấp nhận được những phát sinh ở trên người ta? Ấy vậy, bị thống, tự trách, phẫn nộ, áp lực. Đạn vào một chỗ làm cho lòng người như bị mèo cào, ý hấn như thế nào?

Hấn hoài nghi sao? Hấn phải như thế nào phát tiết?

Nhã Hạo nhắm mắt cắn môi, không đành lòng nhìn nhưng vẫn không thể nào chống lại tiếng vang khóc thống khổ thút thít vọng trong căn phòng an tĩnh, khiến hấn vô cớ đau đớn. Hấn chậm rãi đi tới, đứng trước mặt ta, bốn mắt nhìn nhau. Phảng phất nhiều lần suy tư do dự khiến hấn đau nhức khó nhin. Hấn rốt cục gờ tay nâng mặt của ta, không để ý đến Chi Nhạc đang ở đây, trên môi ta nặng nề mà hôn một chút. Một chút, lại một chút. Hình như cả một chút lớn tiếng cũng hù dọa ta, hấn cường ép mình đè nén bị phần cực độ, miễn cưỡng ôn nhu nói với ta, “Chi Tín, là ai? Nói cho ta biết là ai?”

Hấn có thanh âm êm dịu, lại hỏi đến nghiêng răng nghiêng lợi. Khiến toàn thân ta một trận cứng ngắc. Sau đó ta cúi đầu. Ta biết mình không thể nói. Cũng không vì ai, chỉ vì người.

Ta trốn tránh làm hấn sinh nghi. Chi Nhạc ngăn cản khuyên bảo không có tác dụng, Nhã Hạo không có được đáp án, vẫn truy hỏi. Ta không thể nói ra đáp án, vẫn trốn tránh.

Hết thấy những thứ tốt đẹp từ thời khắc đó bắt đầu thay đổi, không thể vẫn hỏi.

Nhã Hạo nóng nảy, hấn hung hăng đẩy ngã Chi Nhạc bên cạnh, vốn là đang cầm tay của ta trong lúc vô ý đã dùng sức bóp bả vai của ta, chỉ cần ta làm ra bất kỳ động tác muốn chạy trốn nào, lực mạnh trên tay hấn sẽ càng nặng thêm. Ta đau đến nhú máu. Hấn hỏi ép càng dồn dập, đồng thời ánh mắt thật đáng sợ. Trong đầu ta xuất hiện hình ảnh hỗn loạn trước nay chưa từng có, ta bịt cái lỗ tai muốn yên tĩnh. Trong đầu lại đột nhiên xuất hiện âm hưởng ong ong, hòa lẫn với tiếng hô luồng cuồng của Nhã Hạo, đâm vào màng nhĩ như muốn vỡ tan.

Nhã Hạo vừa gạt tay của ta vừa rống to hơn, ” Chi Tín, người khẳng định biết là ai. Nói cho ta biết, ta sẽ không bỏ qua hấn. Là ai? Người nói cho ta biết. Ta sẽ trả lại cho hấn vạn phần!!”

Ta ngơ ngác và sắp ập đến, trên mặt vốn là còn dư không mấy huyết sắc “Cà” một tiếng càng triệt để mất thêm. Hấn tiến sát từng bước làm ta gấp đến độ khóc lớn tiếng, “Ta không biết. Chuyện gì cũng không có phát sinh. Ta cái gì cũng không biết.”

Chi Nhạc xông lại muốn ngăn Nhã Hạo, “Người bình tĩnh một chút có được không?! Hấn hiện thành cái dạng này người buộc hấn cũng vô ích. Người buông tay, người lỏng thương hấn.”

Nhã Hạo “Hoắc” một tiếng hất tay của Chi Nhạc, thần sắc táo bạo. “Chính là hấn thành cái dạng này ta mới chịu hỏi, lẽ nào người không nhìn ra được sao? Hấn khẳng định đã lên gạt đi cái gì. Nói xong, Nhã

Hạo lại chuyển hướng tới ta. Hắn đầu tiên là tận lực ôn nhu dụ hống vài câu, nhìn ta chỉ cố mò tới bên kia giường, cũng không chịu nổi nữa. Thần sắc hắn biến đổi, hai tay đặt ở bả vai của ta đột nhiên hung hăng đè ta lên giường. Ta chấn kinh, ngã xuống giường, một phát kia đầu óc mãnh liệt rung một cái, ta mở to hai mắt nhìn người ở trên này thân ảnh màu đen, cảm thấy cái chấn đơn vậy ở trên người mình đã trượt sang một bên, đèn trần hoa lệ ở trước mắt ta lung lay, một ít tiếng huyền não lộn xộn qua đi, quả đấm của người phía trên đang đột nhiên tới gần. Ngũ quan hắn đột nhiên nhòe nhoẹt sau đó một lần nữa lại định hình, hết thấy chung quanh đột nhiên biến mất sau đó một lần nữa lại xuất hiện.

Hết thấy đều thay đổi lộn xộn. Ta chỉ nhớ rõ lúc đó mình rõ ràng ngửi được mùi ẩm ướt thối rữa của tạp vật trong căn phòng.

Sau đó...

“A a a —— cút ngay ——!!”

Ta chưa từng có tiếng kêu sợ hãi và nhe răng múa vuốt như vậy. Ta tỉnh tường cảm giác được móng tay mình xẹt qua người này mang theo cảm giác ấm nóng của máu, và sau đó trấn áp bởi hắn bị đau nhức đến kêu rên mãnh liệt.

Ta đã quên mất lúc đó mình đã kịch liệt phản kháng cùng tiếng gào thét của Nhã Hạo ra sao. Chỉ nhớ rõ có một thân ảnh xông lại, vung văng ôm ta vào trong ngực, sau đó một lúc làm cho tiếng vang kinh tâm nặng nề qua đi, ngay sau đó chính là tiếng rống giận không thể nhịn được nữa của Chi Nhạc, “Lỗ Nhã Hạo người điên cút ra ngoài mà điên cho ta!!”

Ta chưa từng thấy Chi Nhạc, đáng vẻ hung ác phát hỏa so với Nhã Hạo chỉ có hơn chứ không kém. Mà làm ta không nghĩ đến, là hắn vậy mà xuất thủ một quyền đánh cho Nhã Hạo miệng phun ra máu ngã trên mặt đất. Thấy Nhã Hạo lúc này té trên mặt đất vừa áy náy vừa ủy khuất, có bất cứ chuyện gì cũng làm lòng ta đau đớn. Ta căn bản không biết mới này đã xảy ra những chuyện gì, ta chỉ biết là thời khắc đó mình muốn xông lại ôm hắn. nhưng Chi Nhạc lại ngăn cản. Hắn ở phía sau ôm ta, chỉ vào cửa quên mình lệnh giọng ra tới hậu thư với Nhã Hạo, “Cút ra ngoài, ta sẽ chiếu cố ca. Trước khi chưa tỉnh táo lại, đừng để cho ta thấy người tới gần hắn.”

Nhã Hạo không cam lòng, đứng lên chính là phải nói với ta cái gì, nhưng vẫn là bị Chi Nhạc ngăn cản. Chi Nhạc hùng hục lửa nóng, hơn nữa do bản thân Nhã Hạo chột dạ, vì vậy h đã bị đá ra ngoài cửa.

Ta khờ dại nhìn thoáng qua chốt cửa ngăn cách ta và Nhã Hạo, mới hiểu ra phải đuổi theo. Nhưng Chi Nhạc ôm ta, “Hắn cũng rất rối loạn, để hắn yên tĩnh một chút đi.”

Ta nghe xong, hai mắt đau đớn. Nắm lấy hai tay Chi Nhạc, ta than thở khóc lóc mà cường điệu, “Chi Nhạc, Chi Nhạc, người phải tin ta, người đi nói cho Nhã Hạo, ta... Ta chuyện gì cũng không có phát sinh, không có gì cả, ta không có bị cưỡng bạo. Không có... Ta không có...”

Ta cường điệu khiến ngực Chi Nhạc giống như bị một vết thương, hắn cắn môi nhắm mắt, đè nén đau đớn. Nhẹ nhàng ôm ta vào trong ngực, cái tay ôn nhu vuốt đầu của ta. Hắn nói, “Ca. Nhấn nại một chút. Tất cả rất nhanh sẽ qua. Tất cả rất nhanh sẽ tốt.”

Buổi tối, Chi Nhạc ngủ bên cạnh ta. Nhưng ta không ngủ được. Ta thừa dịp cho Chi Nhạc ngủ, sau đó đứng lên đi toilet. Vặn vòi hoa sen, cởi quần áo, cầm lấy bàn chải, đang lúc muốn chà người, cánh cửa liền mở ra. Chi Nhạc đi tới, nhẹ nhàng lấy bàn chải trong tay ta, mặc xong quần áo cho ta, sau đó lôi kéo ta trở về giường. Hắn cho hai ta hai viên thuốc nhỏ, muốn ta uống nó. Ta biết là thuốc ngủ, vì vậy lúc ăn uống thủ đoạn xảo diệu đem thuốc giấu trong tay áo.

Chi Nhạc lại ngủ, vì vậy ta lại đứng lên. Đi đến toilet, lúc đi qua cửa, nhìn ra bên ngoài thấy coa bóng người lay động. Ta ngẩn người một lúc, sau đó mở cửa. Ngồi chồm hóm ở ngoài cửa, Nhã Hạo thấy cửa mở, kinh ngạc đứng lên nhìn ta. Mà ta cũng ngờ ngác nhìn hắn.

Xa nhau mới mấy giờ, chúng ta lại dường như là người yêu bị ngăn cách mấy kiếp, sau khi gặp lại kích động không nói nên lời, chỉ có thể ôm đối phương trước mặt thật chặt. Thật chặt, tham lam. Tham lam đến nước mắt của mình và đối phương đều cơ hồ muốn chảy ra vành mắt.

Nhã Hạo kích động hôn trán ta, hôn qua mắt của ta, hôn qua mũi ta, hôn qua miệng của ta. Hắn nói, rõ ràng khóc nức nở, “Xin lỗi Chi Tín. Xin lỗi. Ta không nên ép người. Thế nhưng ta... Ta thực sự cảm giác mình thật vô dụng. Ta...”

Ta đã nghe không vô. Kéo đầu hắn xuống điên cuồng mà hôn hắn, hắn sau khi kinh ngạc, cũng là nhiệt tình mà đáp lại.

Nhã Hạo rất chăm sóc ta, động tác không có tiến thêm một bước nào. Sau khi hôn đủ, hắn ôm ta vào trong ngực, thanh âm êm dịu, ” Chi Tín, bất luận xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không rời bỏ người. Ta không ép người, ta chờ người, đợi người nguyện ý nói với ta mới thôi.”

Ta đau xót. Vô luận hắn có chờ bao lâu, ta cũng sẽ không nguyện ý nói với hắn. Nhưng ta biết cứ tiếp tục giấu diếm căn bản không có khả năng.

“Nhã Hạo, ta... Ta bị cướp đánh.”

“A?” Nhã Hạo giật mình.

Ta cúi đầu, kiên trì nói tiếp, “Ta bị cướp, vật sở hữu đáng giá trên người đều bị cướp đi. Ta vốn cũng không có thứ gì, khả năng là bọn hắn muốn cướp chiếc nhẫn của ta. Ta không chịu. Bọn họ bắt đầu động thủ, một người trong đó có ý xấu, định làm ta...” Nói xong, ta vội vàng nhìn Nhã Hạo, ” Thế nhưng ta không bị cưỡng bạo. Hắn không thực hiện được. ”

Nhã Hạo yên lặng chăm chú nhìn vào ta. Ánh mắt đó làm ta đoán không ra. Ta lại chợt dạ cúi đầu. Không biết Nhã Hạo có tin hay không. Nhưng ta nghĩ, dù Nhã Hạo không tin, chắc chỉ không tin phần ta không có bị người cưỡng bạo.

Ta phi thường sợ hắn tiếp tục truy hỏi. Nhưng không có, hắn chỉ ôm ta. Ở trong ngực hắn, ta có cảm giác trước nay chưa có. Ta nói, ” Nhã Hạo. Nhẫn chính là tình yêu của chúng ta. Nó là sự chúc phúc của chúng ta. Nếu như một ngày kia không thấy nhẫn, có thể tình yêu của chúng ta cũng sẽ biến mất. Nhưng Nhã Hạo, ta nguyện ý vì người nỗ lực tất cả, chính là vì giữa chúng ta tồn tại ái tình.”

Hắn không nói gì, chỉ là lặng lẽ ép chặt hai cánh tay.

Vài ngày sau, ta đều trải qua trong lo lắng. Ta cầu cho Nhã Hạo không nên điều tra thêm bất cứ chuyện gì đêm đó, Nhã Hạo ở trước mặt ta gật đầu, nhưng ta biết hắn sẽ không dễ dàng mà bỏ qua như vậy. Nhã Hạo rất lo lắng cho ta, hắn mang việc của công ty về nhà làm, tận lực ở bên cạnh ta, cái này cũng dễ dàng giúp ta giám thị hắn không tiếp tục điều tra sự tình. Mặt khác, ta len lén ta van xin Tiểu Bưu hỗ trợ giúp xóa sạch mọi ghi chép xuất nhập ở bãi đỗ xe. Tiểu Bưu thấy khó hiểu, ta biết hắn khẳng định có biết chuyện này. Thực ra ta biết lúc đầu ta và A Quang phát sinh xung đột ở vị trí góc chết của máy quay, nhưng ta vẫn muốn để ngừa vạn nhất. Ta muốn chặt đứt hết mọi đường khi Nhã Hạo điều tra.

Nhã Hạo cũng từng khéo léo muốn từ miệng ta lộ ra chút gì, nhưng ta đều không muốn trả lời. Chỉ là không ngừng cường điệu tên trộm kia không có thực hiện được ý đồ. Nhã Hạo đến nước này cũng sẽ không hỏi tiếp nữa, chỉ biết ôn nhu ôm ta.

Bị cưỡng bạo đối với ta mà nói thương tổn không ít nhưng tuyệt đối không nặng bằng nữ nhân, thực ra ta cũng biết Nhã Hạo tuyệt đối sẽ không vì ta bị cưỡng bạo mà không muốn ta nữa. Mà ta cũng tuyệt đối không phải đang lo lắng cái này. Nhưng ta thực sự vô cùng sợ hãi, ta sợ một cái khác, ta không biết vì sao lại sợ như vậy. Ta sợ đến mức liên tục vài ngày đều giật mình tỉnh giấc trong ác mộng.

Tựa như lúc này.

Ngày nhanh hết. Ta khẽ hôn hai bên má của mỹ nhân này. Mà hắn thực sự như nàng công chúa ngủ vậy, sau khi được hoàng tử hôn môi, tỉnh lại. Hắn quay về phía ta cười, “Tỉnh sớm như vậy?”

Ta cũng cười, đặt đầu lên bờ vai của hắn, ” Ngày hôm nay chúng ta cùng tới công ty đi.”

” Làm sao vậy?”

“Ta không sao rồi. Ta cũng không muốn vì ta mà người lỡ nhiều thời gian làm việc như vậy. Hơn nữa ta cũng không muốn ở nhà.”

Nhã Hạo không muốn để ta tới công ty, nhưng hẳn lại không muốn ta ở nhà một mình. Vì vậy hẳn chỉ có thể mang ta tới công ty đặt ở trong phòng làm việc của hẳn không cho ta bước ra nửa bước. Mà ta cũng không muốn rời xa hẳn, vì vậy cũng vô cùng cam tâm tình nguyện ở lại phòng làm việc của hẳn.

Vì vậy ngày này cứ như vậy mà trôi qua.

Buổi tối, Nhã Hạo ở phòng của hẳn làm việc. Ta ngồi trong phòng của mình đọc sách. Đột nhiên, có người gõ cửa. Là Chi Nhạc, lưng đeo một cái ba lô. Ta hỏi, " Muốn đi ra ngoài?"

Chi Nhạc gật đầu, " Sinh nhật bạn học. Ta đi ra ngoài một chút."

"Về sớm một chút. Muốn ta tiễn người không?"

Chi Nhạc lắc đầu, "Không được, người sớm nghỉ ngơi một chút đi. Đúng rồi, Nhã Hạo tìm người."

"Nga." Ta lên tiếng, sau đó nhìn Chi Nhạc đi xuống cầu thang, lại đi đến phòng Nhã Hạo.

Chi Nhạc nói Nhã Hạo tìm ta, nhưng ta lại không tìm thấy hẳn ở phòng. Vì vậy ta chỉ có thể ngồi ở ghế xoay chờ hẳn. Chán đến chết, ta thấy trên bàn làm việc Nhã Hạo có để một kiện hàng, không có gì đặc biệt. Chỉ đặc biệt là không có viết tên của người nhận, bên trên chỉ viết dòng chữ " Lỗ Trạch". Ta tò mò, cầm lấy nó nhìn một chút, càng xem càng thấy lạ. Không từ mà biết, chữ viết cũng đã khiến ta thấy kỳ quái. Những chữ này, rất quen thuộc. Rốt cuộc là người nào? Ta lại tưởng tượng, đáp án cuối cùng làm ta ra mồ hôi lạnh cả người.

Là A Quang?

Hẳn đến tốt cùng muốn như thế nào? Lẽ nào hẳn còn không biết sống chết đi nói cho Nhã Hạo là hẳn cường bạo ta sao?

Đối với A Quang có giữ lại cái gì, hai ba động tác đã bóc hết kiện hàng, bên trong có cuộn băng. Ta tìm xem một chút, sau đó là một xấp ảnh. Trong hình tất cả đều là ta trước kia vào GAY bar. Ta khiếp sợ, cái tay nhanh chóng lật chúng ra xem.

Ảnh chụp "Sa" một tiếng vãi ra mặt bàn, rối loạn ta phải dựa vào cạnh bàn mới có thể đứng vững. Chuyện gì xảy ra? Lần này A Quang lại muốn làm cái gì? Nhã Hạo biết quá khứ của ta, hẳn mang những ... này gửi cho Nhã Hạo có ích lợi gì? Ta kinh hãi mà khó hiểu, không cần nghĩ ngợi đã lập tức đem bỏ cuộn băng vào máy. Quả nhiên, bên trong tất cả đều là tình tiết phong lưu của ta và MB.

Ta ngơ ngác nhìn chính mình trong TV đang diễn phim sex cấp ba, đầu óc một trận lại một trận đau nhức. Lấy hai tay đè huyết Thái Dương, không biết làm sao. Chữ viết chắc là của A Quang, nhưng... nhưng chuyện này cũng không giống A Quang gây nên. Nếu như hẳn muốn dùng quá khứ của ta ly gián ta và Nhã Hạo, loại chuyện này căn bản cũng không có một chút lực đả kích, những vật này là chuyện gì? Ta cầm vỏ bao kiện hàng, nhìn kỹ từng chút dòng chữ. Là A Quang, lại giống như không phải là A Quang.

Ta đã hỗn loạn đến bất kham, vào lúc này lại có tiếng điện thoại trên bàn. Ta chưa bao giờ biết tiếng reo của điện thoại lại có thể kinh khủng như vậy, ta sợ không dám nhận. Nó vẫn reo, trên người ta mỗi một dây thần kinh giống như trải qua kỳ thi, cực độ kéo căng.

Cuối cùng, tiếng reo dừng lại. Ta thở phào một cái, nhưng điện thoại lại vang lên giọng nam trung ghi âm, dường như đang cười nhạo ta đã cao hứng quá sớm.

"Xin chào Lỗ tiên sinh. Ta là trưởng nhóm thám tử Thần Thông. Trước kia người ủy thác ta điều tra chính xác chứng cứ anh trai Lỗ Chi Tín đồng tính luyến ái, ta đã hoàn toàn nắm được. Tin rằng sau khi người xem, sẽ hết sức hài lòng. Người yên tâm, những chứng cứ này cũng đủ người ở trước toà án chỉ ra hành vi sai trái không kiểm chế của Lỗ Chi Tín, không có đạo đức. Đến lúc đó hẳn sẽ thân bại danh liệt, không còn bất luận cái gì tiền bạc. Hơn nữa bản thân hẳn và tính hướng hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của di chúc. Hẳn căn bản một phân tiền cũng không có khả năng lấy được. Hơn nữa, vì không phải hẳn tự nguyện buông tha di chúc, cho nên tài sản tuyệt đối sẽ không chuyển tới bác của người. Chúc mừng người Lỗ tiên sinh, tài sản trong di chúc người có thể nói là nắm chắc rồi. Mặt khác, về phần phí vụ án này..."

"Ba", một cái, ta đè nút xuống, thanh âm cứ như vậy đột nhiên bị ngừng lại. Ta giống như là bị rút đi tất cả khí lực, bỗng ngã lên ghế xoay, cảm thụ được đau nhức đến đất trời xoay chuyển kéo tới. Ánh mắt ngây

ngốc xem ti vi bên trong vẫn còn đang trình diễn phim cấp ba, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười. Cho tới bây giờ ta cũng không có nghĩ tới, sẽ có ngày thưởng thức mình ở trên giường hùng phong suốt một đêm như vậy. Càng thật không ngờ, ngày này, là do Nhã Hạo người ta khắc cốt minh tâm dốc hết khí lực đi yêu ban cho.

Cười, có thể nào không cười? Cười hẳn có thể vì di chúc mà chịu nhục. Cười ta khó nhịn nổi cô đơn, trời sinh dâm dăng. Có người gơ tay về phía ta, vì đối phương cùng mình có khát vọng thiên trường địa cửu như nhau. Ta muốn cười hẳn. Cười hẳn là sau khi ôm ta sao không vọt tới WC nôn, chửi mắng ta là người dơ bẩn vô sỉ. Cười hẳn ôm ta ngủ mỗi đêm, có muốn như ta trước đó dùng bàn chải đem mình chà không còn một mảnh. bất quá cái đáng cười, chính là hẳn diễn xuất có thể đi nhận giải được rồi.

Ta một mực cười, cười đến té trên mặt đất, hầu như muốn lăn. Ta cười đến nước mắt cũng chảy ra, cười đến tâm cũng ra máu. Vẫn cười, có người đi tới, tắt ti vi, sau đó đứng ở trước mặt nhìn ta. Ta ngẩng đầu nhìn hẳn, còn không ngừng tươi cười khiến khuôn mặt xấu xí tới cực điểm. Ta cười không ngừng, đứt quãng nói với hẳn, “Không, không nhìn sao? Ta Lỗ Chi Tín sinh thời lần đầu tiên trình diễn phim cấp ba... Ha ha, xem một chút đi. Nhìn chút đi.”

Nhã Hạo cắn môi quay mặt qua chỗ khác, cũng không nói gì.

Ta lau sạch nước mắt, thu hồi tươi cười khiến gương mặt ta đau nhức, đứng lên nhìn hẳn. Ta nói, giọng nói pháp phòng.”Nhã Hạo, người không giải thích?”

Nhã Hạo khó tin nhìn ta, hẳn không tin ta giờ này khắc này lại cho hẳn cơ hội nói dối. Nhưng hẳn vẫn chột dạ cúi đầu, nói, “Xin lỗi Chi Tín. Xin lỗi. ”

Ha ha ha. Ta đã không thể kiềm chế được mà cuồng tiếu. Toàn thế giới không ai biết, không còn bất kỳ một chuyện gì buồn cười hơn so với ba chữ này. Xin lỗi? Thì ra các người cũng biết xin lỗi ta? Vậy tại sao còn phải tiếp tục xin lỗi ta?

Xin lỗi có ích lợi gì?

“Chi Tín người không nên như vậy.” Nhã Hạo nóng nảy.

Vì vậy ta hỏi, “Vậy người nghĩ ta thế nào?”

Hắn nghẹn lời.

Ta cười khổ, “Nhã Hạo, lấy được tài sản, người là thật sự cao hứng? ”

Giọng của Nhã Hạo rốt cục có chút màu sắc, hẳn thống khổ nói, “ Từ khi bắt đầu bước vào cái nhà này, ta đã học sau này làm sao tiếp quản gia nghiệp. Ta không cam lòng, ta không cam lòng cuối cùng cái gì mình cũng không có. Hẳn tại sao muốn đối xử với ta như vậy, thời thời gian hẳn nhập viện đó để lại cho ta một đồng cục diện rối rắm, nhưng đến công ty khi phát triển không ngừng thì lại dùng hai tay dâng tặng tất cả nỗ lực của ta cho một người ngoài cuộc. Ta đây xem là cái gì? Hẳn xem ta giống cái gì?”

“Nhưng ta vô tội!!” Ta cắt ngang hẳn, giọng nói cũng bi thương, “Ta vô tội. Không phải ta muốn hẳn cho ta tài sản, không phải ta tự nguyện muốn tranh với người và vân vân. Người có nghĩ tới hay không? Nhã Hạo, ta nguyện ý vì người nỗ lực tất cả. Khi người thấy ta vì người bị thương mà buồn thiu, người có vì thế mà mảy may cảm động hay không? Cũng là một lòng tính toán làm sao khiến ta thân bại danh liệt tiện thể người sẽ có tài sản?”

Nhã Hạo không trả lời, có lẽ chẳng biết trả lời như thế nào.

Ta tiếp tục hỏi, “Nhã Hạo, người yêu ta sao? Có lẽ nói, từ đầu tới cuối, người có dự định yêu ta không? Người thấy ta bị A Quang làm cho vết thương đầy người đi ra từ bóng tối, sau đó mặt không đổi sắc an bài cho ta bước vào một chỗ tối khác, người quá nhẫn tâm? Nhã Hạo, người và A Quang muốn cái gì, lẽ nào nhất định phải đùa bốn tình yêu của ta, mới có thể được? ”

Nhã Hạo vẫn không trả lời. Nước mắt hẳn một giọt một giọt rớt xuống, tích ứ đọng vạt áo. Ta khô nước mắt, nhìn nước mắt của hẳn. Ta đang đợi hẳn nói cái gì đó, hẳn nhưng vẫn không nói ra cái gì.

Ta chết tâm.

Ta nhắm mắt lại, nghe thanh âm máu đang đông lại trong cơ thể mình, và tiếng ta cười nhạo xuyên tới Nhã Hạo.

Ta đi vòng qua người trước mặt này, bắt đầu cất bước. Hấn không có ngăn cản, vì vậy ta lướt qua một cánh cửa lại một cánh cửa, đứng ở trên đường cái.

Ta ngẩng đầu nhìn trời sao, phát giác trăng sáng sao thưa. Ta giơ tay trái lên che ánh trăng, để ánh trăng sáng xuyên thấu qua ngón tay, chiếu vào mặt của ta, ta tình tường thấy trên ngón áp út có chiếc nhẫn phát sáng.

Ta nói, “Nhã Hạo. Chúng ta cùng nhau xuống địa ngục, được không?”

Nhã Hạo, chúng ta cùng nhau xuống địa ngục?

Được không?

28. Chương 27

Nhã Hạo, chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi.

Được không?

Ta không còn chỗ dung thân, ta đi về gian nhà cũ. Nửa giờ sau, chuông cửa vang lên.

Là Chi Nhạc, hấn mang theo hành lý tới, cái gì cũng không nói chỉ nhìn vào hai mắt ta, sau đó đem hành lý để lại gian phòng đôi ta sống trước kia.

“Hấn... Hấn có nói gì hay không?” Ta giống u linh theo sát phía sau Chi Nhạc, khi Chi Nhạc thu dọn đồ đạc thì mở miệng hỏi.

Hấn quay đầu lại nhìn ta, chỉ trong chốc lát, hấn ném y phục trong tay, đi tới ôm ta. “Ca. Người còn có ta.”

Ta nhắm mắt lại, trong đầu một trận u ám.

Đúng. Chi Nhạc, ta cũng chỉ có người.

Thân thể ta đột nhiên thay đổi thật sự không ổn. Ta bắt đầu muốn ngủ không dứt, đồng thời không hề muốn ăn. Chỉ cần ta vừa mở mắt, sẽ tính toán làm sao mới có thể làm cho Nhã Hạo theo ta xuống địa ngục.

Kỳ thực ta đã tới địa ngục rồi, nhưng ta cô đơn tịch mịch. Nhã Hạo, người đi theo ta được không?

Ta không còn đi làm. Bỏ bê công việc nhiều ngày, rốt cục vào một sáng sớm, có người tìm tới cửa.

Nhã Hạo tới tìm ta.

Cái ý niệm này làm ta đang ngủ mê man liền giật mình tỉnh lại, ta phát dậy lao như cung tên đi mở cửa.

Nhưng ta thất vọng rồi. Là Tiểu Bưu. Hấn vừa thấy được ta, sau đó vẻ mặt lo lắng hỏi, “Chi Tín? Người làm sao vậy? Vài ngày tìm không được người, còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì.”

Ta rất bình tĩnh, sắc mặt tái nhợt vô thần có chút giống ác quỷ. ” Sao người tìm được nơi này? ”

“Là tổng tài nói cho ta biết.”

Những lời này thành công kéo được sự chú ý của ta. Ta vội vàng hỏi, “Hấn còn nói gì? Hấn mấy ngày nay làm sao? Hấn có nói khi nào tới tìm ta không?”

Tiểu Bưu bị ta hỏi đến tắt tiếng, hấn suy nghĩ chốc lát, sau đó vẻ mặt khó xử mà lắc đầu. “Hấn cái gì cũng không nói. Ta nghĩ không ra phương pháp liên lạc với người, đành phải hỏi hấn.”

Ta nghe xong, trên mặt khôi phục lại bình tĩnh. Cái gì cũng không nói nữa, bước chân nhẹ nhàng trở về phòng, sau đó ngủ.

Để Tiểu Bưu một mình ở phòng khách.

Đến lúc ta tỉnh lại, Tiểu Bưu còn đang ở đây. Chi Nhạc cũng đã tan học trở về.

Chi Nhạc vẫn làm rất nhiều món, sau đó dùng đủ các loại biện pháp muốn ta ăn. Ta không muốn ăn, nhưng ta không đành lòng làm Chi Nhạc lo lắng, vì vậy vẫn ăn một chút.

Đến khi ta thực sự đã ăn không vô, Chi Nhạc đem thức ăn khỏi phòng riêng của ta, để ta và Tiểu Bưu một chỗ.

Tiểu Bưu thân thiết đi tới bên người của ta, “Chi Tín chuyện quan trọng gì so ra cũng không bằng thân thể của chính mình. Biết không?”

Ta nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười. “Người bây giờ rất vui vẻ sao? ”

Tiểu Bưu ngây ngốc, “Vì sao ta phải vui vẻ?”

“Ta rất cực như người nói, bị người ta đá. Người thấy ta không chịu được nên trong lòng rất vui vẻ?”

Tiểu Bưu dở khóc dở cười, “Chi Tín. Nếu như người không biết, còn tưởng rằng ta đang cùng người tranh đoạt nữ nhân.”

Ta không tiếp lời.

Tiểu Bưu còn nói, “Nữ nhân mà thôi. Còn đây ngoài đường. Người này không tốt khăng định người sau sẽ tốt. Không cần tự làm cho mình chán nản. Nam nhân đại trượng phu cảm được thì cũng buông được. Ta cũng không phải chưa từng thất tình a, lẽ nào mỗi lần ta đều phải giống như người đem mình chính đến chết đi sống lại?”

Ta quay đầu nhìn phong cảnh ngoài tường.

“Không giống. Hắn lừa ta. Hắn ôm ta hàng đêm, nhưng cho tới bây giờ cũng không có yêu ta. Hắn gần ta vì tiền.”

Tiểu Bưu ngây ngốc, hết trầm tư lại nói, “Có lẽ sự tình cũng không phải bất kham như người tưởng tượng. Có lẽ nàng có khổ tâm. ”

“Bất cứ chuyện gì chỉ cần có khổ tâm, thì nhất định phải tha thứ sao?” Ta kích động, “Ta không cam lòng! Phi thường không cam lòng!! Ta không cam lòng kẻ thương tổn ta còn sống thoải mái. Ta muốn hắn theo ta cùng nhau xuống địa ngục!!”

Tiểu Bưu trấn an ta, “Chi Tín. Không nên cực đoan. Nếu như ngày nào đó người phát hiện ra chân tướng sự việc còn có một mặt khác, người sẽ hối hận.”

“Ta rất hối hận.” Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ta hối hận đã tin lầm hắn, hắn đáng chết. Ta muốn báo thù!!”

Ta đột nhiên không thể ức chế mà điên cuồng hét lên, làm trò ngay trước mặt Tiểu Bưu, điên cuồng mà ném đồ.

“Ta sẽ không bỏ qua cho người!! Ta muốn người cùng ta xuống địa ngục!! Ta muốn người giống như ta hai bàn tay trắng!!”

“Chi... Chi Tín, người bình tĩnh, bình tĩnh một chút. Người bình tĩnh một chút. ”

Tiểu Bưu khuyên bảo không tác dụng. Hắn thấy ta quá kích động, không dám động mạnh với ta, chỉ có thể tổn nhiều nước miếng. Đến khi ta điên xong, có thể quăng cái gì đều quăng hết, đồng thời làm cho toàn thân mình trên dưới đều là vết thương, đau đớn, cảm thấy thẹn, ủy khuất, phần nộ, bất lực thoáng cái xông lên đầu, ta ở trong phòng không để ý hình tượng bắt đầu gào khóc.

“Tại sao muốn đối xử với ta như vậy... Vì sao!! Vì sao lại muốn trả thù ta, cuối cùng là một chút lợi thế ta cũng không có được!!”

Tiểu Bưu đã chẳng biết làm như thế nào cho phải. Chi Nhạc nghe tiếng vang kinh động xông vào, ôm ta vỗ vỗ lưng trấn an, sau đó lập tức bôi thuốc giúp ta, đồng thời để ta uống thuốc an thần của bác sĩ. Vì vậy ta lại ngủ thật say.

Tiểu Bưu là người tốt. Từ lần đó, Tiểu Bưu mỗi ngày lại tới đây, cùng Chi Nhạc thay phiên trông nom ta.

Ta biết Tiểu Bưu bề bộn nhiều việc, bởi vì hắn có đôi khi còn đem chuyện của công ty tới nhà của ta làm. Nhìn hắn có lượng công việc một ngày lại một ngày càng tăng, nhưng ta vẫn để cho hắn tự gánh vác, lòng không khỏi cảm thấy áy náy. Nhưng càng không cam lòng hơn, số lượng công việc của hắn nhiều đại biểu cho tình trạng phát triển của công ty tốt, lại đại biểu cho người kia có con đường làm quan rộng mở ra sao.

Ta thực sự không cam lòng.

Một hôm lúc ăn cơm, Tiểu Bưu đang nói chuyện cùng Chi Nhạc thì nói, “Chi Tín. Ngày mai cả hai chúng ta không rảnh, ta muốn bạn gái của ta tới chăm sóc người.”

Ta nhìn hắn, ánh mắt lộ ra tinh quang. “Người lúc nào thì có bạn gái?”

Hắn có bạn gái. Tên nổi danh lưu manh này có bạn gái. Hắn khẳng định ở trong tối cười nhạo ta bị đá. Hắn khẳng định ngầm đắc ý.

Toàn thế giới cũng chỉ có mình ta trắng tay.

Hắn ngạc nhiên, nghĩ không ra ta lại dùng loại giọng này loại thái độ này hỏi ra loại chuyện này. “Ngày hôm trước. Ngày hôm trước chúng ta làm hòa.”

“Làm hòa?”

Hắn gật đầu. “Ta trước kia không phải đã nói với người thời gian ta học đại học có một bạn gái rất xinh đẹp sao, nhưng kết quả nàng thay lòng? Tháng trước hai người chúng ta ở trên đường gặp lại. ” Nói xong, hắn bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Ai bảo ta không có tiền đồ như thế, còn khẳng khẳng một mực yêu nàng. Ta nói với nàng, nàng cũng đồng ý cùng một chỗ với ta. Vậy là chúng ta lại tốt như xưa.”

Nghe xong ta lại cảm thấy rất an tâm. Khẳng định hắn nhanh chóng sẽ bị bỏ rơi.

Trên thế giới không chỉ có mình ta trắng tay.

Ngày thứ hai Tiểu Bưu thực sự dẫn bạn gái tới trông ta. Đó là một cô gái có vóc dáng cân đối. Tiểu Bưu có điều kiện bình thường, rất khó tưởng tượng người này lại coi trọng hắn.

Nàng là giả ý. Ta nghĩ như thế, vì vậy đối với nàng mang địch ý. Sau khi Tiểu Bưu đi, lại thản nhiên cười với ta, sau đó đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho ta. Ta không tiếng động mà theo sát sau lưng nàng, vẫn nhìn kỹ nàng. Cảm giác được cái gì đó, nàng xoay người lại thấy ta như oán linh đứng ở sau lưng, bị dọa sợ đến tái mét. Nhưng nàng vẫn là một cô gái có chừng mực, khởi động nụ cười gượng ép nói với ta, “Chi Tín. Có chuyện gì không?”

Ta mặt không thay đổi tới gần nàng, “Tiểu Bưu là người tốt. Người tại sao muốn lừa hắn?”

Nàng bị ta dọa sợ dựa vào tường, từng bước lui về phía sau, “Cái gì... Cái gì lừa hắn? Ta đâu lừa hắn?”

Ta xông lên trước nắm bả vai của nàng dùng sức đặt nàng lên vách tường, ngăn cản nàng di chuyển. “Người mấy năm trước thay lòng đổi dạ vứt bỏ hắn, hiện tại người cái gì cũng không có lại đi câu dẫn hắn. Người xem hắn là cái gì?” Mặt ta lộ ra hung quang, giơ tay nắm cái cằm tinh xảo của nàng, khiến đối phương sợ đến lạnh run. “Người đừng tưởng rằng người có khuôn mặt dễ nhìn thì muốn làm gì thì làm. Ta sẽ không bỏ qua cho người! Người là kẻ lợi dụng tình cảm người khác...”

“Buông!!”

Nàng đột nhiên gắng gượng dùng sức phá kim kẹp, lao ra phòng khách vợ lấy túi xách mở cửa định chạy ra bên ngoài. Nhưng vừa cửa mở, nàng dừng lại. Quay đầu nhìn ta, trên mặt tất cả đều là vẻ ủy khuất tức giận. Nàng nói, “Người cái gì cũng không biết, dựa vào cái gì mà đi nói bậy. Tại sao ta thay lòng đổi dạ? Không phải là vì hắn tự ti? Đàn ông toàn thế giới so với hắn đều muốn tốt hơn, người nào ở bên cạnh ta hắn lại cho rằng họ đã thu ta vào tay. Ban đầu là chính hắn đưa ra ý định chia tay!!”

Nàng bắt đầu ủy khuất, miệng lưỡi lưu loát nói, vì vậy ta nhanh chóng biết là mình đã nói bậy. Nàng than thở khóc lóc xong, quay đầu muốn đi. Nhưng nàng vẫn còn lòng tốt, không đành lòng để ta ở nhà một mình. Vì vậy vẫn còn ở lại.

Ta hỏi nàng, “Tiểu Bưu biết mình đã trách oan người sao?”

Nàng lắc đầu, “Ta nghĩ không cần phải ... Nói cho hần biết. Bất quá nếu như lần này hần còn giẫm lên vết xe đổ, ta chắc chắn sẽ không tha thứ cho hần nữa.”

Thật là một cô gái đáng thương. Người được nàng coi trọng có bao nhiêu may mắn.

Mấy năm trước khi Tiểu Bưu thương tổn nàng, có lẽ lúc đó nàng cũng muốn không bao giờ ... tha thứ cho hần nữa. Kết quả nàng đợi hần vài năm.

Giống như ta thống hận Nhã Hạo. Ta muốn hần theo ta xuống địa ngục. Nhưng ta cũng mong Nhã Hạo giải thích. Dù chỉ là lừa gạt.

Chỉ cần hần chịu nói dối, ta sẽ nguyện ý bị lừa.

Nhưng hôm nay, ta trong mắt hần đã không rảnh để nói dối lấy một câu...

Bảo ta làm sao cam tâm.

Nàng nắm lấy tay của ta, chân thành mà nói, “Chi Tín. Nếu như nàng thực sự yêu người, nàng khẳng định sẽ trở lại. Nếu như nàng chỉ là đùa bỡn, loại nữ nhân này, người không cần phải ... Vì nàng mà bỏ ra chút nỗ lực nào.”

Ta nhìn cô gái xinh đẹp này, đột nhiên nhớ tới người nào đó có đôi mắt nâu lóe sáng như thủy tinh. Trong đêm tối ánh sáng như trời sao. Ta lại bắt đầu trầm mê vào hắc ám, lại bắt đầu buồn ngủ.

“Chi Tín? Chi Tín người làm sao vậy?”

Ta cảm giác được có người nhẹ nhàng vuốt mặt của ta, nhưng ta đã thấy được cặp mắt ôn nhu xinh đẹp kia.

Ta bắt đầu sinh ra ảo giác. Mà lúc có ảo giác, ta thần kỳ biết mình đang trầm mê vào đó. Vậy nên ta cười.

Ảo giác trong ta có hai loại, luân phiên xuất hiện.

Ta thấy Nhã Hạo tới tìm ta. Hần đau khổ cầu xin ta tha thứ cho hần, hần nói hần yêu ta nhất. Vì vậy ta nở nụ cười. Rất vui vẻ.

Ta thấy ta đi tới Nhã Hạo. Ta nhìn hần đầy phần hận, dùng hết mọi thủ đoạn khiến hần trắng tay. Cuối cùng hần cũng theo ta xuống địa ngục. Vì vậy ta cười. Cười rất âm hiểm.

Tiểu Bưu có thể nhìn kỹ vào ánh mắt của ta thấy được sự vui sướng, động tác của ta đã đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi. Ta cuối cùng khiến bọn họ kinh hoàng và lo lắng, khóc thien hôn địa ám.

Em trai tốt của ta Chi Nhạc, bạn tốt của ta Tiểu Bưu, ta khổ sở nhường nào các người vẫn lo lắng cho ta như vậy. Nhưng hết thấy đều sai lầm, ta ở gần sát vách núi có bao nhiêu bất lực, các người biết không?

“Chi Tín. Ta là người từng trải. Lúc bạn gái của ta thay lòng đổi dạ ta cũng rất khó chịu. Nhưng ta không phải đã chống đỡ được sao. Người cũng kiên cường một chút đi. Không nghĩ cho mình thì cũng nghĩ cho Chi Nhạc, hần chỉ có mình người.”

Hần cái tên khốn này sinh trong phúc mà chẳng biết. Căn bản không biết hần vì nàng có bao nhiêu khổ sở, cũng không biết nàng thương hần bao nhiêu.

Ta không để ý tới hần, quay đầu nhìn góc tường, đột nhiên thấy con gián bò ra, ta cầm chiếc dép bên cạnh ném nó, cứ như vậy nó đi đời nhà ma.

Tiểu Bưu nhìn, cười cười. “Nói tới con gián, trước kia ta có một bạn học rất sợ con gián. Ta nhớ rõ có một lần ta bị người hăm hại, trong cặp sách bị người ta chất đầy một túi con gián, lúc ta mở túi sách, một đám gián xông tới, cả lớp đều sợ đến gà bay chó sủa. Ta nghĩ lúc đó bạn học kia khẳng định cũng bị hù chết.”

Ta nghe xong, suy nghĩ bắt đầu có chút hỗn độn.

“Lại nói tiếp cũng lạ, ta và hắn cùng lắm chỉ làm bạn học chưa được một tháng, bình thường cũng không nói được mấy câu với nhau, nhưng khi ta chuyển nhà, hắn chạy bộ đến nhà của ta, tặng ta một cái khăn quàng cổ. Khăn quàng cổ đó còn đang ở nhà của ta này, chỉ có điều tên và hình dáng của hắn ta đã quên.”

“Lỗ Chi Tín.”

“Cái gì?” Tiểu Bưu nhìn ta.

“Ta muốn ngủ.”

“Lại ngủ?” Tiểu Bưu đỡ ta dậy, “Đừng ngủ. Người nhìn cái bộ dáng này của mình một chút đi. Ta và người ra ngoài một chút? Chi Tín? Chi Tín...”

Thanh âm của Tiểu Bưu cách ta càng ngày càng xa, ý thức của ta bắt đầu mơ hồ. Trong bóng tối, ta thấy một đứa bé trai tay cầm một cái khăn quàng cổ màu xám, sáng sớm tinh mơ liêu mạng chạy trên phố.

Ta phẳng phất còn nghe được tiếng hít thở cấp tốc của hắn, và tiếng đập mãnh liệt của trái tim.

Lúc ta tỉnh lại, đã là buổi tối. Xung quanh rất an tĩnh, ta đi tới ban công hít thở không khí.

Chi Nhạc phát giác không thấy ta, lòng nóng như lửa đốt tìm ta khắp phòng, lúc ở sân thượng tìm được, hắn giường như sợ ta nhảy lầu, nhào tới ôm ta về phòng khách.

Hắn muốn ta ngồi trên sa lon, nghiêm túc nói với ta, “Ca. Người kiên cường một chút, bình tĩnh một chút. Nghĩ thông một chút. Có được hay không.”

Ta nhìn Chi Nhạc. Cũng nghiêm túc nói, “Chi Nhạc. Ta không cam tâm. Giống như trên đời này không có bất kỳ một chuyện gì khiến ta cam tâm. Chi Nhạc người biết không? Ta đã nghĩ lâu như vậy, mà ngay cả một biện pháp có thể áp chế được Nhã Hạo ta cũng không nghĩ ra. Trên tay ta, không có bất kỳ một lợi thế nào để ta trả thù!! Vì sao, vì sao cho dù là bị A Quang phản bội, hay là Nhã Hạo phản bội, ta cũng đều không có đối sách. Ta chỉ có thể mặc cho người xâm phạm!! Ta không cam lòng!!”

Chi Nhạc không có lời nào để nói, nhẹ nhàng vuốt đầu của ta trấn an.

“A Quang chưa từng có chấp nhận tình cảm của ta, khi hắn phản bội, ta hoàn có thể thuyết phục chính mình không nên trách hắn, nhưng Nhã Hạo thì không được!! Hắn đùa bỡn lừa dối cảm tình của ta, ta không có cách nào nuốt trôi cơn tức này!! Ta muốn trả thù!! Ta muốn trả thù!!”

Sắc mặt Chi Nhạc ảm đạm, hắn ôm ta, nói, “Ca. Rất nhanh sẽ ổn, rất nhanh sẽ ổn thôi.”

Ta lại bại mà khóc, “Ta muốn báo thù, nhưng ta không có lợi thế... Ta cái gì cũng không có...”

Chi Nhạc để ta khóc, lúc ta khóc đủ, hắn lau sạch nước mắt cho ta, sau đó muốn ta ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này chờ hắn, hắn đi chuẩn bị cho ta một ít đồ ăn khuya.

Ta gật đầu. Sau đó hắn đưa cho ta một chiếc điều khiển, nói. “Vừa xem ti vi vừa chờ.”

Ta lại gật đầu.

Lúc Chi Nhạc đi, ta cầm điều khiển từ xa ấn lung tung. Ta không có tâm tư xem ti vi, tiện tay ném nó lên mặt bàn, sau đó phát hiện trên mặt bàn có một phần văn kiện. Ta hiếu kỳ, tùy ý cầm lên xem. Thế nhưng vừa nhìn lại không dừng được, mỗi chữ mỗi câu bên trong khiến ta bắt đầu phát huy tố chất thần kinh mà cười.

Ta chỉ biết, chỉ biết ông trời không tuyệt đường sống, trời cao sẽ không để cho ta cô đơn tịch mịch nữa!! Nhã Hạo, chúng ta rốt cục có thể cùng nhau xuống địa ngục!!

“Ca. Người làm gì?” Chi Nhạc từ trong phòng bếp đi ra thấy ta đang khác thường, xông lại.

Ta dường như cũng chưa từng có nhạy bén như vậy. Ta cảnh giác ôm văn kiện nhảy dựng lên, vừa ở gian phòng tránh né hắn vừa không hề từ bỏ ý định nhanh chóng đọc văn kiện. Ta không thể ức chế mà cười, “Chi Nhạc? Đây là người cầm ở đâu về? Cầm về lúc nào? Có phải thật vậy hay không? Nói!! Có thể tin được hay không?”

Chi Nhạc không trả lời ta, vươn một cánh tay với ta, “Ca. Trả văn kiện lại cho ta. Ngoan!”

Ta chặt chẽ ôm văn kiện vào trong ngực, rất sợ Chi Nhạc cướp lấy. “Không!! Không!! Trời cao rồi cục cũng chịu giúp ta!! Ta sẽ không bỏ qua!! Ta muốn hấn và ta phải trắng tay như nhau!!” Nói xong, ta lại bắt đầu phát cuồng cười ha ha. “Nhã Hạo a Nhã Hạo, chúng ta rồi cục cũng cùng nhau xuống địa ngục!! Người chung quy không thể thoát khỏi ta!! Ha ha ha.”

“Ca!!”

“Người đừng tới đây!!” Ta hét, giơ cao một cánh tay ngăn hấn, ôm chặt văn kiện trong ngực tiếp tục cười ha ha.

Ta vẫn không dừng được mà cuồng tiếu. Trong căn phòng vắng vẻ, tiếng cười điên cuồng của ta, có vẻ đặc biệt thê lương.

29. Chương 28

“Đại thiếu gia, người đã trở về? Mấy ngày nay người ở đâu. Ta lo lắng muốn chết.”

Ta vừa bước vào cửa chính Lỗ gia, Lý thẩm đã vọt tới, nhìn trái nhìn phải, chỉ e nhìn xem ta có thiếu cọng tóc nào không.

Ta không để ý đến nàng, lãnh đạm hỏi, “Nhã Hạo đâu?”

Lý thẩm nghe xong, trên mặt càng hiện ra vẻ đau lòng. “Ta cũng không biết các người đang làm cái gì, người và tam thiếu gia không lý do đã bỏ đi, Nhị thiếu gia cũng theo đó mỗi ngày như mất hồn mất vía. Hấn mấy ngày nay...”

(*) nguyên văn: thần bất thủ xá.

“Hấn còn chưa có trở về?” Ta không muốn nghe nữa, lạnh lùng cắt lời Lý thẩm.

Lý thẩm ngăn ra, “Ở trên phòng.”

Ta cười, xoay người nhìn thẳng vào Lý thẩm. “Lý thẩm, người xem ta ngày hôm nay có đẹp hay không?”

Lý thẩm bị ta hỏi vấn đề này, nghe giọng nói lại càng hoảng sợ. Nàng giật mình lảng ngốc một chút, sau đó ngơ ngác gật đầu.

Ta cười, tầm mắt xuyên qua sườn mặt nàng nhìn về phía cái gương lớn trong phòng khách. Sắc mặt trắng bệch, gần giống ác ma.

Khi ta xuất hiện ở trước cửa phòng Nhã Hạo, độ giật mình của hấn bằng tất cả mọi người trong nhà này cộng lại. Hấn ngây ngốc, vô cùng kinh ngạc, dường như là gặp một cơn ác mộng.

Ta lặng yên đứng ở cửa, khi hấn kinh ngạc đủ rồi, ta khẽ cười hỏi, “Không chào đón ta?”

Lúc này hấn mới như ở trong mộng vừa tỉnh, vội vàng lắc đầu, “Không phải! Không phải!” Sau đó hấn vừa phát giác chính mình vẫn đứng chắn ở cửa, vội vã tránh ra, “Vào đi. Tiến vào nói tiếp.”

Vốn là một thời gian trước ta có thể tự do đi vào căn phòng này, hiện tại hấn lại như xa lạ mời ta đi vào.

Ta đi vào, đặt túi đồ xuống bên ghế, ngồi xuống. Hấn cũng ngồi xuống, ở phía trước ta, lộ ra hoảng loạn hiếm thấy.

Ta lẳng lẳng nhìn hấn, chờ hấn nói. Sau khi hấn chần chờ thật lâu, vẫn là mở miệng, “Chi Tín, ta... Ta không nghĩ người còn có thể trở về.”

Ta cười. Không phải tự giấu cũng không phải khổ sở. Giọng nói cũng nhẹ nhàng như trần thuật. “Đúng. Bất luận kẻ nào cũng không nghĩ Lỗ Chi Tín ta lại vẫn có thể mặt dày không biết tốt xấu như vậy mà xuất hiện ở trước mặt ngươi.”

“Không phải!!” Nhã Hạo vô cùng kích động phủ nhận, mạnh mẽ đứng dậy, như đang gầm lên. Nhưng đối với ánh mắt bình tĩnh nghi hoặc của ta, hắn biết mình thất thố, lập tức lại khó chịu ngồi xuống, hình dạng hết sức thống khổ. Nhưng ta lại rất đặc ý.

“Không phải? Thế nào là không phải?” Ta hỏi.

Nhã Hạo ngây ra một lúc, chẳng biết trả lời như thế nào. Hắn rõ ràng muốn nói cái gì, nhưng sau khi định thốt ra hắn lại cố nuốt lại. Ta biết hắn đang do dự. Hắn do dự, đến tột cùng là nên, hay không nên.

Ta thờ ơ lạnh nhạt trên nỗi thống khổ của hắn. Quan sát ánh mắt và lá chắn ở trong cơ thể hắn chém giết lẫn nhau.

Ta dị thường vui sướng.

Trước kia không lâu, ta biết hắn vui vẻ, cho nên ta cũng vui vẻ. Nhưng lúc này, nỗi thống khổ của hắn lại là nguồn vui sướng của ta.

Vì sao như vậy?

Đây là người ta yêu, là cái gì khiến chúng ta đi đến bước này?

Hắn còn đang do dự, hai tay nắm thật chặt, vạn phần thống khổ. Ta đi tới, nhẹ nhàng mà giật lại cái tay của hắn đã bóp đến đỏ bầm, nâng mặt của hắn lên, vô cùng chân thành, “Nhã Hạo, ta rất nhớ ngươi.”

Ta nói thật, hắn biết. Chỉ là hắn nghĩ không ra lúc này ta còn yếu đuối như thế mà nói ra. Hắn vô cùng kinh ngạc. Mở to hai mắt không thể tin nhìn ta, một giây kế tiếp dường như có thể tiến vào trong lòng ta.

Này thật đúng là ta lại chuẩn bị thua. Sau khi hết giật mình, ta vẫn đưa tay ôn nhu ôm hắn, vùi vào trước ngực hắn, nỉ non, “Nhã Hạo, ta thực sự rất nhớ ngươi.”

Hắn nghe xong, ôm ta chặt hơn. Dường như là dùng hết sức lực toàn thân, hắn như muốn kéo ta nhập vào trong thân thể hắn. Hắn cúi đầu chôn vào hõm vai ta, giọng nói chua xót mang theo tiếng khóc nức nở thao thao bất tuyệt, “Ta cũng rất nhớ ngươi, thực sự rất nhớ ngươi. Thế nhưng ta không dám đi tìm ngươi. Sự tình rất loạn, ta cũng rất loạn, ta không biết nói như thế nào, ta không biết tại sao lại phát triển thành như vậy...” Nói xong, hắn lại mạnh mẽ giật ta từ trong ngực hắn ra, thử hỏi, “Chi Tín, ngươi trở về... Tức là cái gì cũng biết?”

Ta cười, vân đạm phong khinh. “Ngươi nghĩ ta biết cái gì? Hay là, ngươi còn mong muốn ta biết cái gì?” Không đợi hắn trả lời, ta cúi đầu tranh luận, “Nhã Hạo, ngươi biết không? Nếu như có thể chọn lựa, ta tình nguyện cái gì cũng không biết. Bởi vì khi mọi chuyện vỡ lẽ, ta phát hiện mình rất mờ mịt.”

Còn không đợi ta ngẩng đầu lên, hắn cũng đã vững vàng ôm ta vào trong ngực. Hắn tỏ ra đau thương vô hạn, một câu lại một câu xin lỗi nói ra khỏi miệng. Bả vai ta đã cảm thụ được hơi nóng ẩm ướt từ khuôn mặt hắn truyền tới.

Nước mắt nha, thực sự là vật trân quý. Nhã Hạo, thì ra ngươi là một đứa trẻ mẫn cảm. Mặc dù không thương ta, khiến ta thống khổ, cũng nguyện ý vì ta mà rót một giọt nước mắt đồng cảm.

Nhưng đây vẫn không đủ, ngươi biết không?

Ta ôn nhu nâng đầu Nhã Hạo từ bả vai ta lên, thấy nước mắt hắn giàn giụa, ta chân thành đau thương mà nói, “Nhã Hạo. Xin lỗi với ta không tác dụng. Ta hiện tại chỉ muốn biết, ngươi nguyện ý vĩnh viễn bên ta sao?”

Hắn không chút nghĩ ngợi mãnh liệt gật đầu. Nước mắt rơi xuống, như mưa thu đánh vào lòng ta.

Thấy hắn kiên quyết, ta hết sức hài lòng. Ta lập tức nói, “Chúng ta cùng chết đi.”

Hắn nhất thời biến sắc. Ta sợ hắn thay đổi, vội vàng giơ túi đồ tối, liên tục khuyên bảo, “Không cần sợ, ta chuẩn bị rất nhiều phương pháp, sẽ không quá đau đớn. Hơn nữa ta sẽ cùng ngươi, giống như ngươi, cũng

sẽ vĩnh viễn bên ta. Giữa chúng ta chỉ có nhau.” Nói xong, trong chốc lát ta không do dự mà dốc túi đồ, đồ vật bên trong một loại lại một loại bày ra nhả trước mặt Nhã Hạo, “Người xem, có thuốc ngủ, có nước tẩy trắng, có thạch tín, có lưỡi dao, còn có...” Ta ném túi đồ xuống đất, trong đó dây thừng, lòi ra, “Chúng ta còn có thể thất cổ.”

Ta vội vàng nhìn Nhã Hạo, để hắn định đoạt. Mà hắn nhìn ta một chút cuộn dây thừng trong tay ta, lại nhìn nhìn sắc mặt của ta, mười phần giống đang nhìn một con quái vật. Hắn mang vẻ mặt khiếp sợ, đối với tất cả phát sinh trước mắt hết thảy đều không thể tưởng tượng nổi.

Ta thấy vậy, ôn nhu hỏi, “Nhã Hạo, làm sao vậy? Người thích cái nào? Hay là cái gì người cũng không thích đều? Người muốn chọn nhảy lầu sao? Chúng ta có thể tới tòa nhà cao nhất...”

Ta còn chưa nói hết, Nhã Hạo lại trảo bả vai của ta, gần như mất khống chế hỏi, “Chi Tín tại sao người lại biến thành như vậy, vì sao người lại biến thành như vậy. Chi Tín người bình tĩnh một chút a!!”

Hắn kêu to, ta lại có vẻ thập phần trấn tĩnh. Ta cười nói, “Đúng vậy. Nhảy lầu gãy tay gãy chân thực sự có chút xấu xí. Như vậy...” Ta cầm thuốc ngủ lên bên cạnh, “Chúng ta hay là uống thuốc ngủ đi, tương đối thoải mái. Rất yên bình, rất yên bình, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Nói xong, ta từng bước tới gần Nhã Hạo, hắn lại khó có thể tiếp thu hết thảy những điều trước mắt, từng bước lui về phía sau, cuối cùng hắn ngoan lực vung tay, hất sạch thuốc ngủ trong tay ta.

Sa một tiếng, thuốc rơi đầy đất. Rầm rầm, cái chai vẫn còn đang xoay.

Hắn nhìn thuốc rơi đầy đất, lại nhìn nhìn ta, có vẻ hoảng loạn không biết làm sao. Từ kinh hách nho nhỏ ta tỉnh táo lại, lại hỏi, “Người cái gì cũng không muốn, người muốn cái gì, ta hiện tại đi mua.”

Nói xong, ta lại cầm túi đồ vừa muốn đi ra. Nhưng hắn lại kéo ta đối diện với hắn, khẩn trương mà rống, “Chi Tín, ta cái gì cũng không muốn. Ta không muốn người thành cái dạng này!! Người tại sao phải biến thành như vậy, tại sao phải biến thành như vậy!!”

Ta nhìn vẻ lo lắng trên mặt hắn, cấp thiết, kinh hoàng, bất lực, mờ mịt, thoáng cái lại bật cười. Ha ha ha, cười đến không hề có chút mỹ cảm. Mà Nhã Hạo trước mặt, có vẻ càng không biết làm sao.

Sau khi cười xong, đứng thẳng lưng, lời nói mềm mại không gì sánh được lại làm cho người nghe cực sợ. “Nhã Hạo, người biết rõ còn hỏi, ta vì ai mà biến thành như vậy, người là đương sự sao lại không biết. Đến đây đi, không có thuốc ngủ, có cái khác...”

Nói xong, ta vươn tay đi lấy những vật khác, lại bị Nhã Hạo không thể nhịn được nữa đem toàn bộ chúng hất xuống đất. “Người điên đủ chưa! Chi Tín.”

Hắn vô cùng thô bạo, ta lại càng hoảng sợ. Hắn giương mắt thấy ta vẻ mặt ngạc nhiên, lập tức lại đau lòng mà ôm ta vào trong ngực, đau khổ cầu xin, “Không nên như vậy, Chi Tín. Ta cầu người không nên như vậy. Người trước đây không phải như thế này. Người trước đây cũng không điên cuồng tuyệt vọng như vậy. Ta phải, ta rốt cuộc phải làm gì, mới để cho mọi người chúng ta đều không bị thương tổn. Ta không biết, cũng không biết nên nói cái gì, nhưng ta cầu người, ta cầu người không nên như vậy. Chi Tín. Ta cầu người.”

Ta ngoan ngoãn để hắn ôm, an tĩnh nghe nỗi thống khổ của hắn. Không có chút cảm giác nào.

Ta nhẹ nhàng mà đẩy hắn ra, lòng chua xót bất đắc dĩ. “Nhã Hạo, quả nhiên người còn chưa muốn cùng ta một chỗ.”

Đúng. Sớm đã biết kết cục như vậy, hà tất phải giã dũa.

Ta ép không được người, liền đối gạt mình, kết cục chọc người phì cười.

Ta rốt cuộc cũng thỏa hiệp, cúi đầu nhẹ nhàng thở dài. Lại ngẩng đầu, nét mặt đã thành biểu tình ác độc, làm Nhã Hạo trước mắt kinh ngạc.

“Người không muốn bên ta, người quả nhiên không muốn bên ta. Nhưng có ích lợi gì?” Ta mỉm cười, đột nhiên nảy sinh ý tưởng ác độc, một xấp tài liệu mạnh mẽ ném tới mặt của Nhã Hạo, “Ta khiến người hai bàn tay trắng!!”

Tư liệu bá một tiếng, chạm phải trán Nhã Hạo sau đó tản ra xung quanh. Nhã Hạo ngạc nhiên nhìn tờ giấy đang rơi xuống xung quanh, về mặt lưng cuống. Hồi lâu, hắn mới phảng phất như ở trong mộng mới tỉnh, từ trong lời nói ác độc của ta cảm nhận được nguy hiểm, vội vã ngồi xổm xuống, hoảng loạn xem.

Hắn nhanh chóng xem lướt qua, trên mặt một trận xanh một trận trắng. Thành linh bị tin dữ trùng kích đến mất đi bình tĩnh, dường như lấy lại được đại cục, hắn điên cuồng xé nát tờ giấy trong tay.

Xé lại xé, toàn bộ không buông tha.

Ta nhìn hắn hoảng loạn lưng cuống mà sắc mặt tái nhợt, từ trong ngực ra bên ngoài đều là vui sướng. Ta ha ha ha cười to, lấy ra một đồng lớn tài liệu đã photo ném đầy phòng, “Còn có rất nhiều, hoàn có rất nhiều. Ta phot rất nhiều, ngươi muốn bao nhiêu? Ngươi có muốn hay không, ở nhà của ta vẫn còn!”

Ta vừa thoải mái lại vừa như phát bệnh tâm thần mà nói.

Nhã Hạo nhìn chứng cứ trí mạng của hắn bay khắp phòng, thoáng cái đã lụi bại. Hắn suy sụp mà té trên mặt đất, sắc mặt như màu đất mà nở non, “Vì sao ngươi biết? Không có khả năng, ông ta đã chết, không có khả năng còn có người biết! Tại sao lại như vậy? Ngươi từ nơi nào có được?”

Ta thu hồi tiểu ý, mỗi chữ mỗi câu nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt dữ tợn. “Ngươi đương nhiên không muốn ta biết. Ngươi cho là ông ấy đã chết, thì có thể lừa dối tất cả sao? Ngươi nghĩ! Lỗ Nhã Hạo, ta sẽ không để cho ngươi có ngày yên bình. Ta muốn ngươi như ta, hai bàn tay trắng!!”

Hắn thấy ta giống ác hồn, lúc đó liền lảng ngốc ngay tại chỗ. Hắn không thể tin, lắc đầu, một câu nói lại một câu chồng chéo lên nhau cả nghìn lần, “Chi Tín, ngươi tại sao lại biến thành như vậy?”

Ta khinh thường, cười cười, “Lỗ Nhã Hạo, ngươi rất nhanh cũng sẽ biến thành như ta vậy. Ta sẽ không để cho các ngươi những người này so với ta có chút nào may mắn. Ta muốn toàn bộ đều xuống địa ngục. Nhất là ngươi, Lỗ Nhã Hạo. Ta toàn tâm toàn ý cho ngươi, ngươi lại không nửa điểm trắc ẩn, từ trước tới nay đều lợi dụng ta!”

“Không phải!!” Nhã Hạo xông lại chột quát phủ định, “Chi Tín, không phải như thế. Ta yêu ngươi. Ta thực sự yêu ngươi.”

Ta cho hắn một cái tát, khoe miệng hắn chảy máu. Hắn kinh ngạc vạn phần, ta dùng ánh mắt cừu thị, “Trước đây ngươi không nói, vừa nãy không nói, hiện tại mới nói có ích gì. Ngươi nghĩ rằng ta còn tin tưởng ngươi? Ngươi quá coi thường ta, Lỗ Nhã Hạo. Hiện tại vô luận ngươi làm cái gì, với ta cũng không có tác dụng. Ta quyết không buông tha ngươi! Ngươi cái này nghiệt chủng, mơ tưởng một phần nửa tài sản Lỗ gia.”

“Không phải! Ta không phải!” Nhã Hạo mắt không chế kêu lên, con mắt có tơ máu, “Ta tuy rằng không phải con hắn sinh ra, nhưng ta vẫn xem hắn là cha, ta có điểm nào không tốt? Hắn lại muốn đối xử với ta như vậy. Từ khi hắn biết ta và hắn không có quan hệ máu mủ, thậm chí cũng không thèm liếc mắt ta một cái! Hắn chia cho ta 20% tài sản, bất quá là sợ ta gây bất lợi với ngươi!! Ta không cam lòng, ta không cam lòng!!”

“Nhưng ta vô tội!” Ta kích động gần như khóc lên, “Ngươi không cam lòng ngươi hận hắn ngươi có thể đi lấy roi đánh thi thể! Ta là vô tội, ân oán của các ngươi tại sao muốn kéo ta vào!”

Hắn không nói gì, ta càng đau lòng.

Ta toàn thân cao thấp đều là buồn rầu, khoe miệng nhưng vẫn dương lên, “Nói lắm bầm. Nhã Hạo, ta cho ngươi biết. Ngươi tương lai sẽ bàn tay trắng. Ngươi nói không sai, lão nhân phân cho ngươi 20% tài sản chẳng qua là để trấn an ngươi. Nhưng hắn kỳ thực 20% tài sản cũng không muốn lưu lại cho ngươi. Cho nên hắn mới muốn ta nhất định phải quay về Lỗ gia ở hết một năm, để xem ngươi còn hy vọng muốn diệt trừ ta hay không. Ta xảy ra điều gì ngoài ý muốn, một phần tiền ngươi cũng lấy không được. Ngươi còn nhớ rõ lúc đầu ở bệnh viện ngươi bác sĩ giúp ngươi và Chi Nhạc trị thương không? Hắn là bác sĩ tại gia năm đó, lão nhân phân phó hắn, nếu như có ngày phát hiện ngươi có tâm tư, liền đem bản DNA này giao cho ta, trong di chúc hắn còn luôn mãi thanh minh nhất định phải là có liên hệ máu mủ với hắn mới có thể hưởng tài sản cũng vì cái này. Ta lúc đó biết ta hiểu lầm ngươi, chưa kịp nghe bác sĩ nói đã chạy, tư liệu chuyển đến tay Chi Nhạc. Nhã Hạo, đây là ý trời. Là trời cao hợp ý cho ta một công cụ trả thù. Ta đã gọi

điện thoại cho luật sư, muốn hẩn nhanh chóng xử lý vấn đề phân chia tài sản. Đến lúc đó ta thân bại danh liệt, người cũng sẽ hai bàn tay trắng. Chúng ta đều phải xuống địa ngục!!”

Nói xong, ta lại điên cuồng phá lên cười ha ha ha.

Dường như Nhã Hạo lại hoàn toàn bị đánh bại, hai tay đè huyết Thái Dương vô lực dựa vào tường. Lúc này, hẩn đối với hết thảy những chuyện này còn chưa kịp tiếp thu. Nhưng nó thực sự đã xảy ra.

Ta thấy hẩn thống khổ như vậy, lại không đành lòng. Ta giơ tay ôm hẩn, ôn nhu nói, “Nhã Hạo, dù sao chúng ta cái gì cũng không có. Hay là cùng chết đi.”

Ta cúi đầu nhìn tạp vật đầy đất, vội vã nằm xuống lật một tờ giấy dưới đất lấy được một viên một viên thuốc ngủ, “Hay là cùng chết đi. Uống thuốc ngủ, uống thuốc ngủ...”

Ta thật vất vả gom lại toàn bộ số thuốc, lòng tràn đầy vui vẻ đưa tới trước mặt Nhã Hạo, rồi lại bị hẩn vung tay hất sạch. Hẩn ôm ta, giọng nói so với bất luận kẻ nào đều thống khổ bất lực hơn, “Chi Tín. Ta cầu người không nên như vậy. Ta cầu người tin ta. Ta yêu người, ta thực sự yêu người. Ta rút cuộc phải làm gì, mới có thể làm cho Lỗ Chi Tín trước kia trở về?”

Lỗ Chi Tín trước kia?

Đây là uy hiếp ta, đâm một cái làm đau khớp xương đau nhức. Ta bắt đầu nổi giông, dùng sức áp Nhã Hạo trên mặt đất, nước mắt tuôn ra, một giọt một giọt toàn bộ rót xuống trên mặt hẩn. Ta than thở khóc lóc, tất cả đều là khóc lóc kể lể, “Lỗ Chi Tín trước kia cũng sẽ không trở lại nữa. Hẩn ngu xuẩn đến mức không có thuốc nào cứu được. Sớm đáng chết.”

Ta dờ tay đến trên cổ của Nhã Hạo, không nhẹ không nặng bóp, “Lỗ Nhã Hạo, nhìn rõ ràng Lỗ Chi Tín này trước mặt người. Hẩn là bị người chiều cổ, thành ra kết quả này. Hẩn sẽ làm người sống không bằng chết!!”

Thấy ta như vậy, Nhã Hạo đã ngây ngô như gà gồ. Đường như là đối mặt với tai kiếp khó đỡ, hẩn chỉ nhắm mắt lại đợi đất trời hủy diệt.

Nhìn Lỗ Nhã Hạo trước mắt, bây giờ Lỗ Chi Tín đã thực hiện được ý nguyện, bật cười.

Lỗ Chi Tín trước kia, người ở sau lưng ta nhìn mặt Lỗ Nhã Hạo lúc này, là cười?

Hay là khóc?

30. Chương 29-1: Thượng

Người ta nói, cái gương phản ánh sự thực.

Như vậy, sự thực ta hẩn là đang khóc.

Ta bình tĩnh nhìn cái gương trước mặt, lại thấy mình trong gương hai mắt nhắm lẹ.

Nó nói với ta Nhã Hạo rất khổ cực, ta không thể chịu đựng được mình không có tiền đồ như vậy, không cần nghĩ ngợi liền một quyền phang tới.

Trong nháy mắt, cái gương rung động bạo liệt. Trung tâm phân ra vô số vết nứt, tiếng vang vô cùng thâm trầm.

Mảnh nhỏ cắm vào bàn tay, máu trào phải khiến người cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Ta lẳng lặng thương thức, lại bị tiếng động Tiểu Bưu đập cửa phá hủy tất cả bầu không khí.

Hẩn lại càng hoảng sợ, nhưng khuôn mặt lập tức vì phẫn nộ mà đỏ lên. Hẩn hận ta không có tự trọng, một quyền đánh tới.

Hắn chăm sóc ta lâu ngày, tính nhẩn nại đã bị chà bóng. Hắn lúc này hận rèn sắt không thành thép rồng ta, “Lỗ Chi Tín người còn có phải là nam nhân hay không? Thiếu nữ nhân thì cả ngày muốn chết muốn sống!!”

Hắn xô ta ngã vào bồn tắm, vặn vòi hoa sen làm nước rót từ trên đầu xuống. Hắn gầm lên muốn ta thanh tỉnh, thỉnh thoảng lại túm đầu của ta nhấn vào trong nước, còn quyền đâm cước đá với ta, một chút cũng không nể mặt.

Ta biết là ta không thay đổi, khiến tính nhẩn nại của hắn hoàn toàn biến mất. Hắn nhường nhịn ta đã lâu.

Nhưng hắn vẫn là người tốt. Hắn phát tiết xong, đem ta từ trong nước vớt lên, lôi ra phòng khách, ném tới ghế sa lon, lấy khăn mặt, sau khi bắt đắc dĩ thở dài, lại muốn giải quyết xong hậu quả cho ta.

Chỉ chốc lát, trên người ta đã thay quần áo sạch sẽ, tóc lau đến khi gần khô, chỗ bị thương cũng đang được Tiểu Bưu xử lý.

Hắn nâng tay của ta, sau khi khử trùng lại cẩn thận băng bó. Hắn nhìn ta một cái, lại nhịn không được mà nhai đi nhai lại luận điệu cũ rích, “Chi Tín, tỉnh táo chút đi. Một lần nữa hãy vực dậy, người sẽ nhận ra ngày mai lại tốt đẹp.”

Ta nhìn hắn một chút, sau đó cười cười. “Sau khi hắn ngã xuống, ta có thể vực dậy. Hết thấy đều đang trong giai đoạn tiến hành, là ta có chút khản trương.”

Tiểu Bưu nghe xong không khỏi nhú mày, “Người muốn trả thù? Chi Tín, đây là tội gì. Nếu như trả thù thật sự có thể làm người vui sướng, người bây giờ cũng không thành ra như vậy.”

Ánh mắt ta nhìn sang chỗ trống. “Ta vốn cũng không vui sướng. Quan trọng nhất là có người như ta không sung sướng.”

Tiểu Bưu nghĩ ta mình ngoan bất linh(*), đã không còn lời nào để nói. Hắn bắt đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục băng bó cho ta.

(*) Ngu muội không lanh lợi.

Ta nhìn hắn, có chút cảm động. Ta dè hai tay của hắn lại, chân thành nói, “Tiểu Bưu, trong khoảng thời gian này, cảm ơn người.”

Tiểu Bưu có chút ngượng ngùng. Hắn vỗ vỗ bả vai của ta, “Huynh đệ đã lâu, nhìn người thành cái dạng này, ta cái gì cũng không làm được.” Hắn cảm thán lắc đầu, “Ai, nữ nhân. Tốt thì được. Không tốt thì làm khổ người. Làm nam nhân cũng thảm a.”

Ta cười. Hắn là đơn giản như thế, còn không biết làm khổ người kia không phải là nữ nhân.

Ta và hắn đều an tĩnh lại. Hắn rất nhanh giúp ta băng bó kỹ lưỡng, lúc cầm thuốc bỏ lại gần kéo không cẩn thận rơi một quyển sổ bên cạnh. Hắn vừa nhìn, không khỏi trở nên kinh hãi, “Chi Tín, nguyên lai người trước đây người học cùng cấp hai với ta.”

Ta quay đầu thấy hắn cầm quyển sổ lưu niệm kia, gật đầu.

Hắn lật ra xem, vừa cười, cao hứng giống như nơi đất khách gặp được tri âm, “Người còn theo học cùng khối với ta. Ta lúc đó học lớp mười ở lớp một, còn người? Người cũng có thể ở trong ban trọng điểm đi.”

“Ta cũng ở lớp một.” Ta bình tĩnh nói. “Ta lúc đó còn là trưởng lớp, nhưng cả lớp đều chế nhạo ta vì ta sợ con gái.”

“A?” Hắn kinh ngạc nhảy dựng lên, “Trách không được lần đầu tiên thấy người đã cảm thấy người rất quen mặt, hóa ra chúng ta là bạn học a.”

Tiểu Bưu thoát nhìn rất vui vẻ, hắn cầm sổ lưu niệm nhìn trái nhìn phải, miệng lưỡi lưu loát. Cuối cùng hắn nhớ ra cái gì đó, kỳ quái hỏi, “Đúng rồi, Chi Tín, năm đó ta với người cũng không thân quen đi, người tại sao biết ta dọn nhà, lại còn đến tiễn ta, tặng cả khăn quàng cổ?”

Trong đầu ta xuất hiện một mảng âm hưởng râm râm. Hình như xe lửa chạy qua vách núi, một mảng đen nhánh, nhưng có tiếng nổ vang kinh người.

Ta nhẹ giọng nói, “Đã quên.”

“Thảo nào a. Rất lâu rồi. Ta còn nhớ rõ lúc đó xe chạy rất nhanh, ta cũng không kịp cảm ơn người. Sau định gọi điện thoại đến nhà người nói lời cảm tạ, mới phát hiện ra là nhà người khi đó còn chưa có điện thoại.”

“Ừ...” Ý thức ta bắt đầu có chút mơ hồ.

Có tiếng động của lật sách, vừa lúc Tiểu Bư sợ hãi than, “Chi Tín, người nhớ kỹ cái này sao? Cái này...”

Ta thấy hơi mệt, cái đầu nhẹ nhàng mà oạt sang một bên. Thanh âm của Tiểu Bư cách ta càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

Đang lúc ta mơ hồ, chỉ nghe được tiếng chạy của xe lửa. Nó chạy qua một cái lại một cái vách núi. Màn đêm thay thế ánh sáng, nổ vang đình tai nhức óc.

Lúc ta tỉnh lại đã là chạng vạng. Chi Nhạc còn chưa về, ta mới vừa định ngủ tiếp, điện thoại lại vang lên.

Là luật sư. “Lỗ đại thiếu gia, ta là gọi nhắc người ngày mai thời gian hầu tòa là 10 giờ sáng. Người có muốn ta tới đón người không?”

“Không cần.” Ta mệt mỏi xoa xoa huyệt vị. “Ngài luật sư, người chuẩn bị sao rồi?”

“Yên tâm. Tài liệu người cho tuyệt đối hữu dụng.”

Vị luật sư nói đến vân đạm phong khinh, mà ngày ta đưa giấy báo cáo cho hắn nhìn, hắn vẫn là bình tĩnh không kinh ngạc chút nào, không khỏi làm ta hoài nghi hắn đã biết.

Ta hỏi, “Ngài luật sư, người không phải là người biết thân thể Nhã Hạo đầu tiên?”

Đầu điện thoại bên kia chỉ có tiếng hít thở. Một lúc lâu, rốt cục có đáp lại. “Nhã Hạo thiếu gia, ta nhìn hắn lớn lên. Hắn từ nhỏ đã thông minh, lão tiên sinh đối với hắn rất hà khắc, thế nhưng hắn vẫn tận lực làm tốt nhất. Năm kia, Nhã Hạo thiếu gia bị bệnh cấp tính cần truyền máu, từ lúc đó, lão tiên sinh đã không còn nhìn tới hắn lấy một cái.” Bên kia dừng lại một chút, nói tiếp, “Ta vẫn rất thương cho Nhã Hạo thiếu gia, nghĩ không ra hôm nay phải ra ở tòa án cùng hắn đối địch.”

Tâm trạng cảm thấy thật không tốt. Ta hỏi, “Nhã Hạo... Sau khi Nhã Hạo nhận được cuộc gọi của luật sư có nói những gì không?”

Vị luật sư lại thở dài, “Không có. Hắn rất bình tĩnh. Không nói ra phương án giải quyết, cũng không có mời luật sư. Chi Tín thiếu gia, người và Nhã Hạo thiếu gia có thể thương lượng một chút hay không, ta thấy hành động của hắn có chút khác thường.”

Thương lượng? Để hắn lại có cơ hội gạt ta sao?

Ta đáp có lẽ, “Sau hãy nói. Ngày mai gặp.”

Cắt đứt.

Buổi tối, sau khi ăn cơm tối xong, Chi Nhạc ở trong phòng ôn tập, ta ở đại sảnh xem tin tức xem phim truyền hình xem cả nghìn trò giải trí, thẳng đến đêm khuya TV đóng băng tất cả các kênh.

Ta tắt TV, ném điều khiển từ xa sang một bên, tựa lên sofa chờ đợi. Ta ngày mai đều thấy tâm tình không yên. Nóng ruột chờ nhanh tới ngày mai, nhưng thực sự lúc nó tới, ta có chút không biết phải làm sao.

Ta đang suy nghĩ, qua ngày mai, tất cả sẽ thay đổi như thế nào?

Ta và Nhã Hạo, sẽ thay đổi ra sao?

Ta đi tới căn phòng của Chi Nhạc, nói, “Chi Nhạc, sau này, sẽ thay đổi ra sao?”

Chi Nhạc đang luyện nghe tiếng Anh, đeo tai nghe, không nghe thấy ta nói.

Nhưng ta thấy không sao cả, vì vậy tiếp tục nói, “Ta đang suy nghĩ, tất cả dường như đều thay đổi rất không hợp lý. Ta là như thế này, Nhã Hạo cũng là như thế này. Nguyên bản hết thấy đều đã rất tốt. Nhưng trong một đêm, đều bị phá vỡ. Tất cả xảy ra không hề có lý do, ta đến nay còn không hiểu rõ hết.”

Chi Nhạc đang vui đầu viết chữ.

“Ta đang suy nghĩ, ta cái dạng này, có đúng hay không rất quái dị. Ta... Ta nguyên bản không phải là cái dạng này. Ta ở trong mắt người khác, luôn là rộng rãi. Nhưng tại sao phải biến thành như vậy? Hết thấy đều rất quái lạ, ta nghĩ sự tồn tại của ta đã thay đổi không hợp lý.”

Chi Nhạc vẫn là cầm bút viết.

Ta không nói nữa, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng một quyển sách lại bay tới. Ta tiếp được vừa nhìn, là lịch sử triết học.

Hoàn chưa kịp nghĩ hoặc, thanh âm của Chi Nhạc đã vang lên, “Danh ngôn của Mác- Lê nin, ngay cả vật chất cũng hợp lý. Nếu hết thấy đều xảy ra rồi, thì không có gì không hợp lý.”

Ta ngây ra một lúc, sau đó cười. Ta biết ngày mai Chi Nhạc nhất định phải thi triết học, Vì vậy sờ sờ đầu của hần, “Đi thi nỗ lực lên.”

Đi ra.

Ta vẫn ngủ không được. Thay quần áo, lượn lờ trên con đường không mục đích. Sau khi đi thẳng đến một thân cây, ta mới dừng lại.

Cái cây này đã chứng kiến một truyện cười, chẳng nó là phủ nghĩ bi ai? Ta nhìn một chút ngón tay đang còn mang nhẫn, không khỏi cười khổ. Đeo nó lên dường như mới là chuyện ngày hôm qua, hôm nay đã long trời lở đất.

Có lúc thế sự biến hóa rất nhanh, thật khiến cho người trở tay không kịp.

Ta tháo nhẫn xuống, dưới ánh trăng lần thứ hai thưởng thức ánh sáng của nó. Ta vốn nghĩ nó là vật giữ tình yêu giữa ta và Nhã Hạo, nhưng nghĩ không ra nó lại phá hư so với bất kỳ vật gì cũng nhanh hơn.

Dưới ánh trăng, trời sao có chút như còn quang, ta tinh tế thưởng thức, thành linh phát hiện ra ở bên trong lòng chiếc nhẫn một dòng chữ quen thuộc. Ta có chút nghĩ hoặc, nghiêm túc nhìn lại, sau đó cười khẽ.

Nguyên lai thế sự đều là như thế này, vô tri vô tội bất lực bất đắc dĩ, đều không thể tránh.

Ta đeo nhẫn lại vào tay, quay người lại, liền thấy một người.

Hần tiến lên, “Chi Tín, chúng ta... Chúng ta có thể nói chuyện được không.”

Ta thấy hần so với trước kia thì đã gầy đi rất nhiều, gật đầu.

Ta một mình đi ở phía trước, đi tới quán bar đang mở, vào phòng lần đầu tiên biết Nhã Hạo. Vừa vào phòng, tự nhiên bắt đầu cởi quần áo.

Nhã Hạo có chút khó hiểu, hần đang muốn mở miệng nói, ta đã ra lệnh, “Cởi quần áo lên giường!”

“Cái gì?” Hần tròn to hai mắt.

“Thế nào? Không phải nói muốn sao?”

Muốn thì cởi quần áo lên giường.”

Nhã Hạo ngạc nhiên, chỉ chốc lát bình tĩnh lại. Hần thấy nhục, nhưng vẫn là theo ý đồ của ta, “Chi Tín, người trước tiên hãy nghe ta nói được không? Sự tình không phải như thế, ta trước kia còn chưa với người cũng đã...”

“Không cởi thì rút!” Ta không muốn nghe, lạnh lùng cắt ngang hần. Cái tay lưu loát mở toang cửa, ý bảo hần đi ra ngoài.

Hần tự rước lấy nhục, bắt đầu thấy xấu hổ và giận dữ. Hần cắn môi từ chối lúc lâu, cũng không quay đầu lại đã xông ra ngoài.

Ta hung hăng đóng cửa, dường như đã dùng hết sức lực toàn thân, lập tức chán nản ngã lên giường.

Rốt cuộc chưa đến năm phút đồng hồ, cửa đã bị người thô lỗ phá mở. Người tới một bộ hy sinh hùng hồn, giống như đánh bạc, đứng trước mặt ta nhanh chóng cởi sạch quần áo. Không chút do dự.

Hóa ra có tiền sẽ không sợ không ai quay đầu lại.

Ta đứng lên, ánh mắt ngả ngón nhìn hấn khỏa thân, ý bảo hấn lên giường.

Thấy hấn nghe lời yên lặng nằm lên giường, ta lập tức bùng lên lửa giận như núi lửa. Ta nằm trên người hấn, trở tay liền cho hấn hai cái tát, “Lỗ Nhã Hạo người nhìn một chút người bây giờ giống cái gì? Vì tiền đem bán mình, mười phần giống một nam kỹ!!”

Trên khuôn mặt trắng nõn gầy gầy đầy dấu tay hồng hồng, khóe miệng còn có tơ máu chảy ra. Nhưng hấn quật cường cắn môi quay đầu đi, không để cho mình phun ra nửa tiếng rên rỉ.

Ta trong cơn giận dữ, đối với hấn đã hoàn toàn mất đi lòng thương tiếc. Ta trói hai tay hấn lại, đối đãi với thân thể hấn cũng thô lỗ đến cực điểm. Ta dùng hết phương pháp ngược đãi nhất tàn nhẫn nhất với hấn, lại không chút nào diệt được lửa giận trong lòng ta, cũng không khiến hấn nôn ra nửa tiếng cầu xin tha thứ.

Tất cả, hấn đều là lặng lẽ chịu đựng.

Quá buồn cười. Nhã Hạo, thì ra hết thấy đều đã định trước.

Lúc đầu ta ở căn phòng này không chiếm được người, đã định trước ta hôm nay ở gian phòng này không nường tay mà lẳng nhục người.

Lúc đầu người ở gian phòng này không phải là nam kỹ, đã định trước người hôm nay ở gian phòng này đã ở thân phận thấp hơn, trở thành nam xướng.

Chúng ta đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng vẫn trở lại chỗ cũ.

Ta mua, người bán.

Ta đã không nhớ rõ ta bao nhiêu lần, chỉ biết là người dưới thân đã bị ta hành hạ đến hấp hối. Mà ta trong cũng tình trạng kiệt sức.

Nhưng ta vẫn không chút nào thương hương tiếc ngọc, một cước đạp hấn đến ngã, nhìn hấn thống khổ trần trọc lẫn một vòng tròn trên đất, sau đó run rẩy dựa vào tường ngồi xuống.

“Chi Tín, người... Người có thể nghe ta nói hay không?”

Hấn còn chưa từ bỏ ý định, nhưng ta vô tâm để ý tới. Đi thẳng tới toilet, tẩy sạch hương vị của hấn trên thân mình.

Đó là hương vị mê hoặc ta.

Lúc đi ra, Nhã Hạo còn đang ở đây.

Hấn dùng chăn đơn che mình đứng dậy, dáng vẻ thoát nhìn vô cùng khó chịu, sắc mặt tái nhợt có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Ta nhìn mà đau lòng.

Ta vốn là dự định mặc quần áo xong sẽ đi, nhưng vẫn ngồi ở trên giường thủy chung không dịch nửa bước.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi tới, khơi dậy tất cả ký ức trong ta, trong nháy mắt như nước thủy triều tràn về, ta khổ sở khiến ngực giống như có khối bông lớn chặn ngang. Ta thực sự khó thở, con mắt đau nhức.

Ta nhịn chưa xót, tận lực làm cho giọng của mình không được yếu thế. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, tất cả lại nhẹ nhàng. “Nhã Hạo, ta thực sự rất yêu người. So với yêu A Quang trước kia, càng yêu người hơn.”

“Chi Tín...” Giọng của Nhã Hạo thống khổ không gì sánh được.

“Nhã Hạo, nếu như ta... Ta nguyện ý cho người tất cả, chỉ đổi lấy người thực lòng yêu ta. Cho dù là giả...” Ta nhìn về phía hấn, nhìn cả hấn và ta lệ rơi đầy mặt, “Cho dù là giả, người nguyện ý không?”

31. Chương 29-2: Hạ

Nhã Hạo trợn to hai mắt, đôi môi mấp máy. Hắn chắc là khiếp sợ, là đau lòng, hoặc là vui sướng.

Chúng ta cứ duy trì trầm mặc như vậy. Lặng lặng nhìn đối phương, chờ mong lời của đối phương đem mình cứu ra.

Hắn một mực rơi nước mắt, nước mắt của ta rơi càng lợi hại hơn.

Ta đã muốn luân lạc tới trình độ ăn xin một phần tình yêu giả tạo.

Trong lòng ta một nghìn lần mong muốn hắn trả lời không. Nhưng mong muốn hắn trả lời nguyện ý, hóa ra có một vạn. (1 vạn= 10.000)

Ta lại hèn mọn như vậy.

Nhã Hạo chậm rãi tới gần, cầm tay của ta, gợn nước trong mắt dưới ánh đèn lờ lờ hơi yếu phát rực rỡ. Hắn nói chân thành tha thiết, “Chi Tín, đúng không...”

“A a ——!!”

Lời của Nhã Hạo còn chưa nói hết, ta đã thét lên. Ta đột nhiên làm khó dễ, đẩy mạnh hắn ra, điên cuồng mà đánh đổ mọi thứ trong phòng. Ta khàn cả giọng, than thở khóc lóc, “Vì sao đối với ta như vậy!! Lỗ Nhã Hạo, người tại sao muốn đối với ta như vậy!!”

Vì sao thấy ta tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như vậy, người còn nhẫn tâm cho thêm một cây đao!

“Chi Tín, người hãy nghe ta nói...”

Nhã Hạo muốn đi qua ôm ta, bị ta ngoan lực đẩy ra, vung tay, cái chén trên mặt bàn bay tới trán hắn, máu tại đó liền chảy ra, che khuất tầm mắt của hắn.

Ta thấy máu lại không chút nào thanh tỉnh, ta nghiêng rằng nghiêng lợi, thần sắc hung ác, “Lỗ Nhã Hạo, ta sẽ không bỏ qua cho người. Ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho người!!”

Ta giống như một nữ nhân đang uy hiếp kẻ phụ tình, bỏ lại lời nói vô cùng tàn nhẫn, xoay người chạy.

Cũng không quay đầu lại.

Ta một hơi vọt tới góc đường, ngồi xổm gào khóc lớn.

Ta rất đau lòng. Ta đã thương tổn tới Nhã Hạo, thân thể hắn không biết có bị nặng lắm không, trán của hắn không biết có cầm máu không.

Nhưng ta lại càng không cam lòng.

Hắn lại nhẫn tâm như vậy, ngay cả một cơ hội đối gạt mình cũng không cho ta.

Ta không thể tha thứ hắn! Ta quyết không buông tha hắn!

Yêu ta đều có lợi. Với A Quang như vậy, với Nhã Hạo cũng là như vậy.

Bọn họ đều là những kẻ không thể tha thứ!

Đúng!

Lúc này ta mới bất thành linh nhớ ra còn có người này.

Đúng. Còn có một tên Phương Tuyền Quang!

Đều là vì hắn! Nếu như không phải hắn làm khó dễ ta lần đó, ta và Nhã Hạo sẽ không rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Đều là bởi vì hắn!!

Ta nghĩ như vậy, đứng lên, lau sạch nước mắt, vẽ mặt hung ác.

Còn có một tên Phương Tuyền Quang.

Đều là bởi vì hấn, ta không có khả năng cứ như vậy mà buông tha hấn!

Ta vừa đi vừa nghĩ, oán niệm chồng chất thành núi.

Ta đi rất xa, nhưng còn chưa nghĩ ra biện pháp nào để trả thù hấn. Ngay lúc ta còn suy nghĩ, phát hiện phía sau lưng có một đám nam nhân hung thần ác sát vẫn theo ta đã lâu.

Ta cảnh giác, cước bộ lập tức đi nhanh hơn. Nhưng bọn hấn hiển nhiên đã theo dõi ta, vẫn bám ta không tha, cuối cùng lúc ta quyết định nhảy lên taxi, bọn họ có một người vọt tới, kéo ta ra.

Ta không khỏi sợ lên, dựa vào tường đề phòng bọn họ, “Các người muốn thế nào? Ăn cướp?”

Bọn họ nhìn nhau một cái, hạ lưu nở nụ cười. Một người trong đó chậm rãi tới gần ta, hình dạng thập phần âm túc, “Tiểu ca, người có ai cho chúng ta chơi một chút không a?”

Ta từ kinh hoảng đến khó hiểu rồi đến phẫn nộ. Bọn biến thái này xem ta là cái gì!!

Ta dùng sức đẩy hấn ra, bỏ lại một câu bệnh tâm thần bước nhanh rồi đi.

Nhưng bọn hấn rất nhanh lại theo sau. Ta làm sai cái gì, lại luôn luôn hỏi ta có người cho bọn họ hưởng dụng hay không.

Ta đang nghĩ cách trốn bọn họ thì đi tới một con đường quen thuộc, giương mắt thì thấy tòa nhà quen thuộc, ở giữa chính là đèn bàn đang sáng. Ngay khi ta dừng bước, bọn họ liền xông tới.

Tên kia vẫn hỏi, “Tiểu ca, nghĩ rõ đi, có người cho chúng ta chơi một chút hay không a?”

Ta nhìn bọn hấn, lại nhìn nhìn căn phòng còn đèn, một ý định đáng sợ trong đầu cứ như vậy dâng lên.

Ta móc ra tất cả số tiền trên người, đưa cho hấn, “Cho các người. Đến bên kia chờ ta.”

Hấn thực hiện được ý định, cười cười, nhận tiền ý bảo những người khác đi theo.

Mà ta giống như một ma quỷ đi tới hướng căn phòng trên lầu.

Leng keng.

Cửa rất nhanh thì mở ra, người tới thấy ta thì kinh ngạc ngây ngốc đứng thẳng tại chỗ như cây gậy.

Ta cười cười, “Không mời ta đi vào?”

Lúc này A Quang mới có phản ứng, vội vã mở cửa, “Mau vào, sao lại trễ như thế này? Người không sao chứ?”

Hấn đóng cửa lại, đi tới trước mặt ta, thân thiết sờ mặt của ta. “Người thế nào sắc mặt lại kém như vậy?”

Ta cười cười, không có lùi ra. “A Quang, người nói đúng. Nhã Hạo bên ta thì ra thật là vì tiền. Kiện hàng kia của người thực có tác dụng.”

A Quang hiểu rõ ý của ta, hấn dừng một chút, “Chi Tín. Nếu đây là sự thực thì đau dài không bằng đau ngắn. Ta là vì người. Lần trước lúc... Ta vẫn rất lo lắng cho người.”

Ta gật đầu.”Ta biết. A Quang, người theo ta xuống phía dưới đi một chút được không?”

Hấn lập tức đáp ứng, “Người chờ ta, ta đổi bộ quần áo.”

Hấn vào phòng.

Ta ngẩng nhìn bốn phía. Nhìn ta mấy ngày nay một chút, nhìn xem trong phòng thay đổi chút gì.

Cuối cùng ta tìm được ở chỗ đề đồ lưu niệm một bức ảnh chụp đôi ta thời đại học. Ta cầm lấy nhìn, bên trong ta và hấn đứng ở dưới cây lớn ôm vai nhau, dưới ánh mặt trời, tươi cười xán lạn.

Lúc này hấn đã thay xong quần áo đi ra, thấy tay ta cầm bức ảnh, có chút không được tự nhiên.

Ta nhìn hấn một chút, cười khổ, “Tấm hình này người không phải đã nói tìm không thấy sao?”

Hắn nhún nhún vai, “Lúc đó ta đã tìm ra. Ta trước đây luôn luôn rất xa xỉ, với đồ đạc của mình cũng không lạ gì, nghĩ có cũng được không có cũng được. Lúc ném cũng không chút nào nương tay, tự cao cho là mình sẽ không lưu luyến. Nhưng hóa ra hết thảy đều là ta tự cho mình đúng mà thôi.”

Ta buông ảnh chụp, “Hồi hận cũng không có ích lợi gì. Đi thôi.”

Ta nói xong, đi đầu mở cửa. Hắn đứng ở phía sau vai ta, “Chi Tín, ta có vài lời muốn nói với người.”

Ta dừng lại. Nội tâm đấu tranh.

Nghe? Không nghe?

Ta thở ra một hơi thở, “Xuống phía dưới đã.”

Ta không nghe.

Lúc ta muốn nghe, người lại không nói, như vậy, lúc ta không muốn nghe, thỉnh không nên lại mê hoặc lòng ta.

Ta dẫn hắn đến hẻm nhỏ ban đầu hai chúng ta mới quen biết, hỏi, “Nhớ kỹ nơi này không?”

Hắn gật đầu.”Chớp mắt đã mười năm. Thời gian trôi qua thật nhanh.”

Ta cười.”Đúng vậy. Toàn bộ mười năm trước, bây giờ còn rõ ràng ở trước mắt ta.”

Hắn đi tới, nắm tay của ta, “Chi Tín, ta có vài lời muốn nói với người.”

Ta cắt ngang hắn. Ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của hắn chăm chú không gì sánh được, “A Quang, thù lao bản thiết kế lần trước ta còn chưa có lấy đi?”

“A?” Hắn ngạc nhiên, không rõ ý tứ trong lời nói của ta.

Ta cầm ngược lại tay hắn, tiếp tục nghiêm túc nói, “Ta lúc đó cho là mình đã lấy rồi, nhưng là vào đêm ấy ta ngủ đến bất tỉnh nhân sự, như vậy hiện tại ta muốn lấy về, không tính là quá phận đi.”

A Quang cau mày, “Chi Tín, người...”

Ta cười khê, ác độc âm hiểm cùng quan tâm chu đáo đến vô hại. “Người yên tâm, ta biết người không thích ta, bởi vì quen biết đã lâu, ta cũng sẽ không làm khó người.”

Nói xong, tay ta cố sức đẩy, hắn mất thăng bằng ngã vào một lồng ngực rắn chắc. Hắn kinh hoảng ngẩng đầu, còn chưa kịp chạy trốn tay chân đã bị nắm chặt.

Hắn khiếp sợ nhìn ta, “Chi Tín người...”

Ta tiếp tục thờ ơ cười, “Thù lao của ta những người anh em này sẽ lấy hộ.” Nói xong, ta còn giả nhân giả nghĩa vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Người anh em, tự bảo trọng.”

A Quang nhìn vào mắt của ta giống như đang nhìn một kẻ mang tội giết người, hắn giãy giụa bắt được ta, ý muốn làm ta tìm lại lương tâm.”Chi Tín, người làm sao nhẫn tâm với ta như vậy, người là yêu ta.”

Ta cười lạnh đẩy tay hắn ra, tàn nhẫn chặt đứt mong muốn của hắn. Quang, hóa ra người cũng biết ta yêu người. Như vậy lúc người bán đứng ta, sao người không suy nghĩ một chút, ta là thật tình chân ý yêu người.”

Nhất thời mặt hắn xám như tro tàn.

Ta đứng lên, xoay người dứt khoát bỏ đi, không chút nào quan tâm tiếng kêu thảm thiết và cầu cứu phía sau trùng kích vào màng nhĩ.

“A a! Chi Tín, quay lại a Chi Tín...”

Ta ở đầu phố cuộc sống an nhàn rút một điếu thuốc, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, một mảnh đen kịt, hắc ám.

Dựa vào bên tường, lại bắt đầu có điểm buồn ngủ.

Một chết đi, thực sự một chết đi.

Ngày mai hãy tới nhanh lên một chút đi, để hết thấy đều kết thúc đi.

Ngày kể sáng sớm 10 giờ.

Ta quần áo chỉnh tề xuất hiện ở toà án, bên cạnh là Chi Nhạc và Tiểu Bưu. Ta lẳng lẳng cùng đợi, đợi thời khắc ta Nhã Hạo ngọc đá cùng vỡ.

Nhân vật quan trọng lục đục lên sân khấu, nhưng Nhã Hạo vẫn mãi không có xuất hiện. Chẳng biết tại sao, ta đột nhiên cảm thấy tâm tình có chút không yên.

Phiên toà đã mở qua mười lăm phút đồng hồ, Nhã Hạo vẫn không xuất hiện, ta không khỏi càng ngày càng lo lắng.

Đã xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Ta sợ đến run rẩy toàn thân, Chi Nhạc phát hiện, đặt tay lên tay của ta nhẹ giọng thoải mái. “Không có chuyện gì. Yên tâm.”

“Nhã Hạo vì sao vẫn là không có đến? Sẽ không phát sinh cái gì ngoài ý muốn?” Ta nắm tay của Chi Nhạc lo lắng hỏi.

“Bình tĩnh một chút. Chờ một chút.” Chi Nhạc vỗ vỗ tay của ta.

Ta chỉ có thể gật đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngay lúc quan toà định kết thúc phiên toà, một luật sư chạy tới.

Hắn tự xưng là luật sư biện hộ cho Nhã Hạo, thành công trì hoãn được một chút thời gian, thì Nhã Hạo tới.

Hắn ăn mặc đơn giản là đồ thể thao màu trắng, hình dạng thật tiêu tụy. Trên mặt có vết thương hiện rõ và bước đi khó khăn không ngừng lên án ta đem qua đã tàn nhẫn với hắn. Ta thấy mà đau lòng tội bậc, khoe mắt lập tức xót lên.

Hắn và luật sư biện hộ nói chút gì, sau đó luật sư biện hộ liền thuyết phục quan toà yêu cầu dừng hai mươi phút.

Kết thúc phiên toà Nhã Hạo từ cửa bên phải đi ra, hắn tiến bước rất thông thả, từng bước một, đường nhìn vẫn một mực không rời khỏi ta.

Ta cũng nhìn hắn, ta nghĩ hắn dường như có thiên ngôn vạn ngữ phải nói với ta, nhưng bây giờ cái gì cũng không nói được rồi. Tim vô cớ bị nhéo mạnh, đau đến cả người run rẩy. Ta không chút nghĩ ngợi đứng lên sẽ đi tới chỗ hắn, nhưng Chi Nhạc bên cạnh lại kéo ta, “Ca, đi ra. Bên này.”

Chi Nhạc vẫn lôi kéo ta, kéo ta từ cửa trái dẫn theo ra ngoài.

Trong phòng nghỉ ngơi ta vẫn mất hồn mất vía, Chi Nhạc bưng tới cho ta một chén nước, “Ca. Không có chuyện gì. Không cần khẩn trương.”

“Không phải, không phải.” Thanh âm của ta giống như nói mê, cái tay không ngừng run rẩy khiến nước trong ly liên tiếp tràn ra. “Có chuyện. Nhã Hạo biểu hiện rất quái dị. Hắn muốn làm gì hắn rồi cuộc muốn làm gì.”

Ta càng nói lòng càng bất an, mạnh mẽ đứng lên, “Không được, ta muốn đi hỏi hắn muốn làm gì.”

“Ca.” Chi Nhạc lại kéo ta, “Người bây giờ qua đó luật sư đối phương có thể vu cáo người quấy rầy đương sự của hắn.” Nói, hắn đề ta xuống, “Người nếu lo lắng như vậy, ta giúp người đi xem. Bưu ca, người giúp ta chiếu cố ca ca ta một chút.”

“Được.” Tiểu Bưu gật đầu.

Sau khi Chi Nhạc rời khỏi đây, ta vẫn cảm thấy rất không an lòng. Ta đột nhiên nhớ ra chút gì, hỏi luật sư, “Người không phải nói Nhã Hạo vẫn không có mời luật sư sao? Người vừa nãy kia là ai?”

Ngài luật sư dừng một chút, "Bạn của Nhã Hạo thiếu gia. Cũng là một luật sư. Nhưng..." Luật sư nhìn ta một chút, "Nhưng nếu như Nhã Hạo thiếu gia thực sự muốn cãi thắng trận này quan tòa nói, hẳn càng phải có lựa chọn tốt hơn."

Ta nghe xong biến sắc, vừa định xông ra ngoài thì Chi Nhạc trở lại. Ta nắm tay của Chi Nhạc khẩn trương hỏi, "Chi Nhạc, Nhã Hạo đâu? Nhã Hạo đâu?"

Chi Nhạc sờ sờ đầu của ta muốn ta tỉnh táo lại, "Ca. Mở phiên tòa rồi. Nhã Hạo hẳn là ở đã lên."

Ta nghe xong bình tĩnh một chút, nhưng vẫn cảm thấy rất không an lòng. Đang lúc mọi người cùng đi tới tòa, ta nhìn bốn phía, còn chưa thấy cái bóng của Nhã Hạo.

Tại sao có thể như vậy? Nhã hạo đâu?

Quan tòa leng keng một tiếng, tuyên bố mở phiên tòa.

Luật sư của Nhã Hạo hộ dẫn đầu đứng lên. Hắn nhìn ta, ta lập tức như độc châm xuyên tim, rung một chút. Ta tập trung khí lực toàn thân chờ mong hắn đem chuyện của ta nói ra, vì Nhã Hạo mà tranh thủ tất cả.

Tầm mắt của hắn nhìn lại văn kiện trong tay, "Quan tòa, đương sự của ta là Lỗ Nhã Hạo tiên sinh chính miệng thừa nhận, hẳn là do nhân tình của Lỗ Ân Bình năm đó và nam nhân khác sinh ra, không có quyền kế thừa mọi tài sản, nguyện ý trả tài sản mình sở hữu lại cho con ruột của Lỗ Ân Bình tiên sinh, bao gồm..."

Bốn phía xung quanh tiếng động lớn xôn xao nổi lên. Trước mắt ta phảng phất trào lên một dòng nước xiết, xông vào đầu làm chói sáng hoa mắt.

Hết thấy đều tới không chậm, ta cảm thấy toàn bộ thế giới ở đây đều thiên toàn địa chuyển. Tiếng của Chi Nhạc và Tiểu Bưu vang lên bên tai, tiếng của luật sư và quan tòa ở phía xa vang lên.

Tất cả thanh âm đan vào một chỗ, ầm ĩ bất kham. Mọi người và mọi vaath cùng vịn vẹo chung một chỗ, hoa cả mắt.

Ta ôm đầu, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Tất cả trong nháy mắt đã rút lui, ta ở trong thế giới một mảnh trống không, chỉ có Chi Nhạc ăn mặc bộ quần áo thể thao màu trắng sạch sẽ mỉm cười với ta.

"A a a ——"

Ta thét lên, nhất thời làm mọi người toàn hội trường hoảng sợ. Ta không để ý vọt tới trước mặt luật sư biện hộ của Nhã Hạo, quét sạch tài liệu của hắn trên mặt bàn xuống, nắm cổ áo hắn to tiếng chất vấn, "Ai bảo người nói những thứ này! Những hình kia đâu? Máy quay trang trí cho nổi bật đâu? Người giấu đi nơi nào? Nói! Nói a!!"

Thế cục lập tức hỗn loạn bất kham. Quan tòa càng không ngừng thét yên lặng, cũng không ai để ý tới.

Mọi người xông lại ngăn cản ta. Bọn họ dùng sức mà đem ta giật lại, ta vẫn còn nhe răng múa vuốt, "Ai bảo người nói những điều này, Nhã Hạo mời người về không phải nói điều này, ảnh chụp đâu? Máy quay đâu? Nhã Hạo đâu?"

Đúng. Nhã Hạo đâu?

Ta đột nhiên bình tĩnh lại.

Đúng. Nhã Hạo đâu?

"Nhã Hạo đâu? Nhã Hạo? Nhã Hạo!!" Ta lớn tiếng hô lên, không người đáp lại ta lập tức phát cuồng xông ra ngoài.

Chi Nhạc cùng Tiểu Bưu đuổi phía sau, mà ta lại chỉ toàn tâm toàn ý muốn tìm được Nhã Hạo.

Ta tìm toàn bộ phòng nghỉ của tòa án một lần, không có ta liền lập tức chạy ra bên ngoài không mục đích để tìm.

Ta ở trên đường giống như người điên khóc kêu tên Nhã Hạo, vì ta băng qua đường mà xuất hiện bết tắc. Tiếng ồn bốn phía, cảnh sát giao thông đi ra điều hành, đúng lúc Chi Nhạc Tiểu Bưu chạy tới, gần như ôm kéo ta quay về toà án nghe bãi tòa.

Bọn họ cho ta xuống, ta vừa nhìn luật sư biện hộ của Nhã Hạo lại lập tức xông tới, “Ảnh chụp đâu? Máy quay đâu? Nhã Hạo đâu? Người là luật sư biện hộ của hắn tại sao người có thể ở toà án nói ra thân thể của hắn, hắn mời người tới làm gì! Người tại sao có thể như vậy!”

Mọi người cố gắng kéo giật ta lại, mà luật sư kia sau khi điều chỉnh lại khí tức mới có thể nói chuyện, “Sáng nay Nhã Hạo tới tìm ta, căn bản không có cho ta cái gì ảnh chụp và máy quay, hắn chỉ bảo ta giúp hắn làm hai chuyện, chuyện thứ nhất vừa ở toà ta đã làm rồi, chuyện thứ hai...” Nói xong, hắn móc ra một phong thư, “Hắn gọi ta giao phong thư này cho người.”

Ta nhìn bức thư trước mắt, bình tĩnh lại, tay run run tiếp nhận phong thư này, sâu kín hỏi, “Nhã Hạo đâu?”

“Hắn đi rồi. Đi nơi nào thì ta không biết.”

Ta chậm rãi mở phong thư, mở giấy viết thư. Trên tờ giấy chữ viết xinh xinh đẹp như đọc xà cừ ta đau đớn.

Nó cắn thật chặt vào tim, nọc độc cuộn cuộn không dứt tiến nhập vào trong. Nước mắt chưa rơi, ta cảm nhận được thế giới đã một mảnh đen kịt.

Chi Tín:

Ta cho người hết thấy,

Xin lỗi.

Ta buông tha tài sản,

Có thể không trở thành sự chứng minh tình yêu của ta với người.

—— Nhã Hạo

32. Chương 30-1: Thượng

“Mẫu thân của Tiểu tử nhà họ Lỗ kia, thì ra là câu dẫn được nam nhân còn mang thai đứa bé, bị chồng của mình đuổi ra khỏi nhà. Loại nữ nhân này, ý vào mình có vài phần sắc đẹp thì câu tam đáp tứ, chẳng liêm sỉ. Thật khổ cho con của nàng còn phải ra gặp người a...”

“Oa! Trần Bưu người không cần phải nói lớn tiếng như vậy đi. Có muốn cầm microphone đến thao trường đưa tin không a.”

“Người nghĩ rằng ta không dám!”

“A a — con gián a!”

“Oa! Trước hết nữ sinh các người đi ra ngoài tìm người hỗ trợ a! Nam sinh còn không hài lòng cầm cái chổi ném con gián!!”

“Oa! Thế nào nhiều gián như vậy a!! Trần Bưu người đắc tội người nào a?!”

“Ta làm sao biết a! Tiết kiệm sức một chút đánh gián nữa!!”

“Chi Tín, Chi Tín! Người sợ đến choáng? Còn không đi ra!!”

Ta choàng tỉnh, một thân mồ hôi lạnh.

Ta rất cục nhớ kỹ lớp mười năm ấy ta và Tiểu Bưu đã xảy ra chuyện gì.

Ngày đó ta trực nhật, lúc quét rác nghe được miệng Tiểu Bưu không ngừng bàn luận về mẫu thân ta, ta phần nộ đến gần muốn bẻ gãy cái chổi trong tay thành vài đoạn. Ta ghi hận với hắn, nửa đêm bắt một túi con gián lớn sáng ngày thứ hai lén lút nhét vào cặp hắn. Một đám con gián khiến cho phòng học loạn thất bát tao, lão sư nghiêm tra không có kết quả, trong cơn tức giận, chỉ có tập trung phạt Tiểu Bưu.

Hắn lúc đó vừa oan khuất lại không thể đối phó, thế nhưng hắn cũng không còn cách nào.

Ta thấy được kết quả này, lúc đó lòng ta rất vui sướng.

Nhưng loại này vui sướng duy trì chưa được đến lúc tan học.

Khi tan học, A Quang mua nước ngọt có ga cho ta ổn định tinh thần, “Uônhs nước có ga. Thế nào, còn rất sợ? Ta lại đi mua một ít thuốc động kinh cho người?”

Ta lắc đầu, “Tốt hơn rất nhiều.”

A Quang thấy ta không sao, liền chế nhạo ta, “Lỗ Chi Tín a Lỗ Chi Tín, người một đại nam nhân, sợ con gián? Nói ra đều cười ở nhà tát vào mồm.”

Ta hay nói giỡn mà đoán hắn, “Nam nhân thì không thể sợ con gián sao! Phương Tuyền Quang người tốt nhất đừng để cho ta biết được nhược điểm của người, ta khẳng định cầm kèn đồng đi loa.”

“Ha ha! Nhược điểm của bản đại thiếu gia mọi người đều biết, lớn lên quá đẹp trai.” Nói xong, còn đùa giỡn tạo tư thế đẹp trai.

Ta bội phục hắn da mặt dày, lập tức làm ra một bộ nôn mửa, “Nôn chết ta rồi! Thương cho ta ngày hôm nay bữa trưa cũng còn chưa ăn, chỉ có thể nôn ra nước chua.”

A Quang khinh thường phát phát tay, “Vậy người nôn đi. Ta uống nước có ga.”

Ta nhìn hắn đoạt lấy chai nước trong tay, không cố kỵ chút nào đã uống.

Ta ngây ra một lúc, “Ta đã uống.”

Hắn giả làm bộ đáng kinh ngạc, “A? không phải đã thiệt chết ta sao, vậy mà cùng tên nhát gan gián tiếp hôn môi?”

Trên mặt ta lập tức đỏ một mảnh, nhưng vẫn là giả dạng không có chuyện gì khôi hài nói, “Đúng vậy đúng vậy, người có muốn ta làm xe cứu thương đưa người đến bệnh viện rửa ruột không?”

Nói xong, chúng ta đều nở nụ cười.

Ngay lúc chúng ta nói chuyện vui vẻ, Tiểu Bưu đi ra.

“Lỗ Chi Tín, người không sao chứ?”

Ta thấy hắn, tâm tình đang buông lỏng cấp tốc mất đi. Ta cứng rắn lắc đầu.

Hắn thấy ta còn khờ dại cười cười, “Xin lỗi a, bởi vì chuyện của ta đã liên lụy đến người.”

Hắn lấy ra đồ uống, “Mời người uống.”

Ta giật nhẹ khóe miệng tiếp nhận nó. “Cảm ơn.”

Hắn nhún nhún vai, một bộ đồng cảm, “Ta cũng không biết đã đắc tội với ai, hãm hại ta như vậy. Tên hỗn đản nào làm, lão sư lại chẳng phân biệt được trái sai bắt ta chép sách. Xin lỗi a, ta vừa thấy đáng về người ngốc lẳng ở phòng học vẫn không nhúc nhích, ta nghĩ người nhất định là bị hù chết. Ta còn có những thứ này, người có muốn ăn hay không?” Nói xong, hắn còn nói cái gì mai, chocolate, kẹo kín đáo đưa cho ta.

Ngay lúc ta định từ chối, xa xa có một thanh âm vang lên.

“Trần Bưu, người không phải nói mẫu thân của Lỗ tiểu tử kia tối hôm nay đến nhà người sao? Người tại sao còn chưa đi?”

Hắn quay đầu lại lớn tiếng trả lời, “Chính là bọn họ muốn tối, ta mới chậm trễ về nhà a! Có loại thân thích này, ta nghĩ đã thấy mất mặt chết.”

Ta kinh ngạc tròn to hai mắt, “Thân thích của người?”

Tiểu Bưu một bộ không thể đỡ được, “Đúng vậy. Dì ta đã gả đi ba lần, lần này tới không biết có phải là dự định nói cho chúng ta biết nàng phải gả đi lần thứ tư hay không. A? Đã trễ thế này. Ta phải đi, người cầm toàn bộ mà ăn đi. Ta đi trước, hẹn gặp lại.”

Nói xong, hần kín đáo đưa toàn bộ đồ cho ta nhanh chóng chạy, kêu cũng không trở lại.

Việc này khiến ta vẫn cảm thấy rất chột dạ. Ta rất nhiều tối lẫn lộn khó ngủ, cuối cùng phải bồi thường cho hần cái gì, luôn luôn nghĩ muốn đi xin lỗi hần. Nhưng ta vẫn không có cơ hội. Thẳng đến một lần, tận ba ngày hần không đến trường, ta nhìn không được lúc tan học hỏi người bạn thường xuyên chơi với hần, “Trần Hồng, Trần Bưu đâu? Thế nào ba ngày rồi không thấy hần?”

Đối phương lập tức trả lời, “Hần muốn chuyển trường. Hình như nói sáng sớm ngày mai sẽ dọn nhà, là đến thành phố khác đi.”

Ta vừa nghe, như tình thiên phích lịch(*). Khi đó nhà của ta còn chưa có điện thoại, buổi tối dưới trời đông giá rét chạy ra đường, ở buồng điện thoại công cộng gọi mười mấy cuộc điện hỏi cuối cùng hỏi địa chỉ nhà Tiểu Bưu ở đâu, sau đó về nhà tìm xem có cái gì để cho Tiểu Bưu. Cuối cùng, ta tìm được một cái khăn quàng cổ mẫu thân đan cho.

(*) Sấm giữa trời quang.

Khi đó đã khuya. Sáng sớm 6 giờ ta đã rời giường, bầu trời một mảnh đen kịt. Nhưng khi tìm được nhà Tiểu Bưu, hàng xóm hần nói cho ta biết bọn họ đã tới trạm xe lửa. Ta thập phần lo lắng, dường như là dùng hết sức lực mình có vọt tới trạm xe lửa, mua vé tiến đi tới hành lang của từng toa kiểm người.

May là tìm được.

Ta dùng sức đập cửa sổ thủy tinh, “Trần Bưu, mở cửa sổ a Trần Bưu!”

Hần lại càng hoảng sợ, không rõ vì sao ta lại xuất hiện ở đây. Hần mở cửa, thò đầu ra, vẽ mặt kinh ngạc, “Lỗ Chi Tín, tại sao người lại ở chỗ này a?”

Ta lập tức quàng khăn lên cổ của hần, “Tặng cho người cái khăn, cảm ơn người lần trước cho ta đồ uống và đồ ăn a!”

“A? Người tới nơi này chỉ vì cái này?”

Ta do dự một chút, “Xin lỗi a! Lần trước thật ra là ta...”

Có tiếng vang lên, át mất lúc ta nói ra. Xe lửa bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Ta đuổi theo, tiếp tục hô, “Xin lỗi Trần Bưu, xin lỗi a. Ta không cố ý!!”

Hần một bên bị người nhà kéo vào xe lửa một bên giùng giàng nói chuyện với ta, “Người nói cái gì a, Lỗ Chi Tín, số điện thoại nhà người là mấy a? Ta gọi điện thoại cho người a! Ngay!”

“Xin lỗi a! Trần Bưu, xin lỗi a!”

“Cái gì xin lỗi a, ta hỏi người số điện thoại a!!”

“Xin lỗi a...”

Tiếng vang thêm lần nữa, xe lửa hoàn toàn đi ra khỏi ga. Lúc đó ta lùi bước, nhìn xe lửa chạy về phía trước, nhìn hần ly khai.

Chân trời nổi lên màu trắng, ta ngồi ở trên giường, lẳng lặng hồi tưởng tất cả chuyện đã phát sinh.

Chuyện con gián làm ta biết tâm tính mình không đơn giản, nhưng lúc tỉnh lại không nghĩ tới ta lại điên cuồng như vậy, có thể đến loại tình trạng này. Ta nghĩ tự ta dường như linh hồn bay đi một lần, ở thế giới đầu ngủ say, tỉnh lại mới biết mình hóa ra đã làm xằng làm bậy một đồng lớn.

Thế nhưng ta không cảm thấy có bao nhiêu hối hận.

Có thể nào trách ta? Các người có thể không tiếp nhận tình yêu của ta. Nhưng không thể lợi dụng tình yêu của ta.

Lúc các người ở tổn thương người khác, lẽ nào sẽ không nghĩ tới sẽ gặp báo ứng?

Ít nhất ta đã nghĩ như vậy. Bởi vì ta tin có báo ứng, vậy ta cũng đã bị báo ứng.

Ta lúc này, rất bình tĩnh.

Rất nhiều chuyện nhìn qua dường như chỉ tốt ở bề ngoài, nhưng đã không quan trọng. Dù là Nhã Hạo thực sự lợi dụng ta, nhưng bức thư hẩn để lại cho ta, thật lòng nói cho ta biết, hẩn yêu ta.

Vậy cũng đã cũng đủ.

Hóa ra ta muốn, chỉ là một phong thư.

Ta bị đưa đến bệnh viện đã hai tuần. Ta vừa mở ra mắt thì có một đồng bác sĩ vây quanh, bọn họ thực hiện đủ các biện pháp làm ta chú ý, nhưng rất kỳ quái, cho nên ta không để ý tới bọn họ.

Bác sĩ này đang giúp ta kiểm tra thân thể, hổng dõ ta nói chuyện với hẩn như con nít, sau khi thất bại hẩn bắt đắ dĩ thử dài, nói với Chi Nhạc Tiểu Bưu bên cạnh, “Người bệnh cả ngày không xảy ra bất luận dị trạng gì, có thể do tâm lý gặp vấn đề nghiêm trọng, làm hẩn có khuynh hướng tự bế. Mà làm người khác lo lắng nhất chính là trời vừa tối hẩn ngủ rồi phát sốt, khí xúc, thử dõc, chuột rút. Thuốc hiệu quả cũng không phải lý tưởng, ta và các bác sĩ khác đều nghĩ chắc là do chứng ngại tâm lý tạo thành. Đúng rồi, các người biết ai là Nhã... Nhã Hạo đi? Bệnh nhân lúc phát bệnh luôn gọi cái tên này, nếu như các người liên lạc với người này, có thể tác dụng với tình trạng của bệnh nhân.”

Vị bác sĩ này lại lập lại lời mấy bác sĩ trước đã nói, Chi Nhạc chỉ có một phản ứng. Hẩn chỉ là đơn giản gật đầu, “Cám ơn người, bác sĩ.”

Sau khi bác sĩ ra ngoài, Chi Nhạc đưa tới canh hẩn nấu tới trước mặt ta, “Ca. Ăn canh.”

Ta nhận lấy bát, ngoan ngoãn uống.

Tiểu Bưu bên cạnh thấy nhin không được nói, “Thật là kỳ quái a. Gọi thì hẩn phản ứng, chỉ không muốn nói. Buổi tối còn có thể vô duyên vô cớ phát bệnh lạ. Rốt cuộc làm sao vậy.”

Đúng.

Sinh hoạt hàng ngày tất cả bình thường. Ta có thể ăn. Chỉ là không muốn nói chuyện. Nhưng rất kỳ quái vì sao bọn họ lúc nào cũng muốn ta nói, ta không nói lời nào bọn họ lại muốn khoa trương mang ta tới bác sĩ như vậy.

Bác sĩ cũng rất khoa trương. Sự tình buổi tối một chút ta cũng không có ấn tượng, nhưng bọn hẩn lại nói ta sẽ phát quái bệnh. Lúc tỉnh lại cánh tay ta luôn cắm đầy kim tiêm truyền dịch. Xung quanh một đồng bác sĩ y tá vây quanh.

Bọn họ quấy rầy ta, bọn họ rốt cuộc có biết không.

Sau khi uống canh xong, Chi Nhạc thu dọn hết tất cả rồi đi học.

Tiểu Bưu ở lại với ta.

Không kể thời gian, điện thoại Tiểu Bưu lại réo, “Phản văn kiện? Ta cất ở ngăn kéo thứ hai bàn ta. Đúng. Chính là cái kia. Được, có chuyện gì gọi lại cho ta.”

Điện thoại công ty. Ta đột nhiên nhớ tới, phát sinh một việc lớn như vậy, tại hiện công ty biến thành tình trạng như thế nào.

Đó là công ty của Nhã Hạo. Ta hỏi Tiểu Bưu, “Công ty hiện tại như thế nào? Nhã Hạo đâu?”

Tiểu Bưu mừng rỡ, hẩn nghĩ không ra ta vậy mà có thể nói, hẩn chạy đến bên giường của ta, “Chi Tín, rốt cục người có thể nói chuyện?”

Ta lại hỏi vấn đề, “Công ty hiện tại như thế nào? Nhã Hạo đâu?”

Về mặt cao hứng của hắn dừng lại, hắn nói, " Đến bây giờ chúng ta còn chưa tìm được hắn. Trước toà án hắn công khai thân thế của mình vứt bỏ tất cả lại đột nhiên biến mất, một ít nhân viên thừa cơ hội làm loạn, nhưng cũng còn có chút may mắn nhờ ban quản trị chống đỡ đại cục tương đối khá. Cũng không phải rất loạn, nhưng cũng không phải ổn định. Chi Tín, có lẽ người không muốn thừa nhận công ty này, nhưng nó rốt cuộc là tâm huyết của tổng tài, người nhân tâm thấy nó sụp đổ trên tay người? Chi Tín, người hãy tỉnh lại chút."

Tiểu Bưu rất tận tình khuyên bảo. Ta gật đầu."Ta nên tỉnh lại."

Nhưng ta vừa nói xong, lại có chút buồn ngủ. Tiểu Bưu nhìn, lo lắng. Hắn có thể là sợ ta phát bệnh, cái tay không nhẹ không nặng vỗ mặt của ta, "Chi Tín, không nên ngủ Chi Tín!"

Hắn gọi như vậy, đột nhiên làm ta nhớ lại chút gì, lại hỏi, "Tiểu Bưu, người có hận kẻ đã bỏ con gián vào cặp người không?"

Hắn thấy ta không lý do mà hỏi vấn đề này cảm thấy rất kỳ quái, suy nghĩ một chút trả lời, "Cần phải hận sao? Không đến mức đó. Khi đó trẻ con, đùa dai mà thôi. Hơn nữa ta vạ miệng, đắc tội với ai chính ta cũng không biết."

Ta tiếp tục hỏi, "Nếu như người thấy người kia, người muốn hắn bồi thường cho người thế nào?"

Vấn đề của ta làm Tiểu Bưu khó hiểu, nhưng vẫn miễn cưỡng trả lời, "Bồi thường nghiêm trọng như vậy? Không cần đi." Hắn nói rồi nhìn bộ dạng ta một chút, biết hắn mà không trả lời ta nhất định sẽ hỏi nữa, ứng phó cho có lệ, "Lúc đó ta bị thầy phạt chép ba bài văn, vậy nếu sau đó thấy hắn, bảo hắn chép giúp ta ba bản ấy đi."

Lúc đó ta không hỏi tiếp.

Tiểu Bưu thấy ta rốt cục nguyện ý mở miệng, liền nói tin này cho Chi Nhạc, Chi Nhạc lập tức trốn học đến xem ta.

Lúc Tiểu Bưu đi rồi ta hỏi Chi Nhạc, "Chi Nhạc, sách giáo khoa cấp ba người còn không?"

Chi Nhạc nghĩ càng thêm kỳ quái, "Có, người muốn?"

Ta gật đầu, "Người giúp ta mang sách lớp mười tới."

Chi Nhạc đối với một yêu cầu cổ quái của ta không hỏi nhiều. Hắn lập tức đồng ý.

Vào ban đêm, lúc đêm khuya vắng người, bên ngoài luôn có hộ sĩ trông ta.

Nhưng ta không để ý đến, ta chuyên tâm chép ba lần bài khóa, sau đó một đốt một ngọn nến, an tâm đi ngủ.

Ngày tiếp theo tỉnh lại, cánh tay của ta không gắn kim tiêm. Nhưng xung quanh vẫn có bác sĩ và hộ sĩ.

Bác sĩ nói với Chi Nhạc, "Tình hình của hắn tối hôm qua so với trước khá hơn nhiều. Nhưng vẫn không thể lơ là được. Đúng rồi, các người và hắn nói những gì?"

Chi Nhạc suy nghĩ một chút, "Không có, hắn bỗng nhiên nguyện ý nói chuyện. Còn có chính là hỏi ta sách ngữ văn cấp ba."

Bác sĩ cầm lấy sách trên mặt bàn nhìn một chút, "Đó là một hiện tượng tốt, các người thử mang mấy cuốn sách cho đa dạng đề tài cho hắn xem thử."

Chi Nhạc gật đầu. Xế chiều hôm đó hắn và Tiểu Bưu mang toàn bộ sách thời trung học tới, nhưng ta không thêm liếc mắt.

Một ngày lại một ngày qua đi, ta rất kỳ quái vì sao ta đã tốt mà không thể xuất viện. Bác sĩ mỗi ngày muốn ta làm các loại kiểm tra, sau đó lại như hồng trẻ con kỳ kỳ quái quái nói với ta, ta vẫn không để ý tới hắn. Chỉ là thỉnh thoảng lại trò chuyện cùng Tiểu Bưu và Chi Nhạc. Sau đó là thời gian dài an tĩnh.

Từ lúc ta đơn giản nói ra một câu, đại gia thoáng cái thay đổi rất thích hợp, nhưng gần đây bọn họ lại bắt đầu cau mày.

Bác sĩ nói, “Thân thể người bệnh càng ngày càng kém, bệnh của hần tình trước đó là có chuyển biến tốt hơn, thể nhưng từ lần kia vẫn không có khởi sắc. Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp tốt, chúng ta có phụ đạo tâm lý cho hần cũng không rên một tiếng. Các người phải tận lực khuyên hần một chút.”

Tiểu Bưu rất cảm tức, Chi Nhạc lại rất bình tĩnh.

Chi Nhạc nói, “Chúng ta biết.”

Bác sĩ gật đầu, sau đó đi ra.

Tiểu Bưu không thể nhịn được nữa, “Chi Tín, người rốt cuộc muốn thể nào a! Người nói chuyện đi!”

Ta ngẩng đầu nhìn Tiểu Bưu đã đỏ mặt, sau đó lại áy náy cúi đầu.

Không liên quan đến ta. Ta rõ ràng đã thật tốt. Là những bác sĩ này nói khoa trương. Các người không nên tin hần.

Chi Nhạc kéo Tiểu Bưu, “Anh ta cũng không muốn như vậy, để hần an tĩnh một chút đi.”

Tiểu Bưu hất tay Chi Nhạc, “Người nhìn hần một chút. Hiện tại gây thành bộ dáng gì nữa, như kẻ nghiện. Ta thấy đã muốn thưởng hần hai đấm!”

Tiểu Bưu dùng ngón tay chọc đầu của ta. Ta đột nhiên cảm thấy cả căn phòng đều chấn động.

Vì vậy ta nhỏ giọng lú lú, “Động đất, động đất.”

/Fu/ xin vài mét tám nhảm

hahaha ~~ mắc cười chết tui ...

Tiểu Bưu lại càng hoảng sợ, “Động đất cái gì? Chi Tín người không sao chứ?”

Chi Nhạc lại kéo tiểu bưu, “Người vừa chọc đầu của hần, hần nghĩ mặt đất động. Tiểu Bưu ca, mấy ngày nay khổ cho người, về nghỉ ngơi trước đi.”

Tiểu Bưu không thể mắng nữa, thở dài nói, “Ta còn chờ người đi cùng. Một mình người ta lo lắng.”

Chi Nhạc gật đầu, cùng Tiểu Bưu ngồi xuống sa lon.

An tĩnh một lúc, ta nhìn mặt đất xung quanh một chút. Ta rất kỳ quái vì sao nãy rung một chút giờ lại không rung nữa?

Ta len lén liếc bọn họ vài lần. Ta biết bọn họ rất lo lắng. Nhưng thực sự ta rất tốt, không biết bọn họ lo lắng cái gì. Bọn họ luôn nghĩ ta bị bệnh. Đều do những bác sĩ kia dùng tà thuyết mê hoặc người khác.

33. Chương 30-2: Hạ

Ta biết có lẽ mình gây đi một chút, nhưng bọn hần nhất định là gây đi rất nhiều.

Ta rất áy náy, mong bọn hần yên tâm lại. Vì vậy ngày thứ hai, ta liền đến hoa viên bệnh viện đi dạo một chút.

Mặt trời chói chang nhô lên cao, ta nghĩ mình gần như bị chiếu đến tàn. Nhưng xoay người thấy bọn họ bởi vì ta nguyện ý đi ra bên ngoài mà tỏ ra vô cùng vui vẻ, vì vậy ta chỉ có thể tiếp tục đi.

Ta ở hoa viên dạo một vòng tròn, sau đó nói với bọn họ ta ở chỗ này ngồi một chút sẽ trở về phòng bệnh, muốn bọn họ đi về nghỉ trước. Bọn họ lập tức đáp ứng.

Lúc nhìn bọn họ đi xa, ta mới tỏ vẻ khó chịu ra bên ngoài. Ta giống như một u linh chỉ xuất hiện ban ngày nhẹ nhàng trở về phòng, lúc đi qua hành lang tầng một nghe thấy bên trong phòng bệnh truyền tới một âm thanh quen thuộc.

“Cút ngay, ta không cần người chăm sóc! Người cút ngay cho ta!!”

Một trận binh binh lách cách đồ vật rơi xuống đất, tiếp theo là tiếng khuyên bảo của hộ sĩ vang lên, “Phượng tiên sinh, người không nên như vậy, người như vậy chúng ta rất khó giúp đỡ.”

“Ta không cần các người giúp, các người cút cho ta!”

Sau đó lại một trận tiếng vang do ném đồ vật, hộ sĩ bị đẩy ra. Về mặt thập phần bất đắc dĩ.

Ta bay qua, hỏi, “Người ở bên trong tên gọi là gì?”

Hộ sĩ nhìn bệnh án, trả lời, “Phượng Tuyền Quang. Thế nào? Người biết hần?”

Ta nhìn cái cửa đóng chặt, nói tiếp, “Hần làm sao vậy?”

Hộ sĩ tỏ vẻ có chút xót xa, sau lại có chút bất đắc dĩ, “Nghe nói hần bị một đám lưu manh tính xâm phạm, may là lúc ấy có cảnh sát đi qua đúng lúc ngăn lại, nhưng lúc đó hần đã bị thương không nhẹ. Lúc được đưa đến viện vẫn cự tuyệt tiếp thu trị liệu, chúng ta cũng rất khó làm. Đúng rồi, người biết hần? Vậy người giúp ta khuyên hần một chút đi.”

Ta gật đầu. Đứng ở trước cửa phòng hần, dừng một chút, sau đó mở cửa.

Người ở bên trong vừa nghe tiếng cửa mở lập tức to giọng nổi lớn, “Ta nói các người cút...”

Người nọ hướng ta rộng to hơn, nhưng sau khi thấy rõ ràng bộ dáng của ta liền lập tức kinh ngạc đến nói không ra lời.

Hần sau khi kinh ngạc, khinh miệt cười cười, “Ta còn tưởng rằng là ai. Hóa ra là Lỗ Chi Tín tiên sinh đại giá quang lâm. Thế nào? Thấy ta còn chưa chết có phải rất thất vọng? Thấy ta đây thấp hèn có phải rất mát lòng?”

Hần nói, nghiêng răng nghiêng lợi. Ta không nói gì, lẳng lặng nhìn hần. Hần thực sự bị thương không nhẹ, toàn thân trên dưới đều là vết thương, nói vậy lúc đó hần phản kháng chắc rất kịch liệt.

Hần thấy ta không nói lời nào, càng tức giận. Bất chấp vết thương trên người, vọt tới chỗ ta, túm được cổ áo đè ta lên tường, “Nghen rồi? Người không phải tới xem ta thăm như thế nào hả? Hiện tại sao không nói gì? Nói a!”

Ta vẫn yên lặng, hần tức lên, một quyền tung tới. Ta bị đánh đến quỵ trên mặt đất, nhưng ta chùi sạch máu khóe miệng, lại lập tức muốn tự đứng dậy, ánh mắt tiếp tục cùng hần chống lại.

Hành động này hoàn toàn chọc giận hần. Hỏa thiêu vạn trượng, bắt đầu dùng hết sức lực quyền đâm cước đá tới ta. Đồ vật trong phòng đều ném tới trên người ta, hần mang theo tiếng gầm, đối với ta có không chút nào nương tay.

“Lỗ Chi Tín người cặn bã! Người làm sao nhẫn tâm với ta như vậy! Ta ngàn sai vạn sai cũng là người người yêu mười năm. Người làm sao nhẫn tâm để ta bị những người đó chà đạp, người nói! Lương tâm của người đi nơi nào? Lỗ Chi Tín người đừng giả trang cam đoan, người nói chuyện cho ta a!”

Ta không nói gì, cũng không trốn tránh, càng không phản kháng. Mặc hần đánh.

Tiếng vang trong phòng kinh động đến bác sĩ và hộ sĩ đi ngang qua, bọn họ xông vào, kéo A Quang ra. Ta bị đánh ngã dưới đất, ngược mắt nhìn hần ở bên kia vũ quyền lộng chưởng, “Lỗ Chi Tín người cặn bã, ta muốn giết người. Ta muốn giết người!”

Hần vô cùng kích động, bác sĩ không cong cách nào, chỉ có thể tiêm cho hần thuốc an thần. Đồng tử co rút lại, dần dần an tĩnh đã ngủ.

Bác sĩ quay đầu nhìn ta, “Người là gì của hần?”

Ta suy nghĩ một chút, “Bạn. Có người khác đến thăm hần không?” Trong ấn tượng của ta, hần cái duyên cũng không tốt.

“Không nhiều lắm, hơn nữa đều bị hấn đuổi chạy. Chúng ta cũng là từ trên người hấn tìm được thẻ căn cước mới biết được tên hấn. Thời gian hấn nhập viện rất chật vật, khi tỉnh lại hay như thế này, gặp người thì đánh. Còn có, hấn bị kích thích nghiêm trọng, người ở chung với hấn phải tận lực cẩn thận.”

Ta gật đầu.

Bác sĩ lại nhìn nhìn ta, “Người cũng bị thương. Trần cô nương, dẫn hấn đi băng bó.”

Một y tá đi tới, đem ta vẫn nhìn A Quang đang ngủ say trên giường dẫn ra ngoài.

Bác sĩ của ta hỏi vì sao ta bị thương, ta sợ hấn nói chuyện của ta cho bọn Chi Nhạc, chỉ có thể loạn đáp với hấn. Hấn thấy ta rốt cục chịu nói chuyện với mình, vì vậy rất vui vẻ. Ta lập tức xuất ra chiêu bài trước kia của hấn, như hồng dụ tiểu hài tử dụ dỗ hấn giúp ta che giấu sự thật bị thương. Hấn lập tức đồng ý.

Hóa ra bệnh viện là một nơi rất đáng yêu.

Ngày nào ta cũng đi tìm A Quang. Chẳng biết tại sao ta hiện tại rất muốn nhìn thấy hấn. Ta cố hết sức giúp hấn làm bất cứ chuyện gì, đánh ta cũng mặc hấn đánh, nói lại một câu cũng không nói. Hấn hận thù cũng là trong vòng dự liệu của ta, hấn hung ác độc địa ta cũng không thể nói gì hơn. Nhưng bác sĩ cũng rất lo lắng, hấn luôn luôn đứng lúc A Quang ầu ả với ta thì xông vào, vội vã tiêm an thần lại khuyên ta tạm thời không nên xuất hiện. Nhưng ta không quan tâm, ta nhìn cánh tay của A Quang càng ngày càng nhiều lỗ kim, ta nói cho bác sĩ ta sợ an thần có tác dụng phụ. Bác sĩ suy nghĩ một chút, liền quyết định sau này sẽ trói hấn lại.

Vì vậy hấn hiện tại đã bị trói lại.

Hấn giùng giàng rống, “Lỗ Chi Tín, đừng làm bộ làm tịch với ta, người đừng tưởng rằng như người vậy ta sẽ tha thứ cho người. Người nằm mơ đi!”

Ta đang lúc như thường dọn dẹp loạn chiến trong phòng, nghe được những lời này thì ngừng lại. Ta nhìn hấn, từ khi gặp được hấn ở viện tới nay đây là lần đầu tiên ta nói chuyện với hấn. Ta hỏi, “Tại sao ta muốn nhận lấy tha thứ của người?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hấn lập tức yên tĩnh lại. Hấn trợn to hai mắt, nghĩ không ra ta sẽ nói như vậy.

Ta tiếp tục, “Người đối với ta làm ta nhiều chuyện như vậy, cho tới bây giờ cũng không muốn phải lấy được sự tha thứ từ ta. Vậy tại sao ta phải mong nhận được tha thứ của người?”

Đúng.

Người dựa vào cái gì muốn ta nhận được tha thứ của người?

Lỗ Chi Tín ta sống đến giờ này ngày này đã làm thương tổn ba người. Mà trong ba người này chỉ có một người là vô tội. Nhưng hấn chỉ là muốn ta giúp hấn chép hộ ba bài khoá.

Người là kẻ tổn thương ta nhiều nhất, dựa vào cái gì?

Có lẽ là lời ta nói rất hùng hồn, hấn liên tục duy trì kinh ngạc. Hấn sâu kín hỏi, “Vậy người bây giờ tới chăm sóc ta là vì cái gì?”

Ta ngây ra một lúc.

Đúng.

Ta đây hiện tại tới chăm sóc hấn là vì cái gì?

Ta nghĩ rất lâu. Phát hiện đáp án cuối cùng chỉ là không tại sao cả.

Biết không? Sự việc trên cái thế giới này, con người trên cái thế giới này, rất lâu cũng không cách nào giải thích.

“Người... Người là ở thương xót ta sao?”

A Quang nhìn thẳng ta, biểu tình đột nhiên nghiêm túc không gì sánh được.

Về mặt của hấn quá mức chân thành, thế cho nên ta không biết trả lời như thế nào.

Ta trầm mặc làm sắc mặt hần một trận trắng xanh, lại lập tức đỏ lên, hần nổi giận. “Người cút! Ta đời này cũng không muốn nhìn thấy người! Lỗ Chi Tín, người đừng cho là ta không biết, Lỗ Nhã Hạo cũng không cần người. Người với ta như nhau cái gì cũng không có! Người sống trên thế giới này cũng là uống phí! Ta khuyên người hay là sớm một chút chết đi!”

Nói xong, hần cười ha hả, “Người đừng cho là ta không biết, Lỗ Nhã Hạo cũng không cần người. Người nhìn lại một chút người bây giờ còn có cái gì! Người cái gì cũng không có!”

Giống như có hàng vạn kim châm hung hăng đâm qua tim ta. Chảy ra vũng máu, ta rõ ràng đau như vậy cũng không thể ngăn lại.

Sau cơn đau kịch liệt ta nở nụ cười khổ, “Đúng. Ta cái gì cũng không có. Ta chết sớm một chút sẽ tương đối tốt.”

Nói xong, ta như thường cởi dây trói hần ra, liền đi ra ngoài.

Ta về đến phòng ngủ, lúc vừa mở mắt thì một đồng bác sĩ và hộ sĩ vây quanh ta. Bình thường tối đa chỉ là cầm ống tiêm, nhưng chẳng biết tại sao ngày hôm nay lại mang mặt nạ dưỡng khí, hơn nữa đến gian phòng cũng thay đổi.

Mà kỳ quái nhất là Chi Nhạc Tiểu Bưu vậy mà đã ở đây.

Bác sĩ thấy ta tỉnh, hần hỏi, “Có còn cảm thấy chỗ nào khó chịu hay không?”

Ta lắc đầu, ta nói cho bác sĩ tối hôm qua ta ngủ rất tốt.

Nhưng bác sĩ nghe xong biểu tình cũng không tốt. Hần không để ý đến ta, xoay người dặn hộ sĩ giúp ta kiểm tra một chút, nếu như không có những vấn đề khác có thể trở lại phòng bệnh cũ.

Trở lại phòng bệnh, ta rốt cục phát hiện sắc mặt của Chi Nhạc và Tiểu Bưu đều có thể dùng từ kém để hình dung. Ta liền hỏi đã phát sinh chuyện gì, Chi Nhạc quay đầu đi chỗ khác, vì vậy ta hỏi Tiểu Bưu. Tiểu Bưu vừa đau lòng vừa giận, “Khuya ngày hôm trước bệnh viện gọi điện thoại cho chúng ta nói người không lý do mà lên cơn sốc người có biết không? Người đã hôn mê hai ngày rồi. Chi Tín người có thể để cho chúng ta yên tâm một chút hay không! Người rốt cuộc có chuyện gì a!”

Ta nghĩ mình thực sự vô tội. Cái gì ta cũng không biết. Ta chẳng qua là cảm thấy có cảm giác ngủ, hơn nữa nó rất chân thực.

Nhưng bọn hần rất khẩn trương, ta biết mình lại làm cho bọn họ lo lắng.

Ta nhìn Chi Nhạc bên cạnh này giờ không nói gì, gờ tay nắm lấy tay hần, “Chi Nhạc, xin lỗi. Ta không phải cố ý làm người lo lắng.”

Bình thường Chi Nhạc đều là rất bình tĩnh, nhưng hần ngày hôm nay vậy mà bắt đầu phẫn nộ, “Người cũng biết xin lỗi? Người biết xin lỗi thì nhanh tốt lên đi, ta không muốn mỗi ngày đều lo lắng, ta không muốn tới linh đường mua chỗ cho người!”

Chi Nhạc nói rất kích động, ta và Tiểu Bưu giật nảy mình. Tiểu Bưu biết không ổn, lập tức hoà giải, “Chi Nhạc quá mệt mỏi. Từ ngày hôm trước đến bây giờ cũng không có chợp mắt. Đến, Chi Nhạc, trở lại ngủ đi. Ta ở đây bồi Chi Tín.”

Nói xong, hần nâng Chi Nhạc dậy, đi ra ngoài.

Ta thấy trong ngực thực sự rất áy náy, ta đang muốn mở miệng gọi Chi Nhạc thì hần đã ngừng lại, hần quay đầu lại nhìn ta một chút, “Xin lỗi, ca. Vừa này ta không phải cố ý.”

Nói xong, liền đi ra ngoài. Để ta một mình ở gian phòng càng thêm áy náy.

Lúc Tiểu Bưu trở lại ta hỏi Chi Nhạc thế nào, Tiểu Bưu thở dài một hơi, muốn nói lại thôi. “Chi Tín, người có biết hay không Chi Nhạc rất khổ cực. Tổng tài đến bây giờ còn chưa tìm được, bên kia công ty lại xảy ra chuyện, luật sư rất muốn người nhanh lên một chút trở lại chủ trì đại cục, nhưng Chi Nhạc lo lắng bệnh tình của người, liền tự mình tới công ty giải quyết vấn đề, mặc dù là đánh chiêu bài của người, nhưng vẫn

là có không ít phiền phức. Hấn vẫn còn con nít, rất nhiều chuyện cũng không biết xử lý như thế nào, lại phải đối phó với học tập, lại phải lo lắng cho người. Chi Tín, người tỉnh lại đi có được hay không?”

Ta nghe xong thực sự cảm thấy rất khổ sở. Ta nghĩ nếu như trên thế giới này chọn ra lực sĩ vô dụng nhất, như vậy ta nhất định là quán quân. Ta gọi bác sĩ tới, nói là ta phải xuất viện. Nhưng hấn giống như nghe được quái âm, không để ý tới ta.

Bọn họ rất kỳ quái. Ta rõ ràng thật tốt, vì sao bọn họ luôn luôn nói ta bị bệnh muốn giữ ta ở chỗ này?

Lúc xế chiều, ta nói Tiểu Bưu đi về nghỉ, nói cho hấn biết ta sẽ tự chiều cố thật tốt chính mình, hai ngày kế cũng không cần đến trông ta, có việc ta kêu người báo tin bọn họ.

Tiểu Bưu có chút lo lắng, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Ta làm như vậy thứ nhất là ta không muốn bọn họ tiếp tục khổ cực lao lực vì mình, thứ hai là ta đột nhiên nhớ tới còn có A Quang.

Nếu như ta thực sự đã ngủ hai ngày, như vậy ta ngày hôm qua hẳn là không có tới thăm hấn.

Lúc ta đến phòng A Quang, phòng của hấn chẳng khác gì của dân chạy nạn. Hấn ngồi ở trên giường, ngẩng đầu nhìn ta, dáng điệu âm sâu, vẻ mặt uể oải.

Hấn chầm chọc nói, “Tại sao lại tới? Ta còn tưởng rằng người đã nghỉ xong, sau này cũng không tới chứ? Ngày hôm nay tại sao lại xuất hiện?”

Ta không để ý đến hấn, ngồi xuống lại thu dọn gian phòng.

Chẳng biết tại sao hấn ngày hôm nay đặc biệt phần nộ, nắm cổ áo của ta, lôi kéo ta đứng lên, “Cút a! Không nghe được ta nói cả đời cũng không muốn thấy người sao? Người chết xa cho ta một chút!!”

Nói xong, hấn thả ta ngã xuống đất. Thời khắc đó ta nghĩ mặt đất mãnh mãnh liệt lung lay một chút, sau đó ta lại rất muốn ngủ.

A Quang tiếp tục ở trên người ta quyền đấm cước đá, nhưng ta thực sự thấy mệt nhọc, vì vậy ta ở trên mặt đất liền ngủ.

Lúc tỉnh lại ta đã ngủ trên giường bệnh của mình. Trong tay vẫn như cũ có kim tiêm.

Ta mở mắt, lại thấy A Quang ở bên cạnh, vì vậy ta lập tức ngồi dậy.

Ta nói, “Ta thế nào lại đang ngủ?”

Hấn nhìn ta một cái, “Người ở phòng ta đã hôn mê.”

Ta nhìn đồng hồ trên tường chỉ ba giờ, ” Thì ra ta mới ngủ có một giờ.”

Hấn nói, “Người chiều hôm qua 2 giờ đã bất tỉnh, hiện tại đã là 3 giờ ngày hôm sau.”

Ta xoa xoa con mắt, “Ta không làm cái gì, vì sao lại mệt như vậy? Lúc đang quét tước gian phòng lại ngủ mất.”

Hấn nhìn mắt của ta ánh nước chớp lên một cái, không nói.

Chẳng biết tại sao, từ lần đó A Quang không còn đánh ta.

Hấn dường như đón nhận ta, tuy rằng không lên tiếng, nhưng rõ ràng nguyện ý để ta vì hấn làm một chuyện gì đó.

Ta vẫn đương nhiên chiều cố hấn, mang hoa tươi Chi Nhạc Tiểu Bưu đem tới cắm ở phòng hấn, lấy thư Chi Nhạc Tiểu Bưu gửi đem đến phòng hấn xem. Có lúc ta còn cố đi tìm bút và bản vẽ, đôi ta đều không quan tâm thời gian, chỉ ngồi vẽ.

Ta bắt đầu sắp xếp ăn uống hàng ngày của hấn, thậm chí giúp hấn chà lau thân thể. Khi hấn ở trước mặt ta cởi quần áo ra, ta mới rõ ràng biết thương thể hấn nghiêm trọng ra sao.

Ta thần thờ nhìn thật lâu, cho đến khi hần xoay người lại nhìn ta, ta mới hồi phục lại tinh thần cẩn thận tỉ mỉ lau cho hần.

Hóa ra, chúng ta vết thương đã đầy người rồi.

Chừng mấy ngày cứ trôi qua như vậy.

Ta ban ngày cứ theo lẽ thường đi tìm A Quang, buổi tối cứ theo lẽ thường ngủ.

Hết thấy đều không có gì khác nhau, những bác sĩ kia nhìn ta, ánh mắt lại càng ngày càng sáng lên.

Ngày hôm nay, hần cao hứng nói với Chi Nhạc, “Đích thực là đã khá hơn nhiều. Buổi tối ngoại trừ còn có thể có một chút nóng, hiện tượng khác đều cơ bản không thấy. Nếu như hần vẫn tiếp tục ổn định như vậy, rất nhanh có thể xuất viện.”

Chi Nhạc Tiểu Bưu cũng rất cao hứng, “Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ gật đầu, “Các người cứ chăm sóc hần thật tốt.”

Sau khi bác sĩ ra ngoài, Tiểu Bưu lập tức đi tới vỗ vỗ bả vai của ta, “Được rồi! Rốt cục mây mù tan đi trăng lại sáng tỏ. Chi Tín, nghỉ ngơi nốt mấy ngày này người phải đằng hoàng đến công ty chịu một cho ta!”

Ta ghét bỏ đẩy tay hần ra, “Người tên hần dẫn này còn có tính người sao? Ta còn nằm ở trên giường bệnh sao quay về công tác?”

Hần nghe xong ha ha nở nụ cười, “Còn mắng chữ người như vậy chứng minh không có việc gì rồi! Chi Nhạc, lập tức gọi bác sĩ tới làm thủ tục xuất viện.”

Chi Nhạc cũng cười cười, trêu ghẹo nói, “Không được a, không có mang đủ tiền.”

“A?” Tiểu Bưu giả bộ kinh ngạc, “Vậy làm sao bây giờ? Ném tiểu tử này tới trên đường cái bảo hần ở đầu đường bán tranh phụ vào đi thôi.”

Ta nghe xong, lập tức nắm cục giấy trên mặt bàn ném hần, “Trần Bưu, người đây là huynh đệ sao?”

Nói xong, toàn bộ ba người đều nở nụ cười.

Cười xong ta mới phát giác, ta thực sự dường như đã lâu không cười.

Ba người chúng ta đã lâu không có cười như vậy.

Là bắt đầu từ khi nào?

Có thể thực sự là do nguyên nhân vui vẻ, ba ngày sau bác sĩ nói với chúng ta, ngày mai ta có thể xuất viện. Chúng ta nghe xong tin tức này lúc, lại ở trong phòng hồ đồ khô hài một trận, sau đó bọn họ bảo là muốn chuẩn bị tất cả để ta ngày mai xuất viện, liền trở về.

Gian phòng an tĩnh lại, ta đột nhiên nhớ tới A Quang.

Ta ngày mai sẽ xuất viện, hần phải làm sao?

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, ta đã rời giường. Ta y theo dặn dò của bác sĩ, làm một lần kiểm tra thân thể cuối cùng, mượn cớ đuổi Tiểu Bưu và Chi Nhạc, sau đó đem tất cả chuyện đêm qua nghĩ tới A Quang đều giúp hần sắp xếp xong xuôi, liền chạy tới bên ngoài mua một đồng lớn món hần thích ăn trở về đặt tới trước mặt hần.

Hần nhìn một chút, hiếm có bình tĩnh mở miệng nói chuyện với ta, “Thế nào lại mua nhiều món ăn như vậy?”

Ta cười cười, “Không thích sao? Đây là những món trước đây người thích ăn.”

Hần cầm lấy chiếc đĩa, “Người còn nhớ rõ?”

Ta gật đầu. “Rất nhiều chuyện ta vẫn nhớ. Còn nóng ăn đi.”

Nói xong, ta cũng ngồi xuống theo. Lúc ngồi xuống, hần liền gấp cá trước mặt của ta đi, thịt bò của hần bên kia để tới ta bên này.

Ta ngậy ra một lúc, sau đó cười khê. Hấn còn nhớ rõ ta không thích ăn cá, thích ăn thịt bò.

Trầm mặc một hồi, hấn bỗng nhiên nói, “Ta nhớ kỹ người lần trước mua đồ ta thích ăn cho ta bởi vì cãi nhau, ta không để ý tới người chừng mấy ngày, sau đó người đáp ứng công ty tới Anh quốc. Lúc ta đi tiễn, người đột nhiên nhào tới ôm ta nói không đi.”

Ta cười, “Người còn nhớ rõ?”

“Rất nhiều chuyện ta vẫn nhớ. Chỉ là ta không nói, chính người đã cho là ta quên mà thôi.”

Giọng nói mang hai ý nghĩa. Ta vẫn như cũ cười khê, có điểm đau khổ. “Đúng vậy. Người không nói, ta lại sai lầm cho là người đã quên. Đoán sai đến sai đi mười năm, thật đúng là phí sức lao động.”

Cả người hấn đều rung một chút, sau đó cúi đầu ăn.

Cơm nước xong, hấn nằm ở đầu giường thở nhẹ. Ta ngồi bên giường, nhìn bướm bướm bay lượn ngoài cửa sổ.

Chính là vào thời gian này, bên ngoài ve sầu kêu to, ánh nắng chói chang. Ta đột nhiên nhớ tới hai thiếu niên mặc đồng phục học sinh ở dưới tầng cây lâu năm ôm vai nhau. Lúc đầu, bọn họ cười vui vẻ.

“Hôm chụp ảnh đó, ánh mặt trời có sáng chói như ngày hôm nay không?” Ta nhẹ giọng hỏi.

Người bên cạnh không rõ “Ách” lên một tiếng.

Sau đó lại yên tĩnh.

Ta lẳng lặng nhìn bọn nhỏ chơi đùa ngoài cửa sổ thật lâu, rốt cục mở miệng hỏi, “Quang, Thực ra... Thực ra người có yêu ta không?”

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió lạnh thổi bên ngoài. Thỉnh thoảng còn có tiếng bọn nhỏ vui cười truyền vào.

Xa, lại gần.

Ta vẫn lẳng lặng chờ câu trả lời của hấn. Qua thật lâu vẫn không có, ta quay đầu nhìn hấn, mới biết hấn ngọ đầu đang ngủ.

Ta cười khê, tiếp tục xem cảnh sắc bên ngoài.

“Quang. Bắt đầu từ đêm hôm đó, ta và người, quen biết mười năm. Mười năm đó, ta vẫn không chế tình cảm của mình, mong không được thương tổn người. Nhưng... Nhưng có lẽ từ khi nói cho người biết ta thích người, ta cũng đã làm nhiều loạn tất cả của người. Người là vẫn ôm hận với ta? Hận ta không biết làm sao kìm nén tình cảm của mình, gây hỗn loạn cho người, vì hai ta bên nhau không được chúc phúc mà phiền não bất an? Cho nên, người vẫn đối xử với ta không tốt, đúng không?”

Ta thấy hấn vẫn còn ngủ say hời. Hấn không trả lời, vì vậy ta tiếp tục ngắm ngoài cửa sổ.

“Quang, người biết không? Ta vẫn không thể tin người không có cảm tình với ta. Ta vẫn tin người ở đây đợi ta, vẫn tin người cần ta. Nhưng rốt cuộc có phải tình yêu hay không? Ta vẫn không dám xác định. Người giống như đang cùng ta chơi trò chơi, lúc ta muốn gần người lại xa, sau đó đang lúc ta thương tâm rời đi người lại tiếp cận. Người không để cho ta hy vọng, nhưng lại không cho ta chết tâm. Người thấy ta vì người mà thần hồn điên đảo, có phải rất vui không? Người có nghĩ tới, nhân từ mà nghĩ buông tha cho ta?”

Ta cúi đầu, đè nén nước mắt.

“Quang, chắc có. Ta và sự nghiệp, lương tâm và dã tâm, người chọn cái sau. Có lẽ đó là cơ hội khó kiếm được, có lẽ người đã đau khổ giẫy dụa, nhưng người vẫn lựa chọn bản vẽ mà buông tha ta. Đã như vậy, vì sao còn muốn tới tìm ta? Vì sao đã cầm bản vẽ, còn muốn làm ra một dạng bị ta xâm phạm muốn ta mỗi ngày nhớ kỹ là ta thiếu nợ người vậy nên người mới bán đứng ta? Người là vì cái gì? Để muốn ta nhớ kỹ người, không đi yêu bất cứ người nào nữa, người sau đó hối hận, có vốn riêng gọi ta trở về? Cho nên người hận Nhã Hạo, hận hấn phá hư hết thấy, cho nên người trăm phương nghìn kế muốn chia rẽ chúng ta?”

Ta lệ rơi đầy mặt quay đầu, nhìn hấn ngủ đến trầm ổn, cúi đầu nở nụ cười khổ. “Quang. Ta thực lòng yêu người. Còn người? Người có yêu ta hay không?” Ta nhẹ nhàng mà xoay chiếc nhẫn ở ngón áp út, sau đó lấy nó ra, “Lúc đầu người đưa cho ta chiếc nhẫn này ta vẫn mang theo. Nhưng đây không phải của ta và Nhã Hạo, mà là trước kia ta muốn đưa cho người, mặt trên có khắc tên ta và tên người. Ta cho rằng cả đời này cũng không dùng đến, cho nên ta đã ném ở thùng rác nhà người. Người đã lấy về? Vậy một chiếc còn lại đâu?”

Ta hỏi hấn lúc này vẫn còn ngủ. Nhìn trái nhìn phải, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng lôi sợi dây đỏ ở trên cổ hấn ra, thấy mặt trên có treo một chiếc nhẫn.

Ta nhẹ bật cười. ” Tình yêu của ta, có phải khó có thể tiếp nhận như vậy hay không?”

Gió lạnh thổi qua, lá cây phát sinh tiếng vang sần sật. Ngoài cửa sổ có tiếng vui cười của đứa trẻ tới gần, ta quay đầu nhìn ra ngoài, hồi tưởng quá khứ. “Quang. Ta phá bỏ lời thề. Ta từng nói qua cả đời đều bảo vệ người, nhưng cuối cùng đã làm thương tổn người. Cái người vì người nhảy vào nước sôi lửa bỏng, người phát thề mỗi ngày, chấp nhất là ta, giống như ngày hôm qua một cảnh tiêu tán trong mơ. Người đối với ta vênh mặt hất hàm sai khiến, cao cao tại thượng, bày mưu tính kế, cũng giống như ngôi sao đêm qua tỏa sáng. Quang, chúng ta đều đã lột xác, không trở về như xưa. Từ lâu người đã phát hiện, nên không cam lòng? Đúng. Lúc ta điên cuồng mà theo đuổi người, người đứng ở trong đám người hào quang bắn ra bốn phía, không hề nhìn ta vì người mà buồn bã đáng thương. Người cho là giờ này, chỉ cần người chỉ một câu một ngón thôi, ta sẽ trở về. Đúng. Ta yêu người, đã từng, nghe lời, khuất phục như vậy. Nhưng người chưa bao giờ hiểu ta, người không biết, dù là ngoan ngoãn nghe lời như ta, đến lúc chân chính phải đi, sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa.”

Ta lau sạch nước mắt, nhẹ nhàng đặt tay lên tay hấn, “Quang, ta đi. Ta đã không biết có thể làm gì cho người. Có lẽ đúng như lời người nói, ta chỉ có thể cả đời cũng không xuất hiện ở trước mặt người, giống như người, cả đời cũng sẽ không muốn nhìn thấy ta vậy, đúng không?”

Ta nhẹ nhàng để nhẫn vào lòng bàn tay hấn, khuôn mặt chậm rãi tới gần, hôn lên môi của hấn.

Xúc giác thần kinh toàn thân ngưng tụ, cảm thụ được bản thân cùng người mình đã từng yêu này, cảm nhận bốn cánh môi chạm nhau.

Đây là lần thứ nhất chúng ta hôn nhau, cũng là lần cuối.

Sau khi cái hôn rời đi, ta ngưng mắt nhìn khuôn mặt của hấn, “Gấp lại sau, Quang. Không nên gấp lại, Quang.”

Ta từng bước, từng bước từng bước trên hành lang bệnh viện.

Vẫn hướng về phía trước, không quay đầu lại, vẫn hướng về phía trước. Thẳng đến khi ra ngoài cái cửa này.

Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm rất ồn, rất nhiều đồ vật rơi xuống đất, rất nhiều bác sĩ y tá bệnh nhân đồng thời hô lên.

Một bả thanh âm từ trong bọn họ đang lúc đó cao vút lên, xông thẳng tới ta bên này.

“Chi Tín —— trở về a Chi Tín —— ”

Ta đột nhiên giống như điện giật động đất một chút, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Tiếng vang sau lưng càng ngày càng hỗn loạn.

“Phương tiên sinh, chân người bị thương còn chưa lành, không thể cố sức chạy.”

“Trần cô nương, nhanh lên một chút gọi người lại, đưa hấn quay lại.”

“Chi Tín —— không nên ném ta một mình! Chi Tín! Trở về a!!”

“Phương tiên sinh, người bình tĩnh một chút. Nhanh tìm người đến hỗ trợ.”

“Chi Tín, người trở về a! Chi Tín!”

Tim như bị từng quyền từng quyền đâm vào, nhưng ta cắn môi cố nén đau đớn, cất bước đi về trước. Người phía sau phát giác, vì để giữ ta lại mà đánh bạc tất cả.

“Ta yêu người a!!”

Ta lập tức cứng đờ.

Những lời này giống như một mũi tên nhọn, từ sau lưng ta xuyên qua tim, máu như ngừng lưu thông. Toàn bộ một mảnh tinh mạch, lúc này thế giới giống như đã ngừng chuyển động. Ta khóc, không lịch sự suy tư có thể cuộn cuộn trào ra không dứt.

Chúng ta, hóa ra thực sự đã từng yêu nhau.

Là cái gì, khiến chúng ta đều đi tới hoàn cảnh như vậy?

Vậy là cái gì, làm ta đây ngoan tâm đứng ở chỗ này, nghe người sau thân gãy dựa bất lực, than thở khóc lóc, ủy khuất rơi lệ, đau khổ cầu xin, ta lại im lặng không lên tiếng?

Thực sự thay đổi.

Hóa ra chúng ta thực sự đã thay đổi, đã không trở về như trước.

Người trước kia đối với ta vênh mặt hất hàm sai khiến, cao cao tại thượng, bày mưu tính kế, từng khinh miệt nói với ta rằng đừng vọng vọng tưởng đời này hần sẽ yêu ta.

Người trước kia vì người nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, phát thề mỗi ngày, tử tâm thập địa (*), cũng từng kiên định phát thệ cả đời cũng bảo vệ người.

(*) tử tâm thập địa: khẳng khẳng một mực, quyết một lòng

Nhưng người đã trở thành ngôi sao sáng, ta cũng chỉ là cảnh trong mơ.

Khoảng cách, lệ ta như suối trào.

Quang, xin người tha thứ cho ta. Xin người tin ta. Ta yêu người, mặc dù đã trở thành quá khứ, nhưng thời khắc này tim ta vẫn còn vì người mà co rút đau đớn bất an. Nhưng ta biết rõ mình đã không thể quay đầu lại.

Lỗ Chi Tín, không nên quay đầu lại. Cầu người không nên quay đầu.

Ta nhắm mắt, mặc cho nước mắt lướt qua khuôn mặt. Trước mắt ta hiện lên mẫu thân năm đó mình đầy thương tích, rồi bù ô Chi Nhạc, đang lôi kéo ta rời khỏi Lỗ gia. Năm đó ta liên tiếp quay đầu lại, nếu ngày hôm nay ta làm như vậy sẽ cùng hần dây dưa không dứt.

Cho nên, Lỗ Chi Tín, cầu không nên quay đầu lại.

Không thể quay đầu lại.

Ta không quay đầu lại. Đi thẳng. Phía sau đột nhiên yên tĩnh. Kính treo trên vách tường bệnh viện hiện ra một khuôn mặt khóc lóc kinh ngạc tái nhợt.

Hần nghĩ không ra ta có thể nhẫn tâm đến mức này.

Đúng. Ta biết hần lâu như vậy, chỉ có hai lần quyết định mặc kệ hần. Một lần là trước đó ta tìm người cường bạo hần, hần ở sau lưng ta cầu cứu hô hoán. Một lần nữa là lần này.

Ta không biết về mặt lần trước của hần thế nào, nhưng ta nghĩ có lẽ cũng không thương tâm bằng lần này.

Hần ở trong kính, không để ý người khác khuyên bảo, quỳ rạp trên mặt đất, tuyệt vọng nức nở.

Ta hung hăng nuốt tiếng khóc xuống, nhưng nước mắt vẫn bởi vì thống khổ mà bùng lên.

Nhưng ta vẫn không quay đầu lại. Ta đã quyết liệt thay đổi, đi về phía trước.

Thẳng đến đi ra khỏi bệnh viện, ta mới ngừng lại được.

Ta vô lực dựa lên tường, giống như vừa đánh xong một trận ác liệt. Mất hết khí lực toàn thân.

Cửa hàng bán băng đĩa ở phía xa bệnh viện lúc này truyền đến tiếng nhạc du dương, ta nghe mơ hồ, bỗng nhiên trong lúc đó cảm thấy rất quen thuộc.

Ta đã nghe qua ở đâu? Đó là bài gì?

Ta không nhớ nổi, vì vậy tùy tiện hỏi một người. Người nọ cẩn thận lắng nghe, trả lời, " Chuyện tình Tokyo."

Chuyện tình Tokyo?

Ta cười khẽ.

Cái kia vừa chấp nhất vừa không chấp nhất, cuối cùng là làm sao?

Ngẩng đầu, phát hiện ánh mặt trời rất chói mắt.

34. Chương 31

Lúc ra viện, Chi Nhạc đưa ta về nhà trọ trước kia.

Hắn không thực sự yên tâm tình trạng thân thể của ta, luôn chăm sóc tốt, phòng ngừa buổi tối phát bệnh không ai chiếu cố, tối nào hắn cũng ngủ ở phòng ta.

Tiểu Bưu vẫn thường xuyên đến thăm ta, hắn nói với Chi Nhạc tuy rằng hiện tại trừ chút phát sốt vào buổi tối thì ta đã không sao, nhưng để cho an toàn, vẫn mời một bác sĩ tâm lý. Vì vậy nhà của ta không lý do đã có một bác sĩ tâm lý.

Lúc mới bắt đầu ta rất có địch ý với bác sĩ này, vì ta nghĩ hắn sẽ chạm vào dấu vết đáy lòng, hắn có lẽ cũng phát hiện biện pháp này không được, lần sau tới đã mang một đồng lớn hoa quả. Hắn muốn ta từ đó chọn ra một, tiếp theo từ quả đó triển khai trọng tâm câu chuyện, chậm rãi thâm nhập.

Dần dần, chẳng biết tại sao, ta bắt đầu nhớ lại toàn bộ ký ức lúc ngủ ở bệnh viện. Bao gồm buổi tối luôn luôn gặp ác mộng, mơ con gián đến cắn ta, mơ Tiểu Bưu hận ta, mơ Nhã Hạo không muốn ta, mơ A Quang muốn ta chết, sau đó ta bắt đầu rơi lệ, khí tức, thở dốc, rút gân, thậm chí lên cơn sốt.

Dưới sự trợ giúp của bác sĩ tâm lý, ta cảm thấy dần lấy lại sức lực. Ta nhìn thẳng vào đáy lòng yếu đuối, dũng cảm lên, muốn chính mình kiên cường đối mặt với tất cả sau này. Cứ nói chuyện như vậy, thẳng đến có lần, ta không chút do dự chọn một quả táo, liền cắn một miếng, từ đó bác sĩ tâm lý cũng không xuất hiện nữa.

Sáng thứ hai, Chi Nhạc đột nhiên nói rằng tối hôm qua ta ngủ không bị phát nhiệt, đồng thời rất yên ổn.

Cơ thể của ta hồi phục trong vài ngày, vẻ mặt luật sư buồn thiu lại xuất hiện ở trước mặt ta, lập tức hiểu đã có chuyện phát sinh.

Ta dựa theo ý muốn của luật sư quay về nhà chính Lỗ gia, tức là tiếp nhận làm chủ công ty.

Công ty của Nhã Hạo, thực ra vẫn luôn tốt đẹp. Nhưng trong lúc ta nằm viện, một số người nhân cơ hội tạo phản, liên hợp lại muốn kéo ta xuống, cứ như vậy, công ty bị bọn họ làm cho loạn thất bát tao. Ta vừa tiếp nhận, điều hành công ty chính là kiến thức nửa vơi, hơn nữa bị bọn họ làm như vậy, rất nhiều chuyện ra tay đều luống cuống.

Nhưng ta biết mình không thể ngồi chờ chết. Đây là công ty của Nhã Hạo, ta không thể chịu được đến một ngày Nhã Hạo trở lại thấy công ty mà hắn khổ khổ sở sở thành lập bị hủy trong tay ta.

Dựa vào sự tin tưởng này, vào ngày hôm sau ta bắt đầu xem tư liệu công ty bao năm qua, từ đó học tập cách điều hành công ty và thủ đoạn trên thương trường. Lúc mới bắt đầu, ta nhất quyết lôi kéo Tiểu Bưu tới bên mình làm quân sư, sau đó, Chi Nhạc cũng không đành lòng nhìn ta quá cực khổ, cũng bỏ công theo ta cùng nhau làm việc suốt đêm suốt đêm.

Ba người chúng ta đang lúc toàn lực ứng phó, rốt cục nghĩ ra một loạt phương án cứu vãn. Ta là cổ đông lớn của công ty, dùng thủ đoạn cứng rắn trấn áp bọn tạo phản, sau đó cùng với Chi Nhạc giải quyết vấn đề nảy sinh trên phương diện làm ăn, cùng Tiểu Bưu tập trung điều chỉnh nội bộ điều hành công ty.

Ta phân chia như vậy là bởi vì ta tin tưởng năng lực của Chi Nhạc, nghĩ khả năng ứng biến của hắn luôn luôn làm ta vọng trần mạc cập(*) (không kịp nghĩ ra), mà hắn cũng thực sự không phụ sự mong đợi của mọi người, mà đối với trình độ quen thuộc về nội bộ công ty của Tiểu Bưu cũng thực sự làm ta kinh ngạc. Không phải ta coi thường hắn, mà là ta thực sự nghĩ có một số việc không thuộc phạm vi năng lực của hắn, nhưng hắn giải quyết đến thuận buồm xuôi gió, dường như là bẩm sinh vậy, không khỏi làm ta hoài nghi sau lưng hắn có cao nhân chỉ điểm.

Nhưng... Sẽ là ai chứ? Có thể quen thuộc công ty đến loại tình trạng này mà lại có khả năng thống lĩnh nhân sự, hắn là chỉ có một.

Lẽ nào...

Ta tuy rằng hoài nghi, nhưng vẫn không dám xác định. Ta không nên mở miệng hỏi Tiểu Bưu, là bởi vì một phát tới nay đối sách của chúng ta vừa triển thì đắc thắng, nhưng cửa ải cuối cùng lại gặp một vấn đề lớn cực kỳ vướng tay chân — con dấu, khế ước, hợp đồng cơ mật, tư liệu công ty đều bị Nhã Hạo gửi ở ngân hàng nào không biết. Nhất là con dấu, không có nó, chúng ta căn bản không có khả năng dùng bất kỳ nguồn tài chính nào của công ty ở ngân hàng. Chúng ta khổ vô đối sách, mắt thấy toàn bộ sẽ thất bại trong gang tấc, Tiểu Bưu chợt gọi điện báo hắn hiện tại ở trước ngân hàng Hang Sinh, muốn ta nhanh tới mở rương an toàn.

Lúc ta vọt tới ngân hàng còn chưa kịp hỏi chuyện, hắn cũng chờ không kịp đã lôi ta vào. Ta thấy hắn chỉ có thể đưa ra đơn chứng nhận ngân hàng, nhưng ta lại tinh tường biết mật mã tử sắt — sinh nhật của ta.

Ta ngay lúc đó khiếp sợ không nói nổi. Ta biết, chỉ có một người dùng sinh nhật của ta làm mật mã tử sắt, cũng chỉ có một người sẽ biết mật mã tử sắt.

Nhã Hạo!

Người tốt cuộc ở nơi nào?

Lòng ta muốn có đáp án, nhưng ta không hỏi. Sự tình có nặng có nhẹ, ta cầm tư liệu quan trọng trở về công ty, lập tức tập trung mọi người, mở một cuộc họp, lấy ra hoàng bài trong tay, thuận lợi phê duyệt tất cả kế hoạch, cũng tinh tường để những người còn vọng tưởng muốn tạo phản biết, ở đây vẫn là người họ Lỗ làm chủ.

Tất cả đã thành công, cuối cùng cũng an ổn, công ty vận hành như thường. Ta ngồi ở vị trí Nhã Hạo, nhìn tập văn kiện trên bàn, sau đó nhàn nhã uống cà phê.

Một lúc sau, cửa mở. Là Tiểu Bưu.

“Chi Tín, người tìm ta?”

“Đúng. Ngồi.” Ta chìa chìa cái ghế bên cạnh bàn làm việc.

Tiểu Bưu ngồi xuống, hỏi, “Có chuyện gì không?”

Ta hớp một ngụm cà phê đặc, giọng nói êm ái ném ra câu thập phần có trọng lượng nói, “Tiểu Bưu, chúng ta là anh em sao?”

Tiểu Bưu biến sắc, hắn biết ta hỏi như vậy, nhất định là phát hiện ra chút gì, nhưng hắn vẫn giả ngu, “Chi Tín, tại sao lại hỏi như vậy?”

Ta nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, “Người biết rõ ta đang tìm Nhã Hạo, nhưng người biết hắn ở đâu vẫn còn lén lút gạt ta?”

Tiểu Bưu nghe xong, lập tức há mồm muốn giải thích cái gì, nhận lại chỉ là hiện thực rõ ràng ngoại trừ thẳng thắn thì đã không có con đường thứ hai, bất đắc dĩ thở dài, “Không sai, hắn đích xác là từng tìm ta. Nhưng ta không phải là có ý định muốn giết người, là ý của hắn, ta cũng không thể tránh được. Hơn nữa ta thực sự không biết hắn ở đâu, mỗi lần hắn nói xong thì cắt đứt điện thoại, cái gì cũng chưa kịp hỏi.”

“Người có điện cho hần?”

“Không có.” Tiểu Bưu lắc đầu, “Mỗi lần đều là hần chủ động liên lạc với ta. Hần rất lo cho người, mong ta có thể giúp người thuận lợi giải quyết tất cả vấn đề công ty. Tài liệu, tất cả biện pháp, đều là hần dạy cho ta.” Nói xong, Tiểu Bưu dừng lại một chút, sau một lúc tự nghĩ, vẫn là quyết định nói ra, “Chi Tín, vì một nữ nhân, khiến hai anh em trở mặt thành thù thực không đáng. Tổng tài thực sự rất quan tâm người. Trước kia người không đi làm, nhưng thật ra là tổng tài van ta đi chiếu cố cho người. Ta lúc đó không phải thường thường gọi người đi ra ngoài dạo chơi một chút hay không? Cũng là bởi vì tổng tài không dám tới tìm người, hần mong ta có thể mang người ra ngoài, để hần ở cách xa nhìn người.”

Nữ nhân? Tên ngu ngốc này trong đầu cũng chỉ có nữ nhân!

Ta sau khi cười xong, con tim từng đợt đau nhức, mắt từng đợt chua xót.”Người... Hần... Còn có liên lạc với người không? Người... Người có bảo hần trở về sao? Người, người nói cho hần biết, ta thật sự nhớ hần.”

Tiểu Bưu phát hiện ra ta đau đớn, nhìn ánh mắt của ta không đành lòng. “Từ lúc công ty ổn định, hần không có gọi điện thoại cho ta nữa. Ta nói cho hần biết người rất thống khổ, mong hần có thể trở về, nhưng mỗi lần hần đều là trầm mặc, sau đó thì cúp máy.”

Ngón tay của ta quăn chặt vào nhau, phát sinh một loại đau có thể sánh bằng búa gõ vào tim, “Người... Người thực sự... Không biết hần ở đâu? Người... Người nghĩ thông có được hay không?”

Vấn đề này rõ ràng làm khó Tiểu Bưu, hần lại suy nghĩ, thực sự không nghĩ ra, ngẩng đầu thấy bộ dáng của ta lại không đành lòng mà cúi đầu tiếp tục suy nghĩ, cuối cùng hần đột nhiên cao hứng nói với ta, “Hần khả năng là ở Cu Ba. Mỗi lần hần gọi điện thoại cho ta phía sau đều có người lớn tiếng nói ngôn ngữ Brazil. Hơn nữa... Hơn nữa ta có thể đi tra lịch sử cuộc gọi, đến lúc đó không phải có thể tra ra hần ở đâu sao?”

Cu Ba?

Ta ngốc một chút. Một trận gió mát mơn trớn, đang lúc mông lung, ta nhớ lại đêm đó, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.

Nhã Hạo ôm ta, tựa ở hõm vai ta chỉ vào TV nói, “Chi Tín, chúng ta từ từ khi rảnh rồi cùng nhau đi Cu Ba ngắm hoa hướng dương có được hay không?”

“Vì sao, hoa viên không phải trồng một mảnh sao?” Ta nắm cầm hần, hôn xuống.

Hần ngẩng đầu, hôn đủ, sau đó tiếp tục nói. “Nơi này rất ít a. Ta muốn ngắm một cánh đồng hoa hướng dương lớn. Từ nhỏ ta đã bị trói buộc vào gia nghiệp, cũng chưa có ngắm qua nơi có cảnh đẹp.”

Ta nở nụ cười, nghiêng người liền đem hần đặt ở dưới thân, cúi đầu cắn cắn mũi hần, “Nguyên lai là tiểu hài tử chưa ra khỏi nhà nga!”

Tay hần ôm chặt cái eo của ta, trán kề trán, “Ai nói ta chưa đi ra khỏi nhà, ta đi qua nhiều chỗ rất xa rồi.”

Ta cười, “Đúng vậy. Đi qua rất nhiều chỗ rất xa để họp, sau đó ở quán rượu, sau đó sẽ họp, lại ở quán rượu. Đúng hay không?” Ta nói xong, còn không biết sống chết khinh bạc nhìn mặt của hần, “Tiểu hài tử thật là đáng yêu nga. Trách không được bạn bè dẫn người đi chơi, bằng không tiểu hài tử đi một mình bị lạc đường, ca ca cũng sẽ rất lo lắng.”

Hần vừa tức vừa muốn cười, mạnh một cái xoay người một lần nữa đè ta xuống, “Lỡ Chi Tín, hiện tại ta để người nhìn một chút sức lực tiểu hài tử.” Nói xong, hần giờ ma đảo hướng về phía hạ thân ta.

Ta hét rầm lên, “Oa! Người còn? Ta còn đau nhức a! Lần này đến phiên ta đi!”

“Người đừng mơ! Lỡ dung nhượng lê, đương nhiên lớn phải cho bé rồi! (*) Người đời này cũng đừng nghĩ xoay chuyển a!”

(*)Khổng Dung bốn tuổi biết nhường quả lê.

Đại khái là mới bé mà đã biết nhường nhịn. Nên người lớn cũng phải biết nhường cho trẻ nhỏ đi hắc hắc.

“Oa! Người đừng... A... Ân... Xuống lần nữa một chút... Đúng.. A... Nhã Hạo... Nhã Hạo, ta yêu người. Ta yêu người...”

“Chi Tín... Chi Tín, ta cũng yêu người. Ta đời này đều phải bên người. Ta yêu người...”

Chi Tín, ta yêu người. Ta đời này đều phải bên người.

Chi Tín, ta đời này đều phải bên người.

Chi Tín...

“Chi Tín?!”

Nước mắt ta bắt đầu lướt qua mặt, tay Tiểu Bưu ở trước mặt ta phẩy phẩy, thành công kéo thần trí của ta quay về.

Ta vội vàng giơ tay lau đi nước mắt, nhìn Tiểu Bưu lúng túng cười cười, “Ta không sao. Vậy làm phiền người đi tới đó hỗ trợ điều tra một chút. Mặt khác, người giúp ta tra một chút Cu Ba bên kia đồng hoa hướng dương lớn nhất ở đâu.”

“Được.” Tiểu Bưu gật đầu. Sau đó lo lắng nhìn vào hai mắt ta, “Chi Tín, người dự định đi tìm hân?”

Ta nhất thời ngốc lảng, chẳng biết trả lời như thế nào.

Ta muốn đi tìm hân, nhưng... Nhưng ta phải đối mặt với hân như thế nào? Hân... còn nghĩ không muốn nhìn thấy ta?

Tiểu Bưu thấy ta không trả lời, nói tiếp, “Ta không phải nói tổng tài còn hiềm khích với người. Nhưng... Nhưng trời đất bao la tìm một người không phải dễ như trong tưởng tượng. Hơn nữa người bây giờ căn bản không có khả năng bỏ đi, công ty tất cả vừa mới vào quỹ đạo, toàn bộ đối với người như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Các công nhân viên đều chờ người mà ăn cơm, nhất là ta a, ta còn muốn nuôi vợ, ta cảnh cáo người hiện tại đừng chạy, liên lụy ta còn chưa đi được đến giáo đường đã mất tiền trợ cấp a.”

Ta thấy hân đáng vẻ nửa đùa giỡn áp chế, không khỏi nở nụ cười, Thiển Văn khẳng định lấy người?”

Hân cười, “Đúng vậy. Vẫn là nhanh lên một chút cười nàng về, tránh cho nam nhân hư bên ngoài mỗi ngày đều nhìn chăm chăm lão bà của ta.”

Ta cũng cười, “Loại tư sắc này, kết hôn mười năm người theo đuổi nàng vẫn còn có một đại la. Người tốt nhất đối với nàng cho tốt, không được tức giận khiến nàng chạy người có khốc người ta cũng không trở lại.”

Tiểu Bưu lại lớn lối, “Người yên tâm! Nữ nhân này không phải ta thì không được. Bằng không trước kia cũng không hiểu lầm nàng, hiện tại nàng cũng khẳng định tốt với ta rồi.”

Ta ngây ra một lúc, “Người biết chuyện năm đó?”

Hân gật đầu, “Ta gặp nam nhân năm đó, hân nói cho ta biết. Ai... Có một nữ nhân đối như ta vậy, ta cũng không có gì yêu cầu gì nữa.” Nói xong, hân nhìn ta một cái ưu thương, lập tức chuyển giọng, “Chi Tín, với cái dạng này. Người cứ từ từ nhất định sẽ gặp được người tốt hơn. Cái trước mắt thì đã rồi!”

Ta nhìn hân, chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười. Cũng chỉ có loại đại ngu ngốc thần kinh thành bộ dáng như vậy. “Người có hỏi qua Thiển Văn còn trách người hay không?”

Tiểu Bưu chậm rãi lắc đầu, “Không có. Không dám nói. Bỗng nhiên mang chỗ đau kéo ra, nếu như nàng tức giận, không nên, ta làm sao bây giờ? Sau đó lại bồi thường cho nàng tốt một chút.”

“Vậy còn người? Nếu như lúc đó cái người bỏ con gián vào túi sách của người, thực sự nguyện ý giúp người chép ba bài khóa, là có thể bồi thường ủy khuất khi đó?”

Ta lại mang vấn đề này ra nói, ta biết Tiểu Bưu có ngu xuẩn cũng sẽ hiểu huyền cơ trong đó. Hân ngồi, nắm lấy tay ta đang để trên mặt bàn, nghiêm túc nói. “Chi Tín, nếu như người sau đó nhìn thấy người kia, người nói với hân, nên ta vẫn nhớ kỹ chuyện kia, là bởi vì nguyên nhân của nó sẽ có một đứa ngốc mới sáng sớm đã chạy tới trạm xe lửa tặng ta một cái khăn quàng cổ, mà tên ngốc kia hiện tại trở thành huynh đệ của ta. Chi Tín, một việc có thể trở nên tốt hoặc không tốt, vì sao người luôn luôn nhớ kỹ những chuyện không tốt để cho mình canh cánh trong lòng áy náy tự trách hử? Có cái gì cùng lắm chẳng phải là mấy con gián thôi sao. Đều qua rồi không phải nhớ lại quá khứ.”

Nói xong, Tiểu Bưu nắm tay ta chặt hơn, biểu tình càng nghiêm túc hơn, “Chi Tín, người thiện lương, đơn thuần, chấp nhất, tài giỏi. Những thứ này đều là tự có, nhưng chỉ có kiên cường, là cần mài luyện mới được. Người phải kiên cường, đối mặt với quá khứ. Thế giới chính là như vậy, vượt qua thương tổn và bị thương tổn. Đã như vậy chi bằng người hãy thoải mái một chút. Để tất cả mọi người vui sướng, nếu là phương pháp này không tồn tại, đã như vậy người sao không ích kỷ đi một chút. Không để tất cả mọi người vui sướng vậy thì người tối thiểu hãy để cho mình vui sướng. Không tổn thương người khác tối thiểu cũng không thể bị người khác thương tổn mình. Đây là thường tình, cảm thấy hổ thẹn áy náy sao? Chi Tín, con người không thể kiên trì, cũng không thể quá chấp nhất. Chính mình lúc nào cũng tự vác lấy cái khổ, có vài chuyện, có vài ký ức, nhất định phải vứt bỏ.”

Cuối cùng, hấn ngừng một chút, nói ra một câu khiến ta rất cảm động, “Chi Tín, người là người tốt nhất ta từng gặp, cũng là người anh em tốt nhất hiện nay, người đáng nhận được cảm tình tốt đẹp nhất trên đời này, mà không phải bị quá khứ trói buộc trần trọc bất an. Thực sự. Ta vẫn cho là như vậy!”

Dường như ta nhìn thấy Phật tổ chiếu thánh quang khắp mặt đất, ta nắm chặt tay hấn, “Tiểu Bưu, cảm ơn người. Thực sự, thực sự rất cảm ơn người.”

Hấn sau khi cảm động lại lập tức cột nhả hất tay của ta ra, “Là nam nhân cũng đừng có đàn bà như thế! Được rồi, ta đi đây.”

Nói xong, hấn đứng dậy.

“Được. Có tin tức thì nói cho ta biết.”

“Được.”

Bịch. Cửa đóng lại.

Ta sờ sờ hai tay còn lưu lại xúc cảm, tầm mắt xuyên thấu qua tấm thủy tinh rộng lớn nhìn về phía bầu trời xanh thẳm.

Thực sự là cả ngày ánh nắng tươi sáng.

35. Chương 32-1: Thượng

Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Cửa mở, Tiểu Bưu cầm bản vẽ đi tới trước mặt ta, sau đó mở ra, “Chi Tín, bản vẽ ta làm xong rồi, người xem một chút thế nào.”

Ta cầm lấy nó nhìn một chút, “Àn. Được rồi. Lát nữa có thời gian ta sửa lại một chút.”

Tiểu Bưu nở nụ cười, “Ha ha. Ta biết người sẽ không thỏa mãn.”

Ta vô tội nhìn hấn, “Ai nói? Người tiến bộ rất nhiều. Ta chỉ làm hậu kỳ gia công một chút mà thôi.” Nói xong, ta lại cầm bản vẽ một lần nữa, “Đúng rồi, hôn sự bên kia ra sao?”

“Tất cả thuận lợi. Thứ bảy này, người nhớ đến đúng giờ a!”

Ta chế nhạo hấn, “Đương nhiên phải đúng giờ, ai có thể bỏ qua thời khắc lịch sử thủ lĩnh quân đoàn hòa thượng từ nay về sau đi vào mộ phần luyện ái a!”

Hấn phá lên cười, giơ tay ôm bả vai của ta, “Biết người ước mong, không phải huynh đệ không chiếu cố người, ngày kết hôn sẽ giới thiệu mấy người tỷ muội của lão bà ta cho người làm quen. Có mấy người khuôn

mặt đẹp cùng trí tuệ, quan trọng nhất vẫn còn độc thân.” Nói xong hắn vỗ vỗ ngực ta, nháy mắt, “Huynh đệ, nắm chặt thời cơ!”

Ta thấy bộ dạng hắn làm như thật, nở nụ cười, “Có thể nắm chặt thời cơ gì a, đẹp nhất cùng trí tuệ đều bị người bắt cóc rồi, ta người huynh đệ này ngày ấy bạn giúp người nhận ánh mắt đổ kỵ phần hận vạn tiền xuyên tâm, làm sao có thời giờ quen cái gì tỷ muội của lão bà người.”

Tiểu Bưu lại phá lên cười, “Huynh đệ hảo huynh đệ! Đúng rồi, thứ người muốn ta đã giúp người tra được, tổng tài chính xác ở Cu Ba, hơn nữa người lần trước không phải gọi hỏi cánh đồng Hướng dương lớn nhất ở đó sao? Vị trí tổng tài gọi điện thoại cho ta vừa vặn là gần chỗ này. Cho người, đây là điện thoại và địa chỉ.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu, ta tiếp nhận tờ giấy nhìn một chút, “Làm phiền người.”

“Khách khí cái gì! Đây! Đừng nói ta không cảnh cáo người a, người tìm người cũng phải chờ khi ta kết hôn xong mới được a, đừng có bỗng nhiên biến mất.”

Ta nói giỡn mà lấy cùi chỏ chọc bụng dưới hắn, “Người là sợ thiếu ta phần nhân tình này đi.”

Không biết có phải hay không là bị ta xuyên qua chỗ đó, hắn lập tức đánh đá, “Chi Tín, người đã biết hết thì ta đây cũng không giả bộ nữa. Cái kia. Ta đến bây giờ còn thiếu máy giặt quần áo, tủ lạnh, lò vi sóng, còn có máy nước nóng chưa mua.” Nói xong, hắn trịnh trọng vỗ vỗ bả vai ta, “Chi Tín, hảo huynh đệ của ta, nhờ người hết!”

Ta ngây ngô như gà gỗ một trận, lập tức hất tay của hắn ra, “Máy giặt quần áo tủ lạnh lò vi sóng và máy nước nóng? Những thứ này cũng không có người học người nào đòi kết hôn a! Ta muốn gọi điện thoại cho Thiển Văn, bảo nàng không lấy người!” Nói xong, ta cầm điện thoại di động lên làm bộ muốn gọi điện thoại, hắn lập tức chạy tới ngăn lại.

“Hảo huynh đệ a, người phải thương cảm thương cảm với ta a, nhạc phụ ta là trộm cướp a, ta cũng không biết hắn là gả con gái hay là bán con gái, tiền biểu. Còn có rượu, sấm lễ, áo cưới, phòng tân hôn, những thứ này đều sớm tới, ta cũng không có dư lại bao nhiêu.” Hắn vừa nói, vừa chế phục ta, giọng nói còn muốn giả bộ tội nghiệp, “Chi Tín, người và Thiển Văn cũng là bạn bè, người cũng không đành lòng nhìn nàng không vui đi?”

“Đúng vậy.” Ta giùng giàng kêu lớn, cái tay vừa nhanh chóng nhấn loạn số vừa thông suốt, “Ta không đành lòng nhìn nàng không vui, cho nên phải gọi nàng quay đầu lại là bờ. Miễn cho nàng cả đời phải ăn cám bã.”

“Người người huynh đệ này đây sao! Lỡ Chi Tín người mau buông điện thoại!” Nói xong, hắn xông lại cướp điện thoại trong tay ta, ta không cho, cứ như vậy, hai chúng ta lộn thành một đoàn, người đẩy ta kéo chơi đùa. Cuối cùng, hắn làm khó dễ ép ta lên ghế, thần tình nghiêm túc hỏi vấn đề lần trước của hắn, “Chi Tín, chúng ta là huynh đệ sao?”

Ta ngay tại chỗ á khẩu không trả lời được. Hắn nhìn, lập tức thừa thắng xông lên, đoạt lấy điện thoại trong tay ta, để sang một bên, sau đó nắm tay của ta, “Nhớ kỹ, máy giặt quần áo, tủ lạnh, lò vi sóng, còn có máy nước nóng.” Nói xong, hắn còn suy nghĩ một chút xem còn bỏ sót cái gì, “Đúng rồi, tiệc rượu đêm đó nhớ kỹ mang phong bì nhiều tiền một chút. Cứ như vậy đi, hảo huynh đệ!”

Nói xong, còn một bộ dạng ủy thác trọng trách gật đầu, vỗ vỗ tay của ta.

Ta chậm rãi giơ ngón tay lên chỉ hắn, phần hận nói hai chữ, “Ăn cướp!”

Hắn lập tức cọt nhả nhe răng khoe miệng.

Sau khi Tiểu Bưu ra ngoài, Chi Nhạc đi vào.

“Còn chưa vào cửa đã nghe các người ở đây đùa giỡn rồi, nói cái gì máy giặt quần áo tủ lạnh lò vi sóng.”

Ta chỉ vào cửa giải thích, “Tên khốn kia a, muốn ta mang máy giặt quần áo tủ lạnh lò vi sóng, máy nước nóng đèn đáp cho hắn!”

“A?” Chi Nhạc nhẹ nhàng nở nụ cười, “Những thứ này chưa có đã kết hôn rồi?”

Ta nghe Chi Nhạc nói ra một câu y như đúc, lập tức nở nụ cười, “Ta cũng nói với hần như vậy. Nhưng mà không quan hệ, lúc Chi Nhạc kết hôn chúng ta cũng đòi hần một khoản!”

Chi Nhạc nghe xong, cười khô khan một tiếng, “Kết hôn? Ta hy vọng có thể vĩnh viễn ở cùng ca.”

Ta nở nụ cười, “Người trưởng thành sẽ lập gia đình a, hơn nữa khi kết hôn cũng có thể bên cạnh. Căn nhà lớn như vậy, các người không chê ta trở ngại thế giới hai người, có thể dọn đến ở.”

Chi Nhạc cười cười, “Ta không muốn giữa hai ta có người khác xen vào.” Nói xong, hần đưa một phần văn kiện cho ta, “Thiên Cách bên kia không thành vấn đề, người xem một chút.”

Ta tiếp nhận cũng không nhìn đến liền để sang một bên, “Ca biết Chi Nhạc luôn luôn rất lợi hại.” Nói xong, ta kéo tay Chi Nhạc nói, “Xin lỗi Chi Nhạc, là ca vô dụng, mấy ngày nay khổ cực tới người. Nhưng mà bây giờ cái gì cũng đều ổn định rồi, ca mong Chi Nhạc có thể quay về làm việc mình thích. Ca không muốn người bị công ty trói buộc.”

“Ở lại bên người ca, chia sẻ tất cả là việc Chi Nhạc thích làm.” Chi Nhạc không chút nghĩ ngợi, nói rất kiên quyết, “Ca, hiện công ty đã ổn định, ta muốn buổi tối học thêm kinh tế.”

“Có thể ứng phó nổi sao?” Ta thập phần lo lắng.

Chi Nhạc cười vỗ vỗ tay của ta, “Ca không phải nói Chi Nhạc luôn luôn rất lợi hại sao?”

Ta cũng cười, nhẹ nhàng mà ôm chầm hần, cảm gối lên trên bả vai của hần, lẩm bẩm.”Chi Nhạc, là ca khiến người cực khổ. Xin lỗi.”

Chi Nhạc không nói chuyện, chỉ là cánh tay ôm ta chặt hơn.

Thứ bảy.

Ngày thủ lĩnh quân đoàn hòa thượng Tiểu Bưu đi vào phần mộ luyện ái. Hần bình thường đắc tội với nhiều người, đêm đó tránh không được một hồi đồng sự ác tâm rót rượu. Hần ngay từ đầu còn trông cậy vào ta giúp hần gánh rượu, nhưng ta bội bạc, dĩ nhiên không say rượu còn đặc biệt giúp người ngoài đối phó hần. Kết quả hần một bên quát vừa mắng ta không nghĩa khí, muốn chờ đến ngày ta kết hôn.

Cảnh tượng rất náo nhiệt, ta từ trong đám người chậm rãi lui ra ngoài, chỗ thân vu vãng về nhìn ngọn đèn sáng có hai người mới bị bằng hữu trêu đùa chúc phúc. Ta hâm mộ khẽ nở nụ cười. Mấy ngày nữa, chỉ cần mấy ngày nữa, ta có thể đi Cu Ba, dưới ánh mặt trời rực rỡ, ở cánh đồng hoa hướng dương vàng óng, tìm được thân ảnh người ta yêu, sau đó ôm nhau, sau đó đem hần mang về.

Ta nghĩ như vậy, khoe miệng cũng không khỏi nhếch lên độ cung hạnh phúc, nhưng mà vừa nhắc mắt, ta lại thấy được một người cũ ta nghĩ không ra còn có thể gặp lại.

Hành lang quán rượu.

Ta cười cười, “Thật là trùng hợp, cùng bạn bè ăn cơm ở đây?”

A Quang không nhìn ta, trong mắt lộ vẻ thống khổ, “Ta cố ý tới tìm người. Chi Tín, lần trước ở bệnh viện... Ta... Ta nghĩ không ra người có thể nhẫn tâm như thế.”

Hần cái dạng này, ta cũng vô pháp giả bộ dường như không có việc ấy, ta áy náy cúi đầu.”Xin lỗi. Thế nhưng... Thế nhưng mong người hiểu ta. Người... Người lành vết thương rồi sao? Công tác bên kia, không có gì đi?”

Hần hỏi lại, “Người là hỏi thương thế trên thân thể ta, hay là trong lòng? Chi Tín, ta biết người còn quan tâm ta, công tác bên kia, ta biết người giúp đỡ ta.”

Ta không muốn hần hiểu lầm, “Cũng không có gì. Quang, mong người không nên như vậy.”

Ta chăm chú nhìn hần thụ thương, sắc mặt của hần trắng bệch, cúi đầu không nói.

Chúng ta cứ đứng như vậy.

Trầm mặc.

Vẫn trầm mặc. Trầm mặc đến lúc ta nghe trong đại sảnh có người la hét lấy nhẫn ra đeo, ta ý thức được ta phải đi về.

Ta nói, "Bạn ta có tiệc rượu, ta phải đi."

Hắn nghe thấy ta phải đi, nóng nảy. Hắn lôi kéo, "Chi Tín, ta có một vấn đề muốn hỏi người."

Ta gật đầu, ý bảo hắn hỏi.

Hắn do dự một hồi, mang tôn nghiêm ra đánh bạc, "Nếu như Lỗ Nhã Hạo không xuất hiện, người có đúng hay không vẫn yêu ta?"

Ta nở nụ cười khổ, "Quang, cái này giả thiết không thành, Nhã Hạo đích xác là xuất hiện!"

Hắn không chết tâm, "Ta là nói nếu như!"

"Không có nếu như!"

"Người coi như có đi!"

Hắn kích động, cái tay túm lấy hai cánh tay của ta. Ta nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của hắn, ta biết vấn đề này ta không đáp không được.

Ta cúi đầu, tự hỏi.

Ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt nóng bỏng, "Đúng! Nếu như Nhã Hạo không xuất hiện, ta vẫn sẽ yêu người."

Dáng vẻ của hắn dường như được cứu giúp. Hắn mạnh mẽ ép ta đặt ở trên tường, bắt đầu chặn môi, ta lại càng hoảng sợ, tay đang muốn cố sức đẩy hắn ra, nhưng trên mặt hắn có một loại dịch thể nóng hổi ướt át làm ta đình chỉ động tác này.

Ta do dự một chút, cái tay vốn để bên hông hắn đột nhiên chuyển qua ôm hắn. Chân dùng một ít lực, dời vị trí, ta đè ép hắn ở trên tường, đầu lưỡi gần kề khoang miệng hắn tùy ý trở mình.

Ta điên cuồng mà hôn hắn, thẳng đến lúc hắn sắp hít thở không thông, ta mới ly khai. Ta nhìn hắn bị hôn hai chân như nhũn ra, hô hấp không thuận, mặt đỏ tới mang tai, đang muốn buông tay lui về phía sau, hắn lập tức kéo ta lại, nhột nhột hôn ta vài cái, sau đó đem một thứ gì nhét vào trong tay ta. Hắn nhìn ta, mặc dù đại cục đã mất vẫn cao ngạo như cũ, "Chi Tín, dù là người đã không thương ta, cũng muốn cả đời nhớ kỹ ta!"

Nói xong, môi hắn đụng vào môi ta, cắn ta xuất huyết, sau đó ngang nhiên ly khai.

Ta nhìn bóng lưng hắn đi xa, không khỏi cười khê. Hắn đến cuối cùng vẫn còn thích trêu đùa loại trò chơi này, nhưng ta biết từ lúc đó, hắn thực sự sẽ không xuất hiện. Ta tỉnh tường thấy nước mắt để lại dưới đất, và cảm giác cái hôn cưỡng ép nồng nhiệt đại biểu cho cái gì.

Ta cúi đầu nhìn Quang nhét vào trong tay ta gì đó, một chiếc nhẫn, lòng không khỏi giật mình. Ta đem nó dưới ánh đèn nhìn trái nhìn phải, cuối cùng xác nhận, sau đó đeo nó vào ngón áp út.

Quang, cảm ơn người nguyện ý vì ta làm một chuyện cuối cùng.

Lúc này đại sảnh truyền đến tiếng động lớn xôn xao, đại gia đang gọi, "Nhẫn tới nhẫn tới! Đầu tiên là tân lang đeo cho tân nương, đầu bạc răng long!"

Một trận tiếng vỗ tay, lúc này nhẫn cũng vào trong các đốt ngón tay ta.

Trong đại sảnh lại truyền tới tiếng kêu, "Hảo hảo hảo! Sau đó tân nương đeo cho tân lang, vĩnh kết đồng tâm!"

Vừa một trận tiếng vỗ tay, lúc này nhẫn hoàn toàn đi vào.

"Hảo hảo hảo! Đại gia nói muốn tân lang tân nương hôn môi thể nào a?!"

"Hôn! Hôn! Hôn!"

Ta nhẹ nhàng hôn lên chiếc nhẫn ở ngón áp út, phảng phất thấy Nhã Hạo đứng ở trước mắt ta, hân hoan như cũ dùng đôi mắt lóe sáng như thủy tinh nhìn ta.

36. Chương 32-2: Trung

Vì vậy ta nở nụ cười.

Nhã Hạo, ta sẽ nhanh chóng đi đón người về nhà.

Ta hào phóng cho Tiểu Bưu nghỉ một tuần có lương để hắn hưởng trăng mật, nhưng sáng ngày thứ hai, hắn đã xuất hiện ở công ty.

Ta thấy thì lập tức bị dọa cho giật mình, hỏi, “Này! Không phải người muốn đi hưởng tuần trăng mật sao? Không phải muốn nói cho ta biết mới vừa kết hôn đã đắc tội với chị dâu đi?”

Hắn mang vẻ mặt ghét bỏ đẩy ta một cái, “Ngậm cái mồm quạ đen của người lại! Là ta nhớ ra phải giao phó một số việc công ty, cố ý trở về làm xong mới đi!”

“Nga!” Ta đây mới yên tâm lại, vừa cúi đầu chỉnh sửa văn kiện vừa nói, “Vậy người nhanh lên một chút a. Không phải còn muốn đuổi kịp máy bay sao?”

Ta sốt ruột thay hắn, hắn lại mang vẻ mặt nghịch ngợm nhảy đến bên cạnh ôm bả vai của ta, xấu lắm, “Hảo huynh đệ, cảm ơn người đã có tình người nga! Yên tâm, khi người kết hôn chắc chắn phần lễ vật của ta là lớn nhất!”

Ta liếc hắn, tức giận cười gượng hai tiếng, “Ta đây trước tiên cảm ơn người.” Nói xong hất tay của hắn ra, ánh mắt sắc bén theo dõi hắn, “Trần Bưu, quen biết người lâu như vậy người nghĩ gì ta còn không biết? Có cái gì cứ nói thẳng đi!”

Hắn bị ta xuyên thấu còn không có xấu hổ, tiếp tục cọt nhả đi tới, “Oa! Người làm sao có thể thấu ta như vậy a! Ngày hôm sau ta trở lại phải báo đáp người a, Hồng Thiên ngày hôm nay sẽ đi thu số lẻ, người khẳng định đã quên rồi?”

Hắn đề cập tới đề tài này làm ta nhớ ra, lập tức vỗ vỗ đầu của mình, “Đúng nga! Ta đã quên đi!” Nói xong, ta lập tức gọi điện thoại đến bộ phận tài vụ phân phó chuyện nhập sổ, sau đó vừa nhắc mắt thấy ánh mắt đắc ý của hắn, lập tức hỏi, “Người... Làm sao người biết ngày hôm nay Hồng Thiên muốn nhập sổ?”

Hắn vẫn tự tiểu phi tiểu nhìn ta, ta suy nghĩ vừa chuyển, lập tức lĩnh ngộ ra nhiều. Ta vọt tới trước người hắn, nắm cánh tay hắn, hưng phấn tràn đầy hỏi, “Nhã Hạo nói cho người biết?”

Hắn một bộ xa cách, nhẹ nhàng mà ngăn tay của ta, còn không biết sống chết ở trước mặt ta sờ đồng hồ, “A! Đến giờ lên máy bay rồi!”

Nói xong, hắn mang tư thái xấu xí muốn phải đi, ta lập tức kéo hắn trở về, nắm bút máy trên bàn lên làm như mũi dao áp chế hắn, “Trần Bưu, xem ra chị dâu mới vừa kết hôn đã phải thủ tiết, ta thành toàn cho người!”

Nói xong ta gơ bút máy làm bộ muốn đâm, hắn lập tức hợp tác làm ra một bộ dạng cầu xin tha thứ, “Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân còn chưa có hưởng đủ sung sướng trăng mật, chết vào lúc này nhất định xuống cửu tuyền vẫn còn thương tiếc.”

Hình dạng thật đúng là làm ta cười khở cũng không xong, ném bút, cảnh cáo hắn, “Nói nhanh một chút, nói sai ta nhất định không tha cho người!”

Hắn cười hì hì, kéo ghế xoay thoảng cái đã ngồi xuống, “Ngày hôm qua lúc tổng tài điện thoại cho ta, ta sợ hắn bỗng nhiên sẽ cúp điện thoại, cho nên không đợi hắn nói xong đã xen vào nói người dự định đi tìm hắn.”

“Sau đó hần nói như thế nào?” Ta lập tức kích động hỏi.

Hần vui vẻ, hay tức giận?

Tiểu Bưu nhìn bộ dạng ta một cái, nở nụ cười, “Người xem người kia, khẩn trương như như lão bà của mình chạy mất vậy!”

Ta trừng hần! Hiện tại chính là lão bà ta chạy a!

Hần thấy ta nghiêm túc, lập tức thu liễm ý cười, “Hần nghe xong trầm mặc rất lâu, khi đó ta cho là hần sẽ cúp điện thoại, kết quả hần không lý do đã nói một câu, hiện tại Cu Ba rất nóng, hần luôn luôn phát nhiệt, phải cẩn thận một chút!”

Ta nghe xong, cả người đều giống như tràn đầy năng lượng. Ta vui vẻ ngoài ý muốn đến hỏi cũng lấp ba lấp bắp, “Còn... Còn nói gì nữa?”

“Không có a!” Tiểu Bưu vuốt tay, “Còn dư lại đều là ta báo cáo cho hần người ngồi chuyến bay nào, lúc nào tới, người còn suy nghĩ nhiều về hần, nhiều áy náy, nhiều khổ cực, những chuyện này đó!”

Đếm đếm, Tiểu Bưu có ý tốt hơn nữa bồi cho một câu, “Yên tâm đi! Hần rõ ràng muốn người đi tìm hần, khả năng hần đã ở bên kia thu dọn xong mọi thứ chờ người đến rồi!”

Ta nghe xong tâm lý vui sướng ngoài dự định, hận không thể lập tức bay đến Cu Ba mang hần trở về. Tiểu Bưu nhìn bộ dáng ta như vậy, nhịn không được chế nhạo, “Nhìn dáng vẻ người cao hứng vậy! Được rồi, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành. Tiểu nhân muốn đi hưởng đủ sung sướng trăng mật. Cúi chào!”

Nói xong, hần đã vọt tới cửa, còn phong tình hướng ta ngoắc tay.

Ta nhìn hần dạng kia hận không thể cho hần hai quyền, “Đi thôi đi thôi. Cẩn thận làm việc quá độ thận hư a!”

“Đi tìm chết đi!” Một cục giấy từ ngoài cửa bay vào, ta cười tránh được.

Cả ngày sau đó ta đều không thể tĩnh tâm làm việc. Ta cuối cùng là muốn lập tức bay đến thành phố giản dị kia, ở cánh đồng sắc hoa hướng dương vàng chói tìm được thân ảnh của Nhã Hạo. Khi đó chúng ta sẽ ôm nhau, hôn nhau, sau đó trở về. Tiểu Bưu nói không sai, Nhã Hạo vẫn thích ta, hần ở bên kia cũng đã chuẩn bị tất cả chờ ta đón hần về.

Nhớ kỹ có một lần, lúc ăn sáng, ta hay nói giỡn, nếu như ngày nào đó ta làm sai khiến hần chạy, hần quá nhớ ta, không cần ta hống dụ cũng sẽ tự động trở về.

Lúc đó hần là trả lời thế nào?

Hần nói, “Người đừng mơ, người không tìm cả đời ta cũng không trở lại!”

Ta cười. Ta yêu Nhã Hạo, còn là một đứa bé a.

Nhã Hạo, ta sẽ sớm tới tìm người.

Vô luận như thế nào thì công việc đều vẫn phải làm. Bởi vì ta không muốn lúc Nhã Hạo trở lại tìm ra chút sai sót nào, ta muốn ở trước mặt hần kiêu ngạo một lần! Cho nên sau cơm tối ta lại ngoan ngoãn trở về phòng tiếp tục cố gắng.

Không lâu sau, Chi Nhạc đến gõ cửa.

Ta thấy hần đeo túi xách, liền hỏi, “Muốn đi ra ngoài?”

Hần gật đầu, “Tự hội với bạn học cấp ba. Có thể phải hơn kém 12 giờ mới có thể trở về. Người đi ngủ sớm một chút a, không nên quá mệt mỏi.”

Ta cười cười, “Àn. Bảo tài xế mang người đi?”

“Ta sẽ. Người tiếp tục đi.”

Nói xong, hần liền đi. Ta trở lại chỗ ngồi tiếp tục phấn đấu. Sớm đến 10 giờ, thấy hơi mệt, vì vậy đến phòng bếp định trà sâm nâng cao tinh thần, vừa vặn gặp Lý thẩm.

Nàng nhìn thấy ta, hỏi, “Thiếu gia, muốn cái gì sao?”

” Ta muốn trà xanh mà thôi.”

” Ta giúp người a.” Nói xong, Lý thẩm lập tức động thủ.

“Cảm ơn.” Ta đứng ở một bên chờ đợi.

Chờ chờ, ta phát hiện Lý thẩm vừa trà xanh mà thôi, vừa nhìn ta bên này, một bộ muốn nói lại thôi.

Ta hỏi, “Lý thẩm, người có cái gì muốn nói đúng không?”

Lý thẩm kinh ngạc nhìn ta, tự nghĩ trong chốc lát, vẫn là quyết định mở miệng, “Chi Tín thiếu gia, Nhã Hạo thiếu gia tuy rằng không phải con ruột của lão gia, thế nhưng hắn đã làm tròn phận con cái, hiện tại hắn... Hắn cái gì cũng không có, hơn nữa... Lại tung tích không rõ, gần đây khí trời khác thường, hắn trước đây thì từng bị viêm phổi, hiện tại cũng không biết tình huống thế nào? Ta nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, như bây giờ, người nói ta làm sao có thể không đau lòng.”

Ta nghe xong, trong ngực thập phần không dễ chịu. Ta nhìn Lý thẩm khổ sở, đơn giản nói với nàng, “Lý thẩm người không cần lo lắng, ta rất nhanh thì sẽ tìm Nhã Hạo trở về.”

Lý Thẩm vẫn thương tâm lắc đầu, “Người không cần gạt ta. Tính cách Nhã Hạo thiếu gia ta rõ ràng nhất. Trừ khi hắn là có ý định muốn để cho người tìm được, ai cũng không biết hắn ở nơi nào.”

Ta nghe xong trong ngực lại lập tức thoải mái. Vậy xem ra Nhã Hạo vẫn có ý muốn để cho ta tìm hắn trở về.

“Ta không phải gạt người.” Ta đi tới trước mặt Lý thẩm, nói nghiêm túc, “Ta biết hắn ở nơi nào, tuần sau ta phải đi tìm hắn.”

Ta nói rất nghiêm túc, Lý thẩm lại vẫn như cũ nghĩ ta nói có lẽ. Nàng ngẩng đầu nhìn ta, trà xanh mà thôi, “Thiếu gia, trà xanh.”

Ta cầm tay của nàng, “Lý thẩm, ta nói thật.”

Lý thẩm vẫn lắc đầu, nàng bắt tay ta bên này kéo ra, vừa đi tới cửa vừa nói, “Cái nhà này cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy, nguyên bản hết thấy đều tốt. Ngày đó Chi Nhạc thiếu gia cùng Nhã Hạo thiếu gia nói người có việc ở trong phòng chờ hắn, kết quả tất cả lại biến thành như vậy.”

Ta nghe xong lập tức nghĩ không hợp lý, ta ngăn Lý thẩm, “Kết quả tất cả lại biến thành như vậy? Là có ý gì?”

Lý thẩm nhìn ta, “Các người vào đêm đó không phải phát sinh tranh chấp cho nên người và Chi Nhạc thiếu gia nửa đêm đã bỏ về sao?”

Ta tư duy vòng vo mấy vòng mới nghe rõ, “Người... Người là nói ta và Chi Nhạc rời đi vào buổi tối kia, tận mắt thấy Chi Nhạc nói với Nhã Hạo rằng ta có việc ở trong phòng chờ hắn?”

Lý thẩm nhìn bộ dáng của ta, cũng thận trọng. Nàng gật đầu, “Đúng vậy. Đêm hôm đó ta dọn dẹp ở chỗ này, Nhã Hạo thiếu gia ở bên kia pha cà phê, sau đó Chi Nhạc thiếu gia nói với hắn người có chuyện tìm hắn, muốn hắn lập tức tới. Người đã quên?”

Ta đã quên? Ta làm sao có thể đã quên!! Ta rõ ràng nhớ vào đêm ấy Chi Nhạc nói với ta rằng Nhã Hạo có chuyện muốn tìm ta ở phòng của hắn! Sau đó ác mộng lại bắt đầu! Tất cả cứ như vậy bắt đầu rồi!

Tại sao có thể như vậy? Tại sao Chi Nhạc muốn nói như vậy? Hắn tại sao muốn ta và Nhã Hạo gặp nhau ở cùng một chỗ? Lẽ nào...

Sợ hãi không ngừng xuất hiện. Ta xông lên phòng của Nhã Hạo, lật thật lâu cũng không thấy tập tài liệu, lo lắng, ánh mắt đảo qua mặt bàn, dừng lại một góc của bàn, cái điện thoại trên đó.

Cuộc điện thoại này... Có đúng hay không ngay lúc đó có chút không đúng?

Ta nghi ngờ cầm điện thoại lên nhìn trái nhìn phải, cuối cùng quyết định lao xuống đi hỏi Lý thẩm.

“Lý thăm, cái điện thoại kia ở phòng Nhã Hạo là không phải đã đổi?”

Lý thăm gật đầu, “Đúng vậy. Chi Nhạc thiếu gia không cẩn thận phá hỏng, muốn vứt nó. Ta vừa vặn thấy, ta nói với hắn ta giúp hắn ném đi.”

“Đã ném? Người ném ở nơi nào?” Ta lo lắng rống lên, trước mặt Lý thăm mà rống.

Nàng sợ hãi, ngồi sang bên phải suy nghĩ thật lâu, rốt cục nghĩ ra, “Ngày đó trời mưa, cho nên xe rác chưa có tới. Ta để qua một bên, sau đó Trương thúc thấy được, nói sửa là có thể dùng lại. Người đi hỏi hắn một chút.”

Ta nghe xong, lập tức vọt tới phòng tạp vụ tìm Trương thúc hỏi việc này. Trương thúc nghe xong lập tức nghĩ ra, “Đúng vậy. Cái điện thoại kia đã sửa xong. Kỳ thực cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều điện thoại kia thật kỳ quái, rõ ràng là bị người động tay động chân.”

Hắn vừa nói vừa lấy điện thoại ra. Ta nhận lấy nhìn, hỏi, “Động tay chân cái gì?”

Trương thúc trong lúc nhất thời cũng rất khó nói rõ ràng, người nếu như có được một đoạn ghi âm, sau đó có điện thoại gọi tới, không ai nhắc máy, như vậy đoạn ghi âm này sẽ tự động phát ra, che mất đoạn ghi âm của đối phương nhấn lại.”

Ta nhất thời như sét đánh ngang tai, ta ôm điện thoại trong tay trở về phòng, hai tay run run lôi cuộn ghi âm trong đó bỏ vào máy phát.

Từ từ hiện ra hình ảnh người nhấn lại, cuối cùng phát ra tiếng làm ta khấn thề. Thần kinh toàn thân căng thẳng cẩn thận tỉ mỉ nghe. Chỉ sợ nghe sót chỉ một chữ.

“Xin chào Lỗ tiên sinh. Ta là trưởng đội thám tử Thần Thông. Trước kia người ủy thác ta điều tra chính xác chứng cứ anh trai Lỗ Chi Tín đồng tính luyến ái, ta đã hoàn toàn nắm được. Tin rằng sau khi người xem, sẽ hết sức hài lòng. Người yên tâm, những chứng cứ này cũng đủ người ở trước tòa án chỉ ra hành vi sai trái không kiềm chế của Lỗ Chi Tín, không có đạo đức. Đến lúc đó hắn sẽ thân bại danh liệt, không còn bất luận cái gì tiền bạc. Hơn nữa bản thân hắn và tính hướng hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của di chúc. Hắn căn bản một phen tiền cũng không có khả năng lấy được. Hơn nữa, vì không phải hắn tự nguyện buông tha di chúc, cho nên tài sản tuyệt đối sẽ không chuyển tới bác của người. Chúc mừng người Lỗ tiên sinh, tài sản trong di chúc người có thể nói là nắm chắc rồi. Mặt khác, về phần chi phí vụ này ta chậm một chút sẽ báo qua cho người, mong muốn người có thể xem xét, về phần tính rõ thời gian...”

Bên trong đột nhiên điện thoại có tiếng nhắc máy, thanh âm của Nhã Hạo liền truyền tới.

Hắn... Hắn lúc đó nhận điện thoại?

“Người điên rồi! Vậy mà dám gọi điện thoại đến nhà của ta?!”

“Xin lỗi Lỗ tiên sinh, ta chỉ là muốn cho người sớm biết tin này mà thôi, cũng không có ác ý gì.”

“Biến mất cái gì?”

“A? Là ta điều tra được vị anh trai là đồng tính luyến ái hơn nữa hành vi không có kiềm chế a, Lỗ tiên sinh người đã quên sao?”

Cuộc đối thoại bị ngắt quãng một lúc. Nhã Hạo dường như đã hoàn toàn quên chuyện sai người ta làm việc như thế.

“Đúng đúng! Ta nhớ ra rồi. Không có ý gì. Ách... Cái kia... Chứng cứ này, hiện tại ta không cần, người... Người giúp ta hủy nó đi. Nhớ kỹ, nhất định phải làm sạch sẽ. Đương nhiên, ta vẫn đưa tiền cho người. Ta cho người gấp đôi, người lập tức giúp ta hủy chứng cứ này đi.”

“A? Vậy người không phải còn muốn cùng hắn tranh đoạt tài sản sao? Không có những chứng cứ này...”

“Không cần.” Lúc này thanh âm của Nhã Hạo phảng phất lộ ra một loại ngọt ngào, “Đã không quan trọng. Ta rất hài lòng, bây giờ ta có được tất cả. Ta mong hết thấy đều sẽ tiếp tục. Ngày mai là 16 tháng 3, buổi chiều ta liền đem tiền cho người.”

“Tốt lắm, cảm ơn người Lỗ tiên sinh. Mong muốn chúng ta lần sau còn có cơ hội hợp tác.”

Ghi âm kết thúc.

Ta vạn tiền xuyên tâm!

Ngày mai là 16 tháng 3? Ghi âm là 15 tháng 3? Như vậy lúc đó chúng ta đã làm gì? Ngày 14 chúng ta từ tiệc rượu trở về, ngày 15 Nhã Hạo cự tuyệt ta. Nhã Hạo cự tuyệt ta! Hấn cự tuyệt ta thế nhưng vẫn là bỏ qua việc hãm hại ta? Trước khi chúng ta chia tay hấn đã không hãm hại ta? Hấn bỏ qua? Hấn lúc đó đã sớm bỏ qua?

Tại sao phải như vậy? Tại sao phải như vậy? Băng ghi âm này là chuyện gì xảy ra? Vì sao cuộc ghi âm 15 tháng 3 lại phát ra vào đúng lúc đó?

Chẳng lẽ là... Chi Nhạc?

Trong đầu hiện lên hai chữ, phẳng phất như huyết dịch cả người đều mất hết. Ngay tại chỗ toàn thân băng lãnh, mặt vàng như màu đất.

Chi Nhạc? Chẳng lẽ là người?

Suốt buổi tối ta lăn lộn trên giường, mang tất cả mọi chuyện một lần bắt đầu suy nghĩ, lại phát hiện ra làm ta thấy sợ.

Sáng sớm ngày hôm sau, ta lập tức chạy tới cục điện tín, lôi toàn bộ điện báo Lỗ gia nửa năm qua in ra, sau đó tìm ra dây số lạ ngày 15 tháng 3 từng bước từng bước nhấn số điện thoại. Chỉ chốc lát, bên trong điện thoại đã truyền ra thanh âm ta muốn, “Xin chào, thám tử Thần Thông.”

Ta làm bộ thành khách hàng, muốn thư ký đối phương nói ra địa chỉ đội thám tử, sau khi dập điện thoại ta lập tức vọt tới.

Khi ta đứng trước mặt hấn, hấn rõ ràng kinh hãi.

Đúng! Ta là diễn viên đặc biệt trong vụ án của hấn, hấn là phải nhận ra ta. Ta cũng tiết kiệm, hấn quanh co, móc ra chi phiếu đã chuẩn bị tốt lập tức ném tới trước mặt hấn. Trong giọng nói cứng vẻ mặt cường ngạnh nguy hiểm không khiêm nhường chút nào, “Người biết ta tới là vì sao. Người tốt nhất là đảng hoàng nói rõ ràng cho ta, bằng không tấm chi phiếu này cũng cũng đủ ta mua hung thủ giết chết người!”

Ta không phải đe dọa hấn, là ta ép, chuyện gì ta đều có thể làm được!

Hấn cũng rõ ràng biết ta không phải đang nói đùa, hấn trầm mặc một hồi, đưa hai tờ chi phiếu tới trước mặt của ta, “Lỗ tiên sinh, đây là chi phiếu Lỗ Nhã Hạo tiên sinh cho ta, một cái khác là Lỗ Chi Nhạc tiên sinh cho ta, ta nghĩ ta hai tờ chi phiếu cũng không trả lời đã nhận lấy, làm phiền người giúp ta trả lại cho bọn hấn.”

Ta nhìn hấn, cảm giác mình từng bước từng bước đi tới vực sâu.

“Có ý gì?”

“Nếu khách hàng muốn ta làm việc ta không thể làm được, vậy xem ra trả tiền lại là phương pháp tốt nhất.”

“Chi Nhạc... Chi Nhạc đã muốn người làm gì?”

Người nọ trầm mặc một hồi, hết thán khí sau đó rốt cục nói thẳng, “Nói đơn giản chút đi, tin người cũng biết Lỗ Nhã Hạo tiên sinh buông tha chuyện đối phó người ở tòa, kỳ thực trước khi hấn còn chưa buông tha, Lỗ Chi Nhạc tìm ta, đoạn băng cũng là hấn cố ý muốn ta gọi tới để hấn ghi lại. Hấn còn biết lúc ấy có một người họ Phương tìm thám tử điều tra chuyện của người và Lỗ Nhã Hạo, hấn muốn ta biết thời biết thể, thu thập chứng cứ đưa cho thám tử kia.”

Khí lực của ta trong phút chốc thoát ly khỏi cơ thể, ta cả người bất lực ngã quỵ lên ghế sa lon, trong thoáng chốc cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển.

“Không có khả năng... Không có khả năng...” Ta không ngừng mà lắc đầu nỉ non, “Người nói dối... Chi Nhạc không có khả năng làm như vậy! Hấn không có khả năng đối với ta như vậy! Người gạt ta người gạt ta!”

Thanh âm của ta nỉ non biến thành gầm lên, ta tiến lên túm áo nam nhân, hung hăng đè hấn lên tường, “Người gạt ta! Đến tột cùng là ai muốn người nói xấu hấn, người nói! Chi Nhạc vẫn còn con nít, hấn căn bản không có động cơ làm như vậy, hấn cũng căn bản không hiểu những thủ đoạn này, hơn nữa... Hơn nữa...” Ta nhìn chi phiếu trên bàn, “Hơn nữa hấn căn bản không có nhiều tiền như vậy thuê người! Người tại sao muốn nói xấu hấn!”

Nam nhân liều mạng giãy dụa thoát khỏi dây dưa, hấn lui ra phía sau một cái nói với ta, “Lỗ tiên sinh, người nếu đã tìm tới nơi này, cũng chính là rõ ai là người phía sau màn ra tay. Về phần phương diện kia, cha người không phải cũng để lại một khoản tiền cho hấn sao? Làm học phí có thể rút ra trước hạn, ta nói không sai chứ?”

Nam nhân nói như một gáo nước lạnh, dội xuống đầu ta.

Đúng. Ta thế nào đã quên? Ta phải có một năm khảo sát, nhưng Chi Nhạc ban đầu là có thể lấy ra. Tuy rằng chiếm tổng 2%, nhưng tối thiểu cũng là bảy con số.

Sợ hãi, nghi hoặc, khiếp sợ, phẫn nộ, ở trong cơ thể ta cùng nhau mãnh liệt xông tới, làm cho thân thể ta hầu như bạo tạc. Ta lửa giận không chỗ phát tiết, đưa tay liền đem toàn bộ đồ trên mặt bàn sớm quăng xuống mặt đất, ta chỉ vào cái thám tử không có chức nghiệp đạo đức kia, to tiếng giận chó đánh mèo, “Người tên khốn kiếp này! Người lấy tiền Nhã Hạo, lại vẫn mua trướng Chi Nhạc?”

Nam nhân bất đắc dĩ, “Lỗ tiên sinh, người đã không phải là thiện nam tín nữ, lệnh đệ so với người càng thêm lợi hại, chúng ta làm chuyện này, có lúc cũng là thân bất do kỷ.”

“Người chỉ một câu thân bất do kỷ hại ta thống khổ!” Ta điên cuồng, dùng sức quăng ngã bàn xuống đất, phát sinh một trận tiếng vang đất rung núi chuyển dọa người. Nam nhân lại càng hoảng sợ, thấy ta khí tới hùng hực, đang muốn giơ tay lên vật lộn với ta, nhưng ta giơ tay ngăn lại lập tức răn chắc cho hấn một quyền.

Ta ép hấn đến góc tường, chất vấn, “Nhã Hạo đâu? Người lúc đó thuật lại cho Nhã Hạo như thế nào? Nhã Hạo thấy chứng cứ này lúc đó không có khả năng không đi tìm người tính sổ.”

Lúc ta cực độ tức giận sức lực luôn luôn đặc biệt đáng sợ, hấn đã bị ta đánh cho nửa bên mặt sưng lên. Hấn khó khăn nói, “Lệnh đệ... Lệnh đệ dạn dỏ... Nếu như ngày nào đó Lỗ Nhã Hạo tìm đến chỗ này, liền khai hấn ra.”

Ta lập tức ngây ngô như gà gồ. Hết thấy đều giống như là ly thiên quái đản, ta hoàn toàn không có thể hiểu được.

“Nhã Hạo... Nhã Hạo biết hết thấy đều là Chi Nhạc giở trò quỷ?”

Nhã Hạo sớm biết là Chi Nhạc giở trò quỷ vì sao vẫn không có nói cho ta biết?!

Hấn vì sao vẫn không có nói cho ta biết?

Nam nhân thấy sắc mặt ta trắng xanh thần tình hoảng hốt, đã không nhẫn ép hấn, liền lập tức nhảy qua một bên cầm điện thoại lên chuẩn bị báo nguy. Nhưng khi hấn ngẩng đầu, ta đã đi ra cửa.

Dưới ánh mặt trời chói chang nhô cao, ta cảm thấy từng đợt mê muội đánh tới. Ta đi lại vô lực, lung lay lúc lắc, cả người phảng phất sẽ tản ra.

Vì sao? Vì sao Chi Nhạc làm như vậy?

Vì sao? Vì sao Nhã Hạo biết là Chi Nhạc ở phía sau màn hạ độc thủ lại một chữ cũng không đề cập với ta?

Vì sao? Vì sao chuyện này lại phát triển thành như vậy?

Trăm nghìn vấn đề ta không thể hiểu được cứ quanh quẩn trong đầu. Chúng va chạm nhau, ma sát ra lửa, không chỉ đốt lòng đau đớn, còn chuẩn bị phá ra, đoạt tính mạng của ta.

Ta khổ sở ngồi xổm dưới đất ôm đầu, cảm thấy đầu của mình sắp bạo tạc, cảm thấy cơ thể giống như bị đốt đến khó chịu. Cảm thấy ta lúc đó muốn ngất đi.

Ta mong tất cả chỉ là giấc mộng.

Nhưng... Nhưng vì sao? Tại sao phải như vậy?

37. Chương 32-3: Hạ

Cốc cốc.

“Vào đi.” Ta ngồi trên giường, thần thờ nói.

Cửa mở, Chi Nhạc đi tới. Hỏi: “Ca, tìm ta có việc?”

Ta gật đầu, “Có người nhờ ta đưa ít đồ cho người, người qua đây.”

Chi Nhạc nghe xong, đi tới ngồi xuống giường. “Ai? Vật gì vậy?”

Ánh mắt ta trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hắn, lôi ra một tờ chi phiếu đưa tới trước mặt hắn, “Người của thám tử Thần Thông muốn ta trả nó lại cho người.”

Rõ ràng Chi Nhạc thấy mà kinh hãi, nhưng hắn rất nhanh bình tĩnh lại. Hắn nhận lấy chi phiếu, vẻ mặt hiểu rõ chuyện nhìn sắc mặt ta một chút, lập tức bỏ qua ngụ ý. Hắn vẫn nhẹ giọng như cũ, hỏi, “Ca, người có cái gì muốn hỏi ta không?”

Ta cười, vô cùng châm chọc. “Còn tưởng rằng người có cái gì muốn nói với ta!”

Chi Nhạc tới gần ta bên này một chút, ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh ôn nhu. Hắn nói, “Vẫn là người hỏi đi. Ta nói sợ bị lột.”

Ta cuối cùng cũng biết Chi Nhạc không sợ. Ta cười lạnh một tiếng, “Đúng. Mấy ngày nay đều tại ta không hỏi rõ người cái gì, cho nên mới để cho người nói lột nhiều như vậy.”

Chi Nhạc đương nhiên hiểu ý của ta. Thần tình thông thả, lẳng lặng để ta nói xong.

“Chi Nhạc, tối hôm A Quang hãm hại ta, người có ở nhà đúng không?”

Hắn gật đầu, “Ngày đó ta phải về nhà lấy đồ, ở trong phòng nghe thấy các người đã trở về. Mơ hồ thấy có Tuyền Quang chiếu cố người, nên đã không quấy rầy hai người.”

“Nhưng khi đó người cũng không có đi mà vẫn đứng trong phòng nhìn kỹ nhất cử nhất động của chúng ta. Người nhìn A Quang lên trộm bản thiết kế của ta, nhìn A Quang cởi quần áo của ta và của hắn giả bộ thành bị ta cưỡng bạo, thậm chí còn giấu đi túi thuốc mê lúc A Quang không cẩn thận làm rơi để phòng ngày sau có thể mượn cơ hội vạch trần hắn với ta!”

Ta dựa theo suy đoán của mình nói xong, không ngoài ý muốn thấy hắn nhướn mày mỉm cười với mình, giải thích từng cái.

“Hắn là trợ thủ của người, hắn lấy bản thiết kế của người làm sao ta biết hắn là trộm mà không phải cầm đây? Lúc đó người uống say không biết gì, hắn cởi quần áo của người cũng có thể là muốn giúp người thay áo ngủ. Về phần túi thuốc mê kia, lúc đó ta tưởng là thuốc dạ dày của người, sau khi thức dậy bỏ quên mà thôi.” Nói xong, hắn còn giả mù sa mưa nắm tay của ta, hồ thẹn mà nói, “Ca. Đều là ta không tốt. Nếu như ta ngăn cản quỷ kế của Phương Tuyền Quang, người cũng không phải chịu khổ như vậy.”

Ta nhìn kỹ hành động của Chi Nhạc, dở khóc dở cười hơn là mặc cảm.

Ánh mắt ta bén nhọn, cái tay nhanh chóng rút ra. Ta cảm thấy đau lòng không gì sánh bằng, không muốn đối đáp dưới sự chuẩn bị chu toàn của hắn nữa, tiếp tục cắt đứt nói vào trọng tâm, “A Quang hại ta thân bại danh liệt, nhưng người biết ta còn chưa từ bỏ ý định với hắn, vì vậy đã nhìn lên tài liệu của Nhã Hạo biết được đêm tiệc rượu Quang cũng sẽ tới dự, vậy nên người mượn miệng Nhã Hạo để ta biết lúc đầu đích thực là ta hảo huyền, làm cho ta tự chặt đứt tia hy vọng ảo tưởng!”

Chi Nhạc nhìn ta, vẻ mặt vô tội, “Làm sao ta lại nhìn lên tài liệu của Nhã Hạo hả? Là lúc mượn bút không cẩn thận làm đổ tài liệu của hắn, trong lúc vô ý thấy mà thôi. Hơn nữa cũng không phải ta muốn Nhã Hạo nói ra sự thật, là hắn thấy ta để thuốc mê ở trên mặt bàn, chính hắn chạy tới hỏi ta, không có liên quan tới ta. Ca, thực sự người không nên nghĩ về ta như vậy.”

Từ đáy lòng ta thực sự bội phục năng lực nguy biến của Chi Nhạc. Là rằng hắn nhón quả thực ta theo không kịp. Lúc này ta giống như bị người cho hai cái tát câm nín, khổ sở nói không nên lời.

Ta đè nén lửa giận càng phát bành trướng ở ngực, ánh mắt cũng không che giấu được mà mạnh phát độ quang, “Được! Được! Ta tin người!! Tầm chi phiếu này! Người giải thích thế nào! Người vậy mà lại đi mua chuộc thám tử tư của Nhã Hạo hãm hại hắn, còn kích động A Quang chia rẽ chúng ta! Người có biết hành động(*) của người hại ta bị A Quang cường bạo!”

(*)Nguyên văn: Sở tác sở vi.

Nói xong lời cuối cùng, ta đã ức chế nhịn không được rống lên.

Chi Chạc lập tức đưa tay qua trấn an, bưng mặt của ta, làm ra một bộ thật bất ngờ, “lúc đó không phải người nói không bị cường bạo sao?”

Ta trợn to hai mắt nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch.

Người này... Người này là Chi Nhạc?

Hắn thấy ta kinh ngạc, trên mặt lập tức hiện lên một mảnh nhu tình. Hắn cười nói, “Nhưng mà không sao. Chi Nhạc đã giúp ca ca báo thù.”

“Có ý gì...” Ta lập tức nghi ngờ nói ra câu này, ký ức trong đầu như con mãnh thú và dòng nước lũ đánh tới, ta bị xông mạnh gần như muốn tan vỡ.

Đúng! Đám lưu manh kia! Ban đầu chúng vẫn quần lấy ta không ngừng hỏi có người cho bọn hắn đùa không. Lúc đó ta một lòng nghĩ đến chuyện trả thù, căn bản không để ý tới động cơ bọn họ vừa khớp với suy tính. Bây giờ nghĩ lại hết thấy đều phát sinh rất khó hiểu, nói vậy thì Chi Nhạc đã đoán được lúc ta còn đang đối phó với Nhã Hạo, kế tiếp nhất định là đến lượt A Quang, cho nên hắn đã sắp xếp xong xuôi tất cả.

Mà ta tên ngu ngốc này cứ dựa theo an bài tốt của hắn thẳng tiến. Không chút nào sai lệch.

Nhìn Chi Nhạc thời khắc này, lòng ta đau như đao cắt. Ta run rẩy vươn tay tới cái tay Chi Nhạc đang bưng mặt của ta, ánh mắt bi thương thê lương, “Chi Nhạc... Chi Nhạc! Người lúc nào thì thay đổi thành ác độc như vậy!!”

Chi Nhạc nghe xong, ánh mắt cũng không che giấu được thống khổ, “Ca, người tại sao lại nói như thế? Ta là đang giúp người, vì tốt cho người!”

Ta cũng không chịu được nữa bạo rống, “Người tốt với ta sẽ không đối với ta như vậy! Người hãm hại Nhã Hạo, động tay động chân vào điện thoại, tính đúng thời gian gọi điện thoại đến để ta nghe được đoạn ghi âm. Người muốn ta hiểu lầm hắn, người căn bản là một lòng muốn chia rẽ chúng ta còn muốn ta từ yêu thành hận đi trả thù hắn!”

Ta vô cùng kích động, ngữ điệu Chi Nhạc cũng gấp lên. Hắn nhìn ta, giọng nói nghiêm túc, “Ca, thế nào lại là ta muốn người đi đối phó hắn đây? Hắn làm chuyện như vậy là sự thực, ta chẳng qua là muốn cho người có cái quyền biết rõ mà thôi. Hơn nữa đoạn băng ghi âm ta không có cất nôi, là chính người không nghe tiếp. Có thể nào trách ta đây? Hơn nữa, chuyện Nhã Hạo bị vạch trần, chính đương sự cũng không giải thích, với ta có quan hệ gì đâu? Ca, là chính hắn không giải thích, không phải ta bức ép hắn.”

Lời của Chi Nhạc như một thanh kiếm nhọn hung hăng đâm ta, như muốn phun ra một ngụm máu tươi, mất mạng tại chỗ.

Đúng! Thế nào lại là hắn muốn ta đi đối phó Nhã Hạo? Hắn chỉ là muốn cho ta có cái quyền biết rõ! Băng ghi âm hắn cũng không có cất nôi, là tự ta không muốn nghe tiếp. Giấy báo DNA cũng không phải hắn

không cho ta xem, là tự ta giành được xem. Hắn cho tới bây giờ cũng không có nói điểm giựt giây ta trả thù, là chính Nhã Hạo không muốn giải thích, là tự ta từ yêu thành hận.

Là tự ta đuổi Nhã Hạo đi, là Nhã Hạo nguyện ý buông tay. Hết thấy đều là lỗi của chúng ta.

Chúng ta là quân cờ Chi Nhạc tử mĩ thiết kế. Hắn ở phía sau chúng ta điều khiển tất cả, đoán chắc nhất cử nhất động của chúng ta, thậm chí cả tư duy, sau đó để chúng ta dựa theo kịch bản của hắn trình diễn vở kịch hắn muốn xem thật chuẩn.

Thực sự là một đạo diễn tầm mắt rộng lớn đạo hạnh cao thâm! Ta, làm ca ca của hắn, lại chưa bao giờ biết hắn có phương diện trời phú này. Người nói, ta sao không thất bại.

Ta dùng hết khí lực toàn thân mới có thể để cho mình không ngã xuống ở chỗ này. Một tay chống đỡ vào đầu giường, tất cả mọi chuyện trong đầu xoay chuyển khiến cho ta giống như một lọ hồ dán, tinh thần bắt đầu hoảng hốt, “Đúng... Là tự ta không có nghe tiếp... Là chính Nhã Hạo không giải thích... Vì sao Nhã Hạo không giải thích... Vì sao Nhã Hạo biết rất rõ người là người phía sau màn hạ độc thủ lại một chữ cũng không đề cập với ta, vì sao! Vì sao!!”

Chi Nhạc rất đau lòng, hắn đi qua đỡ ta, nắm tay của ta ôn nhu nói, “Ca, Nhã Hạo nghĩ, hết thấy đều là lỗi của hắn.”

Cái gì?

Ta nghi ngờ nhìn Chi Nhạc, thấy Chi Nhạc nở nụ cười khổ, “Ca, Nhã Hạo nghĩ, người bị Phương Tuyền Quang tập kích, là lỗi của hắn. Hắn nghĩ, nếu như lúc đầu người cầu cứu, hắn biết người đang ở đâu thì tốt rồi. Hắn nghĩ, nếu như lúc đó không để cho người đi một mình, sự tình sẽ không phát sinh. Hắn còn nghĩ, nếu như lúc đó hắn ở bên cạnh người, hắn có thể bảo vệ cho người. Ca, người không thấy đáng về lo lắng của Nhã Hạo lúc đó, đừng nói là di chúc, chỉ cần người có thể bình an trở về, hắn nguyện ý vì người làm mọi thứ.”

Ta trợn to hai mắt, để nước mắt một giọt lại một giọt rớt xuống.

Trong đầu tất cả đều là lúc Nhã Hạo ôm ta áy náy nói là hắn vô dụng là hắn không có ích gì. Trong lòng từng đợt đau nhức, hai tay hoàn toàn mất đi lực chống đỡ, cả người ta ngã xuống đầu giường.

Chi Nhạc lần thứ hai đỡ ta, hắn bắt hai cánh tay của ta, không để ta trốn tránh, muốn ta nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, muốn ta tiếp tục nghe, “Hắn rất áy náy. Phi thường áy náy. Hắn rất muốn làm chút chuyện cho người, nhưng người vẫn chưa nói cho hắn biết là ai gây nên, hắn không có cách nào, suốt ngày sống trong áy náy lo lắng, hắn cho rằng phải đối xử với người thật tốt mới có thể bù đắp tất cả, nhưng chính là lúc đó, trước khi hắn làm tất cả thì bị phát hiện. Hắn nghĩ không còn cách nào đối mặt với người! Ca, người biết không? Người đối với hắn thật tốt, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có một mình người thật tình chân ý yêu hắn như thế, hắn nghĩ không xứng với người, hắn cảm thấy mình không thể đối mặt với người! Cho nên hắn không biết giải thích thế nào, hắn bỏ qua cơ hội giải thích! Ca, tất cả đều do chính hắn buông tha!!”

“Câm miệng, người câm miệng a!!” Ta cuồng kêu, hất tay của hắn ra, bịt lỗ tai của mình, muốn trốn tránh tất cả.

Nhã Hạo... Xin lỗi, Nhã Hạo! Là ta có lỗi với người, là ta trách oan người! Là ta không tốt, đều là ta không tốt!

Chi Nhạc nhào tới gỡ tay của ta. Ánh mắt hắn hung ác độc địa trước nay chưa từng có, ép buộc ta tiếp tục nghe, “Nhưng đây hết thấy so ra đều kém lúc phát sinh khiến hắn cảm thấy khổ sở. Hắn rất nhanh sẽ biết là ta ở phía sau màn thao túng tất cả, hắn rất hiểu rõ là trong lúc vô tình hắn đã đoạt đồ của ta, hắn rất hiểu rõ là hắn xen vào giữa chúng ta. Hắn biết hắn phải đi, nhưng hắn còn chưa từ bỏ ý định, hắn là một đứa trẻ ngây thơ, hắn biết ta là người quan trọng nhất với người, hắn một mực nghĩ, có biện pháp nào có thể cho ba người đều không bị thương tổn, thế nhưng không có, hắn phát hiện không có! Cho nên hắn tự động rời đi, ca, cho nên hắn quyết định thành toàn cho chúng ta, bởi vì ngây thơ như hắn, biết biện pháp để tất cả mọi người không bị thương tổn, là không có!!”

Hai mắt ta đầm lệ nhìn Chi Nhạc đang kích động, trong nháy mắt nghĩ mọi thứ ở đây đều vụn vụn. Ta thấy Nhã Hạo lúc đầu đau lòng hoảng hốt điên cuồng ôm ta vào ngực, giọng nói thê thảm. Hắn đang nói cái gì?

Hắn lúc đầu đang nói cái gì?

Hắn nói, Chi Tín, ta cầu người không nên như vậy. Ta phải, ta rốt cuộc phải làm gì, mới để cho mọi người chúng ta đều không bị thương tổn.

Đúng. Hắn dù có làm cái gì, ba người chúng ta nhất định có người phải bị thương. Ta từng nói Chi Nhạc là trọng tâm cuộc sống của ta, hắn biết Chi Nhạc rất quan trọng với ta, cho nên hắn cuối cùng lựa chọn thương tổn tới mình. Hắn làm thương tổn chính mình, cứu ta từ vực sâu lên, tự mình cô độc mà ly khai.

Nhã Hạo, Nhã Hạo của ta. Hắn từ nhỏ đã nhận hết ủy khuất, cuối cùng còn là cô độc mà ly khai.

Vì sao? Tại sao muốn như vậy?

“Nhã Hạo... Nhã Hạo... Là ta có lỗi với người... Là ta có lỗi với người...” Ta đã không nén được chua xót khổ sở trong lòng, che mặt thống khổ thê lương khóc lên.

“Ca. Không nên như vậy.” Chi Nhạc đưa tay qua, muốn lần thứ hai bưng mặt của ta, nhưng ta lập tức liền mở tay hắn ra. Hắn không chết tâm, trở lại, “Ca, tội gì phải như vậy. Nhã Hạo sẽ không trách người. Là tự hắn lựa chọn nên đi.”

“Người câm miệng!” Ta quát lên một tiếng lớn, phần nộ cừu hận lúc này đánh bất tỉnh quá khứ yếu ớt, ta giơ tay một cái, dùng hết toàn lực sắp đánh tới mặt của hắn.

Nhưng một giây sau, ta dừng lại.

Dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc không thể tin của Chi Nhạc, ta dừng lại. Cánh tay dừng lại giữa không trung, không nhúc nhích.

Đây là Chi Nhạc, Chi Nhạc là đệ đệ của ta. Hắn dù có thiên thác vạn thác, cũng là của đệ đệ Chi Nhạc của ta!

“Ca, người vì Nhã Hạo, muốn đánh ta?”

Ta tỉnh táo lại, chậm rãi rút tay về. Hỗn loạn nỉ non, “Không đúng không đúng... Không phải ta muốn đánh người.”

Ta vừa nói, vừa đi tới một bên khác.

Hắn tới gần, “Ca. Mười tám năm nay, cho tới bây giờ người chưa từng lớn tiếng nói ta câu nào, hiện tại người vậy mà vì một người ngoài, lại đánh ta?”

“Không phải. Không phải.” Ta ôm đầu, trả lời lung tung.

Thanh âm của Chi Nhạc lộ vẻ thống khổ, “Ca. Người nhìn cho rõ, ta mới là đệ đệ của người, ta mới là người quan trọng nhất. Ca, người nhìn cho rõ!”

“Không nên gọi ta là ca!” Ta lớn tiếng cắt đứt lời của hắn, “Người còn biết ta là ca ca người, người làm sao nhẫn tâm đối với ta như vậy!”

” Ta cũng là đệ đệ người, vì sao người chưa bao giờ biết ta muốn cái gì!” Chi Nhạc lập tức phản bác, ta á khẩu không trả lời được.

Đúng. Ta là ca ca hắn, ngay cả đệ đệ của mình muốn cái gì, ta cũng không biết. Là ta không có hiểu thấu hắn, dẫn đến cục diện hôm nay.

Chi Nhạc đi về phía trước nắm tay của ta, giọng nói khiến tất cả mọi người đau lòng, “Ca. Ta làm như vậy vì người, nhưng còn người? Người có nghĩ tới không, thực ra ta rốt cuộc muốn cái gì? Người căn bản cũng không hiểu. Từ nhỏ đến lớn, trong mắt của ta cũng chỉ có người, tại sao người thì không? Vì sao ở giữa chúng ta có một người lại tiếp một người, chẳng bao giờ gián đoạn. Người có nghĩ tới trong lòng ta có nhiều khó chịu. Ta có nhiều khó khăn nhẫn nhịn, ta nhiều đổ kị, người có biết không?”

“Nhưng Nhã Hạo vô tội người có biết không? Hắn từ nhỏ đến lớn nhận hết ủy khuất, cuối cùng còn bị người ép hại. Hắn làm gì sai để người đối với hắn hận thù đến tận nước này!”

“Ta không hận hần.” Chi Nhạc vội vàng phản bác, “Hần so ra xinh đẹp, hần so ra thiện lương. Hần hy sinh chính mình, thành toàn cho chúng ta. Hần và ta giống nhau, đều bị ba ba hãm hại. Nỗi thống khổ của hần ta đồng cảm. Cho nên kỳ thực hết thấy đều có thể là tốt đẹp, miễn là hần không tranh với ta.”

Ta cười ra tiếng, cười so với khóc còn muốn thắm hơn, “Người đây là với hần đồng cảm, đồng thời không chút nào trắc ẩn mà hại hần? Chi Nhạc, người khiến ta nghĩ mình đối nhân xử thế vô cùng thất bại.”

“Sao?” Chi Nhạc nhìn mắt của ta, “Ca rất lợi hại, mỗi một người bên cạnh ca, đều rất thích quan tâm người.”

Ta khóc, “Nhưng ta thích nhất là quan tâm người kia, bị chính tay ta ép bỏ đi. Chi Nhạc, người biết không? Ta đã không biết cái gì là đúng, cái gì là sai rồi. Ta trước đây vẫn tin tưởng ta đối tốt với A Quang, đối tốt với Nhã Hạo, đúng. Nhưng sau đó ta lại phát giác ta nuông chiều A Quang, yêu Nhã Hạo, là sai. Nhưng bây giờ, ta nghĩ ta tin lầm người!! Chi Nhạc, ta nghĩ ta tin lầm người a!!”

Chi Nhạc hết sức thống khổ, “Ca! Ta mới là người quan trọng nhất với người! Lẽ nào Nhã Hạo quan trọng hơn ta? Dù là ở trong lòng người Nhã Hạo có phân lượng, cũng chỉ có thể là 2%, ta mới là chiếm 98% kia. Ca, ta và Nhã Hạo, người nào quan trọng?”

“Không nên hỏi ta như vậy!” Ta cũng chịu không được, nhảy dựng lên chợt quát. “Vấn đề người nào nặng nhẹ này người chưa từng có thời hỏi ta. Người cái gì đều có thể không để ý tới, chỉ biết là từ quan trọng chia ra quan trọng nhất! Chi Nhạc, người thế nào lại hẹp hòi như vậy! Người đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người!”

Chi Nhạc vẫn ngồi ở trên giường, hần ngẩng đầu, nhìn trên cao xuống chỉ vào cánh cửa ta muốn hần đi ra, trầm mặc một hồi, lại cúi đầu. Hần nói, “Ca. Lẽ nào nhất định phải bỏ những thứ yêu thích, mới có thể vĩ đại? Đây chẳng qua là ngu xuẩn. Ta và Nhã Hạo đều yêu người, nhưng thứ ta có thể vì người mà làm, nhất định so với hần nhiều hơn.”

Ta cười khổ. “Ví dụ như thành toàn ta và hần?”

“Ngoại trừ cái này.”

“Nhưng ta chỉ cần cái này.” Ta vô lực tựa lên tường, “Bất luận người có nguyện ý hay không. Đi ra ngoài, ta muốn yên tĩnh một chút.”

Chi Nhạc đứng lên, hần đi tới chỗ ta, lại bị ta vung tay ở không trung ngăn trở.

Hần ngậy ra một lúc, nói, “Ca. Người kiên cường hơn so với ta tưởng tượng.”

“Không sai, ta cũng kiên cường hơn so với trong tưởng tượng của mình. Ta hiện tại mới thật sự hiểu, hóa ra từ lúc chào đời tới nay luyện được kiên cường, không phải là vì đối mặt với sự phản bội của Nhã Hạo lẫn A Quang, là vì phải đối mặt với một khắc vừa rồi.” Ta nhìn thẳng vào hần, ánh mắt sắc bén. “Chi Nhạc, người so với bất luận kẻ nào, đều có thể gây tổn thương cho ta.”

Chi Nhạc trầm mặc một hồi, “Ca, người sẽ đi tìm Nhã Hạo?”

“Đúng.” Ta kiên định trả lời.

“Nhưng ta sẽ không để cho người đi.” Chi Nhạc cũng kiên định như vậy.

“Người cho là mình còn có thể ngăn cản ta?”

“Ca, chớ quên, ta mới là người quan trọng nhất với người.”

“Đúng. Nhưng còn có Nhã Hạo.” Nói xong, ta thực sự không còn ý muốn cãi cò, quay đầu chỗ khác phát tay với hần một cái.

Bình! Tiếng cửa bị đóng lại.

38. Chương 33-1: Thượng

Ta muốn biết, là mình đặc biệt vô dụng, hay thành người khác là xuất thủ vô sách.

Hiện tại điều duy nhất có thể cảm giác được chính là cười khổ cũng không xong.

Sự việc giống như trò khôi hài, ai oán triền miên, lượn quanh cả trăm vòng, cao trào thay nhau nổi lên.

Lúc cho rằng hết thấy đều đã định kết cục, hiện thực lại thành linh ở bên cạnh cho người một đao trí mạng. Ta cứ đau đớn không rõ ràng, chết không minh bạch.

Vì sao thế sự có thể thay đổi nhanh như vậy?

Vì sao ta cuối cùng là đặc biệt ngu xuẩn, đặc biệt bất tri bất giác?

Thực ra ta mệt mỏi muốn chết, nhưng vẫn trắng đêm không ngủ.

Ta vừa nhắm mắt lại, tư tưởng ngay lập tức như thủy triều trào dâng, sợ mình sẽ phát sinh ác mộng.

Ta bình tĩnh nhìn chính mình trong gương, nhìn suốt cả một tối. Ta biết hiện tại chỉ tự ta mới có thể giúp mình, cho nên ta phải nói với mình, ta hiện tại phải làm gì?

Tiểu Bưu cổ vũ ta muốn ta luyện ra một thân kiên cường, hấn nói như vậy thì mới bình tĩnh đối mặt với tất cả mọi chuyện được.

Ta biết bản thân bây giờ không đủ kiên cường, nhưng ta đã một lần nữa vực dậy, đối mặt với tình huống lộn xộn đến bất kham, không thể loạn.

Ta nhắc nhở mình không thể loạn.

Có một số việc không phải giải quyết hoặc không mà là nhất định phải giải quyết.

Cho nên ta phải nghĩ ra cách giải quyết!

Lúc ta đang trầm tư suy nghĩ, từng giây từng phút trôi qua.

Rốt cục, mặt trời mọc, rạng sáng.

Sáng sớm gió nhẹ nhàng an ủi, gọi lên rèm cửa xanh nhạt cọ qua trán, lưu lại một mạch xúc cảm ôn nhu.

Ánh dương quang từ màu trắng trong tầng mây xuyên thấu ra, ta ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn ra bầu trời, bên ngoài một mảnh tia nắng ban mai. Cho dù là nắng gắt đến đau nhói đôi mắt.

Gió mát lần thứ hai thổi tới, kéo chuông gió rung động.

Ta nhìn hồ điệp(*) ở chuồng gió không ngừng xoay tròn bay múa, tâm trạng đột nhiên vô cớ căng thẳng. Ta đứng lên, kéo hồ điệp xuống, mở cửa phòng, cấp tốc đi đến hướng mái nhà.

(*) Bướm bướm.

Ta đi thẳng đi thẳng, sau đó, chạy và chạy. Cuối cùng chạy trốn.

Ta vọt tới thiên thai(*), cánh tay dùng sức tung một cái, ngay lập tức khắp bầu trời hồ điệp đang bay múa.

(*) chắc là nóc nhà quá:’(((

Chúng nó dưới ánh mặt trời lập lờ rực rỡ, trước khi rơi xuống đất thoát khỏi ràng buộc chiếm được một điệu múa mà chính mình mong muốn.

Ta ngẩng đầu, há to miệng hướng phía mặt trời mọc phía Đông hít thở sâu một hơi. Sau đó ——

“A ——!! A ——!!”

Ta thất thố điên cuồng gào thét.

Cũng không nói gì, chỉ là đơn âm điên cuồng gào thét. Không chút ý nghĩa nào điên cuồng gào thét.

Ta muốn gào ra oan khuất trong đáy lòng, gào ta ngu xuẩn, gào ta mềm yếu.

Gào tất cả sự nhiễu loạn của ta.

Đồng thời muốn gào vật có dũng khí kia quay về bên mình.

Ta không để ý tới ánh mắt kỳ dị của mọi người xung quanh, một mực hét. Đến khi cổ họng nghẹn, không có khí lực, thét lên phía mặt trời, còn cao vang tận bầu trời.

Ta hỗn hển ngẩng đầu, ta biết một ngày mới, lại phải bắt đầu.

Ta xoay người, không ngoài ý muốn thấy Chi Nhạc đứng ở sau.

“Thế nào? Sợ ta nhảy lầu? Thấp như thế, có thể nào chết người.” Ta tự giễu nói.

Chi Nhạc cười, “Ta nghĩ người sẽ bế quan thêm mấy ngày.”

“Có nhiều thời gian trống như vậy ta có lẽ định thi kỳ toàn quốc.” Ta vừa nói, vừa hướng bàn ăn dưới lầu đi đến. Ngồi xuống, ta liền lấy điện thoại di động ra. Ấn phím, điện thoại rất nhanh thì nổi thông. Là thư ký của ta.

“ADA, hiện tại làm visa nhanh nhất thứ bảy này có không?”

“Để ta xem trước một chút. Ân, có thể. Nhưng visa của tổng tài người không phải đã sớm làm xong?”

“Không phải là ta. Lát nữa ta quay về công ty lấy giấy chứng nhận đưa cho người, người mau cố giúp ta làm tốt nó.”

“Tốt.”

Sau khi cúp điện thoại, Chi Nhạc ở bên kia kỳ quái nhìn ta, hẳn chờ ta nói chuyện.

“Chi Nhạc, người lát nữa đem chứng minh thư của người lấy ra cho ta.”

“Vì sao?”

” Làm visa. Ta muốn người theo ta cùng đi Cu Ba mang Nhã Hạo trở về! Sau đó ở trước mặt ta, chân chân thật thật xin lỗi Nhã Hạo!” Ta mỗi chữ mỗi câu, nói rõ ràng rành rọt.

Nhưng chẳng biết tại sao, Chi Nhạc lại buồn cười, “Ca, người thế nào còn đáng yêu như vậy. Người rốt cuộc có biết hay không hiện giờ xảy ra chuyện gì? Người có vì Nhã Hạo suy nghĩ? Đưa hắn trở về, chưa chắc là chuyện tốt.”

Ta nhìn hắn, gần từng chữ cường điệu, “Đưa hắn trở về chưa chắc là chuyện tốt. Nhưng để mặc cho do hắn ở bên ngoài nhất định là chuyện xấu!” Nói xong ta bắt đầu phân phó, “Người không cần nói nhiều như vậy với ta. Người ăn sáng xong lập tức đi lấy cho ta. Mặt khác, người mấy ngày nay không cần đi học, trường học ta sẽ giúp người xin nghỉ. Người ngoan ngoãn ở nhà, chỗ nào cũng không được đi, ta sẽ sai người làm trông người thật kỹ. Điện thoại cũng không cho gọi, ta sẽ sai người mang điện thoại đi. Còn có, sổ tiết kiệm, lấy ra đây. Tránh cho người lại làm xằng làm bậy. Dù sao người ở nhà cũng không cần dùng tiền.”

Chi Nhạc nhìn thẳng ta, “Ca, người muốn giam lỏng ta?”

Ta thành thật trả lời, “Không sai! Người tốt nhất là ngoan ngoãn cho ta, đừng tưởng rằng người là đệ đệ ta, là ta không có biện pháp! Người không muốn đi cũng phải đi, cần lắm ta liền đem người buộc tay buộc chân, một đập làm người bất tỉnh mang đi!”

Rốt cục Chi Nhạc cũng lộ vẻ tức giận, hắn ném chiếc đĩa trên bàn, “Ta không muốn ăn.”

Ta nhìn vào hai mắt hắn, xuyên thấu dụng ý của hắn. Ta đứng lên, duỗi một cái tay liền đem bữa sáng của hắn cầm lên kéo về phía ta bên này, “Vừa đúng lúc. Người không ăn ta sẽ ăn nhiều một chút. Dù sao cùng người trường kỳ tác chiến ta còn phải có chút lực khí tốt. Người không ăn để dạ dày rỗng tự suy giảm những hành vi của mình, sau đó...” Ta ba một tiếng để giấy bút tới trước mặt hắn, “Sau đó cho viết bản kiểm điểm cho ta, buổi tối ta trở về muốn xem!”

Chi Nhạc cúi đầu nhìn bút và giấy trước mặt một chút, nhin không được cười lên, “Ca, người giống như thay đổi, lại giống như không thay đổi. Một mực còn coi ta là tiểu hài tử.”

“Tùy người nói như thế nào cũng được.” Ta cúi đầu ăn sáng.” Người muốn tuyệt thực ta cũng không còn cách nào, người chết ta cũng sẽ chết cùng người. Bất quá đến địa ngục, ta vẫn sẽ chọn Nhã Hạo!”

Sắc mặt Chi Nhạc trầm xuống, hần hỏi. “Ta có cái gì kém hần?”

Ta cũng nghiêm túc nhìn Chi Nhạc, “Ta đây cũng không có chỗ gì hơn người, người tại sao muốn chấp nhất với ta. Bởi vì người từ nhỏ đến lớn ở bên người chỉ có mình ta. Kỳ thực cảm tình của người với ta và Nhã Hạo đối với ta căn bản cũng không giống nhau, Chi Nhạc, người chỉ là y lại vào ta.”

“Không phải.” Chi Nhạc lập tức phủ định.

“Người từ khi nào thì bắt đầu thích ta?” Ta hỏi.

“5 tuổi.”

“Cũng là bởi vì năm đó người làm vỡ một cái bát, ta đã an ủi người?”

Hần gật đầu.

“Người lúc đó còn nhỏ, căn bản không biết mình nghĩ muốn cái gì, cho nên mới lầm là thích ta.”

Chi Nhạc thở dài, “Ca, có còn nhớ Dương Bất Hối hay không?”

Ai là Dương Bất Hối? Ta ngoe đầu suy nghĩ hồi lâu, rốt cục xác định bạn bè lẫn người thân của mình cũng không có người như thế, chỉ hỏi, “Họ hàng xa của chúng ta?”

Chi Nhạc cười, “Là nói đến thuyết nhân vật trong truyện Kim Dung, là nữ nhi của Dương Tiêu. Nàng thích Trương Vô Kỵ, hơn kém nhau hai mươi tuổi, tất cả mọi người nghĩ nàng là thời trẻ vô tri, không phân rõ tình cảm của mình, ngay cả Trương Vô Kỵ cũng cho là như vậy. Nhưng cuối cùng, nàng nói với Trương Vô Kỵ, không có cổ kị là ca ca, người còn có nhớ hay không năm đó người dùng tiền đi xin mua một con ngựa cho ta, bị người giẫm hư lúc ấy ta một mực khóc, người vì an ủi ta, mua một con mới cho ta, nhưng ta không muốn. Bởi vì ta biết, căn bản không phải là con ta kia. Ca, ta và Dương Bất Hối giống nhau, lúc 5 tuổi, cũng đã biết mình muốn nhất là cái gì, chỉ là người chưa từng có quan tâm đến.”

Chi Nhạc dừng lại một chút, lúc này mắt hần lộ ra tia quang vẫn rọi sáng đến ta. Hần nói tiếp, “10 tuổi năm ấy, không có mẹ, người ở trong phòng khóc, ta đi vào, ta đã nói với người, ca, chúng ta sau này sẽ sống nương tựa lẫn nhau, ta yêu người, người cũng phải yêu ta như ta yêu người. Người lúc đó nhào tới, đầu chôn ở trong lòng ta khóc lớn, người nói người cũng yêu ta. Lúc đó ta cảm thấy rất hạnh phúc, ta đã cho ta đã trở thành duy nhất của người, nhưng ngày thứ hai ta chỉ biết căn bản người nghe không hiểu ý của ta, bởi vì trời còn chưa sáng người liền chạy đi tìm Phương Tuyền Quang. Ca, người có thể nhắm mắt lại một chút biết cảm giác ta ngay lúc đó hay không?”

Ta không có lời nào để nói, chỉ có thể cúi đầu trốn tránh ánh mắt nóng bỏng của hần lúc này.

Ta không thể phủ nhận là ta sơ suất.

“Ca. Ta không thể buông người. Người muốn cùng Nhã Hạo một chỗ chỉ có một khả năng, là người buông ta. Nếu như người tự nguyện buông ta, ta xin thề, tuyệt đối sẽ không quẩn lấy người nữa, cả đời cũng sẽ không xuất hiện trước mặt các người. Ca, ta và Nhã Hạo, người muốn ai?”

“Người đây như là đang ép ta?”

Ta ngẩng đầu, chăm chú nhìn ánh mắt hần, thoáng cái phần nộ lên.

“Hai ta phải chọn một! Cũng không thể nhiều hơn một!”

Đúng, hai ta đều phải chọn một! Con người có tay trái lại có tay phải, vì sao tay trái và tay phải của ta lại muốn bất cộng đái thiên như vậy? Vì sao ta nhất định phải buộc chém đứt một tay?

Vì sao trời cao đối với ta không công bằng như thế?

Chi Nhạc bắt đắc dĩ, hần suy ngẫm trầm mặc một trận, vẫn là mở miệng, “Ca, người cố chấp như thế, sẽ làm Nhã Hạo bị thương.”

“Người lại đang nói bậy bạ gì đó?”

“Bây giờ là lúc Nhã Hạo yếu ớt nhất. Hắn cảm giác mình vô luận là ở đâu cũng đều bị bài xích, hắn cảm giác mình không còn đường nào. Người bây giờ cho hắn hy vọng, đến lúc đó lại không thể như nguyện mà đón hắn trở về, khi hắn bị thương trong ngực lại thêm một đao, cùng với là hại chết hắn. Người sẽ làm hắn không bao giờ có thể xuất hiện trước mặt người nữa.”

“Vậy nên đưa hắn trở về là phải. Người không phải nói nhiều như vậy nữa, dù sao chuyện này đã ta quyết định sẽ không cải biến! Người bây giờ...” Ta nhảy dựng lên, bâng một tiếng đẩy bữa sáng tới trước mặt hắn, “Người bây giờ ăn cái gì đi cho ta. Ăn no thì về phòng tĩnh lại! Trước khi ta quay về không cho phép người bước ra khỏi phòng nửa bước!” Nói xong ta lớn tiếng ra lệnh người làm bên cạnh, “Trương thúc Lý thẩm, gọi người canh cửa phòng tam thiếu gia! Không có lệnh của ta ai cũng không được phép thả hắn ra!”

“Vâng!” Người làm trả lời.

Chi Nhạc nhìn một chút, ngược lại cũng không thêm để ý. Hắn nhẹ giọng nói, “Ca, vô dụng.”

“Có hữu hiệu hay không phải thử qua mới biết được!” Ta cũng không tin mình không trị nổi hắn, “Tối hôm nay người tới ngủ cùng ta, ta phải trông người hai mươi tư tiếng đồng hồ.”

Chi Nhạc nghe xong, nở nụ cười, “Tốt, chúng ta ngủ cùng nhau!”

Ta nghe xong lập tức biết mình nói sai, thẹn quá hóa giận vỗ bàn, “Ta là gọi người mang giường qua cùng nhau ngủ!”

Rốt cục Chi Nhạc không nói chuyện nữa, cúi đầu ăn sáng.

Hóa ra chuyển giường là một đại công trình, ta rất nhanh thì bỏ qua nó.

Có lẽ để Chi Nhạc ngủ bên cạnh sẽ làm ta càng thêm cảm giác an toàn.

Trong ấn tượng của ta Chi Nhạc là một người sẽ không dễ dàng buông bỏ. Nhưng gần đây cái gì hắn cũng không làm, ngoan ngoãn ở nhà. Trái lại khiến ta nghĩ càng thấy bất an.

Vì ta căn bản không biết hắn đang nghĩ gì.

Có lẽ cái gì hắn cũng không nghĩ.

Là ta nghĩ quá nhiều.

Mấy ngày không có biến gì mà qua đi, ngày mai sẽ là ngày phải lên máy bay.

Ta ngồi trên giường, cầm điện thoại di động chờ người ra.

Ta nghĩ có nên gọi cho Nhã Hạo một cuộc điện thoại không, tự mình nói cho hắn biết ta muốn tới đón hắn.

Ta chần chờ thật lâu, cuối cùng vẫn móc ra tờ giấy lúc trước Tiểu Bưu đưa, dựa theo số điện thoại viết trên đó nhấn từng số, sau đó để điện thoại sát bên tai, toàn thân căng thẳng nghe bên trong điện thoại truyền đến thanh âm gọi đổ đơ.

Chỉ chốc lát, có người nhắc máy. Bên kia truyền đến tiếng nói trầm hậu của người da đen, ta đang muốn mở miệng nói, cửa liền mở ra.

Ta lại càng hoảng sợ, vội vã cúp điện thoại, thuận tay nhét tờ giấy xuống phía dưới gối đầu giấu đi.

Chi Nhạc đi vào thấy ta như thế, thấy kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy?”

Ta lập tức bình tĩnh làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, “Không có gì. Ta tìm đồ mà thôi.” Nói xong, ta nhảy xuống giường, “Đúng rồi, ta muốn đi tắm.”

Nói xong, ta tìm áo ngủ bỏ chạy vào phòng tắm. Tắm được phân nửa, ta đột nhiên nhớ ra cái gì, lập tức mặc áo choàng tắm vọt ra, chạy đến bên giường lật gối đầu nhìn, mới yên lòng.

May mà tờ giấy vẫn còn.

Ta bỏ tờ giấy vào túi áo, quay người lại thì nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Chi Nhạc.

Hắn đi tới, lật lật gối đầu, hỏi, “Tìm cái gì sao?”

“Không có.” Ta phủ định, lập tức đề phòng hỏi, “Đúng rồi, người... Người thấy ta vừa để tờ giấy ở chỗ này sao?”

Chi Nhạc ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt không biết chuyện mà hỏi ngược lại, “Trên tờ giấy viết cái gì?”

Ta yên lòng. Nhìn hắn càng ngày càng phát ra ánh mắt hoài nghi, sợ bại lộ thì phiền phức, ta lập tức nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, ngày mai phải lên máy bay rồi, người chuẩn bị xong chưa?”

Chi Nhạc ngồi vào một bên giường, dùng cầm chìa khóa hành lý ở bên, “Mang theo mấy bộ quần áo.”

Ta cũng ngồi xuống, nhìn hắn, cẩn thận hỏi, “Chi Nhạc, mấy ngày nay người làm những gì hả?”

Chi Nhạc cũng nghiêm túc nhìn ta, “Ta ngay cả cửa cũng không ra, có thể làm gì?”

“Không cứng là tốt nhất.” Ta nói tiếp, “Chi Nhạc, ta mong người sau khi nhìn thấy Nhã Hạo, không nên khó dễ hắn.”

Chi Nhạc bật cười, “Ca, lẽ nào đến bây giờ, người còn cho là chúng ta có thể sống hòa bình?”

Ta bất đắc dĩ, “Chi Nhạc, người có ta, nhưng Nhã Hạo không có gì cả. Người lúc bốn tuổi, có mẹ ôm, mang theo ta, rời khỏi cái gia đình này, nhưng lúc Nhã Hạo năm tuổi, mẹ hắn để lấy một tờ chi phiếu, đem hắn đẩy mạnh xuống vực sâu. Người đánh vỡ một cái bát, nội tâm thấp thỏm lo âu, có ta ở bên cạnh người cổ vũ không dời. Nhưng vô luận là Nhã Hạo làm sai, đối mặt với hắn chỉ có bốn bức tường và lời nói lạnh nhạt của cha. Người đem sự tình làm long trời lở đất, ta đến nay còn không có lớn tiếng mắng người một câu, nhưng Nhã Hạo chỉ là vì một lỗi lầm, tài sản địa vị danh lợi cái gì cũng không có. Hắn bây giờ còn đang phiêu bạt ở bên ngoài. Chi Nhạc, người đừng tưởng rằng Nhã Hạo trong lòng hết thấy đều tốt đẹp. Người có rất nhiều thứ, hắn chỉ một có thứ. Người có thể nghĩ một chút hắn vài chục năm nay trải qua như thế nào hay không?”

Lời của ta khiến Chi Nhạc xấu hổ vô cùng, hắn quay đầu đi tránh ánh mắt của ta.

Xem ra Chi Nhạc hiện tại đã mềm lòng, vì ta biết hắn căn bản cũng không ác độc. Ta nắm chặt cơ hội, thừa thắng truy kích.

“Chi Nhạc, ta nhớ kỹ người nói không ghét Nhã Hạo. Ta tin. Bởi vì Nhã Hạo và người từng có một đoạn quá khứ tương tự nhau. Kỳ thực người cũng rất thích hắn, có đúng không?”

Chi Nhạc giương mắt nhìn ta một chút, lập tức lại cúi đầu, không nói gì.

Ta thở dài một hơi thật sâu, giơ tay lôi ra CD ra, đưa tới trước mặt Chi Nhạc, “Chi Nhạc, có còn nhớ nó không?”

Chi Nhạc tiếp nhận, nhìn một chút, sau đó ngậy người.

Nhã Hạo và Chi Nhạc có quá khứ tương tự nhau.

Ta nói tiếp, “Chi nhạc, ta tin người trước kia nhào qua cứu Nhã Hạo, là thật tâm. Người luôn luôn là người tính tình đậm bạc, người suy nghĩ một chút lúc đó tại sao phải xen vào việc của người khác như thế, tiến lên cứu Nhã Hạo.”

Lời của ta làm đau Chi Nhạc, hắn hơi lui về phía sau, quay đầu đi chỗ khác trốn tránh vấn đề.

Ta lập tức tiến tới gần hắn, nắm cánh tay hắn không cho trốn tránh, “Chi Nhạc, Nhã Hạo cũng không kiên cường như trong tưởng tượng của chúng ta. Hắn cũng có lúc yếu ớt. Hắn bị người mình yêu một lần một lại một lần làm cho thất bại, thể xác và tinh thần đã hao tổn. Hắn biết rõ chân tướng nhưng vẫn chưa trở lại, là bởi vì hắn đối với hết thấy đều đã mất đi lòng tin. Hắn mong ta có thể giúp hắn một lần nữa tỉnh lại. Chi Nhạc...”

Ta kích động, cầm lấy cánh tay hắn thật chặt, giọng nói vừa cầu xin vừa kịch liệt.

“Chi Nhạc, hiện tại dù Nhã Hạo hay là mặt rỗ. Hắn đã đứng ở trên cầu. Chi Nhạc, Nhã Hạo sẽ nhảy xuống! Người muốn mở mắt trừng trừng nhìn hắn thả người xuống sao?”

Lời của ta như quả bom, oanh tạc một cái trong đầu óc Chi Nhạc, sắc mặt hần trắng nhợt, toàn thân nhin không được kịch liệt chấn động, trong mắt có ánh nước gợn chuyển.

Đây là lần đầu tiên Chi Nhạc khóc trước mặt ta và mẹ, ta biết ta thành công.

Ta chậm rãi rút tay về, không cưỡng bách hần nữa.

“Chi Nhạc, ta không ép người. Người suy nghĩ cho thật kỹ. Người cũng thấy ta trước kia cho rằng Nhã Hạo phản bội mình, đáng về ta điên cuồng. Nếu như không phải cuối cùng Nhã Hạo buông tha tất cả để cứu ta, không ai biết hiện tại ta sẽ thành ra như thế nào. Cho nên, Chi Nhạc, ta mong người so với ta kiên cường hơn, con đường ta đã đi qua, ta cũng không hy vọng người đi vào.”

Nói xong, ta hít thở sâu một hơi, tay đặt lên tay Chi Nhạc đang run rẩy, “Nếu như ngày mai người vẫn không muốn đi Cu Ba, có thể không cần đi nữa. Nhưng ta nhất định đi.”

“Chi Nhạc, ta nhất định đi!”

Vào ban đêm, ta và Chi Nhạc cũng không có ngủ.

Ta nằm ở trên giường nhìn ngoài cửa sổ một mảnh trời đen đặc, Chi Nhạc núp ở góc tường xem TV có sự mặt rỡ .

Một lần lại một lần, một lần lại một lần, thẳng đến bình minh.

Ánh mặt trời chiếu vào bên trong, ta rời giường chuẩn bị tắt cả. CD trong TV đã chiếu hết, đã được lôi ra, Chi Nhạc ngồi ở bệ cửa sổ ngẩng đầu nhìn trời, trong tay vẫn cầm CD có sự mặt rỡ .

Dáng vẻ của hần như có điều suy nghĩ, có lẽ hần đã nghĩ thông suốt, hoặc là không có.

Nhưng ta nghĩ không phải lo. Việc ta phải làm đã làm xong, còn dư lại chính là muốn tìm Nhã Hạo.

Ta bỏ hành lý vào túi, tiếng kéo khóa sần sật, quay đầu nói với Chi Nhạc , “Chi Nhạc, ta phải lên đường.”

Chi Nhạc quay đầu nhìn ta, lông mi cong thật dài, run rẩy giống như đang giãy dụa.

Chỉ chốc lát, hần ngẩng đầu, đi tới bên cạnh ta, móc một đồng tiền xu, ném về phía trước một cái, động tác thuần thục dùng bàn tay chụp lại. Hần nhìn ta, hỏi: “Ca, hình hay là số?”

Ta nhíu. Đây là cái gì? Hình thế nào số thì thế nào?

Ta không có thời gian ở chỗ này bí hiểm với hần, nhắc hành lý lên xoay người đi tới cửa. Nhưng tay nắm lên chốt cửa xoay một cái, mới biết cửa bị khóa trái.

Ta giận, “Chi Nhạc, người muốn làm gì?”

Ta tức giận hần không phản ứng, hần giải thích, “Hình hay là số?”

Ta biết chúng ta cứ hao tổn như vậy nữa hoàn toàn không có kết quả, hơn nữa bây giờ là thời điểm mấu chốt, ta còn phải lên máy bay. Ta quyết định thật nhanh, trả lời: “Hình.”

Đáp án công bố. Là hình.

Chi Nhạc giật mình, lại một trận cười khổ.

Hần nhìn ta, ánh mắt bi thương giống như nói cho ta biết, ca. Đây là ý trời. Đây là lựa chọn của người.

Bất đắc dĩ, bi thương, có hoặc không.

Ta ở bên nín thở an tĩnh đợi nội tâm hần giãy dụa xong nói cho ta biết kết quả.

Một hồi, Chi Nhạc rút cục sáng khoái ném tiền xu sang một bên, nhanh nhẹn mở cửa phòng, nhắc hành lý lên quay đầu lại nói với ta, “Tới sân bay.”

Lòng ta từ căng thẳng đến thả lỏng, chỉ vì một câu nói của Chi Nhạc.

Ta nở nụ cười. Đây là ta lần cười thoải mái lần đầu tiên trong tuần lễ này.

Cám ơn người. Chi Nhạc.

Xa bình ổn lên xe đến sân bay. Cảnh vật hai bên chạy nhanh về phía sau, ta và Chi Nhạc mỗi người chiêm ngưỡng một bên.

“Ca.” Chi Nhạc bên cạnh bỗng nhiên nói, “Ta... Ta vẫn là không cách nào buông tay.”

Ta kinh ngạc, vịn phần không hiểu quay đầu nhìn hấn, tiếp theo tức giận.

Nhấn nạt của ta hoàn toàn không có, trong giọng nói lộ vẻ trách cứ.”Chi Nhạc, người làm cái gì vậy!”

Chi Nhạc cũng quay đầu nhìn ta, “Ca, còn nhớ rõ cấp hai năm ấy, ở bệnh viện người không ngừng ở trước mặt ta nghịch tiền xu sao?”

Bệnh viện? Hình và số?

Hình ảnh không rõ xẹt qua đầu, ta lập tức liên tưởng tới tình cảnh vừa trước khi ra cửa, lập tức căng thẳng.

Ta thực sự là ngu xuẩn, vậy mà cho rằng nói ba xạo có thể đả động đến Chi Nhạc, để hấn tự động buông tha.

“Dừng xe!” Ta chợt quát tài xế.

Tài xế giật mình, lập tức phanh lại. Hấn còn chưa có dừng hấn ta đã vọt ra.

Ta ngoan lực mở cửa xe, nghiêm nghị phân phó tài xế, trong giọng nói có đủ cường ngạnh, “Lập tức đưa tam thiếu gia về nhà, trước khi ta chưa trở lại không để hấn ra khỏi nhà nửa bước.”

Chẳng vân vân tài xế lại càng hoảng sợ, nhưng sau khi lấy lại tinh thần vẫn là lập tức dựa theo lời của ta đi làm.

Ta nhìn Chi Nhạc không nháo không làm khó chuyện tài xế mang hấn đưa trở về, trong ngực càng không thực.

Ta đứng ở giữa đường vừa lo lắng vừa căm tức. Ngón cái không dùng lực xoa huyết Thái Dương, liên tục chửi bới ông trời vậy mà lúc này còn muốn cho ta xảy ra sự cố!

Ta vẫy tay gọi taxi, sau khi lên xe đường như muốn tài xế lái với tốc độ cao nhất lao tới sân bay.

Lao! Lập tức lao!

39. Chương 33-2: Hạ

Nhanh thêm một giây lại một giây. Còn chậm một phút đồng hồ cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thành công đến được sân bay, ta kín đáo đưa tiền cho tài xế rồi lập tức nhảy xuống xe vọt tới quầy làm thủ tục.

Ta coi ta lên máy bay rồi Chi Nhạc còn có thể làm được cái gì!

Ta đưa tất cả giấy tờ chứng nhận cho cô gái đứng quầy muốn nàng mau chóng kiểm tra, nhưng nàng dường như phát hiện vấn đề gì nhìn một lần lại một lần, cuối cùng ngẩng đầu hỏi, “Tiên sinh, người là Lỗ Chi Tín hay là Lỗ Chi Nhạc?”

“Lỗ Chi Tín.” Ta trả lời, lập tức khẩn trương hỏi, “Làm sao vậy?”

Cô gái đứng quầy lễ phép trả lời, “Trên chứng minh thư này viết thân phận người là Lỗ Chi Tín, nhưng họ chiếu của người viết Lỗ Chi Nhạc. Tiên sinh, người có phải là cầm nhầm không?”

Ta tức giận, thô lỗ đoạt lấy hộ chiếu trong tay cô gái vừa nhìn, nhất thời tức giận thăng cấp, cái tay phát tiết cho một quyền đánh vào mặt bàn phát ra tiếng vang dọa người.

Ta không để ý tới cô gái và người đi lại quanh mình bị dọa cho xanh mặt, móc điện thoại nhấn số di động của Chi Nhạc đang muốn quát hấn.

Nhưng sau một lúc chờ, tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc lại vang lên ở sau người. Ta bỗng nhiên quay đầu lại.

Là Chi Nhạc.

Ta ngạc nhiên xong, lập tức cảm giác được một ngọn lửa giận trong người cuộn cuộn. Ta rống giận, “Chi Nhạc, hộ chiếu ta đâu?”

Nhưng mà dường như Chi Nhạc không nghe thấy, hấn ở trên điện thoại di động nhấn một dãy số, sau đó nói trong điện thoại di động chút gì đó, sau đó đeo nó trên cổ, xoay người đi đến ban công.

Ta tức đến giậm chân, lập tức đuổi theo.

Sân bay rất nhiều người, ở trong dòng người trái phải qua lại lượn một vòng, lúc đuổi tới ban công thì thân ảnh của Chi Nhạc đã không thấy.

Ta lo lắng nhìn bốn phía, bắt lấy thân ảnh của hấn, cuối cùng nhìn thấy mọi người đang vây thành một vòng, ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong đó có người lớn tiếng sợ hãi, “Người kia đứng cao như vậy là muốn làm gì?”

Ta nghe xong trong lòng lập tức có linh cảm không tốt, tiến lên đột phá đoàn người chen đến phía trước, ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời trờm mắt há miệng.

Lỗ Chi Tín ta thực sự là nằm mơ cũng không nghĩ ra sẽ có cảnh tượng buồn cười như ngày hôm nay.

Ta thấy Chi Nhạc đang đứng ở một kiến trúc vươn ra của ban công. Xung quanh có tay vịn, phía trước là khu vực ban công, cách nhau cùng lắm mười thước, bên trái là máy bay xuất phát, cự ly bao xa ta không dám suy đoán, cũng không rảnh suy đoán.

Ta hỗn hển, hướng Chi Nhạc rống. “Lỗ Chi Nhạc ngươi phát thần kinh cái gì a, ngươi nhanh xuống cho ta a!”

Ta đã tức giận gọi thẳng tên đầy đủ của Chi Nhạc, nhưng hấn vẫn là vẻ mặt trấn định, hấn nói với ta, “Ca, cấp hai năm ấy, ta sinh bệnh nằm viện, ta đau người ngày đêm không ngừng chiếu cổ ta, ta muốn người ly khai, nhưng người không chịu. Người muốn tung tiền xu để quyết định người có đi hay không. Người nói là số thì đi, còn hình thì vẫn ở cùng ta. Ta lúc đó hy vọng là số, ta muốn người có thể về nghỉ ngơi, nhưng kết quả vô luận người tung thế nào, đều là hình. Vì vậy người cười nói với ta, là trời cao muốn người vẫn ở cùng ta. Ca, là trời cao muốn người vẫn ở cùng ta. Ta không muốn buông tha, dĩ nhiên trời cao cũng không để ta buông tha, ta không tìm được lý do buông tha!”

Ta thực sự là tức giận thổ huyết tại chỗ. Ta gào lên, “Ta lúc đó để hai đồng tiền xu đánh chung với nhau, căn bản không có khả năng xuất hiện mặt số! Lỗ Chi Nhạc, ngươi nháo đủ rồi nhanh xuống cho ta!!”

“Nhưng sáng nay trên tay ta chỉ có một tiền xu!” Chi Nhạc phản bác, “Ca. Ta không thuyết phục được chính mình buông tay, ta cho người quyền lựa chọn, Nhã Hạo, hay là ta.” Nói xong, tay hấn tung một cái, một quyển sổ nhỏ màu đỏ từ trên trời rơi xuống.

Ta định thần vừa nhìn. Là hộ chiếu của ta.

“Hai người ta muốn cả!” Ta nhắc lại lập trường của mình, “Người lập tức cút xuống cho ta, không ta sẽ leo lên cật chân của người!!”

Áp chế của ta với hấn không có chút tác dụng nào, Chi Nhạc xoay người hướng phía trái đi tới, mọi người khẩn trương vạn phần, ta càng hoảng hồn.

Chi Nhạc đi tới trước lan can, dừng lại. Hấn chỉ vào một chiếc máy bay xa xa, bình tĩnh hướng ta kể lể, “Ca, chuyến đi Cu Ba khách đã bắt đầu lên máy bay, người bây giờ phải đi.”

Bị hấn nói như vậy, ta mới thành linh nhớ tới sự thật thời gian không còn nhiều. Ta thấy có hành khách đang lần lượt chuẩn bị lên chuyến bay, nhìn hộ chiếu màu đỏ rơi trước mắt, lại ngẩng đầu nhìn Chi Nhạc đang đứng ở chỗ cao, đầu óc loạn thành một đồng.

Ta không cưỡng ép, chỉ có hống dụ, “Chi Nhạc, người xuống đi có được không? Người xuống đây a!”

Chi Nhạc bắt vi sở động mà lắc đầu, “Ta, hay là Nhã Hạo?”

Ta thực sự là bị hấn làm cho nổi trận lôi đình, rốt cục không thể nhịn được nữa chột quát, “Người nhảy đi! Chết rồi thì khỏi cho ta và Nhã Hạo phiền lòng!”

Nói xong, ta tức giận cầm hộ chiếu trên đất lên, cũng không quay đầu lại đi về.

Lỡ Chi Nhạc, ta cũng không tin người thực sự sẽ nhảy xuống!!

Ta nghĩ như vậy, đột nhiên, phía sau một trận gió kêu phần phật.

Bình!

Vật nặng rơi xuống đất phát ra tiếng vang chói tay chọc cho mọi người hít một hơi khí lạnh.

Sau đó, tiếng kêu sợ hãi!

Ta giống như bị tiếng kêu xuyên qua màng nhĩ, lại như bị người đoạt đi trái tim.

Trong tai ông ông tác hưởng, tim ngừng đập.

Ta phát điên phá khai vòng vây chen thân đến lan can ban công, nhào cả người ra nhìn xuống dưới.

Là ba lô.

Ta ngạc nhiên, lập tức ngẩng đầu. Chi Nhạc vẫn như thiên thần đứng ở chỗ cao.

Ta lập tức toàn thân không còn chút sức lực nào. Trong cơ thể mỗi một dây thần kinh đều bỗng nhiên căng thẳng, lại chột thả lỏng. Dây cơ hồ khiến ba hồn bảy vía bay mất. Ta nghĩ hiện tại một trận gió nhẹ cũng có thể thổi ta đi.

Ta vừa vội vừa tức, rốt cục nhịn không được vừa rơi lệ vừa chửi ầm lên.

“Lỡ Chi Nhạc người tên khốn kiếp này, ta nuôi người lớn như vậy, mua sách đi học, ăn, mặc, ở, đi lại, loại nào ta không tốt! Ta qua nhiều năm như vậy ngâm đắng nuốt cay, nhận hết ủy khuất, cũng mong muốn người sau này khâm khá hơn ta một chút. Người bây giờ lại vì chút chuyện này đối với ta đau khổ ép buộc. Người tên hỗn đản này, người phải là muốn ta chết? Người lập tức xuống đây, bằng không... Bằng không mẹ sinh cho ta thiếu một đệ đệ!”

Ta đã loạn không biết mình nói cái gì. Trên mặt nước mắt không ngừng rơi. Bên ta hoàn toàn không có ai, ta cũng chỉ có mình hấn là người thân, nếu như hấn thực sự nhảy xuống, ta khẳng định ta trước tiên từ nơi này nhào qua làm đệm cho hấn.

Chi Nhạc phía trên không để ý tới ta, hấn đột nhiên hướng phía chuyến bay hô, “Lỡ Nhã Hạo, nếu như người còn là một nam nhân, lúc đó bỏ đi thì hiện tại thì không nên lè mề như vậy. Lỡ Nhã Hạo, nếu như người thực sự thương hấn, thì không nên do dự đối với hấn để thành cái dạng này!”

Nói xong, Chi Nhạc hít thở sâu một hơi nhìn trời rộng to hơn, “Lỡ Nhã Hạo, người rốt cuộc là có phải nam nhân hay không, người rốt cuộc có yêu hấn không!”

Ta bị hành động như vậy của Chi Nhạc làm cho không hiểu gì, nghĩ thừa cơ hấn không chú ý leo lên lại sợ hấn phát hiện làm xằng bậy. Tới một đám bảo vệ bữa bọn cũng không thấy có giúp đỡ gì với chuyện này.

Ta không còn cách nào, trong đầu lần thứ hai đại chiến muốn loạn.

“Chi Nhạc, người xuống đi! Ta muốn người xuống người có được nghe không!”

Hấn hiển nhiên là nghe được lại không muốn nghe, hấn dứt khoát leo ra ngoài lan can, chọc cho toàn bộ một trận kinh hô, ta sợ gần như không đứng nổi.

Hắn đứng ở sát biên lan can, quay đầu lại nhìn ta, dường như muốn hỏi câu cuối. “Một lần cuối cùng, ca, ta hay là Nhã Hạo?”

Mọi người khẩn trương nín thở. Ta nhìn điện thoại Chi Nhạc đeo ở ngực giữa không trung đang lay động, gió thổi qua lại, tóc mai bay lượn, Chi Nhạc thời khắc này, tựa như một thiếu niên đang muốn thả người nhảy xuống biển tìm kiếm mỹ nhân ngư.

Đáng vẻ rất kiên quyết, vì đạo nghĩa không thể chùn bước.

Hắn thấy ta do dự, thân thể từng chút từng chút nghiêng về phía trước, tim từng chút từng chút bị người nắm chặt, mười tám năm nay từng tí ở trước mắt ta như cuộn băng cấp tốc thoảng qua, ta phảng phất thấy hắn thả người nhảy xuống sau đó hình ảnh máu tươi tại chỗ. Nhất thời sợ hãi, ta mặt đầy nước mắt hô to.

“Ta muốn người!!”

Một tiếng quyết định, động tác của Chi Nhạc đột nhiên ngừng lại.

Hắn hài lòng quay đầu nhìn ta, sau đó nở nụ cười.

Có thể thấy được ánh mắt như ý của Chi Nhạc, hắn kỳ thực sớm đã nắm chắc đáp án cuối cùng của ta. Ta biết rất rõ ràng, nhưng ta chính là không có biện pháp. Ta không thể mạo hiểm như vậy, coi như là muốn đánh hay không, cũng phải khuyên ngăn hắn.

Hắn thấy ta nói ra đáp án, còn chưa hài lòng, “Rốt cuộc là muốn ai?”

“Lỗ Chi Tín muốn Lỗ Chi Nhạc!”

“Ta muốn Lỗ Chi Tín đồng ý với ta sau này cũng không đi tìm Lỗ Nhã Hạo.”

“Ta Lỗ Chi Tín đồng ý với người sau này cũng không đi tìm Lỗ Nhã Hạo!” Ta lúc này chỉ có thể bị người chà xát thành viên thịt làm nhân bánh trôi.

Ta nắm chặt nắm tay, tự nói với mình phải chịu nhẫn.

Ta nói như vậy, hắn rốt cục hài lòng. Mà đám cảnh sát vô dụng kia cũng rốt cục chạy tới, nhưng Chi Nhạc đã tự động đi xuống.

Hắn sau khi xuống tới thấy ta tức giận mặt đỏ đầy nước mắt, mới hiểu được chột dạ áy náy. Hắn như một tiểu hài tử làm sai, cúi đầu chậm rãi đi tới trước mặt ta, đợi ta xử lý.

Ta thực sự là vừa đau lòng vừa phẫn nộ, tập trung toàn thân khí lực túm cổ áo của hắn, nắm tay lại sẽ đánh qua. Nhưng nắm tay kia gần tới, ta nhìn hắn nhắm mắt tiếp thu bị đánh, ta lại mềm lòng.

Ta oán giận mình không tiền đồ, lại thống hận hắn không nhìn xa. Ta vung tay một cái, đẩy hắn ra, chỉ vào hắn mắng to, “Lỗ Chi Nhạc, ta thực sự là hôm nay mới biết ta tám đời có người cái đệ đệ này. Ta cũng không biết ta đời trước thiếu người cái gì!” Nói xong, ta lung tung lau nước mắt trên mặt, thò tay nắm hộ chiếu trên đất nắm tay Chi Nhạc liền hướng trong phi trường đi, “Người theo ta cùng đi Cu Ba, ta muốn ở trước mặt Nhã Hạo cắt chân của người! Ta xem người sau đó nhảy thế nào!”

Ta nổi giận đùng đùng, nhưng mà đi chưa được hai bước, Chi Nhạc liền kéo ta. Ta quay đầu lại, nhìn hắn vẻ mặt do dự, nét mặt tất cả đều là muốn nói lại thôi. Ta sợ hãi, lập tức hỏi, “Làm sao vậy? Người đã làm cái gì rồi?”

Chi Nhạc nhìn ta một chút, cúi đầu, không nói chuyện.

Hắn như vậy khiến ta càng thêm sợ, ta cúi đầu, ánh mắt dừng lại ở trước ngực hắn có cái điện thoại di động.

Trên màn ảnh vẫn hiện cuộc trò chuyện kia.

Rùng mình từ lòng bàn chân cấp tốc đi lên, ta run rẩy hỏi, “Người... Người gọi điện thoại cho ai? Người điện thoại... này vẫn mở?”

Chi Nhạc hết giấy dựa, vẫn là ngẩng đầu. Hắn có vẻ áy náy, nhưng lúc này bù đắp không được thương thế của ta. Hắn nói, “Ca, xin lỗi. Xin lỗi...”

Ta thấy máu nóng toàn thân nghịch lưu, trong đầu trống rỗng. Ta mạnh tay gạt điện thoại di động trên người Chi Nhạc, run rẩy đưa tới bên tai, thanh âm xuất hiện vẫn đều đặn.

Ta đầu lưỡi đánh uốn éo, mới miễn cưỡng ra một hơi nói ra một từ này.

Bên kia chỉ có thanh âm của gió thổi qua.

Ta kinh ngạc không hiểu, càng thêm lớn tiếng rống điện thoại. Chỉ có đơn âm tiết như vậy, ta chờ mong một hồi âm. Chờ mong người từ thượng đế cho ta một hồi âm ngoài dự liệu.

Lúc ta kêu xong, đột nhiên, bên kia xa xa mơ hồ truyền đến một giọng nói trầm hậu của người da đen.

Hắn đang nói, “Ho, the sunflowers had growth...” (hướng dương đã nở..)

Đầu của ta phẳng phất bị nghìn cái châm xuyên qua trán, toàn thân một trận chết lặng.

Cái gì thành hình ở trong đầu, cái gì ở trong đầu kêu khóc.

Ta khàn khàn tiếng, đem hết khả năng hướng điện thoại la lên, “Nhã...”

Nhưng một giây kế tiếp, đô ——

Thanh âm điện thoại bị cắt đứt.

Ta nhìn thấy cảnh đó gần đây, đóa hoa vàng ở giữa sóng xanh dập dờn.

Là ai? Tay xinh đẹp cầm một bụi hoa hướng dương, thả mình trong biển hoa, ngẩng đầu nhìn trời.

Nhìn khoảng không chim bay về. Nhìn máy bay bay lượn.

Vút ——

Thanh âm máy bay trên đỉnh đầu.

Đỉnh tai nhức óc nổ vang, đất rung núi hoảng động, gió lớn kêu phân phật.

Đầu của ta trống rỗng, truyền vào tai chỉ có thanh âm đô đô lưu ở trong đầu âm ong ong sóng hưởng.

Là ai lấy điện thoại đi, là tay người nào, không chút lưu tình cho một tát.

Tất cả mọi người ngạc nhiên.

Chỉ có hai ta lúc này tỉnh.

Ta Lỗ Chi Tín, lần đầu tiên trong đời đánh Lỗ Chi Nhạc.

Ở đài ngắm trăng, ở phi trường, vào thời khắc này. Ở 3/6/04 hai giờ ba mươi chín phút chiều.

Hai ta vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ.

Nhã Hạo, người không thể chứng kiến.

40. Chương 34-1: Thượng

Ba tháng sau.

Nhà cũ. Phòng của ta.

Chi Nhạc nằm ở trên giường của ta. Ta ngồi ở mép giường, trong tay cầm nước và thuốc hạ sốt đưa cho hắn.

Ta nói, “Uống thuốc, ngủ một giấc, rất nhanh thì sẽ tốt.”

Chi Nhạc nhận lấy, nghe lời uống hết.

“Uống hết nước đi. Nóng rần lên phải uống nhiều nước một chút.”

Ta nói xong, Chi Nhạc lập tức dựa theo sự phân phó của ta đem nước uống một giọt không dư thừa, sau đó mới trả ly lại cho ta.

Ta giờ tay đón lấy ly nước, lúc chạm phải tay hắn, bị hắn nắm chặt. Ta không kinh hãi chút nào, trấn định gương mặt nhìn hắn, nhìn hắn về mặt mặt mỗi.

“Ca. Xin lỗi.”

Lời nói của Chi Nhạc chân thành. Sau khi nghe xong ta nở nụ cười.

Mấy tháng qua, hai chữ xin lỗi(*) rớt cuộc từ miệng người xuất ra bao nhiêu lần. Mà có lần nào, là hữu dụng.

(*) Nguyên văn là ba chữ. Văn Việt thì ta mạn phép viết hai.

Ta thở dài, giọng nói mềm nhẹ như gió thổi qua. Ta hỏi, “Chi Nhạc, nếu có một ngày, ta rời bỏ người. Người phải làm sao?”

Lời ta nhẹ nhàng Chi Nhạc nghe vào trong tai lại mạnh như thiên quân, cả người hắn mạnh nhoáng lên, con người phóng đại, trên mặt một trận tái nhợt. Mặt không có chút máu.

Chi Nhạc gượng ép khe động khóe miệng, để cho mình tận lực không hiện lên vẻ chật vật. Hắn run rẩy vươn hai tay nắm tay của ta, vừa trấn định vừa an ủi mình, “Ca. Người sẽ không. Ta là đệ đệ người, ta là thân nhân duy nhất của người. Không phải sao?”

Ánh mắt ta sắc bén nhìn thẳng vào tâm hồn hắn lúc này đang yếu ớt. Vãn. Ngay lúc hắn hầu như không chịu nổi, ta nhân từ vỗ nhẹ bờ vai của hắn, an ủi hắn. “Đúng. Ta sẽ không. Người là đệ đệ của ta, người là thân nhân duy nhất của ta.”

Chi Nhạc nghe xong, chợt thở phào nhẹ nhõm. Giống như đã trải qua một hồi sinh tử.

Ta giúp hắn nằm xuống, giúp hắn dịch góc chăn, nói, “Ngủ đi. Nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ca...”

“Có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Ba. Tắt đèn.

Ta mở cửa, đúng lúc muốn đi ra ngoài. Thanh âm của Chi Nhạc lại vang lên, “Xin lỗi, ca.”

Ta quay đầu nhìn hắn, nhìn hắn trong bóng đêm đôi mắt lóe sáng. “Ngủ đi.”

Đóng cửa.

Đây là ba tháng này, lần đầu tiên ta nói chuyện với Chi Nhạc.

Sự kiện sân bay kia, ta khóa Chi Nhạc lại, muốn bay thẳng tới Cu Ba. Nhưng đợi ta, là một đám hoa hướng dương như mặt trời.

Ta ôm đồng hoa hướng dương, nội tâm đau khổ không người biết được. Ta hỏi cô gái trước mặt, “Nhã Hạo... Lúc đi... Lòng hắn rất đau đớn?”

Nữ hài lắc đầu. “Nhã Hạo biết nỗi khổ của người, hắn không muốn gây khó dễ cho người.”

Ta ngẩng đầu nhìn nàng, cố chấp mà kích động. “Nhưng chỉ cần hắn không đi, hết thấy đều có biện pháp giải quyết. Không phải sao? Hắn nên biết tình huống lúc đó, dù là hắn không nhìn thấy, cũng có thể từ trong điện thoại nhận ra đâu mới là lời thật lòng của ta. Chúng ta sắp gặp lại, vì sao hắn muốn buông tay. Ta không rõ. Chỉ cần hắn không đi, hết thấy đều có thể giải quyết. Chỉ cần chúng ta cùng một chỗ, hết thấy đều có thể giải quyết.”

Ta liên tục lặp lại cùng một câu nói, ta lúc này chỉ có thể dùng nó mới có thể tổ trời cao đối với ta bất công.

Nữ hài bất đắc dĩ, “Nhã Hạo nói người dũng khí khả gia. Hiện tại xem ra, thực sự là không giả. Nhưng... Nhưng người có nghĩ tới không, Nhã Hạo cũng là bất đắc dĩ. Phải biết rằng, hắn rất yêu người, so với bất luận kẻ nào cũng không bỏ được người. Nhưng hắn không muốn người khó xử. Kỳ thực ly khai người, so với ở lại bên cạnh người, cần dũng khí nhiều hơn.”

Ta thấy nàng vẻ mặt tỏ ra xót xa. Không nói gì.

Nhưng thực ta vẫn không hiểu. Tại sao muốn buông tay? Còn thiếu một chút như vậy, tại sao muốn buông tay?

Ta nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông.

Có lẽ ta vĩnh viễn cũng sẽ không minh bạch.

Giống như trước đây ta không rõ vì sao A Quang sẽ đối ta như gần như xa lúc thì tốt thì xấu, hiện tại không rõ vì sao ta thiên tâm vạn khổ xông qua bụi gai trong rừng rậm, vết thương đầy mình để tới tòa thành của công chúa, nhưng người đi – nhà trống.

“Nhã Hạo... Có cái gì ... không thể nói cùng ta?” Ta chưa từ bỏ ý định hỏi.

Nữ hài hồi tưởng. “Hắn đã từng định ghi âm để ta giao cho người, nhưng cuối cùng không biết sao, hắn bỏ qua.” Nói xong, nữ hài xoay người, chỉ vào một gian phòng xa xa, “Đó là căn phòng của Nhã Hạo, người có thể vào xem.”

Ta theo hướng ngón tay của nàng nhìn, sau khi nói cảm ơn rồi đi về phía trước. Đi không xa, giọng cô gái đột nhiên ở sau người vang lên, “Chi Tín. Nhã Hạo hắn muốn ta nói với người, hắn rất yêu người. Nhưng nếu như có thể, hắn mong người quên hắn.”

Ta nghe xong, xoay người nhìn nữ hài, gương mặt nghiêm túc, sau đó nở nụ cười. Không ngần ngại chút nào mà cười. “Lỡ Nhã Hạo người nọ, quả thực là hỗn đản! Từ ngày đầu tiên biết hắn đến bây giờ, hắn đều là hỗn trưởng như vậy!”

Nữ hài hết ngạc nhiên, cũng cười. “Hắn lúc nói xong câu đó, đã nói, người nhất định sẽ mắng hắn hỗn đản.”

Trong phòng của Nhã Hạo, kỳ thực đã không lưu lại vật gì, nhưng ta còn là nhất đồ vật không để lọt bất bộn nó toàn bộ cướp đoạt trở lại.

Ta yêu A Quang mười năm, đều còn chưa có thử qua kiểu thấy vật nhớ người. Hiện tại thích Nhã Hạo, lại muốn tới đây sai một chiêu này.

Ta ở trong phòng của Nhã Hạo, lấy ra một ít phim nhựa, một ít CD, một ít tập tranh, còn có một cuộn băng ghi âm. Ta đem băng ghi âm phóng tới máy ghi âm truyền phát tin, nghe tới tới lui lui, chỉ nghe được bốn chữ. “Chi, Tín... Chi... Tín...”

Còn có một chút thanh âm hậm hực nức nở, còn có tiếng nước chảy lớn.

Ta vẫn nghe. Từ cánh đồng mệnh mông vô bờ sắc hoa hướng dương vàng chói ở Cu Ba, đến bây giờ là bốn bề vắng lặng ở sân thượng nhà mình.

Ta càng không ngừng, nghe.

Mưa cuối hạ vào ban đêm, luôn luôn đặc biệt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Ta lấy ra một gói thuốc lá, đốt nó sưởi ấm.

Ta sau khi trở về từ Cu Ba, tới phòng cũ ở. Không nói với Chi Nhạc, không liên hệ với Chi Nhạc, không cho Chi Nhạc trở về.

Nhưng hắn so với bất luận kẻ nào đều ngoan cường hơn, hắn ngày hôm qua đứng ở trong mưa một ngày một đêm, cầu xin ta tha thứ. Ta ở trên lầu mắt lạnh nhìn hắn, nhưng lúc hắn đã bất tỉnh, ta lại tha thứ cho hắn.

Ta đang suy nghĩ, hắn rốt cuộc có làm ra cái gì, ta cũng sẽ không tha thứ cho hắn?

Có lẽ vô luận hắn làm ra cái gì, ta đều sẽ tha thứ cho hắn.

Không phải ta không biết hần, ta cũng biết hần.

Kỳ thực ta biết hần không sung sướng gì.

Ta biết nội tâm hần thấp thỏm lo âu. Ta biết tất cả hần làm, hần cũng không muốn làm chúng.

Có lẽ hần cũng chán ghét mình, có lẽ hần cũng biết hần lại đi lối mòn trước kia của ta, có lẽ hần cũng nghĩ tới buông tay.

Nhưng chúng ta đều là cổ chấp ngoan cố. Không phải muốn người chết ta bị thương, bằng không không bỏ qua.

Nhưng Chi Nhạc?

Hần có còn hiểu ta bây giờ, hần cũng biết, ta đã không giống trước kia.

Ta trước đây đã từng nói với A Quang, ta cả đời cũng sẽ không ly khai hần, ta cả đời cũng sẽ bảo vệ hần.

Nhưng cuối cùng, lúc ta thương tổn hần không lưu tình chút nào. Lúc đi, hần ở sau lưng ta cầu xin kêu khóc, mà ta, vẫn cố chấp quyết đi về phía trước, một đi không trở lại.

Chúng ta đều trong vòng trần trọc, đều khuất phục bởi số phận.

Chi Nhạc, ta và người? Người là thân nhân duy nhất của ta, là đệ đệ duy nhất.

Không sai, vô luận người làm gì sai, ta sẽ tha thứ cho người. Như vậy, có đúng hay không đại biểu ta có thể vẫn đối mặt với người, có đúng hay không đại biểu ta vĩnh viễn cũng sẽ không ly khai người?

Ta mới vừa nói, có đúng hay không là thật?

Hay là ta đã có thể như mây bay nước chảy lưu loát sinh động mà nói ra một câu trái lương tâm?

Thời khắc này ta, rốt cuộc còn ai hiểu được?

Thời khắc này, ta đốt một điếu thuốc thơm.

Cô độc nhìn màn khói tràn ngập trời đêm, cô độc đứng ở sân thượng, cô độc hút thuốc, cô độc nghe băng ghi âm chỉ có bốn chữ.

Cô độc nhìn đèn nê ông trong đêm đen, làm sao ra sức mới có thể ép bầu trời hắc ám khởi động lại.

Thời khắc này, ta nhắm mắt lại, không để nước mắt rơi.

Ba ngày sau, Chi Nhạc hết ốm. Ta thu thập một chút, muốn hần quay về nhà lớn. Hần đứng ở cửa bất động.

Ta quay đầu lại thấy, liền hỏi, “Làm sao vậy?”

Chi Nhạc nhìn ta một cái, phun ra nuốt vào nói, “Ca. Chúng ta không phải về có được hay không? Chúng ta giống như trước, tiếp tục ở đây sinh hoạt. Ở trong nhà này không có những người khác, cũng chỉ có ta và người.”

Ta nhìn Chi Nhạc thời khắc này, nhìn hần hiện ra vẻ bất lực cùng kinh hoàng chưa từng có. Hần biết hần tận lực cứu vãn.

Nguyên lai chúng ta đều là giống nhau, lúc thì không chút nào nương tay, sau đó đều bị bất an tàn phá.

Ta thở dài, đi tới ôm hần, nhẹ tay đảo qua lưng hần trấn an, hần lúc này tâm hồn vô cùng yếu ớt.

“Chi Nhạc ngoan, không cần phải sợ. Chúng ta rất nhanh thì có thể giống như trước vậy.”

Thanh âm của ta phi thường mềm nhẹ, có lẽ đã đầu độc nhân tâm. Bầu không khí cứ như vậy dần dần thay đổi, Chi Nhạc rất nhanh thì an tâm. Hần quay lại ôm ta, đầu gối lên bả vai của ta, tận tình thu nạp mùi vị trước mặt thuộc về ta.

Hần ôm ta càng chắc hơn, càng sâu, “Ca. Chúng ta không về?”

Ta trầm mặc một trận, vẫn lắc đầu. “Không được. Nơi đó có người chiếu cố người, ta tương đối yên tâm.”

Chi Nhạc ngốc một chút, nghe ra không thích hợp, lập tức ngẩng đầu hỏi, “Người muốn đi đâu?”

Ta nhìn hắn, nói cho hắn biết dự định gần nhất.”Ta muốn đi tìm Nhã Hạo.”

Thân thể Chi Nhạc rõ ràng động

một chút, hắn buông hai tay ôm ta, chân chậm rãi lui về phía sau hai bước. Hắn cúi đầu, sâu kín nói, “Ca, người thế nào còn chưa từ bỏ ý định.”

Ta cười, phi thường bất đắc dĩ. “Ta nếu như dễ dàng hết hy vọng như thế, thì không phải là Lỗ Chi Tín. Chi Nhạc, người nghe lời, ngoan ngoãn chờ ta trở lại. Ca đáp ứng người, tìm được Nhã Hạo lập tức sẽ trở lại.”

Chi Nhạc ngẩng đầu, “Tìm không được? Vĩnh viễn cũng sẽ không trở về? Ca, chúng ta đều biết biển người mênh mang, tìm một người như biển rộng tìm kim. Người đi như vậy như vứt bỏ ta không có gì khác nhau.”

Giọng nói hắn thống khổ, ta nghe mà trong lòng cũng không chịu nổi. “Nhưng ta không thể mặc kệ Nhã Hạo, chúng ta đều thiếu nợ hắn nhiều lắm.”

Chi Nhạc đột nhiên kích động, “Vậy nên có thể mặc kệ ta sao? Ca, ta ở trong lòng người vĩnh viễn so kém Nhã Hạo.”

Ta hỏi, “Chi Nhạc, vì sao người nhất định phải so mình cùng Nhã Hạo? Ta chưa từng có nghĩ tới ta cần người nào nhiều hơn một chút, ta chỉ biết là hai người đối với ta đều rất quan trọng. Chi Nhạc, nếu như người là tay trái của ta, như vậy Nhã Hạo chính là tay phải. Ta không thể thiếu một người nào.”

Nói xong, ta trở nên kiên quyết, “Chi Nhạc, ta nhất định phải đi tìm Nhã Hạo. Nhưng ta hứa với người, ta sẽ mau trở lại.”

Chi Nhạc lắc đầu, giống như bệnh nhân đứng trên vách núi tuyệt vọng vô cùng, “Ta không tin người, người đi cũng sẽ không trở về.”

Ta đi tới, vươn hai tay nâng mặt Chi Nhạc, muốn hắn nhìn thẳng vào hai mắt của ta, muốn hắn tin tưởng ta, “Mười tám năm nay, ca đã lừa gạt người cái gì chưa.”

Chi Nhạc nghe không vào, hắn nhìn vào con mắt của ta thay đổi âm trầm vô thần, thương thế gần chết của hắn lại tái diễn, “Ca, tại sao người có thể rời bỏ ta. Ta chỉ có người, người làm sao nhẫn tâm bỏ ta. Mười tám năm nay, người chưa từng rời bỏ ta!”

Lòng ta đau đớn một trận kịch liệt, không đành lòng nhìn bộ dáng hắn như vậy, ta an ủi, “Chi Nhạc. Không phải ta muốn rời bỏ người. Ta hứa với người, cho dù ta không tìm được Nhã Hạo, trong vòng một năm, trong vòng một năm ta nhất định sẽ trở về.”

Giọng nói của Chi Nhạc khàn khàn, hắn vẫn lắc đầu, “Một năm? Một năm lúc đó thế giới sẽ thay đổi ra sao? Ca, một năm người còn yêu ta hay không, ta lại càng không bằng Nhã Hạo?”

Ánh mắt của Chi Nhạc thật thà lộ đầy ý nghĩ phân ly, ta lo lắng kéo hắn vào lòng. “Chi Nhạc, đừng nói một năm, cho dù là một trăm năm, người vẫn là người ta yêu nhất. Cho tới bây giờ người sẽ không thua Nhã Hạo. Trên cái thế giới này người yêu người nhất, là ta. Mà ta, cũng là người người yêu nhất. Nên Chi Nhạc yên tâm, Chi Nhạc phải tin ta, ca rất nhanh sẽ trở về.”

Chi Nhạc vẫn tỉnh tỉnh mê mê, hắn còn đang lập lại. “Ca, vì sao ta không bằng Nhã Hạo? Ta rõ ràng so với bất luận kẻ nào đều yêu người hơn, tình cảm giữa chúng ta, rõ ràng so với bất luận kẻ nào đều lâu dài hơn. Vì sao ta lại bị vứt bỏ?”

Ta đã không biết giải thích như thế nào. Ta ôm đầu của hắn nhẹ nhàng mà ấn vào hõm vai của mình, nhẹ tay vỗ lưng hắn an ủi. Ta dùng khuôn mặt nhẹ nhàng cọ mặt của hắn, cảm giác từ hõm vai truyền đến một trận nóng hổi ấm áp.

“Đừng khóc. Chi Nhạc. Đừng khóc.” Ta sờ sờ đầu của hắn.

“Không nên đi. Ca. Không nên đi.” Hắn ôm ta chặt hơn.

Chúng ta cứ giằng co như vậy. Không có người nào cưỡng bức người nào, cũng không có ai nhường nhịn ai.

Nhưng, Chi Nhạc, người vẫn không hiểu.

Không hiểu ta cũng so với bất luận kẻ nào đều yêu người hơn. Không hiểu người cho tới bây giờ sẽ không thua Nhã Hạo. Không hiểu người mới là người ta không thể bỏ qua.

Chi Nhạc, người rốt cuộc vẫn không hiểu.

Không hiểu kết cục của sự việc, ta thực sự có thể vì người mà buông bỏ tất cả.

Ý ta đã quyết. Trên mặt Chi Nhạc lệ rơi, tựa như mùa xuân hạ xuống một trận mưa phùn, kéo dài không dứt cứ đánh vào lòng ta. Ta đau đến bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng kiên quyết không thay đổi ý định ban đầu.

Ta để công ty lại cho Chi Nhạc, mong hắn có thể giúp ta quản lý một tay. Hắn cúi đầu đồng ý, lúc ngừng đầu hỏi ta thời gian trở về. Ta không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể lẳng lặng nhìn sự chờ mong trong mắt hắn dần dần biến thành một mảnh mùa thu hiu quạnh.

Đối mặt với sự thương tâm khổ sở kia, ta đã bắt đầu thấy bất lực.

Chi Nhạc cười khổ. Ta nhìn hắn dung nham thâm đậm, không hiểu được hắn dùng dũng khí như thế nào, đối với ta mới vừa trầm mặc. Chi Nhạc nhìn ta, trong ánh mắt còn sống mong muốn giống như một mảnh lá cây nhỏ bé giùng giàng không điều tàn trong gió thu. Hắn nói, hắn sẽ tạm nghỉ học một năm giúp ta quản lý công ty, nhưng ta phải hứa với hắn, lúc hắn đi học lại ta nhất định phải ở bên cạnh hắn.

Ta gật đầu, cánh môi nhẹ nhàng hôn trán của hắn, phát thề. Ta nói, một năm sau ta nhất định sẽ trở về.

Nghe vậy, rốt cục Chi Nhạc cũng thỏa mãn nở nụ cười. Ta nhìn hắn cười ngây thơ, mới thành linh nhớ tới, hắn vẫn còn con nít.

Có lẽ ta cần xin lỗi đứa bé này.

Lúc ta đi, Chi Nhạc không muốn đi tiễn. Hắn ở trong nhà, nhìn ta mang theo hành lý lên xe, sau đó được tài xế chở tới sân bay. Ta ngồi trên xe, không chớp mắt từ trong kính chiếu hậu nhìn nét mặt ưu thương của Chi Nhạc. Ta đau lòng vẫn nhìn, cuối cùng thấy, đi xa thì chuyển cảnh, Chi Nhạc ngồi xổm dưới đất, là bất lực, là thương tâm, là yếu đuối, khóc.

Hắn khóc.

Cô đơn không tiếng động.

Tan nát cõi lòng.

Lẳng lặng khóc.

Thực ra Chi Nhạc muốn ngăn cản ta, còn có rất nhiều biện pháp. Nhưng hắn ngoại trừ đau khổ cầu xin, thì cái gì cũng không làm.

Ta biết hắn thực sự mệt mỏi.

Hắn mệt mỏi đã không muốn lại khiến cho ta khó xử. Hắn hy vọng có thể dùng phương pháp hòa bình nhất giữ ta lại. Nhưng ý ta đã quyết, khiến hắn thương tâm gần chết.

Ta nhìn hắn cúi đầu cắn môi cũng không nhin được mà rơi nước mắt, đáy lòng ta đau đớn mưa rơi.

Căn bản ta không có hy vọng xa vời chuyện Chi Nhạc thực sự đồng ý tạm thời quản lý công ty của Nhã Hạo, nhưng hắn là nhận rồi. Hắn vẫn ở góc ta không thấy được một mình che mặt khóc, không để ta thương tâm, không cho ta khó xử.

Không người nào nguyện ý đứng ở chỗ cao chọc người chú ý lớn tiếng hỏi muốn ta hay là muốn hắn. Không người nào nguyện ý bị người mình thương nhất chặn ngoài cửa còn phải đau khổ ba tháng cầu xin đối phương tha thứ cho mình.

Nếu như có thể, Chi Nhạc mong muốn ta chỉ có mình hắn, chỉ thích hắn. Nếu như có thể, ta mong muốn ta có Nhã Hạo, cũng có hắn. Nếu như có thể, Nhã Hạo mong muốn ba người chúng ta đều không bị thương tổn.

Nhưng là không thể.

Kỳ thực yêu cầu của chúng ta cũng không cao, không rõ vì sao lại không thể. Giống như ta cũng không biết lúc tìm được Nhã Hạo là có thể giải quyết vấn đề, nhưng ngoại trừ cái này, ta còn có thể làm cái gì?

Chúng ta giống như đứng ở ba điểm đối lập của tam giác. Lòng tràn đầy vui vẻ cho rằng hạnh phúc cách ta không xa, đi tiếp mới biết được hóa ra chúng ta vẫn luôn xoay quanh nhau. Vị trí không đổi, phương hướng không thể thay đổi, cự ly không đổi, cho đến khi chúng ta đều ở tình trạng kiệt sức, rồi ngã xuống, lệ như mưa rơi.

41. Chương 34-2: Hạ

Không ai hiểu Chi Nhạc bản khoản bất lực. Không ai hiểu Nhã Hạo thê lương đau đớn. Càng không có người hiểu ta.

Người khác nhìn ta chế giễu, bọn họ thấy được người trong lưới ngu xuẩn mà không nhìn thấy người trong lưới giầy dụa.

Mở kim đáy biển quả thực là chuyện gian nan xa vời. Kỳ thực ta chỉ là đánh cược, cược duyên phận giữa ta và Nhã Hạo.

Là ai đã nói, một hồi chân ái, tựa như một hồi sinh tử. Ta muốn biết, duyên phận hai ta, đến tột cùng là sinh, hay là tử.

Ta xem một bộ lại một phim điện ảnh, nghe một tập CD, lật một tờ lại một tờ trong tập tranh. Bằng cảm giác, bằng ký ức, suy đoán hướng đi của Nhã Hạo. Ta nhớ kỹ Nhã Hạo đã từng nói, hắn muốn mình là một đóa bồ công anh, khi gió nổi lên, theo gió phiêu bạt tản ra. Đi đường mới, ngắm phong cảnh mới, nhận thức sự tình mới. Suốt đời như vậy, mới không uổng phí.

Ta biết Nhã Hạo nói đường mới, phong cảnh mới, sự tình mới, đều là đi tới nơi hắn vẫn muốn.

Chẳng hạn như cánh đồng hoa hướng dương ở Cu Ba, hoặc như cái khác.

Ta mở tập tranh Nhã Hạo để lại ở phòng nhỏ Cu Ba. Bên trong có một tờ bị gấp lại. Thác nước Buenos Aires.

Lê Diệu Huy(*) đã nói, hắn vẫn cho là dưới thác nước, nhất định sẽ có hai người. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn một thân một mình đứng ở nơi đó.

(*) Nhân vật trong phim BL ‘Xuân quang xạ tiết’.

Nhã Hạo, người cũng là một mình đứng ở dưới thác nước, ngẩng đầu nhìn trời?

Argentina này không tính là quốc gia giàu có, dị quốc thuần phác phong tình và là nơi tràn đầy người da đen lẫn trắng ngoài đường, ta đây như một khách qua đường, đột ngột xen kẽ vào trong đó.

Ta đăng báo, tới quán trọ, tới quán bar, tới vùng người Hoa tụ cư, một chỗ lại một nơi, cẩn thận tỉ mỉ mà tìm. Tay cầm một tấm hình, hơi bị sứt mẻ, bốn ba lao碌碌.

Không có kết quả.

Sáng sớm một tháng sau, sau khi tỉnh lại, ta lên đường tới thác nước Buenos Aires.

Bọt nước từ trên cao rơi xuống đánh vào mắt, cái loại đau đớn này cũng có cảm giác vui sướng. Ta biết dưới thác nước, có ba người cô độc đứng lặng.

Lê Diệu Huy. Lỗ Nhã Hạo. Lỗ Chi Tín.

Rời thác nước, ta đến tận cùng thế giới. Ngọn hải đăng phía nam Châu Nam Mỹ.

Ta đứng ở trước đèn hải đăng, gió lạnh đập vào mặt, nhìn cửa hàng mộc mạc, nhìn tầng băng di chuyển. Ánh mắt quay lại, cuối cùng dừng lại ở một bình thủy tinh cách đó không xa. Ta với lấy nó, vặn nút gỗ bình thủy tinh, lấy tờ giấy bên trong ra, mở ra nhìn.

Là chữ viết của Nhã Hạo.

Ta giống như nhìn thấy ánh mắt hoang mang của Chi Nhạc, hần đang nói, Chi Tín, có người nói, có vài người một ngày nào đó xa nhau, liền vĩnh viễn sẽ không gặp lại. Chúng ta cũng là như thế này?

“Không phải. Khẳng định không phải.” Ta tự lẩm bẩm, bắt đầu nhìn phía nam, nơi đó là tận cùng. “Nhã Hạo, chúng ta không thể vứt bỏ tình yêu chôn nó ở tận cùng thế giới. Duyên phận hai ta chưa hết.”

Rời Argentina, ta tới Bulgaria.

Một cánh đồng huân y thảo(*) màu tím, hoạt bát khiêu động xinh đẹp như thiếu nữ, một làn tóc dài ở trong gió phiêu động giống rong biển trong nước, một thân váy liền thuần khiết theo gió lay động.

(*) Việt Nam gọi là hoa oải hương.

Thanh xuân động lòng người.

Ta nhìn khắp bốn phía. Ta muốn nhìn một chút, Nhã Hạo lúc này có phải đã ở một góc mà nhìn.

Sau Bulgaria, là Rome.

Nơi đó có trận đấu thú hùng vĩ, đấu bò cường tráng, và ruộng lúa vàng mênh mông vô bờ .

Trong phim dừng sĩ giác đấu giờ tay mơn trớn ruộng lúa màu vàng bị gió thổi phấp phồng như cuộn sóng, ta vẫn tìm không được, ta chỉ có thể ngồi ở trong sân đấu thú ồn ào náo nhiệt, tới từng góc phòng của người xem, tìm kiếm người ấy.

Ở đây, ta thấy, đều là khuôn mặt xa lạ. Cuối cùng, ta chỉ có thể ngẩng đầu nhìn mặt trời phía trên, ánh nắng chói chang nhô lên cao.

Chỉ có nó, mới là khuôn mặt quen thuộc với ta.

Thời điểm rét đậm, ta đã đến Pháp. Rốt cuộc cũng tìm được nơi Nhã Hạo từng đi qua. Một quán cơm.

Khi ta theo đầu mối đi tới nơi này, đưa ảnh chụp của Nhã Hạo cho bà chủ quán, ánh mắt nàng liền sáng lên, hỏi ta có hay phải là Chi Tín không.

Ta kích động, lập tức hỏi nơi Nhã Hạo ở.

Ánh mắt nàng tối sầm lại, thở dài nói, hài tử a, người tới chậm ba ngày rồi.

Ta nhắm mắt lại, trái tim phảng phất bị xe cán. Tan nát.

Nhã Hạo, hần... Hần khỏe? Ta mở mắt, thanh âm khàn khàn hỏi.

Nàng ngần ra, lắc đầu liên tục nói cho ta biết tất cả. Đứa bé kia chịu không ít khổ a. Ban ngày hần ở chỗ này làm giúp việc, buổi tối đến tiệm cơm Tây kéo vi-ô-lông hoặc là đánh dương cầm, đêm khuya đến quán bar làm phục vụ rượu. Chia từng đồng tiền lương để sống, làm lộ phí.

Ta nghe xong lòng đau đến tột đỉnh, không thể tưởng tượng hình dáng Nhã Hạo vì ba bữa cơm no mà bôn ba lao碌. Nhã Hạo kiêu ngạo như vậy, hần đã từng là một quản lý cấp cao, thứ hần xem là một đồng văn bản hợp tác khổng lồ, viết xuống là có thể ảnh hưởng tới kiến thiết quy hoạch, nhưng bây giờ, hần chẳng khác gì giai tầng lao công rẻ mạt hạ giá, chỉ vì sinh nhai.

Nàng thở dài một hơi, nói tiếp, Nhã Hạo rất coi trọng chiếc nhẫn ở ngón áp út bên tay trái, một lần có người vô lễ với hần, đang lúc dây dưa nhẫn bị rút xuống sông, hần lập tức nhảy xuống, không để ý người khác khuyên can mà tìm ba ngày ba đêm, lúc tìm được lập tức bị đưa đến viện.

Nàng dừng một chút, giọng nói đau đớn. Lần đó hần bị viêm phổi, thiếu chút nữa đoạt mạng của hần.

Nói xong, nàng ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt của ta chẳng biết từ lúc nào đã rớt xuống. Hải tử, Nhã Hạo thực sự rất yêu người. Ta không biết hắn đi đâu, nhưng ta tin Chúa Trời nhân từ sẽ phù hộ các người. Ta sẽ vì các người mà cầu nguyện. Người đi tìm hắn đi.

Ta đặt tay lên hai tay của nàng đang bưng mặt của ta, ánh mắt khẳng định.

Nhưng, thượng đế thực sự nhân từ sao? Hay là ngài bận quá, căn bản không có khoảng trống nhân từ cho chúng ta?

Ta từng nghe qua, người sinh ra chúng ta, là thượng đế chơi một trận RPG(*).

(*) Viết tắt của Role- playing game. Trò chơi hóa thân thành nhân vật trong thế giới ảo.

Nếu quả thật là có người ở phía sau thao túng tất cả, như vậy ta thực sự rất muốn hỏi một chút, lương tâm hắn ở đâu?

Bên trong tập tranh của Nhã Hạo có một quyển sách, cô bé đi hướng trái cậu bé đi bên phải. Bọn họ đều gần kề như thế, lại chưa từng gặp nhau. Quyển sách miêu tả thoáng qua gặp gỡ đến cực điểm. Có lẽ, Nhã Hạo, chúng ta cũng giống diễn viên trong sách, ba ngày trước lúc ta xuống máy bay, người đứng lúc lại lên máy bay. Ta ngắm cánh đồng huân y thảo phía tây, người vừa vịn lại cúi đầu nhìn phía đông.

Khả năng trong lòng tác giả, chúng ta yêu, chúng ta thống khổ, chúng ta vui sướng, đều là nhỏ bé.

Nhã Hạo, hóa ra người yêu ta, ta thương hắn, hắn yêu người, thế nhân điên cuồng rơi lệ tan nát cõi lòng, trong mắt thượng đế, kỳ thực đều là nhỏ bé.

Ta đột nhiên nhớ tới Chi Nhạc, hắn nhỏ bé cũng bị thượng đế quên lãng. Ta mượn điện thoại của nàng, muốn gọi, không gọi. Cuối cùng, ta bấm số điện thoại của Tiểu Bưu.

Điện thoại chuyển được, bên kia lập tức truyền đến tiếng trách cứ của Tiểu Bưu.

“Chi Tín, tại sao người có thể bỏ đệ đệ của mình mà đi?”

“Chi Nhạc... Hắn khỏe?”

“Một đứa bé điều hành một công ty người nghĩ có khỏe không? Chi Tín, người rút cuộc đi tìm ai? Tìm nữ nhân kia sao? Chi Tín, người phải nhớ kỹ, ngoài đường đều có thể trở thành tình nhân, nhưng không phải đầy đường đều là huynh đệ của mình. Người nhanh trở về đi!”

Ta vẫn tự nhiên nói, “Tiểu Bưu, làm phiền người giúp ta trông Chi Nhạc, giúp ta chiếu cố hắn thật tốt. Nói cho hắn biết, ta rất nhanh thì sẽ trở về.”

Ở bên kia Tiểu Bưu trầm mặc một chút, cuối cùng thở dài nói, “Chi Tín, Thiến Văn mang thai. Dự tính ngày sinh hạ là cuối năm, chúng ta đều chờ người là cha nuôi trở về uống rượu mừng đầy tháng. Vậy nên Chi Tín, vô luận người đi tới đâu, người đều phải nhớ kỹ, nơi đây là nhà của người, chúng ta ở đây chờ người trở về.”

Đúng. Vô luận ta đi tới chỗ nào, ta đều biết, sẽ có một nơi ta có thể trở về.

Nhưng Nhã Hạo bất đồng. Chi Nhạc chém đứt nhà của hắn, hắn phiêu bạt khắp nơi, không có chỗ ở cố định.

Như hoa bồ công anh mờ mịt đi về phía trước.

Sau khi cúp điện thoại, đi ra quán cơm, ngênh tiếp ta là một mảnh bầu trời ám đạm của Pháp.

Ngồi lên máy bay, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ hẹp, ta thấy bên ngoài là thành phố cổ điển bị ta dẫm dưới chân dần dần nhỏ bé mờ nhạt.

Sau đó là một trận cười mây đạp gió. Một trận âm âm.

Ta bay cao hơn chín ngàn mét trên bầu trời, trong tay, vẫn là phim nhựa, CD, tập tranh, còn có phần cuối là tận cùng thế giới.

Lúc ta đến Nhật Bản đã là mùa xuân, lại thấy được phía đông nam Trung Quốc có tuyết. Từng mảnh từng mảnh phiêu du ở bầu trời trên phố, giống như Hàng Châu Tây Hồ tháng tư bay phát phơ.

Ta ngồi trên tàu siêu tốc, rất nhanh thì đi tới Hokkaido. Ta đứng trên đồng bằng phủ đầy tuyết trắng, nhìn phía xa toàn núi cao. Cước bộ vừa loạng choạng khó khăn đi tới phía trước, tới vách núi không ngừng hô to, cây Tử Đằng, khỏe không? Ta rất khỏe. Cây Tử Đằng bên kia nằm ở bệnh viện, nhẹ vang lại, cây tử đằng, khỏe không? Ta rất khỏe.

Ta nhắm mắt, nghĩ Nhã Hạo có phải cũng từng ở chỗ này hô to, Chi Tín, khỏe sao? Ta rất khỏe.

Ta trợn mắt, tuyết rơi khó đi, nhắm phía trước, quay trước mặt là núi cao ngăn tiếng nói, dùng hết khí lực rống, Nhã Hạo, Chi Nhạc, các người khỏe không? Ta rất khỏe! Ba người chúng ta đều phải tốt!

Nhã Hạo, Chi Nhạc, các người khỏe không? Ta rất khỏe! Ba người chúng ta đều phải tốt!

Nhã Hạo lúc này, hẳn là đứng ở chỗ nào?

Chi Nhạc lúc này, có còn ở trong nhà không?

Cây anh đào tháng tư nở rộ, thiếu nữ đi xe đạp qua làm cánh hoa rụng trên mặt đường cuộn cuộn bay lượn.

Ruộng lúa mạch sóng biếc cuộn cuộn, thiếu niên áo trắng cúi đầu nghe tiếng ca mê huyền của thần tượng.

Cây xanh vào mùa hạ, ta ly khai Nhật Bản. Trở lại vô luận là mùa xuân hay là mùa đông cũng sẽ là nơi không có tuyết rơi. Cổ hương của ta.

Bởi vì trong tay của ta, có một tờ giấy. Từ bình thủy tinh an tĩnh nằm ở ruộng lúa mạch ta lấy được tờ giấy này.

Rõ ràng là chữ viết xinh đẹp của Nhã Hạo:

Chi Tín, ta đã từng bảo người quên ta. Ta cho rằng con người phải đi đường mới, nhìn cảnh sắc mới, biết sự vật mới, có thể buông quá khứ. Nhưng Tây Độc cũng nói, lúc người càng tưởng mình đã quên mất một việc, người lại phát giác, nguyên lai người nhớ nó càng sâu.

Chi Tín, ta muốn biết ta và người là loại nào.

Chi Tín, mùa hoa hướng dương tới. Ta muốn trở về nhìn, hoa tự tay ta trồng hoa, có còn không?

Đúng. Hẳn phải đi về, quay về xem, người ta yêu, hiện tại ra sao?

Thời gian như tro tàn, vô sĩ từng nói, ta nghĩ trước khi mù quay về xem, hoa đào trong nhà, có nở chưa?

Cái kia hoa đào nữ tử, có còn đang chờ hẳn không?

Ta là một người có nhà. Về đến cổ hương, có bạn bè ở phi trường nghênh tiếp ta.

Tiểu Bưu vừa trách cứ vừa mừng rỡ vỗ vỗ bả vai của ta, Chi Nhạc nhào lên ôm ta thật chặt. Hẳn ở bên tai ta nhỏ giọng lại kiên quyết nói, ca. Ta sẽ không để cho người rời đi một lần nữa.

Ta quay lại ôm hẳn, ta không bao giờ sẽ rời người đi nữa.

Trên đường về nhà, Tiểu Bưu an tĩnh lái xe. Ta và Chi Nhạc mười ngón đan chặt ngồi ở phía sau, đều tự nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, bên cạnh vang lên thanh âm sâu kín, hẳn nói. “Ca, hoa hướng dương nở.”

“Ân.” Ta nhẹ giọng đáp hẳn.

“Mấy tối ngày hôm trước, có người lên vào nhổ đi vài bụi cây.”

Ta quay đầu nhìn hẳn, hẳn cũng nhìn ta. Ánh mắt đối diện nhau, ta lại nở nụ cười.

“Thật không? Thực sự là đáng tiếc.”

Chi Nhạc rũ ánh mắt ưu thương, trầm mặc một hồi. Một lúc lâu, hẳn để tay chúng ta chặt ở chung một chỗ, “Ca, biết phần cuối cổ sự mặt rồi sao?”

Ta lắc đầu, hỏi, “Thế nào?”

“Mặt rỗ từ cầu vượt nhảy xuống, nước chảy rất xiết, cảnh sát tìm không được thi thể. Nhưng rốt cục mẹ nuôi không thể chấp nhận mất đi nàng, kiên quyết không tin mặt rỗ đã chết, mỗi ngày ở đầu đường chờ nhật được mặt rỗ chờ, vẫn chờ, chờ mặt rỗ xuất hiện lần nữa.”

Ta cười, “Phải? Có phải cuối cùng không đợi được?”

Chi Nhạc lắc đầu, “Còn chưa nói hết.”

Lúc sau, chúng ta liền yên tĩnh lại.

Chờ sao? Vẫn muốn chờ sao?

Nhã Hạo, ta đã trở về. Ta ở dưới tán cây lần đầu tiên biết người.

Ngày 14 mỗi tháng, ta đều ở dưới cái cây đêm đó chúng ta quen nhau, vẫn chờ, chờ người trở về.

Chờ người trở lại nhìn hoa kia, mở mắt ra, chưa chết, vẫn đang không có.

42. Chương 35

Hết thấy đều phẳng phát là một tràng mộng dài mà lại thương cảm.

Ta mở mắt, dòng lệ hai bên má đã khô.

Từ Nhật Bản trở về đến nay, đã ba năm. Ba năm nay hết thấy đều gió êm sóng lặng trải qua, Nhã Hạo vẫn không có tin tức, Chi Nhạc tạm nghỉ học giúp quản lý công ty Nhã Hạo, ta và Tiểu Bưu vẫn là nhà thiết kế nho nhỏ.

Không có gì hay, cũng không có gì không tốt. Thứ duy nhất tốt, có lẽ là Thiến Văn sinh một cậu bé cho Tiểu Bưu, gọi là Bách Minh.

Mấy năm nay, thời gian cứ như thế trôi qua.

Tiểu Bưu vẫn là Tiểu Bưu lắm chuyện, hắn vừa rảnh lại giới thiệu nữ hài tử để ta làm quen. Mỗi lần ta mượn cớ lùi lịch, hắn lại giống mẹ già ở bên cạnh ta lao thao.

Là giống như hiện tại.

Ta đến nhà hắn sau khi cơm nước xong, cùng hắn nhàn rỗi ngồi trên sa lon xem ti vi.

Hắn hướng về phía này, ôm bả vai của ta, nói, “Chi Tín, Thiến Văn có một biểu muội tốt nghiệp học viện thanh nhạc, vóc người khéo léo thanh nhã, cô gái tốt. Không bằng thứ bảy này...”

Ta đẩy hắn ra, “Ta có việc.”

Hắn lại như trâu bò dính lấy, “Chủ nhật...”

Ta lại dời sang bên một chút, “Ta muốn đi xem triển lãm tranh.”

Hắn rốt cục nhịn không được nhú mày, “Này! Lỗ Chi Tín, người có bệnh thần kinh a! Người còn muốn vì nữ nhân kia thủ tiết bao lâu a, lẽ nào người muốn độc thân cả đời?”

Ta lười để ý đến hắn, lấy quả táo trên mặt bàn vừa gặm vừa tức giận nói, “Người quản ta. Hiện tại cũng không nhất định phải kết hôn mới sống được. Nam nhân lấy sự nghiệp làm trọng.”

“Người còn nói cái này!” Tiểu Bưu thanh âm thoảng cái lại cao lên, “Sự nghiệp? Người lấy sự nghiệp ở đâu a? Người lại muốn Chi Nhạc tạm nghỉ học tới giúp người quản lý công ty, người có làm hay không a!”

Động tác găm tảo dừng lại một chút, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra mà nhai, “Ta căn bản cũng không phải là nhân tài ở phương diện kia, hơn nữa hần quản lý là rõ ràng tốt, cho hần cũng không phải vấn đề lớn lao gì a.”

Huống hồ cái này căn bản là ý hần, hần không đành lòng nhìn ta mỗi ngày chui trong đồng rối ren văn kiện không ngóc đầu lên được.

Đối với lần này, ta chỉ có thể thừa nhận ta vô dụng.

Tiểu Bưu bị ta chọc tức không lời nào để nói, hần thô lỗ dùng ngón tay trọc trọc đầu của ta. “Ta quả thực không biết người cái đầu này đang suy nghĩ gì.” Nói xong, Tiểu Bưu một bả ôm lấy đứa con tiểu Minh bên cạnh, lại bắt đầu thuyết giáo, “Người xem con ta cũng ba tuổi rồi, đến trướng người cũng không có một quả. Người tiếp tục như vậy thật chẳng lẽ dự định làm hòa thượng a? Quân đoàn hòa thượng cũng giải tán rồi, hiện tại cũng chỉ có người tên phản đồ này không có kết quả mà thôi.” Nói đến đây, Tiểu Bưu đặt tiểu Minh ở giữa chúng ta, nhẹ nhàng mà lắc lắc, tiếng nói non nớt như trẻ con, “Tiểu Minh tiểu Minh, mau nói cho cha nuôi, bảo hần sinh con gái để làm vợ người.”

Tiểu Minh nghe xong, vỗ vỗ tay liền bi bô tập nói. “Sinh con gái để làm vợ, làm vợ.”

Ta nhìn đứa trẻ đáng vẻ khả ái, lại nở nụ cười, giơ ngón trỏ gạt gạt cằm hần, cũng học theo thanh âm Tiểu Bưu mới vừa rồi nói. “Vậy nếu là cha nuôi sinh con trai làm sao bây giờ a?”

Tiểu Minh vậy mà cũng hưng phấn, sinh động vỗ tay, “Con trai cũng làm vợ, làm vợ!”

Ta cười ha hả, Tiểu Bưu sửa lại cho đúng, “Con trai sẽ làm huynh đệ, con gái mới là làm vợ.”

Tiểu Minh lại dường như nghe không hiểu, tiếp tục hưng phấn giãy dụa, “Sinh con gái làm vợ, làm vợ.”

Ta lại cười ha ha, tiếp tục nói gạt, “Người sao không làm vợ con trai nhà ta a, nói đi, làm vợ con trai nhà ta.”

“Làm vợ con trai, làm vợ con trai.”

Ta nghe xong càng cười ngã ngửa ra sau, Tiểu Bưu lại khấn trương ôm con trai, vẻ mặt đứng đắn sửa cho đúng, “Đừng nghe cha nuôi nói bậy, nói mau, con gái làm vợ, con trai làm huynh đệ.”

Tiểu Minh vẫn là duỗi chân vỗ tay, nửa hiểu nửa không theo sát nói, “Con gái làm vợ, làm vợ con trai, làm vợ.”

Ta cười đến đầu tựa trên sa lon, Tiểu Bưu tức giận nhẹ đập ta một cái, “Mẹ nó, lại không thấy người dạy qua một điểm tốt nào.” Nói xong, lập tức cao giọng hô to, “Thiên Văn a, con trai nhà chúng ta bị Chi Tín dạy hỏng rồi, người mau chạy ra đây cho nó ăn viên đường để uốn lại cho đúng!”

Trong phòng bếp lập tức truyền tới thanh âm rõ ràng, “Hai người các người là đại hài tử không nên lấy một tiểu hài tử ra chơi đùa a.”

Tiểu Bưu còn chưa kịp phản bác, đứa bé trong ngực nghe được tiếng kêu lại hưng phấn, “Đại hài tử làm vợ, tiểu hài tử làm vợ.”

Ta đã cười nước mắt cũng mau chóng chảy ra.

Tiểu Bưu đã hạnh phúc không thể nói. Hần hần là không cầu gì khác, chỉ cầu an an ổn ổn mà qua hết cả đời này.

Mà ta đây?

Ta cũng có thể không cầu gì khác, từ nhỏ đến lớn, ta cầu, kỳ thực cũng biết nó không có.

Hôm nay là ngày mười bốn.

Ta dựa theo lệ cũ đến dưới tàng cây chờ một buổi tối. Thời điểm đêm khuya thỉnh thoảng có người đến gần bắt chuyện, ta không để ý tới bọn họ, gặp phải một ít người dâm man sẽ đánh ta, nhưng lúc bọn họ còn chưa kịp đụng đến một sợi tóc ta, luôn sẽ có một tốp người tinh nhuệ lao tới kéo bọn họ đến một góc âm u dầy dờ một trận, sau đó lập tức lại biến mất.

Đó là bảo tiêu Chi Nhạc phái tới.

Chi Nhạc hiện tại tiếp quản công ty, năng lực cường đại đến mức chính ta đã phỏng đoán không nổi.

Hắn có lẽ đã biết Nhã Hạo ở nơi nào, sau đó ngăn cản chúng ta gặp nhau. Nhưng có lẽ cũng sẽ không. Kỳ thực ta tin tưởng hắn sẽ không.

Con người là tương đối. Người lúc mệt mỏi, hắn cũng mệt mỏi. Kỳ thực Chi Nhạc so với ta và Nhã Hạo đều phải mệt mỏi.

Chúng ta bây giờ dường như là đánh trận giằng co, xem ai có thể nhẫn đến cuối cùng, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng, xem ai có thể thắng lợi đến cuối cùng.

Có lúc nghĩ, ta có thể sẽ là người đầu tiên buông tha nó.

Ta đi tìm năm thứ nhất, tìm đến năm thứ ba. Năm tư, cứ như quá khứ không hề có kết quả.

Từng buổi tối ba năm qua, đêm khuya ta cô độc đứng lặng ở đầu đường, nhìn từng đôi đồng tính từng đôi khác phải đi qua trước mặt, ngoại trừ thêm muốn chua xót, ngoại trừ trống rỗng vô tận, còn có thể thế nào?

Kỳ thực, ta rốt cuộc còn có thể duy trì bao lâu? Ta lúc nào sẽ khuất phục? Ta thì khuất phục như thế nào? Ta sẽ buông tha người nào?

Nhã Hạo, hay là Chi Nhạc?

Chuông điện thoại cắt đứt vẻ u sầu của ta, lấy điện thoại di động ra vừa nhìn, là Chi Nhạc.

Ta kỳ quái, Chi Nhạc chưa bao giờ ở lúc ta đợi Nhã Hạo mà điện cho ta, sao ngày hôm nay?

Ta không nghĩ nhiều, lập tức đã nhận.

“Ca, đang đợi Nhã Hạo?”

“Àn.” Ta gạt đầu, “Có chuyện gì sao?”

Bên kia trầm mặc một chút, “Không có gì, đột nhiên nhớ người, muốn gọi điện cho người.”

“Ha ha.” Ta nở nụ cười, “Không biết là lớn như vậy, còn muốn ca ca dỗ người đi ngủ?”

“Ha ha.” Bên kia cũng truyền đến tiếng cười của Chi Nhạc.

Lại vừa một trận trầm mặc.

Một lúc lâu, Chi Nhạc mở miệng, “Ca, nếu như ta cho người biết, kỳ thực ta vẫn biết Nhã Hạo ở đâu, nhưng vẫn gạt người, người sẽ làm sao?”

Ta khẽ cười một cái, “Người cảm thấy người làm đúng sao?”

Bên kia dừng lại một chút.

Ta nói tiếp, “Chi Nhạc, người lớn. Có một số việc không cần ca ca dạy cũng biết đúng sai, người nghĩ là đúng, không cần hỏi lại ta.”

Ta nói xong, chợt nghe đến Chi Nhạc ở bên kia bật cười, “Ca, ta đã không phải cảm tính xung động như trước. Trước đây người nhất định sẽ lớn tiếng mắng ta.”

Ta cũng cười, “Nguyên lai ta trước kia là làm chuyện như vậy? Thực sự là thất bại.”

Chi Nhạc lại trầm mặc một trận, “Ca. Người có tin ta mấy năm nay kỳ thực vẫn không có điều tra tin tức Nhã Hạo không?” Ta đáp rất thẳng thắn, “Người nói đi ta sẽ tin a.”

Bên kia Chi Nhạc nở nụ cười, “Ca. Ta một mực nghĩ, nếu như trường hợp ta không can thiệp ngăn cản, trời cao cho người gặp được Nhã Hạo, như vậy ta sẽ tự động rời khỏi, vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt các người.”

“Chi Nhạc vẫn cảm thấy ca sẽ buông tha Chi Nhạc.”

Chi Nhạc ở bên kia sững sốt một chút, sau đó cười khở, “Ca, người quá cố chấp. Có ít thứ, nhất định phải buông tha. Có lúc thế sự chính là bất đắc dĩ như vậy, có thứ vốn là đã ít, còn muốn ở cực nhỏ dưới tình huống phải lựa chọn.”

Ta cũng cười. Đúng. Người đời nói lựa chọn, đều là một loại tiếc nuối giữa hai người.

“Ca, ta có đôi khi suy nghĩ, từ nhỏ đến lớn, ánh mắt ta cũng chỉ đặt ở trên người người, ta chỉ có người, ta nghĩ người là duy nhất. Ta rút cuộc là có phải hay không bởi vì nghĩ ta ở trong lòng người không phải quan trọng nhất, nên không cam lòng, hay là ta thật là như tình nhân yêu người. Ca, ta đã từng kiên định như vậy, nhưng bây giờ, hết thấy đều bắt đầu hỗn loạn.”

Ta không trả lời. Ta cũng không biết trả lời thế nào. Thanh âm hần khàn khàn thương cảm khiến ta đau lòng.

“Ca, người yêu ta sao?”

“Yêu.” Ta lần thứ hai thẳng thắn.

“Nhã Hạo đã từng buông tha tất cả chứng minh hần yêu người, còn người? Người muốn chứng minh như thế nào người yêu ta không kém Nhã Hạo?”

Ta vừa cười, “Thực sự là luận điệu cũ rích, người so nhiều năm như vậy, còn không có đủ?”

Chi Nhạc bất đắc dĩ, “Nó là một cái gai trong lòng, ta vẫn mơ hồ bị đau. Ca, kỳ thực không phải ta không muốn buông tha, nhưng ta thực sự tìm không được lý do buông tha. Ca, có lẽ người có thể buông tha nên đó lý do ta vẫn kiên trì.”

Ta cảm thấy khả năng Chi Nhạc có chuyện quan trọng gì muốn nói với ta, lập tức nín thở hơi nghe.

“Ca. Nhã Hạo dường như rất thích rượu đỏ. Người biết một quán rượu đỏ tốt nhất không?”

“Chi Nhạc...” Thanh âm của ta đã bắt ổn.

“Đi thôi. Quán rượu đỏ Thành Tây. Giúp ta mua hai bình rượu tốt nhất về.”

Cúp điện thoại.

Ta nhắm mắt lại, trước mắt xuất hiện hai tròng mắt nâu lóe sáng dường như thủy tinh của Nhã Hạo.

Ta chạy như bay đến quán rượu đỏ Thành Tây, túm lấy lão bản hỏi nơi này có một người tên Nhã Hạo ở chỗ này làm công không, lão bản thấy khó hiểu, lập tức chỉ lắc đầu, “Tiệm này từ khi khai trương đến bây giờ, vẫn luôn là ta xử lý, không thuê qua bất luận kẻ nào.”

Ta nghi hoặc. Không có khả năng, Chi Nhạc gọi ta tới nơi này làm gì?

Lão bản thấy ta không muốn đi, lại hỏi, “Tiên sinh, người rút cuộc là muốn mua rượu hãy tìm người?”

Ta phục hồi tinh thần, “Mua rượu. Người tùy ý cho ta hai bình rượu đỏ tốt nhất đi.”

Ta nói cực độ có lệ, lão bản vừa nhìn cũng biết ta không phải là thích rượu, lắc đầu muốn đi lấy rượu.

Ta đang đợi hần gói rượu, phía sau đột nhiên vang lên một âm thanh không thể quen thuộc hơn nữa.

“Lão bản, lần trước hai bình NIKILA có chưa?”

Tiếng nói từ tính quen thuộc kịch liệt rung động màng tai, ta lập tức xoay người lại, bỗng nhiên cứng đơ.

Thực sự là hần. Vậy mà thật là hần!

Ta nhìn hần thật kỹ, dường như muốn nhìn ra những năm gần đây trên người hần mỗi một tấc da thịt, mỗi một sợi tóc thay đổi.

Cao gầy tuấn mỹ.

Hần so với trước đây, càng làm cho người ta không dời được ánh mắt.

Ta thần thờ đứng ở một góc, ánh mắt theo sát hần cất bước đi tới. Thấy ánh mắt của hần lơ đãng hướng ta liếc qua, sau đó cũng là ngây người.

Thế giới phẳng phát vào thời khắc này ngừng chuyển động. Chúng ta đứng lặng ở hai điểm đối, lặng lẽ tương hỗ đối diện. Vô cùng kinh ngạc, kinh hãi, ngạc nhiên, trong mắt thiên tư vạn tự nhìn nhau nghìn lần.

Chúng ta đều không không chế được miệng mình mong nói ra cho dù là một chữ.

Không tiếng động chính là lưu chuyển giữa chúng ta như thế, đánh vỡ nó, là tiếng cười ghê ghê nghiệp của lão bản.

“Ha ha. Ngại quá. Lỡ tiên sinh, bắt người chờ lâu. Rượu của người ta đã sớm gói kỹ. Ta đi lấy cho người.”

Nói xong, lão bản đi qua giữa chúng ta, đi đến hướng kho rượu.

Chúng ta đều phục hồi lại tinh thần, hướng đối phương tiến thêm một bước.

“Đã lâu không gặp.” Nhã Hạo nói đầu tiên.

Ta sững sờ một chút, sau đó bất đắc dĩ nở nụ cười. Ta và hần trong lúc đó, vậy mà cũng chỉ có thể hàn huyên đôi câu này.

“Đã lâu không gặp.” Ta nói theo như vậy. “Trở về lúc nào?”

“Tuần trước.”

Tuần trước? Lòng ta nhất thời căng một chút. Hần tuần trước đã trở về, nhưng đến bây giờ cũng không có dự định đi tìm ta.

Hần dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng ta, lập tức nói tiếp, “Ta... Ta gần đây đều bận.”

Ta ngẩng đầu nhìn hần, lúc này mới phát hiện hần một thân trang phục nhàn nhã đi chơi cũng là giá trị xa xỉ, ta hỏi, “Người... Mấy năm nay, trôi qua như thế nào?”

“Ta mấy năm trước gặp được bằng hữu, hần gọi ta đi Pháp hỗ trợ xử lý công việc gia tộc, ... Rất phong phú.”

Bằng hữu? Bằng hữu gì? Ta há mồm lập tức đã muốn hỏi như vậy, lão bản lại đi ra.

“Lỡ tiên sinh, rượu người muốn, người xem một chút.”

Nhã Hạo tiếp nhận nhìn, “Tốt.”

“Là quẹt thẻ đi?” Lão bản lại hỏi.

Nhã Hạo gật đầu, từ trong ví tiền lấy ra thẻ tín dụng. Lão bản cũng thuận lợi đưa ta túi rượu đã gói kỹ, “Ví tiền sinh này, đây là của người.”

Ánh mắt ta lập tức từ trên người Nhã Hạo xoay qua chỗ khác, ngạc nhiên nhìn một chút, mới nhớ ra chính mình muốn rượu, lập tức vừa lấy tiền lẻ trong túi vừa hỏi, “Bao nhiêu tiền?”

“Cùng tính một lượt đi.” Nhã Hạo bên cạnh nói.

Ta lập tức ngăn cản, “Không, ta có.”

Nói xong, ta thô lỗ mở ví tiền từ trong túi quần ra, nhưng sau một câu nói của Nhã Hạo, động tác đột nhiên ngừng lại.

“Chi Tín, ta muốn làm chút chuyện cho người.”

Ta cả người ngây ngô như gà gồ. Ta kinh ngạc nhìn hần, trong lúc nhất thời không nói được lời nào.

Ta yêu A Quang mười năm, hần bán đứng ta sau đó cùng lắm là cho ta hai nghìn khối.

Ta tìm người một năm, đợi người ba năm, hiện tại người làm cho ta, nguyên lai cũng chỉ là giúp ta trả tiền hai bình rượu đỏ này.

Ái tình của ta, đều là hạ giá.

Đầu não phẳng phất bị thương nặng, mơ mơ màng màng rũ tay xuống, cúi đầu, không nhìn hấn.

Nhã Hạo đưa tiền cho ta, ta vô lực tiếp nhận, sau đó không nói chuyện.

Thế giới hoàn toàn yên tĩnh, ta phẳng phất ở không trung tĩnh mịch chìm vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại cho rằng Nhã Hạo đã đi rồi, nhưng ngẩng đầu mới biết được hấn nguyên lai còn đang ở đây. Hấn nhìn ta, muốn nói cái gì, nhưng lại không biết nói như thế nào. Thật vất vả quyết định mở miệng, bên ngoài truyền đến thanh âm của ô tô, Nhã Hạo lập tức như ở trong mộng mới tỉnh nhìn ra phía ngoài nhìn.

Ta hỏi, “Bằng hữu đang đợi người?”

Hấn gật đầu, “Chi Tín, ta chậm rãi sẽ tìm người, điện thoại của người...”

Nói xong, Nhã Hạo lấy điện thoại di động ra muốn lưu lại số của ta.

Ta nói, “Vẫn là số bốn năm trước kia.”

Đúng. Vẫn là số của bốn năm trước kia. Ta vẫn sợ hấn tìm không được ta, vẫn không dám đổi.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ hấn đã không nhớ rõ.

Nhưng hấn không có hỏi tiếp, ta sau khi nói xong hấn liền lập tức thu tay, “Ta đây chậm rãi sẽ tìm người, hiện tại ta có việc phải đi trước.”

Nói xong, hấn chạy chậm ly khai.

Ta cước bộ chậm rãi đi theo ngoài, hồ hững nhìn Nhã Hạo lên một chiếc xe thể thao sang trọng, cất rượu đỏ xong, lại về mặt áy náy nói với người phụ nữ mang thai bên cạnh, nàng cao quý sắc sảo cười cười, sau đó lái đi.

Ta lẳng lặng nhìn xe thể thao chạy đi, nghe được thanh âm tan nát cõi lòng chính mình.

Rốt cuộc đứng bao lâu, ta mới nguyện ý xoay người đi về phía trước. Ta đi thẳng, như máy móc vận động.

Cuối cùng lúc ngang qua bờ sông, ta vươn tay ra bên ngoài lan can, dần dần, dần dần, buông ngón tay ra, sau đó một tiếng bồm vang lên, bọt nước hơi văng lên, điện thoại di động của ta cấp tốc chìm xuống phía dưới.

Rung động qua đi, mặt nước khôi phục lại bình thường. Ta rút tay lại, sau đó tiếp tục chết lặng, máy móc đi về phía trước.

“Ca, người thấy Nhã Hạo rồi?”

Ta lẻ loi một mình về đến nhà, Chi Nhạc ở đại sảnh chờ ta đứng dậy, cẩn thận hỏi.

Ta hồ hững gật đầu, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Đúng. Như người mong muốn.”

Chi Nhạc kỳ quái, “Người... Người bỏ qua hấn?”

Ta tự giễu, “Lẽ nào muốn ta đi hỏi câu “Nhã Hạo kết hôn từ khi nào?” Chi Nhạc sửng sốt một chút, lập tức lại kiên quyết phủ định, “Không có khả năng.”

Ta nhìn dáng vẻ Chi Nhạc, lập tức lại nở nụ cười. Hiện tại dường như hấn giống Nhã Hạo vậy, tin chắc người yêu của mình sẽ không hồng hạnh vượt tường.

“Phải?” Ta không muốn cùng hấn dây dưa, tiếp tục loạng choạng lên lầu. “Vậy cũng có thể là ta nhìn lầm.”

“Ca.” Chi Nhạc gọi lại, ta đã lên tới giữa cầu thang, “Người nghi ngờ ta cố ý để người thấy một cảnh như vậy?”

Ta dừng lại một chút, quay đầu cười với hấn, “Ta nói rồi, người thấy đúng cũng không cần hỏi ta.”

Ta vân đạm phong khinh, Chi Nhạc lại thụ thương, cả người hấn rung một chút, cười khổ, “Ca. Người đã không tin ta.”

Ta thở dài một hơi, cổ lên lầu không muốn tranh luận với hấn.

Tin sao? Ta đã từng tin tình yêu giữa ta và Nhã Hạo sẽ không hết hạn.

Nhưng người ta nói, trên cái thế giới này không có gì là không quá hạn. Cái gì cũng sẽ có một ngày quy định.

Trái dừa giữ được cùng lắm là ba tháng, tình yêu của chúng ta, đã trải qua những năm năm mưa gió rồi.

Năm ngày sau. Cách Tử Lăng.

“Có lắm hay không a. Quả bóng như vậy cũng có thể vào!” Ta kích động vỗmặt bàn, cầm bia lên uống một ngụm, tiếp tục vừa nhìn hình màn hình vừa ăn vặt.

Tranh cúp Châu Âu, nơi nào có nam nhân, cũng sẽ có đá bóng. Cách Tử Lăng mấy ngày nay thay đổi từ âm nhạc âm ỉ, ở từng góc trưng bày một màn hình lớn, lúc vừa đến là mở ti vi để mọi người xem trực tiếp.

Trận bóng qua nửa hiệp, đang lúc nghỉ ngơi, một đứa bé lơ đãng đánh ý lên ta, sau đó ngẩng đầu cười với ta. Ta vừa nhìn đã hiểu ý, xoay người qua hôn lên môi hắn.

Trần trọc lưu luyến, nhiệt tình như lửa. Lúc rời đi, đứa bé đã bị ta hôn đến thở không được.

Ta cười khê, “Xem xong trận bóng sẽ đi.”

Cậu bé hờn dỗi mặt nhăn mũi nhỏ, trên lưng ta đùa giỡn bầu một cái, cười nói, “Vây được, xem vận khí của người như thế nào, trước khi trận bóng kết thúc ta còn chưa tìm được bạn sẽ trở lại tìm người.”

Nói xong, cậu bé xoay người chạy đi tìm người khác.

Ta cười lắc đầu, xoay người lại đang muốn ngẩng đầu nhìn màn hình, thành linh phát hiện bên cạnh có thêm một người.

Sắc mặt hắn tái nhợt, nắm chặt tay thành quả đấm không những kích động còn thêm hơi run.

Ta thấy, không thêm để ý, cười cười, “Trùng hợp như vậy?”

Hắn lấy hơi, cứng rắn ngồi xuống, không lên tiếng. Ngón tay tách một tiếng, gọi tới một ly rượu giao cho hắn, “Rượu có thể chứ?”

Hắn không nói tiếng nào cầm chén rượu lên hướng trong miệng ực một hớp, lại dùng sức thở ra một hơi, nhìn ta hỏi, ánh mắt có trách cứ, “Người thường tới nơi này?”

Ta nhún nhún vai, “Hiện tại không thường tới nơi này. Gần đây mới mở rất nhiều quán bar, so với ở đây chơi khá hơn.”

Nhã Hạo nghe xong, sắc mặt càng trầm xuống. Một hơi cầm rượu trong tay uống sạch.

“Người cũng tới chơi?” Ta vừa nói, vừa muốn giúp hắn rót ly nữa. “Ha ha, để cho người ngồi bên cạnh chẳng phải là sẽ rất ảnh hưởng đến nguồn tiêu thụ của ta?”

Ta vui đùa, Nhã Hạo có vẻ một chút cũng không cười, hắn trầm mặc như cũ.

“Ta tới tìm người.” Nói xong, Nhã Hạo lại uống một ngụm, “Ta trước gọi thật nhiều cuộc điện thoại tới người, họ một mực nói không có số này, ngày hôm nay đi qua nơi này, thử vận may, vẫn thật không nghĩ tới lại thấy người ở đây.”

“Ha ha.” Ta như không có chuyện gì xảy ra mà cười cười, “Điện thoại di động của ta mấy ngày trước không thấy. Người tìm ta có chuyện gì? Ở chỗ này nói a.”

Nhã Hạo nhìn ta một cái, đáng vẻ tức giận, nhưng hắn vẫn nhịn xuống. Hắn uống một ngụm rượu, sau khi thở ra một hơi, rốt cục nói thẳng, “Hai ta trước cuối tuần này đã trở lại quán cơm ở Pháp, mẹ của bà chủ chỗ đó nói với ta, người tới tìm ta.”

Ta nghe xong, tâm chấn động một cái. Tránh cho chính mình hoảng loạn tiết lộ ra ngoài, ta lập tức cúi đầu giả bộ uống rượu.

Nhã Hạo nói tiếp, “Ta lúc đó... Rất kinh ngạc. Ta không nghĩ người còn có thể đi khắp thế giới tới tìm ta, thế nhưng sự tình dù sao qua bốn năm, bốn năm có thể cải biến rất nhiều chuyện, ta thật không biết có nên đi tìm người hay không. ”

Ta cười khở, giọng nói tang thương. “Cũng là. Bốn năm, lập gia đình lập gia đình, thăng chức rất nhanh thăng chức rất nhanh, một thân một mình vẫn là một thân một mình. Cũng thực sự không nên đi quấy nhiễu nhân sinh.”

Nhã Hạo đối với lời nói châm chọc của ta lộ vẻ cái hiểu cái không, hần nhìn ta, giơ tay muốn cầm tay ta ở mặt bàn, ta lại như đụng tới độc dược mà lùi về, hần sững sốt một chút, chỉ có thể lúng túng rút tay lại.

“Chi Tín, mấy năm nay... Người trải qua như thế nào?”

“Như thế nào?” Ta uống một ngụm rượu, “Không bằng người. Ngày rập khuôn đi làm, lúc rảnh rồi rập khuôn đến nơi đây hàng đêm hát ca. Còn người? Bà xã người dự tính ngày nào sinh?”

” Bà xã ta?” Nhã Hạo quay đầu nghi ngờ nhìn ta, ngay lúc ta cho là hần sẽ phủ nhận, hần càng đem mặt xoay qua chỗ khác, sâu kín nói, “Hần là cuối năm. Còn người? Người và Chi Nhạc...”

“Người nghĩ ta và Chi Nhạc sẽ thế nào?” Ta mồm so với đầu óc nhanh hơn, phản bác, sau khi phát hiện mình thất thố lại lập tức uống rượu che giấu, đem thanh âm đè xuống, “Ta và Chi Nhạc... Vẫn là như vậy.”

Nhã Hạo nhìn ánh mắt của ta sáng lên một cái, sau đó cúi đầu nhẹ cười rộ lên. Như vậy, thực sự làm cho lòng người say đắm.

“Còn nhớ rõ cô gái ở cánh đồng hướng dương Cu Ba kia không?” Nhã Hạo đột nhiên hỏi.

“A?” Ta suy nghĩ một chút, “Nhớ kỹ, thế nào?”

“Nàng lần trước tới tìm ta, nói với ta ở đó gần đây xuất hiện một ít vấn đề kinh tế, mong muốn ta có thể giúp đỡ. Ta rất nhanh đã đáp ứng, nhưng lại giới thiệu mấy người ở Cu Ba buôn bán phát triển giới thiệu cho nàng. Lần trước mua rượu đỏ chính là cho nàng đưa quà cho họ.” Nói xong, Nhã Hạo hình dạng giáo huấn nhìn ta.

Ta ngẩn ra, suy nghĩ vòng vo mấy vòng mới hiểu được ý trong đó. Sau đó nở nụ cười, cái loại vui sướng này, tự giễu, thoải mái cười. Không chút nào che giấu.

Nhã Hạo cũng cười theo, hần hướng ta gần một chút, muốn hỏi lại có chút ngượng ngùng, “Người... Người thực sự thường tới nơi này?”

Ta nhắc mắt nhìn kỹ hần, lại nhin không được mà bật cười, thành thật khai, “Bốn năm qua là lần đầu tiên.”

Đáp án khiến Nhã Hạo thoả mãn, ta nhìn hần thoả mãn mới uống một hớp rượu, một đoạn ký ức đột nhiên mạnh mẽ xông vào trong óc, “Ta nhớ kỹ lần trước ta từ nơi này sau khi ra ngoài, về nhà thiếu chút nữa bị người thiếu.”

Hần lập tức nói tiếp, “Ta còn nhớ rõ một lần người thấy có nữ nhân từ phòng làm việc của ta lý đi ra đã ăn bậy giấm chua làm công ty gà bay cầu chó sửa đi.”

Nói xong, chúng ta đều nở nụ cười.

Nguyên lai trước kia chúng ta, là cái dạng này.

Trận bóng lại bắt đầu, xung quanh lại vang lên thanh âm huyền ảo. Ta ngẩng đầu hướng màn hình nhìn, thấy hai đội tiến vào.

Nhã Hạo theo ánh mắt của ta nhìn, hỏi, “Người thích xem bóng đá?”

Ta gật đầu, “Người không thích?”

Nhã Hạo lắc đầu, “Một đám người vây quanh một trái bóng đá tới đá lui có cái gì hay mà xem? Ta thích xem NBA.”

Ta mặt nhăn mặt mũi nhí, “Vậy còn không phải là một đồng người vây quanh một trái bóng bàn.”

Nhã Hạo không để ý tới ta, chỉ vào màn hình hỏi, “Đây là đội nào đấu nhau a?”

“Màu đỏ chính là Anh quốc, màu xanh nhạt là Pháp.” Ta giải thích, sau đó ném vào trong miệng hắn một miếng khoai, mình cũng theo đó ăn một miếng.

“Nga.” Nhã Hạo vừa nhắm nuốt vừa ứng tác, liền giữ tay của ta, kéo chén rượu trong tay ta qua uống một ngụm, sau đó lại hỏi, “Tình hình chiến đấu ra sao?”

Thân thể ta hướng hắn bên kia tới gần một chút, nhắc tới hắn lúc này còn đặt tay trên tay của ta, hắn vừa uống ở vị trí ta uống một ngụm rượu, “1: 1, nhưng khả năng Anh quốc sẽ thắng.”

“Vì sao?” Nhã Hạo cũng hướng ta bên này sát lại. “Ta nghĩ là Pháp.”

Ta hướng hắn nhướn nhướn mày, “Trải qua lời tuyên bố. Người chờ xem đi.”

“Xem đến cùng thế nào!” Nhã Hạo cho ta một cái liếc mắt, sau đó lại lẳng lặng ngẩng đầu xem ti vi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, kỳ thực ta biết suy nghĩ của chúng ta đều không phải đặt ở trên ti vi, lúc này, chỉ xem ai mở miệng trước.

Cuối cùng vẫn là Nhã Hạo mở miệng trước, “Chi Tín, người có thể vì ta buông tha Chi Nhạc, cùngta quay về Pháp?”

Cơ thể của ta cứng một chút, sau đó chậm rãi kéo dần cự ly lúc này với hắn. Ta nhìn hắn, ánh mắt phức tạp. Ta không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể lắc đầu.

Thấy phản ứng của ta, Nhã Hạo tự giấu nở nụ cười, “Biết rõ đáp án còn muốn hỏi, thật là không có thú vị.”

Ta bất đắc dĩ, “Nhã Hạo, vậy còn người? Người có thể vì ta, trở lại nơi có Chi Nhạc?”

Nhã Hạo nhìn ta, cũng không biết trả lời như thế nào. Hắn lựa chọn trầm mặc. Vì vậy ta cười, “Quên đi, không cần lo mấy vấn đề này, chúng ta cứ trải qua hết một đêm này thật tốt đi.”

Nhã Hạo nhìn ánh mắt của ta trở nên tối sầm. Hắn cúi đầu nhẹ nói, “Xin lỗi. Có lẽ bốn năm trước ta nên nói rõ với người, người cũng sẽ không lãng phí bốn năm.”

Lòng ta căng thẳng, sau đó cũng giật nhẹ khóe miệng. Ta xoay người ngẩng đầu, làm bộ không phát hiện, làm bộ không có nghe thấy, tiếp tục xem TV, sau đó như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục xem trận bóng mình thích.

Cuối cùng đã tới lúc kết thúc, cuối cùng đã tới lúc tan cuộc.

Quả nhiên là Anh thắng, Nhã Hạo sai, ta cũng không thấy đắc ý.

Đèn sáng bên trong bar đã tắt. Thay bằng đèn ảo ảnh xoay tròn. Đã không có tiếng lớn xôn xao ủng hộ, xung quanh mỗi cái quầy rượu đều vang lên âm nhạc mê huyễn.

Ta và Nhã Hạo lẳng lặng ở trong đó, cuối cùng, ta nhảy xuống ghế chân cao, nói với hắn, “Đến lúc ta phải đi.”

“Nhanh như vậy?” Nhã Hạo có vẻ hoảng sợ, “Còn chưa có qua mười hai giờ.”

Ta cười, “Truyện nhi đồng cũng kết thúc từ lâu. Mười hai giờ đã không có giày thủy tinh của cô bé lọ lem, chỉ có trái táo ma quỷ. Ta phải đi.”

Nhã Hạo nhìn ta thật kỹ, cuối cùng thất vọng cúi đầu. Hắn biết hắn đã không giữ được ta.

“Tái kiến.” Hắn ngẩng đầu, nhàn nhạt nói với ta những lời này.

“Tái kiến.” Ta nhìn hắn, cũng là nhàn nhạt nói ra những lời này.

Ta cùng với Nhã Hạo đối diện nhau chỉ chốc lát, sau đó, dứt khoát xoay người, không quay đầu lại nữa.

Ta cất bước về phía trước, thẳng đến ra cửa quán bar này. Ngẩng đầu, phát giác tối nay ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ta nhớ kỹ đã từng có một tác giả tên là fanfei đã từng viết qua một tràng cảnh như thế, cô bé và cậu bé ở quán bar biệt ly. Cậu bé đang nghĩ, nếu như nàng quay đầu liếc mắt tới ta, như vậy ta cũng sẽ không buông nàng ra. Cô bé nghĩ, nếu như hắn gọi ta lại, như vậy ta sẽ không ly khai hắn.

Bọn họ nghĩ như vậy, cuối cùng cứ như vậy ra đi.

Không biết ta và Nhã Hạo có phải như vậy hay không.

Trong ba năm ta đợi Nhã Hạo, ta đã từng vô số lần ảo tưởng nếu như ta tìm được Nhã Hạo, giải quyết vấn đề ba người chúng ta trong lúc đó như thế nào. Ta nhớ năm thứ nhất, ta còn là cường ngạnh nghĩ phải trực tiếp kéo Nhã Hạo về nhà, sau đó để hắn đối mặt với Chi Nhạc nói, nếu như người sau này còn làm cái gì mờ ám ta liền đánh người sau đó sẽ khóa người lại. Năm thứ hai, ta chỉ lẳng lặng nghĩ làm sao điều hòa quan hệ giữa bọn họ. Từ khi nào thì bắt đầu, ta chỉ theo thói quen đang đợi.

Theo thói quen cùng đợi, theo thói quen cùng đợi kỳ tích.

Ta đã từng giẫy dụa như vậy, nhưng cuối cùng lúc buông tay, cũng chỉ là như vậy. Đường như là mấy năm trước ta ở bệnh viện, hoàn cảnh ta ly khai A Quang như nhau, kỳ thực cũng chỉ là như vậy.

Ta đột nhiên nhớ lại Tiểu Nhu Hạo Quân.

Dưới tình huống đã không có người có khả năng ngăn cản bọn họ ở chung với nhau, Hạo Quân bỏ nhẫn ở trong ly nước giao cho Tiểu Nhu, mà Tiểu Nhu vẫn bướng bỉnh nhẹ nhàng mà cự tuyệt.

Tô Vĩnh Khang nói với Trương Ngã Gia, muốn đứng ở góc độ của Hạo Quân nhìn nhận vấn đề.

(*) Editor không có tâm. Thỉnh quý vị rảnh tra google tên nv là hiểu sự tình ...

Ta hiện tại rất cuộc hiểu rõ.

Ta một mực nghĩ, ta phải bồi thường cho Nhã Hạo như thế nào. Ta và Chi Nhạc từ trước đến nay đang cố gắng kinh doanh công ty của hắn. Nhưng bây giờ, ta biết những thứ này đối với Nhã Hạo mà nói, thực ra đã không quan trọng nữa.

Hắn nhảy qua xí nghiệp ngoại quốc đảm đương vai trò quản lý, phát triển xa so với ở trong nước. Ta căn bản không có tư cách đòi hắn làm cho ta bất luận hi sinh nào, trở lại nơi cục diện này càng tràn ngập ký ức không thoải mái.

Có vài người một ngày xa nhau, không phải chuyển biến tốt.

Ta về đến nhà, Chi Nhạc ở đại sảnh xem văn kiện.

Ta biết hắn thực ra không phải xem văn kiện, hắn là đang đợi ta.

Ta đi tới, ngồi đối diện hắn, nói, “Trễ như thế còn chưa ngủ?”

Chi Nhạc gật đầu. “Ca. Người mới vừa rồi ở cùng Nhã Hạo?”

Ta gật đầu.

Chi Nhạc nhẹ nhàng thở dài có ý nhận mệnh, hắn hỏi, “Các người... Các người dự định thế nào?”

Ta cũng cười, “Còn thế nào, trước đây chúng ta đều trải qua thế nào, sau đó chúng ta đều như thế.”

Chi Nhạc kinh ngạc, “Người bỏ qua hắn? Vì sao?”

Ta không đáp mà hỏi lại, “Chi Nhạc, người không phải vẫn mong muốn như vậy?”

Chi Nhạc nhất thời không nói gì. Chỉ chớp lát, Chi Nhạc sâu kín mở miệng, “Ca. Thì là người cuối cùng lựa chọn Nhã Hạo, ta cũng sẽ chúc phúc cho các người.”

Ta vừa cười, “Ta biết. Người sẽ ở nơi xa xôi chúc phúc chúng ta.” Nói xong, ta đem đề tài chuyển hướng, “Chi Nhạc, bốn năm qua, chúng ta cũng không có tán gẫu, chúng ta tối hôm nay nói một chút a.”

Chi Nhạc nhìn ánh mắt của ta tràn đầy nghi hoặc và khiếp sợ. Ta biết hắn đã đoán không được suy nghĩ trong lòng ta.

Ta hỏi, “Chi Nhạc, mấy năm này, người trải qua như thế nào?”

Chi Nhạc suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng thẳng thắn, “Không sung sướng.”

“Àn.” Ta đáp, “Vì sao?”

“Bởi vì ta thấy ca vẫn luôn không sung sướng.”

Ta cười, “Chi Nhạc ngoan, ngoại trừ cái này đi?”

Chi Nhạc lại suy nghĩ một chút, “Ta cảm giác mình rất dễ tiện. Ta làm rất nhiều việc chính ta không muốn làm.”

Ta gật đầu, “Còn gì nữa không?”

Chi Nhạc còn muốn, “Ta không thích xem những văn kiện này. Nó so với sách giáo khoa trước kia còn khó ứng phó hơn rất nhiều. Nhưng ta xem so với sách giáo khoa trước kia càng thêm cẩn thận tỉ mỉ.” Nói xong, Chi Nhạc đen văn kiện trong tay hướng mặt bàn ném một cái.

Ta nhìn văn kiện bị hất ném qua một bên, tiếp tục ôn nhu hỏi, “Còn có cái gì?”

Chi Nhạ lại trầm mặc một hồi, hần nhìn quanh bốn phía một cái, “Ta không thích cái nhà này. Rất lớn, không ai vui. Ta muốn trở lại gian nhà trước kia, nơi nào cũng đều là lúc vui sướng.”

Ta ôn nhu nở nụ cười, giang hai cánh tay, “Chi Nhạc, để ca ca ôm người một cái.”

Chi Nhạc sửng sốt một chút, nhưng một giây kế tiếp, hần vẫn đi tới.

Ta ôm hần bất an, nhẹ giọng an ủi. “Chi Nhạc, hồi ức không vui nên quên nó, không thích xem văn kiện cũng không cần xem. Không thích quay về công ty có thể tiếp tục đi học, không thích cái nhà này có thể trở về nhà trước kia. Chi Nhạc sau này không cần vì ca ca mà ủy khuất chính mình. Biết không?”

Chi Nhạc ở trong lòng ta ngẩng đầu, chờ đợi lo lắng, “Ca, người ngày hôm nay rốt cuộc làm sao vậy? Người tại sao phải buông tha Nhã Hạo?”

Ta cười hỏi, “Ồ trong lòng Chi Nhạc, vẫn cho rằng ca sẽ vì Nhã Hạo mà buông tha người?”

Chi Nhạc nhất thời không nói gì. Hần ngậy người, hoàn toàn không biết trả lời như thế nào.

Ta cương chiều sờ sờ đầu của hần, “Có một số việc, Chi Nhạc thủy chung vẫn là không hiểu. Lớn hơn một chút đi, lớn một chút, khả năng Chi Nhạc sẽ minh bạch.”

Nói xong, ta nhẹ nhàng đẩy hần ra, đứng lên, “Được rồi, đã chậm trễ. Đi ngủ sớm một chút đi. Những văn kiện này không nên nhìn.”

“Ca.” Chi Nhạc gọi ta lại, hần quay người một cái, cuối cùng phun ra hai chữ, “Xin lỗi...”

Ta vẫn như cũ mà mỉm cười, tay thoải mái sờ sờ đầu của hần, “Đi ngủ sớm một chút.”

43. Chương 36

Bên trong phi trường vang lên giọng nói mạch lạc của tiểu thư phát thanh.

“Mời đi Tokyo, chuyến bay đánh số TYK3629 hành khách lập tức hoàn tất thủ tục đăng ký, chuẩn bị lên máy bay. Xin nhắc lại một lần nữa, mời đi Tokyo, chuyến bay đánh số TYK3629 hành khách lập tức hoàn tất thủ tục đăng ký, chuẩn bị lên máy bay.”

Ta gấp báo cho gọn lại, kéo hành lý, qua cửa kiểm quan, nhập áp, đăng ký.

Ta đã ba năm không có ngồi máy bay. Trong lúc tìm Nhã Hạo, ta đã thành thói quen lúc ngủ nghe tiếng máy bay âm âm, lúc tỉnh lại nhìn xuống mặt đất tìm nơi ta muốn đi, có khi đói bụng thì ăn cơm không ngon trên máy bay.

Bây giờ, lần thứ hai lên máy bay, đầu óc mê muội nhưng vẫn rõ ràng như vậy.

Đã từng trải qua không có nghĩa là vĩnh viễn thành thói quen.

Ta để nhân viên trên máy bay giúp ta cất hành lý xong, sau đó liền lập tức ngồi xuống, xoa xoa huyết Thái Dương đang đau mong có thể làm cho mình thoải mái một chút. Tiếp viên hàng không nhìn thấy, quan tâm hỏi ta có muốn thuốc không, ta lắc đầu từ chối. Ta muốn nhìn máy bay lúc cất cánh, nhìn thành phố ở dưới chân biến mất dần, ta không muốn một giây kia ý thức mơ hồ bất tỉnh nhân sự.

Ta đã từng muốn từ biệt thành phố này. Ta đã từng muốn từ biệt mảnh sân phía sau nhà trồng hoa hướng dương này.

Đang lúc bên tai vang lên tiếng động cơ định tai nhức óc, làm không khí ép vào màng nhĩ sản sinh cảm giác nôn mửa đau đớn, đang lúc máy bay đưa ta lên hơn chín ngàn thước trên cao, ta chính là rõ ràng linh hội được nghỉ thức cáo biệt đại giới đã bắt đầu.

Máy bay rốt cục bình ổn, thành phố dưới chân bị mây mù che phủ, ta rốt cục thỏa mãn nhắm mắt lại. Ở một mảnh trắng xoá trong biển mây, ta không còn có lý do và không khỏe để đối kháng, mi mắt nặng nề cứ như vậy rũ xuống, ý thức lúc đó nặng nề liền ngủ.

Nhắm mắt lại trong nháy mắt, bóng đè lại hung ác kéo tới. Ta ý thức không rõ ràng, phảng phất thấy được sáng nay ta để bức thư trên mặt bàn phòng Chi Nhạc, phảng phất thấy được Chi Nhạc mở nó.

Chi Nhạc:

Ta đã từng thấy một người nói rằng,

Một lần thi vào đại học, mười năm sau vẫn liên tục có ác mộng như cũ.

Nếu như ái tình là một lần thi vào đại học, như vậy nhiều người nguyện ý xuất gia làm hòa thượng.

Chi Nhạc,

Ta, người, Nhã Hạo, A Quang, tình cảm của bốn người chúng ta, diễn ra so với bất luận một lần thi vào đại học cái gì đều thảm liệt hơn.

Chi Nhạc, hơn hai mươi năm qua, ta vẫn còn nhớ rõ hoàn cảnh người ra đời.

Lúc đầu, ta tám tuổi ở phòng sinh ôm người, nghe tiếng khóc người oa oa, mẫu thân vươn bàn tay run rẩy sờ sờ đầu của người, nằng nệ nhàng nói với ta, Chi Tín, đây là đệ đệ của người, người sau này phải bảo vệ hắn thật tốt, phải chiếu cố hắn thật tốt, tương thân tương ái. Ta lúc đó ra sức gật đầu, ôm chặt người, nghĩ, đệ đệ ta sau khi lớn lên, nhất định là hạc giữa bầy gà.

Quả nhiên, người từ đó đến lớn, không khiến chúng ta thất vọng. Vô luận cuộc sống hay là học hành, người đều xử lý tốt, chưa từng làm ta lo lắng. Ngược lại người còn một mực ở sau lưng ta, vì ta mà làm rất nhiều thứ đến nay có khả năng ta còn không biết hết.

Chi Nhạc, người là đệ đệ xuất sắc nhất của ta. Người là người ta yêu nhất quan tâm nhất tài giỏi nhất vì Chi Nhạc ta bỏ qua hết thảy.

Thực sự.

Có lẽ người còn không tin.

Người vẫn cứ nghĩ, lúc ta yêu A Quang, so với người nặng hơn. Lúc yêu Nhã Hạo, lại càng ném người sang một bên.

Người vô pháp dễ dàng tha thứ, vẫn hỏi ta, rốt cuộc muốn người, hay là muốn Nhã Hạo. Vì sao người coi trọng nhất là ta, nhưng ta một mực đặt ánh mắt lên người khác.

Nghi hoặc của người, giống ta vẫn không rõ vì sao người ta có tay phải có tay trái, mà nhất định phải ép ta chém đứt một tay như vậy.

Ta một mực giãy dụa, ta một mực nghĩ.

Muốn như thế nào, mới có thể lưu lại hai cái tay; muốn như thế nào, chúng ta mới vui vẻ.

Nhưng không có.

Ta đã từng nghĩ tới nếu có một cây đao đặt ở trên cổ của mình, hỏi ta muốn tay trái hay là tay phải.

Ta sẽ trả lời, cầu để ta toàn thân.

Nhưng hiện thực luôn rất tàn nhẫn. Ta ngay cả sự lựa chọn này cũng không có.

Chi Nhạc, chúng ta xem phim ngôn tình, có rất nhiều người có thể vì yêu mà buông tha tất cả, không tiếc tất cả.

Chúng ta bị cảm động, bởi vì hiện thực không có khả năng phát sinh.

Tựa như ta,

Hết lần này tới lần khác thì không thể.

Là giống rất nhiều người, bọn họ ăn dùng tay phải, viết chữ dùng tay phải, làm cái gì đầu tiên biết dùng là tay phải.

Mà ta, hết lần này tới lần khác thuận tay trái.

Ta ăn dùng tay trái, viết chữ dùng tay trái, vẽ vẫn là dùng tay trái.

Tay trái so với tay phải của ta quan trọng hơn.

Chi Nhạc, ta yêu A Quang mười năm;

Yêu Nhã Hạo năm năm;

Yêu người, cũng từ lúc người sinh ra đến nay.

Từ 22 năm trước, đêm ngày 28 tháng 10 đó người trào đời đến nay, ta không ngừng yêu người dù chỉ một ngày.

Bởi vậy, ta nguyện ý vì người, chặt tay phải.

Ta có thể chứng minh cho người thấy,

Người mới là người quan trọng nhất của ta.

Nhưng Chi Nhạc, ta cắt tay,

Đã chẳng còn tư thái sừng sững không ngã đứng nghiêm trước mặt người.

Một trận chấn động, kéo ta từ cơn ngủ mơ tỉnh dậy. Trên máy bay mọi người hồn vía bất định, phát ra một trận lớn ồn ào trong ít phút.

Phát thanh lập tức vang lên.

” Các hành khách trên máy bay, máy bay đang xuyên qua một dòng xiết nhỏ, trong lúc đó sẽ có chấn động nhỏ, thỉnh các vị hành khách chớ kinh hoảng, có gì sai sót, kính xin bỏ qua. Có gì cần xin hãy nói cho nhân viên của chúng tôi. Xin nhắc lại một lần nữa...”

Mọi người bình tĩnh lại, vì vậy ta dịch thân thể cho thoải mái, nghiêng đầu qua một bên, lần thứ hai nhắm mắt lại.

Người bên cạnh mở loại TV nhỏ, chỉ chốc lát, đã truyền ra thanh âm trong trẻo lúc có lúc không của Vương Phi(*), giúp ta đi vào giấc mộng.

(*) QT dịch là Vương Phỉ, search google thì ra Vương Phi nha

~~Thanh âm ưu mỹ, khe hát ngâm. Vương Phi dùng giọng ca như dòng suối thể hiện bài hát.

Nàng đang hát: "... Trăng có khi tròn khuyết, người có vui buồn hợp tan, việc này xưa nay khó bề vẹn toàn. Chỉ mong người đời dài lâu, cách xa ngàn dặm cùng ngắm ánh trăng."

Người có vui buồn hợp tan, việc này xưa nay khó bề vẹn toàn. Chỉ mong người đời dài lâu, cách xa ngàn dặm cùng ngắm ánh trăng.

Việc này xưa nay khó bề vẹn toàn, chỉ mong người đời dài lâu, cách xa ngàn dặm cùng ngắm ánh trăng.

Chi Nhạc, ca đi.

Xin hay tha thứ cho ca ca đi mà không từ già.

Không phải ca không muốn người, nhưng ca thực sự đã không thể ở lại bên cạnh người nữa.

Chi Nhạc, người trưởng thành, phải vì mình mà sống. Không còn là đứa trẻ đi theo sau lưng ca ca.

Tựa như ta và Nhã Hạo, tâm can từng gột rửa qua, không còn ma quyền sát chưởng như năm đó.

Ta ngày hôm qua gặp lại Nhã Hạo, phát giác hắn đã trưởng thành,

Ta rời đi, ngay cả hắn có đau lòng, cũng không giữ ta lại.

Mà ta, cũng hào sảng.

Bốn người chúng ta đã thay đổi, không còn là trước kia,

Lại khắc thật sâu đối phương ở trong đầu của mình, nhớ mãi không quên.

Chi Nhạc không còn là Chi Nhạc coi thường tất cả.

A Quang không còn có thể vênh mặt hát hàm sai khiến với ta.

Nhã Hạo nhớ kỹ Chi Tín trước kia kích động hồ đồ.

Mà ta, cũng nhớ kỹ hắn tính cách hung ác.

Chi Nhạc, không có ca ở bên cạnh, người phải bảo trọng. Sống thật tốt.

Không cần tìm ta, cũng không cần hỏi ta lúc nào trở về.

Có lẽ đợi đến một ngày, ta phát hiện đã không còn thương Nhã Hạo, ta sẽ trở về.

Có lẽ còn chưa.

Ta thực sự không biết.

Nhưng người phải tin tưởng, bất luận ca ở đâu, đều cầu chúc cho người, đều yêu người.

Chính như lúc đầu người dán tờ giấy ở cửa phòng tắm của ta, bây giờ ta mang lời của người trả lại cho người.

Nếu như trên thế giới này cho tới bây giờ cũng không có người yêu Lỗ Chi Nhạc,

Như vậy chỉ có một khả năng,

Trên thế giới này đã không tồn tại Lỗ Chi Tín.

Hiện tại. Quá khứ. Tương lai. Vĩnh viễn.

Chi Nhạc, làm một người,

Đã làm, đã hài lòng, đã thống khổ, ta đã không tiếc nuôi thứ gì.

Cuộc sống trong tương lai, ta sẽ khấn ký,

Ta lúc đầu là như thế nào chân chân thiết thiết yêu;

Làm sao thật thật tại tại có được yêu.

Ta đã từng thấy một ba ba nói với con gái,
Có vài người, vừa ra đời ta sẽ nhất định đối tốt với hần.
Chi Nhạc, 22 năm trước, đêm 28 tháng 10 hôm đó, quyết định ta phải yêu người một đời.
15 năm trước ở quán bar đêm hôm đó ta gặp gỡ A Quang, tạo cho ta với hần ái tình mười năm.
Ta đây và Nhã Hạo?
Đêm hôm đó chúng ta mười ngón quần quít, đêm hôm đó chúng ta thề đến già, đêm hôm đó chúng ta ôm nhau hôn môi,
Có thể tạo nên ta đối với hần ái tình bao lâu?
Nhã Hạo, chúng ta một đêm có thể có bao nhiêu tình?
Chi Tín

44. Chương 37: Vĩ Thanh

Tiếng ca mờ ảo, nàng vẫn đang hát,
Việc này xưa nay khó bề vẹn toàn. Chỉ mong người đời dài lâu, cách xa nghìn dặm cùng ngắm ánh trăng.
Chỉ mong người đời dài lâu...
“Xin lỗi, tiểu thư. Vị tiên sinh kia muốn đổi chỗ với người. Muốn xin hỏi một chút người có đồng ý không?”
Tiếp viên hàng không nói với cô gái cạnh ta, thanh âm không lớn, nhưng vẫn là kinh động đến ta.
“Ai?” Cô gái mở mắt to, thăm dò nhìn một chút, lập tức cao hứng hỏi, “Hần muốn ngồi với ta a?”
Cô gái đột nhiên thay đổi rất hưng phấn, ta không nhìn cũng có thể đoán ra bề ngoài người kia khẳng định không kém.
Tiếp viên hàng không cười giải thích, “Không phải, hần là muốn đổi chỗ với người.”
Cô gái thất vọng, “Vì sao?”
Tiếp viên hàng không vẫn mang vẻ mặt tươi cười như cũ, “Nếu không tiểu thư đi qua hỏi hần một chút?”
Cô gái nghe xong, lập tức hành động.
An tĩnh lại, vì vậy ta lại dựa vào bên cửa sổ nhẹ thở.
Chỉ chốc lát sau, ta cảm thấy bên cạnh có người ngồi xuống. Hoặc nếu cô gái kia, hoặc là cậu bé kia. Nhưng ta cũng không có tâm nghĩ.
Qua một lúc, tiếp viên hàng không mang đồ uống tới.
Ta nhắm mắt, nhưng là có thể nghe được thanh âm ôn nhu của nàng, “Tiên sinh bên trong, muốn uống gì?”
Ta phát tay từ chối.
Sau đó nàng lại hỏi người bên cạnh, “Vị tiên sinh này?”
Người bên cạnh trầm mặc một chút, mở miệng, “Những thứ này ta đều không muốn, mở cho ta bình NIKO.”
Tiếng nói quen thuộc làm ta như ở trong mộng mới tỉnh, ta trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn người bên cạnh này, đầu óc lập tức đơ cứng.
Hần... Hần sao lại ở chỗ này?

Ánh mắt ta bắn thẳng đến, nhưng người bên cạnh dường như không cảm giác được, tiếp tục cùng tiếp viên hàng không nói chuyện, phảng phất không biết hắn ngồi bên cạnh chính là ta.

“Tốt. Tiên sinh người chờ một chút, ta lát nữa bảo đồng nghiệp lấy cho người.” Nói xong, tiếp viên hàng không tiếp tục đi về phía trước.

Mà người bên cạnh dường như rất cục phát hiện ra ta nhìn hắn như vậy, quay đầu cười với ta.

“Tĩnh, không ngủ thêm một lát?”

Ta nhìn hắn tự nhiên cười, một mảnh lộn xộn. Thanh âm run rẩy hỏi, “Người, người tại sao lại ở chỗ này?”

Nhã Hạo cười, làm bộ thăm dò nhìn bốn phía một chút, “Ta vì sao không thể ở chỗ này? Người bao cả máy bay sao? Nhiều người như vậy?”

“Thế nhưng... Thế nhưng...” Ta loạn miệng cũng không thông minh, “Người... Người đi Tokyo làm gì chứ?”

“A?” Người bên cạnh lại là một bộ dạng kinh ngạc, “Ta vì sao không thể đi Tokyo? Bên kia có người phát lệnh truy nã ta sao?”

Hắn còn đang chơi ha ha với ta, ta không nhịn được, “Người là cố ý theo ta?”

Nhã Hạo cười khê, “Lấy cái gì thấy rõ?”

Ta trở mắt, hắn thế nào thoáng cái lại biến ác liệt như trước kia?

Nhã Hạo nhìn bộ dáng của ta, nhịn không được bật cười. Nhưng chỉ chốc lát, hắn bắt đầu mang ý phê bình, ánh mắt của hắn nhìn ta rõ ràng có oán hận, “Chi Tín, ta tối hôm qua theo người một buổi tối người có biết hay không?”

“A?” Ta ngẩn ra.

“Ta thật không nghĩ tới người cứ tự nhiên đi như vậy, ta nghĩ người thế nào cũng sẽ quay đầu lại nhìn ta, thế nhưng người chính là bộ dạng ưỡn ngực tiến về phía trước, cũng không dừng lại một chút.”

Ta áy náy, cúi đầu né tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn.

Quay đầu lại thì được gì sao?

Ta không phải là không muốn quay đầu lại, chỉ là sợ quay đầu lại sẽ không bỏ được. Tối hôm qua đi ở trên đường cái, ta như một cây khô bị khoét rỗng linh hồn, đừng nói có người theo ta, có người ở phía sau muốn giết ta cũng không phản ứng kịp.

“Ta vẫn theo người, thẳng đến lúc người về nhà. Ta ở ngoài cửa đứng một buổi tối, ta đang suy nghĩ, người làm sao lại thành cái dạng này. Chờ ta bốn năm, vẫn còn vì Chi Nhạc, buông tha ta.”

Ta cúi đầu, thống khổ vạn phần, “Ta biết ta khiến các người khổ sở. Nhưng có đôi lúc, ta thực sự không biết nên lựa chọn như thế nào.”

Nhã Hạo cười chế giễu, “Cho nên người hai người cũng không muốn ai, để cho lòng mình có chút thăng bằng? Chi Tín, cũng chỉ có người mới ngu xuẩn đến loại tình trạng này.”

Ta nhìn hắn, giọng nói tang thương bất đắc dĩ, “Nhã Hạo, ta bên Chi Nhạc, ta sẽ nhớ tới ta vì Chi Nhạc mà buông tha người. Ta bên người, ta nghĩ vì người mà buông tha Chi Nhạc. Ta căn bản vô pháp vui vẻ, vì sao còn muốn nghĩ? Ta đi, cách xử lý duy nhất chuyện của các người. Có lẽ chúng ta đều tự sống, có thể so với hiện tại thoải mái hơn rất nhiều.”

Nhã Hạo khinh thường hừ nhẹ một tiếng, “Phải? Thời gian có thể xóa tan tất cả. Vậy người có cảm giác hay không, tình yêu của chúng ta, ở trước mặt Chi Nhạc có vẻ quá yếu đuối?”

Nhã Hạo nói làm ta thực sự khó có thể giữ được tỉnh táo, ta kích động, trong mắt tất cả đều là ánh lệ, “Vậy người có biết hay không, tình yêu của chúng ta, tình thân đối với ta và Chi Nhạc trong lúc đó tạo thành bao nhiêu trùng kích? Ta chờ người bao lâu, giống như chiến tranh lạnh với hắn bao lâu. Các người cố chấp một người đi trái, một người đi bên phải, ta đứng ở chính giữa không biết làm sao đuổi theo. Lúc ta ngồi xuống khóc một mình khổ sở cũng chỉ có mình ta biết!”

Lời của ta khiến Nhã Hạo bị đả kích lớn, hần nhất thời im lặng, áy náy khổ sở quay đầu chỗ khác.

Một lúc lâu, hần mở miệng sâu kín hỏi, “Chi Tín, nếu như người không gặp lại ta, người có đứng hay không sẽ tiếp tục dưới tàng cây đó chờ đợi?”

Ta gật đầu, hoàn toàn không cần nghĩ ngợi.

“Vì sao?”

Vì sao? Còn có thể vì sao.

Ta nhìn thẳng hần, dường như muốn đem linh hồn của ta trưng cho hần nhìn, “Ta đang đợi trái tim của ta.”

Nhã Hạo không nói, chờ ta nói xong.

“Chi Nhạc đã từng nói với ta, là người ở trong lòng ta có trọng lượng, cũng chỉ là 2%, hần mới là 98% của ta. Nhưng có lúc, 2% và 98% không chỉ là chữ số khác nhau. Người ngay cả có là 2% của ta, nhưng hết lần này tới lần khác đều ở chỗ mấu chốt nhất. Tỷ như tim của người ta, tỷ như CPU của vi tính. Ta một mực chờ, mong muốn đem chỗ mấu chốt của ta trở về, kỳ thực ta biết ta cuối cùng vẫn là muốn buông tha. Một người không có trái tim không thể sinh tồn, nhưng chỉ cố tình càng không tính. Đã như vậy, ta sao không buông tất cả, để cơ thể của ta và trái tim hoàn chính mai táng trong đất, tối thiểu linh hồn của ta, là hoàn chỉnh.”

Nhã Hạo nghe xong, chẳng biết nên cười hay là nên khóc.

“Chi Tín, bốn năm trước ta biết rất rõ ràng giữa chúng ta hiểu lầm đã mở ra, nhưng ta còn là không trở về, người biết tại sao không?”

“Không muốn để cho ta chọn?” Đáp án vô cùng rõ ràng.

Nhã Hạo nghĩ câu hỏi của mình có chút hơi thừa, cười khổ. “Ngày hôm qua cũng là nguyên nhân này. Kỳ thực ta vẫn không nỡ bỏ người. Ta cũng biết người vẫn yêu ta như cũ. Nhưng khi ta thấy người như u linh hành tẩu trong bóng đêm, ta nghĩ người giống như đã không có ý muốn sống tiếp, một cái xác không hồn. Quả nhiên... 2% không cần, ngay cả 98% cũng muốn dứt bỏ. Người thật đúng là bỏ được.”

Ta cười khổ, “Trước kia là bởi vì ta cái gì cũng đều không bỏ được nên mới đau khổ bốn năm, hiện tại là thứ không bỏ được cũng muốn bỏ. Tựa như người, người đau lòng vì ta, nhưng cũng khiến ta đợi đủ bốn năm.”

Nhã Hạo sửa đúng lại. “Thế nào lại như nhau? Tối thiểu bốn năm sau hôm nay ta hiểu phải tuyên chiến với Chi Nhạc.”

A? Cái gì?

Ta phảng phất như một người cảm bị người ta véo cho một cái, trợn to hai mắt nhìn hần một lúc không nói nên lời.

Nhã Hạo không để ý tới ta ngạc nhiên, thần sắc xúc động phần nộ, phảng phất lại oán giận, đơn giản nói. “Thật dễ cho người ta không cam lòng! Vì sao nhất định phải là ta buông tha, ta và Chi Nhạc đều rõ ràng biết người đối với chúng ta hai người tình cảm khác nhau. Dựa vào cái gì hần có thể giữ chặt như vậy, còn người chân chính yêu và được yêu lại muốn buông tha. Chúng ta đến tột cùng nên vì hần mà hi sinh tới trình độ nào. Thực sự là buồn cười, lẽ nào hần thì không thể buông tay? Khiến tất cả mọi người thống khổ bốn năm, hần rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa!”

Nhã Hạo tựa hồ càng nói càng tức giận, cái ly trong tay hần bị bóp đến rung động, “Ngày đó tài sản không phải của ta, ta đều hiểu không tranh được, ta chính là không nghĩ ra vì sao người rõ ràng yêu ta mà lại muốn buông tha! Khiến cho ta tức giận, người vậy mà tình nguyện để ba người cùng nhau thống khổ cũng không muốn hai người chúng ta vui sướng! Giờ người còn dám nói người yêu ta!”

Nói xong, Nhã Hạo phần hận trừng mắt ta.

Trong lòng ta rét lạnh một chút, đều lấp ba lấp bắp hỏi, “Vậy người... Người thế nào cùng Chi Nhạc ...”

“Hừ!” Nhã Hạo từ trong lỗ mũi phát sinh một tiếng tiếng hừ, “Người làm đều biết ta là ai, ta không trở ngại vào nhà lớn, ta lúc đó nghĩ, ta sẽ đứng trước mặt tiểu tử đó, hắn còn có thể ngụy biện cái gì chia rẽ chúng ta, thế nhưng ta mới đến cửa, ta đã nhìn thấy hắn ngồi xổm ở cửa phòng khóc thiên hôn địa ám.”

Nói đến đây, giọng của Nhã Hạo lộ vẻ thở dài, “Nói thật, ta còn thật không nghĩ tới hắn khóc thành cái dáng vẻ kia, trong tay cầm lấy một phong thư khóc vô pháp vô thiên. Hắn nhìn ta, nước mắt liên tục, đáng thương, nói với ta hắn éo người đi.”

Ta ngây ngốc, quay đầu chỗ khác tìm chưa phát giác ra có điểm đau nhức.

“Ta lúc đó nghĩ, số phận ở giữa chúng ta đối tới đối lui, chúng ta đều làm rất nhiều chuyện không muốn làm. Tất cả mọi người nghĩ ấy vậy, nghĩ biện pháp bù đắp, ta lúc đó bỏ đi cũng là nguyên nhân này, có lẽ Chi Nhạc ở lại nhà lớn cũng giống như vậy. Hắn kỳ thực cũng khó xử, nhưng không ai có thể nói hết, vừa cảm giác được an ủi, là người còn ở bên cạnh hắn, nhưng người vừa đi, hắn sẽ hồng mắt.” Nói xong, Nhã Hạo cười khổ, “Người nhìn không thấy bộ dáng kia của hắn, mười phần như một con mèo nhỏ bị bỏ rơi đến bàng hoàng bất lực.”

Ta cũng cười khổ, “Vô luận ta làm như thế nào đều là sai. Chỉ có thể nói là ta thất bại.”

“Phải?” Nhã Hạo nhìn ta, tự tiểu phi tiểu, “Cũng không thấy. Người biết không? Là Chi Nhạc chủ động mở miệng muốn ta tới tìm người.”

Ta bỗng nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tin.

Nhã Hạo nghiêm túc gật đầu, “Thực. Hắn giúp ta đặt vé máy bay, hắn bảo tài xế đưa ta đến sân bay, hắn tự mình tiễn ta lên máy bay. Hắn nói xin lỗi với ta, mong muốn ta có thể thay hắn chiếu cố người thật tốt.”

Nhã Hạo nói xong, đưa một phong thư cho ta còn đang kinh ngạc không thể tự thoát ra được. “Chi Nhạc bảo ta giao cho người.”

Ta cúi đầu nhìn, chậm rãi vươn tay đang run rẩy tiếp nhận nó, mở ra, thấy được chữ viết xinh đẹp của Chi Nhạc.

Ca;

Xin lỗi. Cảm ơn người.

Ca từ nhỏ dạy Chi Nhạc, nói nam tử hán đại trượng phu, nói là làm.

Chi Nhạc đã từng nói với ca, Chi Nhạc vì ca làm tất cả, khẳng định so với mọi người đều nhiều hơn.

Chi Nhạc nói là làm.

Ca, chúc người và Nhã Hạo hạnh phúc.

Chi Nhạc

Trong nháy mắt lệ ta tan vỡ, che miệng cũng kiềm chế không được thanh âm nức nở.

Nhã Hạo ôn nhu lau đi nước mắt ta không ngừng rơi xuống, nhẹ nhàng ôm ta vào trong ngực, “Chi Tín, Chi Nhạc muốn chúng ta sau khi kết thúc du lịch cũng nhanh chút trở lại. Hắn đang làm thủ tục, muốn đi Anh quốc du học.”

Thân thể ta không tránh khỏi cứng đờ, nhưng lập tức lại thoải mái nở nụ cười. “Ta hiểu. Đây đối với chúng ta mà nói, có lẽ đã là kết cục tốt nhất.”

Nhã Hạo gật đầu, mỉm cười xán người về phía trước quay miệng ta lại, hạ xuống.

Bốn năm hạnh phúc trước kia hướng ta kéo tới, ta lập tức nóng bỏng cùng hân hỉ lẽ quần quít.

Đột nhiên, một trận đau đớn.

Ta mạnh mẽ ly khai, môi bị cắn đau thần tình kinh ngạc nhìn hấn. Thấy khuôn mặt tuần tú của hấn đột nhiên thay đổi lạnh tanh.

Ta toàn thân lông tơ dựng thẳng lên phòng bị, “Nhã... Nhã Hạo... Người... Người gì chứ?”

Nhã Hạo nhìn ta, hình dạng như một con sư tử hung ác độc địa cao quý.

Hấn cố ý đem lời nói âm sâu kinh khủng, “Chi Tín, chuyện đứng đắn đã nói xong, kế tiếp là lúc tính toán sổ sách.”

Ta ngồi cạnh cửa sổ, muốn trốn cũng trốn không thoát tới chỗ nào. Ta tận lực lui về phía sau, chỉ có thể giả ngu hỏi, “Toán cái gì a? Có cái gì có thể tính a?”

“Nói nhảm!” Nhã Hạo cười gian, “Bốn năm trước ở lần quán bar kia, ngày hôm qua ở Cách Tử Lăng người có màn phiêu kỹ, còn có tay phải so ra kém quan trọng bằng tay trái, tính ta ác liệt nhớ kỹ cẩn thận... Lỗ Chi Tín, không có ý gì, kỳ thực ta vẫn là không có thay đổi, ta ngày hôm qua tại chỗ đó vừa muốn đem người kéo vào phòng. Bất quá bây giờ cũng không gấp, đến Nhật Bản người chờ cho ta đi! Người tháng này cũng đừng nghĩ đứng lên cho ta!”

Quả thực không phải chuyện đùa, ta còn muốn bốn năm sau, hôm nay ta có thể xoay người làm hấn!

Ta giờ tay ngăn cản hấn tới gần, đầu óc lập tức cấp tốc tìm kiếm biện pháp tự cứu mình, “Người... Người... Ta cũng muốn tìm người tính toán sổ sách? Người lúc vừa đi, hại ta ngủ hơn một tháng trong viện tính mệnh đe dọa người tính sao?”

Nhã Hạo nghe xong, trên mặt lập tức một trận đau lòng. Lúc ta rút cục thở phào nhẹ nhõm vượt qua cửa ải khó khăn, hấn lại một kiểu âm hiểm giảo hoạt ngắc đầu, ta run run.

“Để bồi thường người, trong tương lai người không đứng nổi một tháng ta quyết định sẽ chiếu cố người, người yên tâm đi!” Nói xong, hấn đã như sài lang dã thú chậm rãi tới.

Ta nhất thời cười khổ không được, loại bồi thường này thật đúng là khiến ta mục trừng khẩu ngốc.

Hình tượng so với tính mạng thì không đáng kể chút nào. Ta đứng lên đang muốn không để ý hình tượng hướng cabin trên sàn định cầu cứu, nhưng mới há to mồm, đã bị ngăn chặn.

Ngăn chặn ta, khi thì bá đạo khi thì ôn nhu, khi thì mạnh mẽ khi thì sẵn sàng.

Vì vậy ta cứ như vậy không tiền đồ mà trầm luân.

Hạnh phúc của ta

Hay mong muốn không tiền đồ mà trầm luân.

Nhã Hạo

Cũng biết chúng ta mười ngón quần quít đêm hôm đó; chúng ta phát thề đến già đêm hôm đó; chúng ta hôn môi đêm hôm đó;

Sẽ tạo nên ta đối với người bao nhiêu tình.

Là tình một đêm,

Hay là tình một đời?

Bên tai vang lên bài hát của Vương Phi.

Việc này xưa nay khó vẹn toàn, nàng đang hát,

Người hạnh phúc, nên ta hạnh phúc.

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-da-nang-huu-da-thieu-tinh>